ROBERT LUDLUM

CHANCELLORŮV RUKOPIS

ROBERT LUDLUM

CHANCELLORŮV RUKOPIS

2008

Copyright © 1977 by The Estate of Robert Ludlum
Translation © 2008 by Dalibor Míček
Cover design © 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CHANCELLOR MANUSCRIPT,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 1989,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Korektura: Lukáš Foldyna
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v únoru 2008

ISBN 978-80-7303-385-9

VĚNOVÁNO MARY

Každý den s tebou přináší nový důvod žít.

Prolog

3. ČERVNA 1968

Tmavovlasý muž hleděl na stěnu před sebou. Židle, na níž seděl, lahodila oku stejně jako ostatní nábytek, ale moc pohodlí nenabízela. Spartánsky zařízená místnost v raně koloniálním stylu jako by měla návštěvníka, jemuž bude poskytnuta audience u vládce svatyně za dveřmi, přimět přemítat o cti, které se mu dostalo, ve strohém prostředí.

Muži bylo necelých třicet let, měl hranatou tvář a ostře řezané rysy, každý výrazný a výstižný, jako by je vytesal umělec, kterému víc záleželo na detailech než na celku. Byl to obličej, který jako by sváděl tichý boj sám se sebou, až nápadně pohledný a současně nevyrovnaný. Hluboké podmanivé oči, nápadně světle modré, hleděly otevřeně, a přesto tázavě. Návštěvník v té chvíli připomínal modrookou šelmu, která se ostražitě rozhlíží na všechny strany, jako by vycítila neznámé nebezpečí.

Mladík se jmenoval Petr Chancellor a jak ztuhle seděl, tak upjatě se i tvářil. Z modrých očí sálal hněv.

Neseděl v přední kanceláři sám. Společnost mu dělala sekretářka středního věku. Úzké bezbarvé rty měla sevřené do napjaté linky a její šedivé vlasy, hladce sčesané a stažené do drdolu, připomínaly vybledlou slaměnou helmu. Sloužila jako pretoriánské stráž, vycvičený hlídací pes, který střeží svatyni svého pána, usazeného za psacím stolem za dubovými dveřmi.

Chancellor se podíval na hodinky a sekretářka se na něj vyčítavě zamračila. Jakýkoliv náznak netrpělivosti byl v této kanceláři nemístný, důležitá byla jen audience.

Ve tři čtvrtě na šest byly už všechny ostatní kanceláře zavřené. Nevelký areál Parkforestské univerzity na americkém Středozápadě se připravoval na další večer končícího jara a blížící se promoce uvolňovaly dosud upjatou atmosféru.

Park Forest se usilovně snažil udržet mimo vlnu nepokojů, která se přehnala ostatními univerzitními městečky. V rozbouřeném moři představovala tato škola pevnou výspu, izolovanou, bohatou, spokojenou samu se sebou, v podstatě bez problémů. A bez velkého lesku.

Říkalo se, že právě přísné odloučení od zmatků vnějšího světa přivedlo do Park Forestu muže, který sídlil za těmi dubovými dveřmi. Toužil

alespoň po soukromí, když už nemohl dosáhnout anonymity. Munro St. Claire nastoupil na ministerstvo zahraničí v době, kdy se v Bílém domě usadil Roosevelt, za Trumana to dotáhl na náměstka ministra a pak postupně sloužil Eisenhowerovi, Kennedymu a Johnsonovi jako mimořádný velvyslanec, který létal po celém světě vybaven rozsáhlými pravomocemi, navštěvoval krizové oblasti, tlumočil názory svého prezidenta, doplňoval vlastní kvalifikovaný úsudek a hasil tak ohniska konfliktů. Skutečnost, že se rozhodl strávit letní semestr jako hostující profesor politologie – přičemž si chtěl současně uspořádat poznámky, které vytvoří základ jeho pamětí – právě v Park Forestu, vedení této bohaté, ale méně významné univerzity doslova omráčilo. Potlačili však nechápavý údiv a zaručili St. Clairovi samotu, jakou by mu Harvard, New Haven nebo Berkeley nabídnout nemohly

Tak to alespoň hlásaly univerzitní tamtamy.

A aby Petr Chancellor zapomněl na vlastní problémy, uvažoval o význačných milnících St. Clairovy oslnivé kariéry. Jeho vlastní kariéra se totiž momentálně ocitla v troskách a nabízela tak žalostný pohled, jaký si snad nelze ani představit. Ztratil čtyřiadvacet měsíců, jako kdyby je zahodil do propasti akademického zapomnění. Dva roky života!

Doktorskou dizertaci mu vědecká rada univerzity zamítla osmi hlasy proti jednomu. Tím disidentem byl pochopitelně jeho školitel, který nemohl názor ostatních nijak ovlivnit. Chancellora obvinili z povrchnosti, ze svévolného přehlížení historické skutečnosti, z nedbalého předběžného výzkumu a nakonec z nezodpovědného zařazování výmyslů místo prokazatelných faktů. Rozhodnutí bylo jednoznačné a bez možnosti odvolání. Chancellor neuspěl, totálně propadl.

Opojnou, povznesenou náladu vystřídalo hluboké zoufalství. Před šesti týdny se časopis *Foreign Service Journal* vydávaný Georgetownskou univerzitou rozhodl uveřejnit čtrnáct výňatků z jeho dizertace, celkem třicet stran. Zařídil to jeho školitel. Zaslal práci spřáteleným pedagogům do Georgetownu, kteří shledali Chancellorovu dizertaci poučnou a současně znepokojující. *Foreign Service Journal* se mezi odborníky na zahraniční politiku těší stejné reputaci jako mnohem známější magazín *Foreign Affairs* a k jeho čtenářům patří nejvlivnější osobnosti v zemi. Takový úspěch přece musí mít nějaký výsledek. Někdo se určitě ozve a něco mu nabídne.

Jenže vydavatelé časopisu si stanovili jednu podmínku: vzhledem k povaze dizertační práce může být rukopis uveřejněn až poté, co ji Chancellor obhájí. Bez doktorátu nebude ani publikace.

Teď pochopitelně vůbec nepřicházelo v úvahu, že by otiskli jediný odstavec.

Práce nesla název *Zdroje světového konfliktu*. Oním konfliktem byla druhá světová válka. A její zdroje? Aby je popsal, Chancellor nápaditě interpretoval jednání osobností a působení sil, které na sebe narazily v průběhu kritických let 1926 až 1939. Marně vysvětloval historickému výboru vědecké rady, že dizertační práce je autorova interpretační analýza, ne dokument s platností zákona. Dopustil se smrtelného hříchu – vložil konkrétním historickým postavám do úst vymyšlené dialogy. Takový nesmysl nedokázala akademická obec Park Forestu strávit.

Chancellor si ovšem uvědomoval, že jeho práce má v očích členů historického výboru další, ještě závažnější nedostatek. Při psaní vedly jeho pero emoce, hlavně pobouření, a emoce nemají v doktorských dizertacích co dělat.

Teze, že vedoucí představitelé finančního světa pasivně přihlíželi, jak banda psychopatů utváří podobu Německa po pádu Výmarské republiky, je přece směšná! Směšná a očividně mylná. Nadnárodní korporace nemohly krmit nacistickou vlčí smečku dostatečně rychle, protože čím je smečka početnější, tím nenasytnější chuť k jídlu trh vykazuje.

Cíle a metody německé smečky vlků byly v zájmu rozvíjející se ekonomiky vhodně zamlženy. Zamlženy? To je slabé slovo! Tolerovali je a nakonec je *akceptovali*, stejně jako rychle narůstající hodnoty ve výkazech zisků a ztrát. Finančníci vystavili nemocnému nacistickému Německu potvrzení o dokonalém ekonomickém zdraví. A mezi pilíři mezinárodního finančního světa, který krmil orla wehrmachtu, figurovali i nejváženější kapitáni a vlajkové lodě amerického průmyslu.

Právě v tom spočíval základní problém. Chancellor nemohl otevřeně vystoupit a identifikovat tyto korporace, protože mu chyběly nezvratné důkazy. Lidé, kteří mu poskytli informace a upozornili ho na další prameny, by v žádném případě nedovolili, aby uveřejnil jejich jména. Byli to ustrašení, unavení starci, kteří žili z důchodů vyplácených státem nebo předchozím zaměstnavatelem, což v mnoha případech splývalo. Ať se v minulosti stalo cokoliv, musí to zůstat v minulosti pohřbeno. Nebudou přece riskovat, že ztratí přízeň svých dobrodinců. Kdyby Chancellor uveřejnil obsah soukromých rozhovorů s nimi, všechno by jednoduše popřeli.

Jenže tak jednoduché to nebylo. Ono se to totiž opravdu stalo. O těchto věcech se dosud mlčelo a Petr měl velkou chuť promluvit o nich jako první. Pochopitelně nechtěl zničit starce, co jen realizovali politiku, kterou nechápali, politiku, kterou vymysleli a naplánovali jiní, lidé postavení tak

vysoko v hierarchii nadnárodních společností, že se s nimi prostí vykonavatelé jejich vůle sotvakdy setkali. Ale vzdát se, obrátit se zády k dosud nezaznamenané historii Chancellor také nemohl.

A tak využil poslední dostupnou možnost – změnil jména hospodářských obrů, ovšem tak, aby o jejich totožnosti nemohl nikdo pochybovat. Každý, kdo čte noviny, by si domyslel, o kom je řeč.

Taková chyba se neodpouští. Vyrukoval s provokujícími otázkami a jen málokdo byl ochoten přiznat, že jsou to otázky potřebné. Když Parkforestská univerzita žádala o granty a dotace, velké společnosti a jejich nadace měly vždy ruku otevřenou, což zaručovalo pohodlné a bezpečné živobytí. Proč by práce jednoho doktoranda měla ohrozit stav, který všem vyhovuje?

Panebože! Dva roky. Jistě, existovaly i jiné alternativy. Mohl by přenést získané kredity na jinou univerzitu a tam dizertaci znovu předložit. Ale co potom? Stálo by to za tu námahu? Stejně by ho zase odmítli. Vždyť ve skrytu duše sám pochybuje. Petr byl totiž k sobě upřímný. Tak jedinečnou a skvělou práci zase nenapsal. Narazil prostě na období nedávných dějin, které v něm svými paralelami se současností vyvolalo zlobu. Nic se nezměnilo – čtyřicet let staré lži vesele přežívají dál. Ale couvnout? To neudělá. Řekne, co ví, celému světu. Způsob už si najde.

Hněv ovšem nemůže nahradit kvalitativní výzkum. Jednostranné zaměření na živé zdroje informaci lze sotva pokládat za objektivní pátrání. Petr, ač neochotně, uznal opodstatněnost postoje historického výboru. Z vědeckého hlediska nebyla jeho práce ani ryba, ani rak, jen nesourodá směs faktů a spekulací.

Dva promrhané roky!

Telefon na sekretářčině stole nezazvonil, jen zabzučel. Jeho zvuk Chancellorovi připomněl pověsti, že škola nechala nainstalovat speciální komunikační linku, takže se Washington mohl s Munrem St. Clairem spojit v kteroukoliv denní či noční hodinu – jediný ústupek touhy po izolaci, na který zasloužilý diplomat přistoupil.

„Ano, pane velvyslanče," řekla sekretářka. „Pošlu ho za vámi… To je v pořádku. Jestli mě potřebujete, můžu se zdržet." Velký muž ji podle všeho nepotřeboval a Petr měl dojem, že ji to mrzí. Pretoriánské garda byla propuštěna. „V půl sedmé jste očekáván na recepci u děkana," pokračovala a po chvilce ticha odpověděla: „Ano, pane. Zatelefonuju mu, že se omlouváte. Dobrou noc, pane St. Claire."

Vrhla na Chancellora letmý pohled. „Můžete dál," řekla s nevyslovenou otázkou v očích.

„Děkuji.“ Petr se zvedl z nepohodlné židle s rovným opěradlem. „Já taky nevím, proč si mě pozval,“ dodal na vysvětlenou.

V kanceláři s dubovým obložením na stěnách a s okny jako v katedrále vstal Munro St. Claire od starožitného psacího stolu. Je to stařec, pomyslel si Chancellor a stiskl pravici nabízenou přes desku stolu. O moc starší, než se zdá z dálky, když se pevným krokem prochází po univerzitním areálu. Tady v kanceláři se zdálo, že jen s námahou udržuje ve vzpřímené poloze vysoké štíhlé tělo a orlí hlavu s prošedivělými světlými vlasy. Ale stál vzpřímeně, jako kdyby odmítal poddat se stařecké slabosti. Velké oči neurčité barvy hleděly pevně a soustředěně, ale současně v nich blýskaly ohníčky humoru. Úzké rty pod pěstěným bílým knírem se roztáhly do úsměvu.

„Pojďte dál, pane Chancellore. Jsem rád, že vás zase vidím.“

„Nepamatuju si, že bychom se už někdy setkali.“

„Výborně! Bod pro vás! Nenecháte si nic líbit.“ St. Claire se zasmál a ukázal na židli před stolem.

„Nechtěl jsem vám protiřečit, jenom jsem…“ Chancellor zmlkl. Uvědomil si, že ať řekne cokoliv, vyzní to hloupě, a bez dalšího slova si sedl.

„Proč ne?“ zeptal se St. Claire. „Protiřečit mi je mnohem menší hřích ve srovnání s tím, jak jste nadzvedl spoustu současných vědců.“

„Promiňte, teď vám nerozumím.“

„Mluvím o vaší dizertaci. Četl jsem ji.“

„To mi lichotí.“

„Mimořádně na mě zapůsobila.“

„Děkuji, pane. Na jiné bohužel tak nezapůsobila.“

„Ano, já vím. Slyšel jsem, že vám ji vědecká rada zamítla.“

„Ano.“

„Zatracená škoda. Vložil jste do ní hodně tvrdé práce. A některé velmi originální názory.“

Kdo *vlastně jste, Petře Chancellore? Tušíte vůbec, co jste provedl? Zapomenutí lidé se začali prohrabávat ve vzpomínkách a ustrašeně šeptat. Po Georgetownu se šíří pověsti. Z jakési zastrčené středozápadní univerzity přišel výbušný dokument. Bezvýznamný doktorand nám najednou připomněl, na co se všichni snažíme zapomenout. Milý pane Chancellore, Inver Brass vám nemůže dovolit, abyste* pokračoval.

Petr postřehl, že starcovy oči hledí povzbudivě a zároveň lhostejně. Upřímnou otevřeností nemůže nic ztratit. „Chcete snad naznačit, že byste mohl…“

„Ne, ne," přerušil ho ostře St. Claire a zvedl pravou ruku dlaní dopředu. „To opravdu ne. Nedovolil bych si zpochybnit rozhodnutí vědecké rady, to mi nepřísluší. Navíc mám dojem, že odmítavé stanovisko vycházelo z platných kritérií. Ne, do té věci skutečně nemíním zasahovat. Ale chtěl bych vám položit několik otázek a možná i nabídnout dobře míněnou radu."

Chancellor se naklonil ke stolu. „Jakých otázek?"

St. Claire se pohodlně opřel. „Především osobních. Z pouhé zvědavosti. Mluvil jsem sice s vaším školitelem, ale to jsou informace z druhé ruky. Váš otec je novinář?"

Chancellor se usmál. „On by řekl, že *byl*. Po Novém roce jde do penze."

„Vaše matka také píše, že?"

„Dá se to tak nazvat. Přispívá do časopisů, vesměs sloupky pro ženy. Před lety psala povídky."

„Takže psané slovo ve vás nevzbuzuje strach."

„Jak to myslíte?"

„Mechanikův syn přistupuje ke špatně fungujícímu karburátoru s menšími rozpaky než potomek baletního mistra. Teď samozřejmě mluvím obecně."

„V obecné rovině s vámi souhlasím."

St. Claire přikývl. „No právě."

„Chcete naznačit, že moje dizertace je špatně fungující karburátor?"

St. Claire se zasmál. „Nepředbíhejme. Absolvoval jste fakultu žurnalistiky, zřejmě jste se chtěl stát novinářem."

„Každopádně jsem chtěl pracovat v médiích. Jenom jsem nevěděl, v kterých."

„Ale na tuto univerzitu jste se přihlásil k doktorskému studiu v oboru historie. To znamená, že jste změnil profesní zaměření."

„Ne tak docela. Zatím jsem si žádnou konkrétní životní dráhu nezvolil." Petr se rozpačitě usmál. „Moji rodiče tvrdí, že jsem student z povolání. Ne že by jim to vadilo. Žurnalistiku jsem vystudoval na stipendium. Sloužil jsem ve Vietnamu, takže mi vláda platila i postgraduál. Kromě toho soukromě učím. Mám-li být upřímný, brzy mi bude třicet a dosud přesně nevím, co chci dělat. Ale nemyslím si, že jsem v dnešní době nějaká výjimka."

„Vaše postgraduální studium podle mě napovídá, že dáváte přednost vědecké práci."

„Kdysi možná, ale teď už to neplatí."

St. Claire se na něj pátravě zadíval. „Povězte mi něco o své dizertaci. Předkládáte v ní hrozivé narážky, vaše závěry místy až děsí. V podstatě

obviňujete řadu vůdčích osobností – a také institucí – svobodného světa, že před čtyřiceti lety buď zavíraly oči před hrozbou, kterou představoval Hitler, nebo, což je ještě horší, přímo i nepřímo financovaly třetí říši.“

„Ne z ideologických pohnutek. Kvůli ekonomickému prospěchu.“

„Scylla a Charybda?“

„Trefné přirovnání. A dnes se situace opakuje…“

„Vědecká rada sice tvrdí opak,“ přerušil ho tiše St. Claire, „ale já nepochybuji, že máte své závěry podloženy rozsáhlým výzkumem. Zajímá mě, *jak* rozsáhlým.“

Co vás k tomu přivedlo? Musíme to zjistit, protože víme, že si nedáte pokoj. Nasměrovali vás lidé, kteří po všech těch letech touží po pomstě? Nebo – což by bylo mnohem horší – stála u zrodu vašeho pobouření náhoda? Ty zdroje můžeme kontrolovat, můžeme je stornovat, dokázat, že jsou lživé. Ale náhodu ovládnout nedokážeme. Ani pobouření touto náhodou vyvolané. Ale pokračovat nesmíte, pane Chancellore. Musíme najít způsob, jak vás zastavit.

Petr mlčel, otázka starého diplomata ho zaskočila. „Ptáte se, kolik jsem toho prostudoval? Mnohem víc, než si myslí vědecká rada, a mnohem méně, než by vyžadovaly některé mé závěry. Upřímněji to vyjádřit neumím.“

„Je to dostatečně upřímné. Mohl byste uvést příklady? Seznam literatury a pramenů, z nichž jste čerpal, je poměrně chudý.“

Petr zneklidněl. Přátelský rozhovor se pomalu měnil v policejní výslech. „Proč je to tak důležité? Uvedl jsem málo informačních pramenů proto, že si lidé, s nimiž jsem mluvil, nepřáli zveřejnit svá jména.“

„Jejich přání musíte samozřejmě respektovat. Žádná jména neuvádějte.“ Starý pán se s neodolatelným šarmem usmál.

Jména nepotřebujeme. Ta se dají lehce zjistit, jakmile určíme oblasti zájmu. Ale bude lepší, když po jménech nepůjdeme. Mnohem lepší. Znovu by se začaly šířit nejrůznější pověsti. Existuje lepší způsob.

Chancellor se nadechl. „Mluvil jsem s řadou lidí, kteří v době mezi třiadvacátým a devětatřicátým rokem pracovali ve státní správě – především na ministerstvu zahraničí, v průmyslu a v bankovnictví. Mluvil jsem také s pěti nebo šesti bývalými vysokými důstojníky z tehdejší Válečné akademie a ze zpravodajských služeb. Ani jeden, pane St. Claire, *ani jeden* mi nedovolil, abych uvedl jeho jméno.“

„To oni vám dodali tolik materiálu?“

„Mnoho jsem vydedukoval z toho, o čem *nechtěli* mluvit. A také z náhodných vět či mimoděk pronesených poznámek, které byly mnohdy nelogické, ale občas mi poskytly důležitý střípek informace. Jsou to už staří

lidé, všichni – nebo téměř všichni – v důchodu. Myšlenky se jim zatoulávaly, stejně tak vzpomínky. Dost smutná přehlídka, jsou to vesměs…“ Chancellor se odmlčel a hledal správné výrazy, jimiž by pokračoval.

St. Claire je znal. „Vesměs jsou to zahořklí nižší úředníci, byrokrati, kteří musí žít z nízkých penzí. Za takových podmínek se v lidech rodí zlostné a až příliš často i zkreslené vzpomínky.“

„To mi nepřipadá fér. To, co jsem zjistil a co jsem napsal, je pravda. Proto si každý, kdo si přečte mou práci, může domyslet, o jaké společnosti jde, jak postupovaly a jakou činností se zabývaly.“

St. Claire jeho prohlášení přešel, jako kdyby ho vůbec neslyšel. „Jak jste se k těm lidem dostal? Co vás k nim přivedlo? Jak jste je přiměl, aby souhlasili se schůzkou?“

„Na prvních pár mě upozornil otec a od nich jsem se dozvěděl o dalších. Něco jako přirozený vývoj. Lidé si vzpomněli na jiné lidi.“

„Váš otec?“

„Začátkem padesátých let pracoval jako washingtonský korespondent pro tiskovou kancelář Scripps a Howard…“

„Rozumím,“ přerušil ho tiše St. Claire. „Od něho jste tedy získal prvotní seznam.“

„Ano. Jména asi deseti osob, které působily v předválečném Německu. Ve vládních orgánech i mimo ně. Jak jsem řekl, jejich prostřednictvím jsem se pak dostal k dalším. Pochopitelně jsem přečetl všechno, co napsali Trevor-Roper a Shirer i němečtí obhájci nacismu. *Tyto* prameny v seznamu literatury uvedeny jsou.“

„Věděl váš otec, jaký cíl sledujete?“

„Stačilo mu, že chci získat doktorát.“ Chancellor se zazubil. „Můj otec odešel z vysoké školy po třetím semestru kvůli nedostatku peněz. Musel zanechat studia a najít si práci.“

„Tak položím otázku jinak. Ví, co jste vypátral? Lépe řečeno co si *myslíte*, že jste vypátral?“

„Ne. Chtěl jsem dát rodičům dizertaci přečíst, až ji obhájím. Teď nevím, jestli na to budou mít náladu. Tohle pro ně bude rána.“ Petr se chabě usmál. „Stárnoucí věčný student zkrachoval.“

„Mám dojem, že jste řekl student *z povolání*,“ opravil ho diplomat.

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„Rozhodně v přístupu.“ St. Claire se mlčky nachýlil dopředu a upřel na Petra velké oči. „Rád bych teď s vaším dovolením shrnul momentální situaci ze svého pohledu.“

„Samozřejmě.“

„V podstatě jste shromáždil materiál pro hodnověrnou teoretickou analýzu. Výklad dějin, od dogmatického po revizionistický, nabízí nekonečné téma k diskusím a zkoumání. Souhlasíte?“

„Přirozeně.“

„Ano, zajisté. Kdybyste s mou myšlenkou nesouhlasil, nevybral byste si takové téma.“ St. Claire při řeči pozoroval dění za oknem. „Ale netradiční interpretace historických událostí, zejména z nedávné doby, která by vycházela jen z toho, co napsali jiní, by netradiční přístup sotva ospravedlnila, nemám pravdu? Chci tím říci, že pokud by si historici mysleli, že se z již publikovaných podkladů dá vytěžit zajímavé téma, dávno by se na ně hladově vrhli. Jenže ono se z nich ve skutečnosti nic vytěžit nedá, a tak jste obvyklé zdroje přeskočil a rozhodl jste se vyzpovídat zahořklé starce a několik zdráhavých bývalých expertů ze zpravodajské služby. Z takto získaných poznatků jste potom odvodil konkrétní závěry.“

„Ano, ale…“

„Ano, *ale*,“ skočil mu do řeči St. Claire a odvrátil se od okna. „Vašimi vlastními slovy se tyto závěry zakládaly na *náhodných větách, mimoděk pronesených poznámkách, které byly mnohdy nelogické*. A lidé, kteří vám poskytli informace, nedovolí, abyste uvedl jejich jména. Sám jste přiznal, že některé vaše závěry nejsou podložené výzkumem a studiem dostupných materiálů.“

„Ale ti lidé je potvrdili. Mé závěry *jsou* podložené.“

„Jenže je nikdo nepřijme. Žádný uznávaný oficiální orgán, akademický ani soudní. A podle mého názoru oprávněně.“

„Tak v tomhle se mýlíte, pane St. Claire. Protože já *mám pravdu*. Je mi srdečně jedno, kolik vědeckých rad mě bude přesvědčovat o opaku. Ta fakta zde jsou, těsně pod povrchem, ale nikdo o nich nechce mluvit. Ani teď, po čtyřiceti letech. Protože se to celé opakuje! Hrstka nadnárodních společností hrabe miliony po celém světě tím, že všemožně podporuje vojenské režimy, které nazývá naši *přátelé*, naše *první obranná linie*, ale zajímají je pouze jejich zisky… Prosím, možná nedokážu podložit své závěry prokazatelnými prameny, ale kvůli tomu nezahodím dva roky práce. Nevzdám se jen proto, že podle nějakých školometů je moje dizertace vědecky nepřijatelná. Omlouvám se, ale *pro mne* je zase nepřijatelné *jejich* stanovisko.“

A právě to jsme se chtěli dozvědět. Smíříte se nakonec se svou porážkou a dáte od toho ruce pryč? Ostatní si mysleli, že to uděláte, ale já ne. Víte, že máte pravdu, a to je pro mladého člověka příliš velké pokušení. Takže teď vám musíme vytrhat zuby, abyste přestal kousat.

St. Claire se podíval Petrovi upřeně do očí. „Zvolil jste špatné hřiště. Chtěl jste získat uznání od nesprávného obecenstva. Poohlédněte se jinde. Tam, kde pravdivost tvrzení a průkaznost pramenů nejsou tak důležité.“

„Teď vám nerozumím.“

„Ve své dizertaci uvádíte řadu důvtipných, brilantně promyšlených fiktivních konstrukcí. Proč se nezaměříte na to?“

„*Na co?*“

„Na fikci. Napište román. Nikdo si neláme hlavu, zda je román faktograficky přesný a historicky autentický. To prostě není důležité.“ St. Claire se naklonil a probodával Chancellora očima. „Dejte se na dráhu spisovatele. Možná vás i dál nebudou brát na vědomí, ale aspoň máte šanci, že vás někdo vyslechne. Pokračovat v dosavadním směřování by bylo marné. Ztratíte další rok, dva, možná dokonce tři. A nakonec kvůli čemu? Napište tedy román. V něm můžete své pobouření ventilovat a pak si uspořádáte život na nových základech.“

Petr zaraženě hleděl na diplomata. Nevěděl, co si má o jeho návrhu myslet, a tak jen mechanicky zopakoval klíčové slovo: „Román?“

„Ano. Myslím, že jsme se oklikou vrátili k tomu nefungujícímu karburátoru, i když ta analogie pokulhává.“ St. Claire si pohodlně sedl. „Shodli jsme se, že se nebojíte psaného slova. Koneckonců, po většinu života jste mohl sledovat, jak se jimi plní čisté listy papíru. Napravte svůj nezdar jinými slovy, zkuste odlišný přístup, při němž odpadá nezbytnost oficiálního schválení akademickými institucemi.“

Petr, ohromený St. Clairovou analýzou, na několik okamžiků zatajil dech. „Román?“ vydechl. „To by mě v životě nenapadlo…“

„Podvědomě možná ano,“ podotkl diplomat. „Když to posloužilo vašemu záměru, dokázal jste bez váhání vykonstruovat smyšlený děj, popsal jste fiktivní činy lidí a reakce na ně. Vaše dizertace obsahuje prvky fascinujícího příběhu. Podle mého názoru je sice poněkud přitažený za vlasy, ale může dobře posloužit jako vhodná a zajímavá náplň pro volné nedělní odpoledne. Pusťte se do opravy toho karburátoru, tohle je úplně jiný motor. Možná ne tak důležitý, ale pravděpodobně docela příjemný. Jistě najdete zájemce, kteří si vás rádi vyslechnou. Tady, na akademické půdě, byste je hledal marně. A upřímně řečeno, nic jiného čekat nemůžete.“

„Román. Ať se propadnu.“

Munro St. Claire se usmál, v očích stále ten podivně vyhýbavý výraz.

Odpolední slunce se skrylo za obzor, po trávnících se natahovaly dlouhé stíny. St. Claire stál u okna a mračil se. Poklidně idylická scéna, která se

nabízela jeho očím, mu připadala až nestoudná, jakoby násilně naroubovaná do světa zahlceného neklidem.

Už může z Park Forestu odejít. Dokončil svou práci. Pečlivě zrežírovaný závěr nebyl sice dokonalý, ale v dané chvíli uspokojující.

Uspokojující, byť na samé hranici podvodné manipulace.

Podíval se na hodinky. Od odchodu zmateného Chancellora z kanceláře uplynula hodina. Diplomat přešel ke stolu, posadil se a zvedl sluchátko. Vytočil meziměstské předčíslí 202 pro Washington a dalších sedm číslic. Za okamžik v aparátu dvakrát cvaklo a hned nato zazněl pískot. Člověk nezasvěcený do tajných komunikačních systémů by takový zvuk pokládal za příznak poruchy telefonu.

St. Claire vytočil dalších pět číslic. Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí, pak mužský hlas.

„Inver Brass. Páska se točí.“ V hlase znělo tvrdé bostonské *a*, ale intonace a přízvuk prozrazovaly Středoevropana.

„Tady Bravo. Spojte mě se Stvořitelem.“

„Stvořitel je v Anglii. Tam už mají po půlnoci.“

„Na to bohužel nemohu brát ohled. Můžete mě spojit? Je na zabezpečené lince?“

„Pokud ještě neodešel z velvyslanectví, pak ano, Bravo. Druhá možnost je hotel Dorchester. Tam se sterilita komunikace zaručit nedá.“

„Zkuste prosím velvyslanectví.“

Zatímco centrála Inver Brassu přepojovala hovor, telefon se odmlčel. Po třech minutách se ozval jiný hlas. Zněl zřetelně, nezkresleně, jako by mluvil z druhého konce ulice, a ne ze vzdálenosti šest tisíc kilometrů. Muž hovořil úsečně, znepokojeně, ale jeho tón prozrazoval úctu. Nebo náznak strachu.

„Tady Stvořitel. Právě jsem se chystal k odchodu. Co se stalo?“

„Hotovo.“

„Díky bohu!“

„Dizertaci zamítli. Vysvětlil jsem vědecké radě, pochopitelně přísně důvěrně, že je to snůška nesmyslů diktovaných radikálními postoji. Že by se v univerzitních kruzích zesměšnili. A na to jsou citliví. Oprávněně. Ve vědeckém světě patří k průměru.“

„To mě těší.“ Hlas z Londýna se odmlčel. „Jak zareagoval?“

„Jak jsem předpokládal. Má pravdu a ví to, proto je znechucený. Odmítal se vzdát.“

„Pořád odmítá?“

„Věřím, že ne. Zasel jsem mu tu myšlenku hluboko do mozku. V případě potřeby nepřímo zasáhnu a spojím ho s vhodnými lidmi. Ale

možná se bez toho obejdeme. Ten člověk má bujnou fantazii, a navíc, což je ještě důležitější, jím cloumá upřímné rozhořčení.“

„Jste přesvědčen, že je to ten nejlepší způsob?“

„Určitě. Druhá možnost je, že by prohloubil původní výzkum a znovu začal kalit vodu. Nerad bych se dožil dne, kdy by předložil upravenou práci na Harvardu nebo v Berkeley. Vy snad ano?“

„Rozhodně ne. No, třeba ty jeho výtvory nikoho natolik nezaujmou, aby je vydal tiskem. Předpokládám, že bychom to mohli zařídit.“

St. Claire krátce přimhouřil oči. „Doporučuji, abychom do té věci nezasahovali. Kdybychom na něj dále tlačili, zatvrdil by se a mohl by se vrátit k původnímu záměru. Ponechme záležitostem normální průběh. Když vtělí své myšlenky do románu, pořád můžeme doufat, že prvotinu amatérského pisálka nevydají ve vysokém nákladu. Vypovídá se z toho, co mu leží na srdci, dušičce se uleví a vznikne další bezvýznamná kniha s tradičním upozorněním, že jakákoliv podobnost s živými či mrtvými osobami je čistě náhodná. Kdybychom zasáhli, mohlo by to vyvolat další otázky, a to není v našem zájmu.“

„Máte samozřejmě pravdu,“ souhlasil muž v Londýně. „Ostatně jako obvykle, Bravo.“

„Děkuji. A na shledanou, Stvořiteli. Za pár dní odsud odjíždím.“

„Kam se chystáte?“

„Ještě nevím. Možná zpět do Vermontu. A třeba někam daleko. Poslední vývoj situace v této zemi se mi vůbec nelíbí.“

„Další důvod, abychom zůstali ve spojení,“ konstatoval hlas v Londýně.

„Asi ano. Ale na druhé straně si někdy připadám na tyhle věci moc starý.“

„Nesmíte se stáhnout do ústraní. To snad chápete, ne?“

„Jistě. Dobrou noc, Stvořiteli.“

St. Claire zavěsil, aniž počkal na rozloučení z Londýna. Prostě už neměl žaludek dále poslouchat.

Zalila ho vlna znechucení, nikoliv poprvé a s největší pravděpodobností ani naposled. Úkolem organizace Inver Brass bylo přijímat rozhodnutí, která jiní učinit nemohli, a chránit osoby a instituce před morálními odsudky, případně i žalobami v důsledku dodatečného odhalení skrývaných skutečností. Co bylo před čtyřiceti lety pokládáno za běžnou normu, vyvolávalo v dnešní době pobouření.

Vyděšení muži šeptali jiným vyděšeným mužům, že je nutno zastavit jistého Petra Chancellora. Tento obskurní doktorand, který se vynořil bůhví odkud, se dopustil těžkého prohřešku – dovolil si nepatřičnými otázkami

křísit události čtyřicet let pohřbené v šeru zapomnění. Doba se změnila, okolnosti byly tehdy zcela jiné.

Ale přetrvávaly i pochybnosti. Zodpovědnost není abstraktní pojem a každý člověk je v konečném důsledku povolán k odpovědnosti za své činy. Platí to i pro členy Inver Brassu. Proto také dostal Petr Chancellor příležitost vybít své pobouření neškodně – a tím i šanci vyhnout se možným následkům, které mohly být v krajním případě i fatální.

St. Claire vstal od stolu a podíval se na složené papíry. Většinu soukromých dokumentů a věcí si už v průběhu posledních týdnů odstěhoval. V kanceláři zůstalo jen velmi málo předmětů, jimž vtiskl pečeť své osobnosti. A tak je to správně.

Zítra odjede.

Došel ke dveřím a mechanicky natáhl ruku k vypínači, když vtom si uvědomil, že vůbec nerozsvítil. Stál, přecházel, seděl a přemýšlel potmě.

The New York Times, Knižní příloha

10. května 1969, str. 3

Reichstag! je současně překvapivý a citlivý, dráždivý a neuvěřitelný. Románová prvotina Petra Chancellora nás má přesvědčit, že za svůj vzestup mohli nacisté děkovat masivní finanční podpoře ze strany kartelu mezinárodních bankéřů a průmyslníků – amerických, britských a francouzských –, kteří zřejmě postupovali s tichým, i když oficiálně nikdy nevysloveným souhlasem svých vlád. Když čteme Chancellora, musíme mu věřit. Strhující tempo vyprávění bere dech, jeho postavy na nás doslova vyskakují ze stránek, poháněny surovou, pudovou energií, která staví do nekompromisního světla jejich silné stránky i charakterovou slabost, což by při uhlazenějším autorském stylu působilo rušivě. Chancellor vypráví svůj příběh hnán niternou zlobou a pobouřením a snad až příliš melodramaticky, ale jinak jeho kniha nabízí vynikající čtení. A nakonec si člověk začne klást otázku: Nemohlo se to nakonec opravdu odehrát právě takto?

The Washington Post, rubrika Svět knihy

22. dubna 1970, str. 3

V románu *Sarajevo!* hledá Chancellor příčiny srpnového zaburácení děl ve stejném duchu, v jakém vloni pátral po kořenech führerovy *bleskové války.*

Chancellor abstrahuje síly, jež na sebe narazily v kritickém období července roku 1914 v důsledku atentátu Gavrila Principa na rakouského následníka trůnu Ferdinanda d'Este, přeskupuje je a znovu vrací do děje způsobem, který navozuje přesvědčení, že nikdo nemá čisté ruce a zlo triumfuje. Autorův hrdina – v tomto případě Angličan, který pronikne do tajné srbochorvatské organizace nazvané melodramaticky *Spojenectví smrti* – postupně odhaluje vrstvy lží rozšiřovaných provokatéry z německého Říšského sněmu, britského ministerstva zahraničí a francouzského Národního shromáždění. Na světlo vystupují loutky, za jejichž provázky tahají nejvlivnější průmyslové kruhy, chránící své nezadatelné zájmy.

Snad na každé stránce se objevují další, dosud jen vzácně zmiňované okolnosti a jejich vzájemná propojení. Souhra náhod?

Tvorbu pana Chancellora silně ovlivňuje jeho posedlost teoriemi spiknutí, kterou ovšem dokáže mistrně využít, a výsledkem je fascinující příběh, tak napínavý, že jej přečtete jedním dechem. *Sarajevo!* by si mohlo získat ještě větší popularitu než *Reichstag!*

The Los Angeles Times, Každodenní přehled knih

4. dubna 1971, str. 20

Protiúder! je zatím nejlepší Chancellorovo dílo, přestože z důvodů, které autoru recenze unikají, se složitá zápletka zakládá na nepochopitelném faktografickém omylu, jaký by člověk u tohoto autora nečekal. Tento omyl se týká tajných operací Ústřední zpravodajské služby, jejíž agenti byli nasazeni do boje proti vlně terorismu, kterou v jednom novoanglickém univerzitním městě rozpoutala nejmenovaná cizí mocnost. Pan Chancellor by měl vědět, že zakládací charta CIA z roku 1947 této organizaci výslovně zakazuje zásahy na domácí půdě.

Když však odhlédneme od této výhrady, *Protiúder!* je zaručený bestseller. Chancellor už ve svých předchozích knihách potvrdil, že jeho fantazie dokáže vylíčit události takovým tempem, až čtenář nestačí obracet stránky, teď však navíc přidal hluboké prokreslení charakterů jednajících postav.

Autor disponuje rozsáhlými znalostmi kontrašpionáže a ti, kdo by to měli vědět, přiznávají, že často míří do černého – bez ohledu na omyl ohledně CIA.

Ve svém nejnovějším díle odhaluje způsob uvažování a metody, jaké používají strůjci děsivé situace, v níž i méně pozorný čtenář najde paralelu k rasovým nepokojům v Bostonu, které před několika lety vedly k sérii vražd. Chancellor prokazuje, že vyspěl

v prvotřídního romanopisce. Zaměří se na vybranou dějinnou událost, známá fakta přeskupí do jiných souvislostí a nabídne nové ohromující závěry.

Zápletka je rafinovaně jednoduchá. Hrdina je pověřen úkolem, k jehož splnění mu chybějí potřebné předpoklady. Absolvuje všestranný výcvik agenta CIA, ale v jeho průběhu se nikdo nesnaží odstranit jeho základní slabinu. Brzy si uvědomíme, že právě tento nedostatek má zapříčinit jeho smrt. Spiknutí uvnitř jiného spiknutí. A stejně jako v případě předchozích autorových knih si klademe otázky: Je to pravda? Stalo se to? Odehrálo se to právě takto?

• • •

Podzim oděl venkovské oblasti Pensylvánie záplavou žluté, zelené a zlaté. Chancellor se opíral o kapotu stříbrné limuzíny Lincoln Mark IV Continental a nenuceně objímal kolem ramen ženu. Obličej měl nyní plnější, výrazné rysy zjemněly, jejich hrany, ač stále nápadné, otupěly. Modré oči se upíraly na bílý dům na úpatí svahu, po němž se vinula příjezdová cesta zařezávající se do polí a lemovaná po obou stranách vysokým bílým plotem.

Dívka vedle Chancellora přikryla dlaní ruku, která jí ležela na rameni, a hleděla na výjev, jenž se nabízel jejím očím, stejně uchváceně jako Petr. Byla vysoká, hebké hnědé vlasy jí vroubily útlou tvář s výrazně ostrými rysy. Jmenovala se Kateřina Lowellová.

„Všechno je takové, jak jsi popisoval," vydechla a pevně mu sevřela ruku. „Nádherné. Opravdu nádherné."

„Formuloval bych to tak," ozval se Chancellor a podíval se na ni, „že se mi zatraceně ulevilo."

Žena k němu zvedla zrak. „Ty jsi ten dům koupil, viď? Říkal jsi, že se o něj jen *zajímáš*, ale ve skutečnosti jsi ho koupil!"

Petr přisvědčil. „Měl jsem konkurenta. Jistý bankéř z Filadelfie byl připraven zaplatit zálohu. Musel jsem se rychle rozhodnout. Jestli se ti nelíbí, ten bankéř ho ode mne určitě odkoupí."

„Nebuď hloupoučký, je prostě velkolepý!"

„Ještě jsi ho neviděla zevnitř."

„Ani nemusím."

„Dobře. Protože bych ti ho raději ukázal, až se budeme vracet. Majitelé se do čtvrtku odstěhují. A to bych jim radil. V pátek odpoledne dorazí z Washingtonu velká zásilka. Už je na cestě."

„Kopie dokumentů?"

„Dvanáct krabic ze Státní tiskárny[*)] Morgan pro ně musel poslat nákladňák. Kompletní protokol norimberského procesu, jak ho zachytili zapisovatelé spojeneckého tribunálu. Nezkusíš hádat, jak se ta kniha bude jmenovat?“

Kateřina se zasmála. „Už vidím Tonyho Morgana, jak se v šedých flanelových kalhotách prochází po kanceláři a prská jako kočka. Najednou bouchne do stolu a zakřičí, až se lekne každý, kdo to uslyší, a to jsou téměř všichni v budově: Už to mám! Tentokrát to uděláme jinak! Bude se to jmenovat *Norimberk* s vykřičníkem!“

I Petr se rozesmál. „Znevažuješ mého posvátného vydavatele.“

„To nikdy. Nebýt jeho, stěhovali bychom se do činžovního bytu v pátém poschodí bez výtahu, a ne na farmu, postavenou pro venkovského šlechtice.“

„A pro šlechticovu ženu.“

„A pro šlechticovu ženu.“ Kateřina mu stiskla ruku. „Když hovoříme o těch nákladních autech, neměly by po té příjezdové cestě jezdit stěhovací vozy?“

Chancellor se rozpačitě usmál. „S výjimkou jednotlivých věcí, které byly v seznamu zvlášť uvedené, jsem musel dům koupit i se zařízením. Původní majitel se stěhuje do Karibiku. Když budeš chtít, můžeme to všechno vyhodit.“

„Panebože, nejsme my grandi?“

„Nejsme bohatí,“ odpověděl Petr a neznělo to jako otázka. „Bez poznámek, prosím tě. Ale měli bychom vyrazit. Čekají nás ještě nejméně tři hodiny po dálnici a další dvě a půl po okreskách. Brzy se setmí.“

Kateřina se k němu obrátila se zakloněnou hlavou, až se jejich rty téměř dotýkaly. „S každým kilometrem jsem nervóznější. Ještě dostanu tik a než tam přijedeme, bude ze mě blábolící idiot. Myslela jsem si, že obřad setkání s rodiči vyšel z módy už před deseti lety.“

„Že ses o tom nezmínila, než jsme jeli k vašim.“

„Proboha svatého! Ti byli celí pryč už jenom z toho, že jsou s tebou v jedné místnosti! Stačilo ti sedět a usmívat se!“

„To jsem nedělal. Mám tvé rodiče rád. Věřím, že moji se ti také zalíbí.“

„Jenže budu se jim líbit já? To není tak jisté.“

„Ani chvilku o tom nepochybuj,“ řekl Petr a přitáhl ji k sobě. „Budou tě mít rádi tak jako já. Ach bože, jak já tě miluju!“

[*)] U. S. Government Printing Office – americká federální instituce, která zajišťuje publikaci všech oficiálních dokumentů Kongresu, vlády i soudů. (Pozn. překl.)

• • •

Je to tak, Stvořiteli. Náš Petr Chancellor dostal ze Státní tiskárny kopie všeho, co souvisí s Norimberkem. Jeho vydavatel zařídil, aby mu ty materiály přivezli na jeho pensylvánskou adresu.

To se nás netýká, Prapore. Benátčan a Christopher souhlasí. Nic nepodnikneme. Takové je rozhodnutí.

To je chyba! Vrací se k tématu nacistického Německa.

Ale k pozdějšímu období, než je to, kdy jsme se dopustili omylů. Nesouvisí to s námi. Už léta před Norimberkem jsme jasně viděli, co nám zpočátku unikalo. S námi to nebude nikdo spojovat. S nikým, včetně vás.

To není tak jisté.

Ale je.

Co si myslí Bravo?

Bravo je mimo. Neinformovali jsme ho a ani nebudeme.

Proč ne?

Z důvodů, které se vás netýkají. Sahají do období před několika roky. Když jste ještě nebyl členem Inver Brassu.

To není správné, Stvořiteli.

Zbytečně si to připouštíte k srdci. Kdyby vaše obavy byly opodstatněné, Prapore, nebyli bychom vás do věci zatahovali. Jste nevšední člověk. Nikdy jsme o tom nepochybovali.

I tak si myslím, že je to nebezpečné.

Nebe začalo tmavnout a zdálo se, že se vozidla na pensylvánské dálnici pohybují rychleji. Znenadání se nad vozovku přivalily chomáče mlhy a světla blížících se reflektorů se v nich rozplývala. Na čelní sklo šlehl náhlý příval prudkého, šikmo padajícího deště. Stěrače moc nepomáhaly.

Na silnici stoupala nervozita a Chancellor ji vycítil. Vozidla se míhala kolem něj a vystřikovala gejzíry vody; řidiči jako by vytušili, že se na západní Pensylvánii žene bouřková fronta, a instinkty vypěstované dlouholetými zkušenostmi je poháněly domů.

Pak se z autorádia ozval pedantsky přísný hlas.

Dálniční oddělení vyzývá všechny motoristy, aby se vyhnuli cestám v prostoru mezi Jamestownem a Warrenem. Pokud jste právě na této trase, zajeďte na nejbližší odstavnou plochu. Opakuji: výstraha před bouřkou, šířící se od Erijského jezera, byla potvrzena. Vítr dosahuje síly hurikánu…

„K nejbližšímu sjezdu to máme asi šest kilometrů," řekl Petr a přimhouřenýma očima se snažil prohlédnout předním sklem. „Tam odbočíme. Pár set metrů za odbočkou je restaurace."

„Jak to víš?“

„Právě jsme přejeli okolo směrovky na Pittsfield a to je můj dávný orientační bod. Znamená, že jsem za hodinu doma.“

Chancellor nikdy nepochopil, jak se to vlastně stalo; tato otázka ho bude trápit po celý zbytek života. Neprůhledná tmavá lavina prudkého deště, který se lil v prudkých přívalech, vypadala jako strmý svah. Velké auto se na vozovce kolébalo jako malý člun na rozbouřeném moři.

A najednou přes zadní sklo zasvítila oslepující dálková světla a ostře se odrazila ve zpětném zrcátku. Petrovi se před očima míhaly bílé skvrny, které zastíraly i přívaly deště na sklo. Viděl jen oslnivou bílou zář.

A potom se světla ocitla vedle něho! Na nebezpečném strmém úseku, po kterém se valila voda, ho předjížděl obrovský kamion! Petr přes zavřené okno řval na řidiče. Copak je ten člověk šílený? Neuvědomuje si, co dělá? Nevidí snad v bouřce jeho auto? Pomátl se?

A pak se neuvěřitelné stalo skutečností. Obrovské nákladní auto změnilo směr a tlačilo se na něj! Vozidla se srazila; ocelový podvozek trajleru vrazil do continentalu. Kov skřípal o kov. Šílenec za volantem kamionu ho vytlačoval ze silnice! Ten člověk musí být na mol opilý, nebo v silné bouřce zpanikařil! Přes závoj prudkého lijáku Chancellor zahlédl vysoko na sedadle v kabině náklaďáku obrys řidičovy postavy. O osobním autě vedle sebe *vůbec nevěděl*! Netušil, co dělá!

Druhý řinčivý náraz byl tak silný, že se na Petrově straně vysypalo boční okénko. Kola continentalu se zablokovala a auto ve smyku klouzalo doprava k tmavé prázdnotě, která se rozprostírala vedle silnice.

Přední kapota se uvolnila a vyskočila nahoru, a to už vůz přeletěl krajnici a svodidlo ho katapultovalo mimo vozovku.

Continental se točil v divokých přemetech a Kateřininy výkřiky přehlušovaly zvuky rozbíjejícího se skla a drcené oceli. Kov skřípal o kov, jako by každý šroub, každý plech bojovaly o to, jak vydržet další náraz auta o zem.

Petr se natáhl tam, odkud se ozývaly výkřiky – ke Kateřině –, ale zohýbaná ocel mu v tom zabránila. Auto se kroutilo, koulelo, poskakovalo po náspu.

Výkřiky ustaly. Hrobové ticho.

1

Potemnělými uličkami Georgetownu ponořenými do stínu stromů projela pátá limuzína a i ona zastavila před mramorovým schodištěm, které vedlo mezi elegantně zastřiženými okrasnými keři k dvacet metrů vzdálenému vchodu pod honosným sloupořadím. Klidný majestát portálu a celého domu ještě zdůrazňovalo tlumené osvětlení, jehož zář se linula zpoza pilířů nesoucích balkon nad vstupem.

Předchozí čtyři automobily dorazily v rozmezí tří až šesti minut; intervaly jejich příjezdů byly předem promyšleny a naplánovány. Pocházely z pěti různých autopůjčoven od Arlingtonu po Baltimore.

Pokud by náhodný chodec v této tiché ulici chtěl zjistit totožnost jediného cestujícího, nedokázal by to. Žádného z nich by se nepodařilo identifikovat ani prostřednictvím smluv o pronájmu vozidel a řidiči své pasažéry neviděli, protože je oddělovala tabule z neprůhledného skla. Pečlivě vybraní šoféři nesměli opustit místo za volantem, pokud cestující do auta nasedali anebo z něho vystupovali.

Všechno bylo do detailu naplánováno a sladěno. Dvě limuzíny odjely na soukromá letiště, kde zůstaly na určených místech parkovišť hodinu zamknuté a opuštěné. Když se řidiči přesně po šedesáti minutách vrátili, věděli, že jejich pasažéři už sedí na zadních sedadlech. Ostatní tři vozidla stejným způsobem zaparkovala na třech různých místech: na washingtonském nádraží Union Station, u nákupního střediska v McLeanu ve Virginii a před venkovským klubem v Chevy Chase ve státě Maryland – příslušný cestující ovšem nebyl členem klubu.

A i kdyby se nějaký pozorovatel v této tiché georgetownské ulici pokusil obtěžovat vystupující pasažéry, na balkonu nad sloupořadím, u kterého končilo mramorové schodiště, stál ve stínu plavovlasý muž a ten by mu v tom zabránil. Strážce měl na hrdle upevněn citlivý tranzistorový mikrofon, kterým mohl udílet příkazy svým podřízeným rozmístěným v nejbližším okolí – a nepoužíval při tom angličtinu. V ruce držel pušku, k jejíž hlavni byl připevněný tlumič.

Pátý pasažér vystoupil z limuzíny a stoupal po mramorovém schodišti. Auto se nehlučně vzdálilo; už se nevrátí. Plavovlasý hlídač na balkoně zašeptal do mikrofonu a dveře pod ním se otevřely.

Konferenční sál se stěnami obloženými tmavým dřevem a nasvícený nepřímým osvětlením se nacházel ve prvním poschodí. Ve starobylých

kachlových kamnech hučel navzdory vlahému jarnímu večeru mohutný oheň.

Ve středu místnosti stál velký kulatý stůl a kolem něho se usadilo šest mužů, jejichž věk se pohyboval od pětapadesáti do osmdesáti let. Mladší generaci zastupovali dva: muž s vlnitými prošedivělými vlasy a hispánskými rysy obličeje a nepřirozeně bledý seveřan s rovnými tmavými vlasy, které si nad širokým čelem česal hladce dozadu. Místo vpravo od něj zaujal stařec, na nějž se upíraly pohledy všech přítomných a který byl očividně vůdcem skupiny. Blížil se osmdesátce; lysou hlavu vroubil věneček pavučinovitých vlasů a ztrhané rysy obličeje poznamenalo vyčerpání. Naproti němu seděl štíhlý, aristokraticky vyhlížející muž s prořídlými bílými vlasy a dokonale zastřiženým bílým knírkem; i on už překročil sedmdesátku. Po jeho pravici se usadil urostlý černoch s mohutnou hlavou a obličejem jakoby vytesaným z ghanského mahagonu. Nalevo od aristokrata seděl nejstarší a nejkřehčí muž v místnosti – Žid s jarmulkou na vyzáblé holé lebce.

Mluvili potichu, zasvěceně a k věci, v očích pevný, pronikavý pohled. Z každého vyzařovala klidná vitalita, zrozená z vědomí téměř neomezené moci.

A každý z nich byl známý pod jediným jménem, které mělo pro ostatní přesný význam; navzájem se jinak neoslovovali. V některých případech nosili členové sdružení své alias téměř čtyřicet let, jiní je zdědili po svém předchůdci, který zemřel a je zvolili za nástupce.

Nikdy jich nebylo víc než šest. Svého mluvčího znali pod jménem Stvořitel – byl už druhý, komu se dostalo této cti. Předtím si říkal Paris – dnes vůdcovo předchozí jméno nosil Španěl s vlnitými prošedivělými vlasy.

Ostatní vystupovali pod jmény Christopher, Prapor a Benátčan. A pak zde byl ještě Bravo.

Tato šestice tvořila skupinu nazvanou před mnoha lety Inver Brass.

Před každým z nich ležela identická papírová složka a v ní jediný list papíru. Kromě jména v horním levém rohu by byly ostatní strojem napsané věty pro nezasvěcené nesrozumitelné.

Slova se ujal Stvořitel: „Ty materiály je nutno stůj co stůj dostat do rukou a zničit. Za každou cenu. To je mimo diskusi. S konečnou platností jsme zjistili, že jsou uloženy v trezoru, zabudovaném do ocelové stěny šatny vlevo za psacím stolem v jeho kanceláři.“

„Zámek dveří se ovládá vypínačem v prostřední zásuvce,“ doplnil polohlasně Prapor. „Trezor je chráněný sérií elektronických spínačů, přičemž ten první se ovládá z jeho bytu. Bez aktivace tohoto spínače se

ostatní zablokují. Na rozbití trezoru by bylo potřeba deseti dynamitových náloží, práce s acetylénovým hořákem by podle odhadu zabrala čtyři hodiny a už při slabém zvýšení teploty by se spustilo poplašné zařízení.“

„Byla zjištěna poloha ovládání prvního spínače?“ zeptal se z opačné strany stolu Benátčan, jehož černá tvář se v matném světle rýsovala jako temný stín.

„Ano,“ odpověděl Prapor. „V ložnici. Konkrétně na poličce nad čelem postele.“

„Kdo to vypátral?“ zeptal se Paris, hispánsky vypadající člen Inver Brassu.

„Varak,“ zazněla Stvořitelova odpověď z jižní strany stolu.

Několik hlav pomalu přikývlo. Starý Žid, který seděl napravo od Prapora, se k němu otočil: „A zbytek?“

„Zprávu o zdravotním stavu subjektu jsme získali z La Jolly v Kalifornii. Jak jistě víte, Christophere, ten člověk odmítá vyšetření ve vojenské nemocnici v Bethesdě. Poslední analýzy ukazují na slabší hypochloremii, jinými slovy nižší hladinu draslíku v krvi. Ta není v žádném případě nebezpečná, ale opodstatňovala by injekci malé dávky digitalisu, která by se dala zvětšit. Existuje ovšem riziko, že se na to při pitvě přijde.“

„Je to starý člověk,“ prohlásil Bravo, sám o dost starší než muž, o kterém mluvili. „Proč by ho měli pitvat?“

„Protože je tím, kým je,“ odpověděl Paris, Španěl, jehož přízvuk prozrazoval dětství strávené v Kastilii. „Tomu se asi nevyhneme. A naše země si nemůže dovolit rozruch, jaký by způsobil další atentát. Mnohým nebezpečným lidem by poskytl záminku přistoupit k činu a rozpoutat ve jménu vlastenectví neskutečný teror.“

„Předkládám k úvaze jinou možnost,“ přerušil ho Stvořitel. „Kdyby se zmínění *nebezpeční lidé* – a zcela nedvojsmyslně hovořím o osazenstvu domu na Pennsylvania Avenue číslo tisíc šest set[*)] – dohodli s danou osobou, teror, o kterém jste mluvil, by byl jen slabým odvarem. Klíčem, pánové, jsou materiály v držení našeho subjektu. Nastrkuje je jako syrové maso pro hladové šakaly. Kdyby se dostaly do rukou chlapíků z Pennsylvania Avenue šestnáct set, vláda by přikročila k nátlaku a vydírání. Všichni víme, co se právě děje. *Musíme* jednat.“

„I když neochotně, jsem nucen souhlasit se Stvořitelem,“ konstatoval Bravo. „Informace, které máme k dispozici, svědčí o tom, že Bílý dům

[*)] Adresa Bílého domu. (Pozn. překl.)

překročil nepohodlná omezení dodržovaná předchozími administrativami. Situace spěje ke kritickému bodu a může se snadno vymknout kontrole. Už se téměř nenajde instituce nebo ministerstvo, které by si neušpinily ruce. Ale před těmi dokumenty bledne každá kontrolní zpráva finančního úřadu nebo záznam o policejním či kontrašpionážním sledování. A to jak co do podstaty možných obvinění, tak – což je mnohem závažnější – pokud jde o postavení těch, kterých se ty materiály týkají. Obávám se, že jinou možnost nemáme."

Stvořitel se otočil k mladšímu členovi, jenž seděl po jeho boku. „Prapore, mohl byste prosím shrnout situaci?"

„Samozřejmě." Štíhlý, asi pětapadesátiletý muž přikývl, ale chvíli mlčel, ruce položené před sebou. „Moc toho doplnit nemůžu. Zprávu jste četli. Duševní procesy subjektu jeví známky postupné degenerace. Jeden internista vyslovil podezření na arteriosklerózu, ale diagnózu nelze ověřit. Lékařské údaje z La Jolly má subjekt plně pod kontrolou. Přímo u zdroje. Cenzuruje své vlastní zdravotní záznamy. Pokud jde o duševní stav subjektu, v tom jsou všichni zajedno: maniodepresivní psychóza přerostla do akutní paranoie." Muž se odmlčel a pootočil se ke Stvořiteli, ale svoje slova nadále adresoval všem, kteří seděli u stolu. „Upřímně přiznávám, že k tomu, abych věděl, jak mám hlasovat, víc nepotřebuju."

„Kteří lékaři se shodli na hodnocení duševního stavu subjektu?" zeptal se Žid, známý pod jménem Christopher.

„Tři psychiatři, kteří se vzájemně neznají. Prostřednictvím třetích osob jsme je požádali, aby předložili samostatné zprávy, a ty pak vyhodnotil náš člověk. Jediná možná diagnóza je akutní paranoia."

„Jak ke svým závěrům dospěli?" Benátčan se naklonil dopředu a velké černé ruce měl při otázce sepnuté.

„Déle než měsíc ho ve všech možných situacích snímaly infračervené kamery vybavené teleskopy. V restauracích, v presbyteriánském kostele, při příchodech a odchodech během všech oficiálních i soukromých akcí. Dva lidé, kteří umí odečítat ze rtů, nám poskytli záznam všeho, co říkal. Jejich texty se shodovaly. Máme i rozsáhlé – asi bych měl říci vyčerpávající – hlášení z našich vlastních zdrojů v úřadu, který subjekt řídí. O diagnóze není sebemenších pochyb. Ten člověk je šílenec."

„A co Bílý dům?" Bravo upřeně hleděl na mladšího muže.

„Sbližují se. Pokrok je možné sledovat téměř každým týdnem. Zašli dokonce tak daleko, že navrhli oficiální interní spojenectví, přičemž jim očividně jde o ty materiály. Subjekt je ostražitý. Má celoživotní zkušenosti a v domě na Pennsylvania Avenue nesedí výkvět naší země. Ale obdivuje jejich bezohlednost a aroganci, jejich úderný tah na branku."

„Trefný popis,“ poznamenal Benátčan. „Jak podstatný je pokrok, kterého dosáhli?“

„Bohužel hodně. Existují nezvratné důkazy, že subjekt předal několik svazků – nebo možná jen nejvíce přitěžující údaje v nich obsažené – do Oválné pracovny. Dospívá se k dohodám jak ve sféře politické podpory, tak v otázce samotných voleb. Dva uchazeči o nominaci na funkci prezidenta z řad opozice už souhlasili se stažením své kandidatury – první to oficiálně zdůvodnil nedostatkem financí, druhý obavami ze zkompromitování.“

„Vysvětlete prosím, co to znamená,“ požádal Stvořitel.

„Kdysi v minulosti se dopustil chyby – ať už slovy, nebo činem –, která ho vyřazuje z možnosti kandidovat na prezidenta, ale není zase tak významná, aby ohrozila jeho postavení v Kongresu. V tomto konkrétním případě šlo o nerozvážné chování během primárek. Tyhle věci bývají dobře promyšlené.“

„Vzbuzuje to hrůzu,“ utrousil Paris zlostně.

„Takové jsou metody muže, o němž zde jednáme,“ vysvětlil Bravo. „Mohli bychom se vrátit k té pitvě? Dal by se nález upravit?“

„Možná to nebude nutné,“ odpověděl Prapor; ruce už neměl složené, ale položené dlaněmi na stůl. „Angažovali jsme jistého lékaře z Texasu, odborníka na kardiovaskulární choroby. Namluvili jsme mu, že nemocný je příslušník významné rodiny z východního pobřeží Marylandu. Patriarcha, který se pomátl a ve svém stavu je schopný napáchat obrovské škody. Organické a psychiatrické symptomy se nedají odlišit. Existuje chemický derivát digitalisu, který se v kombinaci s injekcí vzduchu do žil prakticky nedá v těle odhalit.“

„Kdo má na starosti tento aspekt?“ Benátčana uvedené argumenty zatím nepřesvědčily.

„Varak,“ pověděl Stvořitel. „On je hlavním koordinátorem celého plánu.“

Hlavy znovu přikývly.

„Ještě nějaké otázky?“ zeptal se Stvořitel.

Odpovědělo mu ticho.

„Můžeme tedy hlasovat,“ pokračoval Stvořitel a vytáhl zpod obálky malý sešit. Vytrhl z něho šest listů a pět z nich posunul po stole doleva. „Římská jednička znamená souhlas s plánem, dvojka odmítnutí. Jak je zvykem, při rovnosti hlasů se návrh zamítá.“

Muži z Inver Brassu zaznačili svá rozhodnutí, složili papírky a podali je zpět Stvořiteli, který je postupně rozbalil.

„Rozhodnutí je jednomyslné, pánové. Záměr je schválen.“ Otočil se ke Praporovi. „Zavolejte prosím pana Varaka.“

Mladší člen vstal a přistoupil ke dveřím. Otevřel je, pokynul plavovlasému muži, který čekal v hale, a vrátil se do místnosti.

Varak – muž, jenž stál na stráži na tmavém balkoně nad vchodem, ke kterému ústilo mramorové schodiště – vstoupil a zavřel za sebou. Pušku už odložil, ale tranzistorový mikrofon, z něhož vedl tenký drátek do levého ucha, mu pořád visel na krku. Jeho věk byste jen těžko odhadovali, jak tomu bývá u aktivních mužů s vypracovaným svalnatým tělem mezi třiceti pěti a čtyřiceti pěti lety. Měl světlé, nakrátko ostříhané vlasy, široký obličej s výraznými lícními kostmi a mírně zešikmenýma očima prozrazoval slovanský původ. Přes drsný vzhled mluvil měkce, se slabým bostonským přízvukem a středoevropskou kadenci řeči.

„Dospěli jste k rozhodnutí?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Stvořitel. „K souhlasnému.“

„Jinou možnost jste neměli,“ poznamenal Varak.

„Připravil jste časový harmonogram?“ Bravo se naklonil dopředu, v očích klidný, téměř lhostejný výraz.

„Ano. Provedeme to za tři týdny, v noci prvního května. Mrtvolu najdou ráno.“

„To znamená, že zpráva se rozběhne do světa druhého května.“ Stvořitel se podíval na členy Inver Brassu. „Připravte prohlášení pro případ, že by o ně někdo požádal. Někteří z nás by se v té době měli zdržovat v cizině.“

„Vycházíte z předpokladu, že zprávu o úmrtí oznámí běžným způsobem,“ řekl Varak a lehce zvýšil hlas, aby naznačil opak. „Bez potřebných opatření to nelze zajistit.“

„Proč?“ nechápal Benátčan.

„Domnívám se, že v Bílém domě propukne panika. Kdyby si ti hoši mysleli, že jim to pomůže získat čas a zmocnit se záznamů, nerozpakovali by se mrtvolu obložit ledem a uložit ji do prezidentova šatníku.“

Obrázek, který Varak nastínil, vyloudil na tvářích mužů kolem stolu zdráhavě úsměvy. Ozval se Stvořitel.

„Tak to zajistěte, pane Varaku. Ty svazky musíme dostat do rukou *my*.“

„Provedu. Bude to všechno?“

„Ano.“

„Děkuji,“ řekl Stvořitel a kývl hlavou. Varak rychle odešel. Stvořitel vstal a zvedl list papíru se strojopisným kódem. Potom se sklonil a vzal ze stolu šest lístků vytržených z notesu malého formátu, na kterých se zřetelně černalo šest římských jedniček. „Teď naše jednání přerušíme, pánové. Mohu se spolehnout, že se jako obvykle osobně postaráte o zničení podkladů? Samozřejmě včetně poznámek, pokud jste si je dělali.“

Členové Inver Brassu přistupovali jeden po druhém ke kamnům. První otevřel kleštěmi, které sundal ze stěny, železný příklop pece a opatrně spustil list papíru na řeřavé uhlí. Ostatní ho napodobili.

Rituál uzavřeli Stvořitel a Bravo, kteří se chvíli zdrželi ostatním z doslechu.

„Děkuji, že jste se vrátil," řekl Stvořitel tiše.

„Před čtyřmi roky jste mi řekl, že nemůžu zůstat stranou," odpověděl Munro St. Claire. „Měl jste pravdu."

„Obávám se, že jde o něco víc," pokračovat Stvořitel. „Necítím se dobře. Zbývá mi už jen velmi málo času."

„Proboha…"

„Nelekejte se. Jsem vlastně šťastný."

„Co? Jak to…"

„Lékaři mi oznámili, že mi zbývají dva, možná tři měsíce. Před deseti týdny. Samozřejmě jsem trval na tom, aby mi řekli pravdu. Odhadli to až nadpřirozeně přesně. Cítím blížící se smrt. Mohu vás ujistit, že tomu pocitu se nic nevyrovná. Absolutní pravda přináší jistou útěchu."

„Je mi to líto. Více, než dokážu vyjádřit. Ví o tom Benátčan?" St. Clairův pohled se přenesl na mohutného černocha, který v koutě potichu hovořil s Praporem a Paridem.

„Ne. Nechtěl jsem, aby naše dnešní rozhodování cokoliv narušilo nebo ovlivnilo." Stvořitel spustil strojem popsaný list do žlutavě sálající výhně. Potom zmačkal šest hlasovacích lístků členů Inver Brassu do kuličky a hodil ji do plamenů.

„Nevím, co na to říci," zašeptal St. Claire soucitně a zahleděl se pozorně do Stvořitelových podivně klidných a smířených očí.

„Zato já vím," odpověděl umírající muž a usmál se. „Vrátil jste se. Vaše inteligence a schopnosti dalece převyšují Benátčanovy, nemluvě o ostatních přítomných. Slibte mi, že dovedete tuto záležitost do konce. Tedy v případě, že mě Bůh povolá k sobě, jak se říká."

St. Claire se zadíval na list, který držel v ruce. Na jméno v levém horním rohu. „Kdysi se vás pokusil zničit. Málem se mu to podařilo. Dovedu tu záležitost do konce."

„Ale civilizovaným způsobem." V Stvořitelově hlase zazněl důrazný nesouhlas. „Bez zavilé nenávisti, bez pomstychtivosti. My takto nepostupujeme, podobných metod se musíme vyvarovat."

„Občas se stává, že se různé cíle vzájemně doplňují a nejsou v rozporu. Dokonce i morální cíle. Konstatuji prostý fakt. Ten člověk je nebezpečný."

Munro St. Claire se ještě jednou podíval na list papíru, který držel v ruce. Na jméno v levém horním rohu.

John Edgar Hoover.
Zmuchlal stránku v ruce a hodil ji do ohně.

2

Petr Chancellor ležel v mokrém písku. Nechal si tělo zalévat vlnami a zíral na nebe, kde potrhanými šedivými mraky vykukovaly ostrůvky modré oblohy. Nad pláží v Malibu vycházelo slunce.

Opřel se lokty do písku a vstal. Bolela ho záda a za chvíli se přihlásí bušení ve spáncích. Včera večer se opil. A noc předtím taky, zatraceně.

Sklouzl pohledem k levé noze pod nohavici trenýrek. Od lýtka přes koleno až po dolní část stehna se táhla úzká jizva, klikatá bílá čára lemovaná opálenou kůží. Stále byla na dotyk citlivá, ale komplikovaná operace, po níž zůstala, proběhla úspěšně. Nyní mohl chodit téměř normálně, bolest vystřídalo tupé mravenčení.

Levé rameno dopadlo mnohem hůř – bolest nikdy úplně nepominula, jen se občas utlumila. Lékaři ho varovali, že rozdrcené vazivo a potrhané šlachy si vyžádají dlouhodobou léčbu a potrvá měsíce, než se zahojí.

Mechanicky zvedl pravou ruku a nahmatal si mírně nateklou kožní vrásu, která se táhla od okraje vlasů nad pravým uchem dolů k zátylku. Větší část jizvy teď zakrývaly vlasy a jen při pohledu z bezprostřední blízkosti byste si všimli, že měl nad čelem proraženou lebku. V posledních týdnech se o té jizvě zmínilo víc žen, než si dokázal zapamatovat – pokud by o to ovšem stál. Lékaři řekli, že měl hlavu rozpuklou, jako kdyby někdo břitvou rozkrojil zralý meloun. Stačilo, aby rána vedla o půl centimetru výš nebo níž, a nepřežil by. Byly týdny, kdy zoufale toužil po smrti, ale současně si uvědomoval, že tato touha pomine. Nechtěl zemřít, pouze si nebyl jistý, zda chce bez Kateřiny dál žít.

Nepochyboval, že čas nakonec rány na těle i na duchu zacelí. Přál si jen, aby proces hojení probíhal rychleji. Pak se mu vrátí neúnavná energie a brzké ranní hodiny mu vyplní práce, ne bušení ve spáncích a neurčité, trapné starosti o to, jak se choval minulé noci.

Jenže starosti ho neopouštěly ani ve střízlivém stavu. Cítil se vykořeněný, kmenová pospolitost Beverly Hills a Malibu ho mátla. Jeho literární agent ve své nekonečné moudrosti usoudil, že mu přestěhování do Los Angeles, do Hollywoodu, prospěje. Proč jen ho nenapadlo se ozvat, namítnout, že si to musí ještě promyslet? Ale ne, musel do Hollywoodu – je přece spoluautorem scénáře filmu podle románu *Protiúder!* Skutečnost, že o tom, jak se píšou scénáře, netuší ani to nejmenší, zřejmě nehraje roli.

Obávaný Joshua Harris, jediný literární agent, s nímž kdy spolupracoval, ho ujistil, že tento drobný nedostatek bohatě vykompenzuje štědrý honorář.

Petr tu logiku nechápal. Ostatně stejně jako svého spoluautora. Oba muži se sešli celkem třikrát. V souhrnu spolu strávili zhruba pětačtyřicet minut, z nichž *Protiúderu!* věnovali sotva deset. Partner si navíc nedělal žádné poznámky, rozhodně ne v Petrově přítomnosti.

No a tak se ocitl v Malibu. Bydlel na pobřeží ve vile za sto tisíc dolarů, jezdil jaguarem a účty platil z kont filmových studií od Newport Beach po Santa Barbaru.

Člověk se ani nemusel opít, aby se v podobné situaci cítil poněkud provinile. Rozhodně to platilo pro syna paní Chancellorové, jemuž se brzy v životě dostalo poučení, že člověk vydělá jen tolik, kolik si zaslouží, a stejně tak platí, že okolí člověka hodnotí podle života, jaký vede.

Na druhou stranu je nutno dodat, že když Joshua Harris dojednával podmínky smlouvy, měl na mysli především *žití*. Petr ve svém pensylvánském domě nežil, ale sotva přežíval. Prostě existoval.

Během tří měsíců po propuštění z nemocnice neudělal na knize o Norimberku téměř nic.

Nic. Kdy konečně něco udělá? Cokoliv?

Rozbolela ho hlava, nesnesitelný tlak mu vehnal do očí slzy a žaludek vysílal poplašné signály. Petr vstal a nejistě vykročil k příboji. Třeba mu pomůže plavání.

Ponořil se pod hladinu, potom však náhle vyskočil a ohlédl se k domu. K čertu, co vlastně dělá na pláži? Přece si včera večer přivedl domů holku. Byl si tím jistý. Lépe řečeno *skoro* jistý.

Bolestně se odbelhal po písku ke schodům vily na okraji pláže. U zábradlí se na okamžik zastavil, ztěžka oddechoval a hleděl na nebe. Slunce se už prodralo z mraků a rozptýlilo ranní mlhu. Další horký a vlhký den. Otočil se a ve vzdálenosti asi půl kilometru spatřil dva místní obyvatele, kteří venčili psy a procházeli se při čáře příboje.

Jeho pověsti by neprospělo, kdyby ho viděli na pláži v mokrých trenýrkách. Zbytek smyslu pro slušné chování mu velel vrátit se do domu.

K slušnosti se připojila i zvědavost. A neurčitý pocit, že se v noci stalo cosi nepříjemného. Přemýšlel, jak to děvče asi vypadá. Blondýna. Prsatá, vzpomněl si. A jak se jim podařilo dopravit se odkudsi z Beverly Hills do Malibu? Neurčitá vzpomínka na mrzutý incident nějak souvisela s děvčetem, ale jak a proč, to už si nevybavoval.

Pevně se chytil zábradlí a vytáhl se po schodech na verandu s podlahou ze sekvojových prken. Sekvoje, bílá omítka a masivní dřevěné trámy –

typická vila boháče na kalifornské pláži, architektova představa tudorovského stylu vsazeného na pobřeží u Malibu.

Vpravo zívaly pootevřené prosklené dveře, jimiž se vcházelo do ložnice. Na stolku vedle nich stála poloprázdná láhev pernodu. Nejbližší proutěné křesílko leželo převržené, vedle něj se jako závěrečný akord nepořádku povalovaly sandály bez řemínků.

Noc se mu postupně vybavovala. Miloval se s dívkou se vzrušujícími prsy… Vzpomněl si, že jeho výkon za moc nestál a znechucení či pud sebezáchovy ho vyhnaly na verandu, kde potom osaměle seděl a pil bylinkový likér, aniž se obtěžoval se skleničkou.

Proč to udělal? Odkud se tam ten pernod vlastně vzal? A co sakra záleží na tom, jestli v posteli podal přiměřený nebo nedostatečný výkon s ochotným a vstřícným tělem, které si našel kdesi v Beverly Hills? Na nic si nepamatoval, a tak se s rukou na zábradlí dovlekl k převrácenému křesílku a k pootevřeným dveřím.

V likéru plavaly mrtvé mouchy a jedna žijící váhavě obletovala hrdlo láhve. Chancellor chtěl převržené křeslo zvednout, ale rozmyslel si to. Bolela ho hlava; nejen spánky, ale celá oblast mezi vlasy a zátylkem. Bolest sílila a polevovala ve vlnách, jako by ji usměrňoval neviditelný paprsek.

Varovný signál. Musí se pohybovat pomalu.

Opatrně překročil na nejistých nohou práh. V místnosti vládl nepořádek. Šaty rozházené po nábytku, popelníky převrácené, jejich obsah rozsypaný na podlaze, u nočního stolku rozbitá sklenička, telefon vytržený ze zásuvky.

Dívčina ležela v posteli na boku, ňadra položená jedno na druhém, protažená, vzdutá jako dvě zahrocené polokoule. Plavé vlasy splývaly na obličej zabořený do polštáře. Přes spodní polovinu těla měla přehozenou přikrývku, zpod níž vyčnívala noha a stavěla na odiv opálenou vnitřní stranu stehna. Jak se na ni Petr díval, pocítil dráždivě šimrání ve slabinách. Chvíli zhluboka dýchal, vzrušený pohledem na kyprá ňadra, na odhalenou nohu, na tvář ukrytou pod záplavou plavých vlasů.

Uvědomoval si, že ještě nevystřízlivěl, protože nepotřeboval vidět její obličej. Chtěl se prostě milovat s předmětem a nebrat na vědomí existenci lidské bytosti.

Vykročil k posteli, ale hned se zase zastavil. V cestě mu ležely střepy skla. Tak proto ty sandály. Naštěstí měl tolik rozumu, že nechodil bosky. A telefon. Vzpomněl si, že řval do sluchátka.

Žena se převrátila na záda. Měla pohlednou, kalifornsky nevinnou tvář. Svůdnou, opálenou, s rysy příliš nevýraznými a uspořádanými na to, aby

odhalily osobnost. Mohutná ňadra se oddělila, přikrývka se svezla na zem a odhalila ochlupený klín a plná stehna. Petr přistoupil k posteli a stáhl si mokré trenýrky. Na bříškách prstů cítil písek. Pravé koleno položil na matraci a opatrně, aby nekrčil levou nohu, ulehl na lůžko.

Žena otevřela oči a pak zakňourala tiše modulovaným ospalým hlasem: „Pojď ke mně, zlato. Už se cítíš líp?“

Chancellor se k ní přitiskl a dívka natáhla ruku k jeho zpola ztopořenému penisu.

„Dlužím ti omluvu?“ zeptal se.

„Ale kdepak! Možná sám sobě, ale mně určitě ne. Šel jsi na to moc tvrdě. Bušils do mě jako beranidlem a to tě vyčerpalo.“

„Promiň.“ Sevřel levý prs a nahmatal ztvrdlou bradavku. Zasténala a začala ho dráždit krátkými, rychlými pohyby dlaně. Buď byla vynikající herečka, nebo silně vzrušivá žena, která nevyžaduje zdlouhavou předehru.

„Pořád tě v sobě cítím. Byl jsi k neutahání. Jako hřebec. Rajtoval jsi na mně, ale sám ses neudělal. Ale pro smilování boží, já jsem si teda užila! Tak ještě jednou… Dělej, lásko, strč ho do mě,“ zašeptala chraplavě.

Petr zabořil hlavu mezi její ňadra a dívka roztáhla nohy ve výmluvném pozvání. Ale bolest hlavy zesílila a Petr cítil, jak mu v lebce pulzují pronikavé záblesky.

„Nemůžu, já nemůžu.“ Sotva dokázal promluvit.

„Žádný strach, můj milý. Nedělej si starosti.“ Překulila ho na záda a vtlačila mu lopatky do prostěradla. „Klidně lež a práci nech na mně.“

Částečně obluzený mozek vnímal jen útržkovitě. Pomalu se nořil do hlubin slasti, veden zkušenými pohyby obou dlaní a vlhkých úst, která jej hladila a dráždila. Znovu žil. Cítil touhu.

Zatraceně, tak přece jenom za něco stojím.

Zvedl jí hlavu ze svého klína a nechal ji, ať na něj nasedne. Když pronikl do sladce vlhkého měkkého masa, dívka se začala vrtět, vyrážejíc krátké, přidušené vzdechy.

Teď ji nemůžeš zklamat. Potlač bolest, nedovol, aby tě zastavila.

„Ach, Petře, ty jsi zázrak! Kristepane, takového chlapa jsem ještě neměla! Tak dělej, můj hřebče! Dělej!“

To už se dívka svíjela a vzdechy přerůstaly ve výkřiky.

„Ach, bože! Bože můj! Já snad zešílím! Jsi nejlepší! Nejlepší hřebec pod sluncem! Dělej, lásko!“

Explodoval do ní a pocítil nesmírné uvolnění. Pak celé tělo ochablo a bolest ve spáncích se vrátila. Ale je fakt dobrý. Vzrušil ji, vzbudil v ní fyzickou touhu.

A potom uslyšel její klidný, věcný hlas.

„Tak vidíš, zlato, nebylo to tak těžké, vid?“

Podíval se na ni. Vypadala jako herečka, která sklízí zasloužený aplaus. Oči hleděly lhostejně jako plastová smrt.

„Něco ti dlužím,“ vydechl ledově.

„Kdepak.“ Zasmála se. „Od tebe si žádné peníze nevezmu. On mi platí dost.“

V té chvíli si Chancellor na všechno vzpomněl. Na večírek, na hádku, na opilou jízdu z Beverly Hills, na zuřivý telefonát.

Aaron Sheffield, filmový producent, majitel autorských práv na *Protiúder!*

Sheffield byl na večírku a přivedl tam i svou mladou ženu. Vlastně to on mu zavolal a pozval ho, aby se taky zúčastnil. Petr neměl důvod pozvání odmítnout, naopak, měl velmi dobrý důvod tam jít: hostitelem byl spoluautor scénáře, který se mu tak úspěšně vyhýbal.

Žádný problém, kamaráde. Napsal jste trhák.

Ale včera večer se jistý problém vyskytl. Chtěli mu to sdělit v příjemném prostředí. Víc než příjemném. O hodně víc.

Filmové studio obdrželo několik „velmi vážných“ telefonátů z Washingtonu ohledně natáčení filmu *Protiúder!* Upozornili ho na fatální omyl, který román obsahuje. Ústřední zpravodajská služba neoperuje na domácí půdě, nezapojuje se do akcí na území Spojených států. Charta CIA z roku 1947 to výslovně zakazuje. Proto Aaron Sheffield přistoupil na příslušnou změnu scénáře. Z původní Chancellorovy CIA se stane elitní sbor nespokojených bývalých rozvědčíků, kteří působí mimo oficiální struktury.

Co na tom sakra záleží, řekl včera večer Aaron Sheffield. *Takhle to bude dramatičtější. Máme dva typy záporných hrdinů a Washington je spokojený.*

Ale Chancellor zuřil. Věděl, že napsal pravdu. Mluvil se skutečně nespokojenými muži, kteří pracovali pro Agenturu, a zhrozil se, když slyšel, jaké rozkazy museli plnit. Zhrozil se, protože jejich akce byly protizákonné a protože neměli jinou možnost. J. Edgar Hoover ve svém šílenství zpřetrhal veškeré kontakty mezi FBI a CIA. Agenti Ústřední zpravodajské služby si museli obtížně shánět informace o domácích záležitostech, protože jim je zatajovali. Komu si měli stěžovat? Mitchellovi?[*)] Nixonovi?

[*)] John Newton Mitchell (1931–1988), během prvního funkčního období prezidenta Nixona ministr spravedlnosti USA a pak hlavní manažer jeho volební kampaně. Ve své funkci prosazoval zásadu, že v zájmu udržení „zákona a pořádku“ je možné

Hlavní působivost *Protiúderu!* spočívala ve specifickém zneužití Agentury. Kdyby se tento aspekt potlačil, postavilo by to na hlavu obsah i vyznění knihy. Petr houževnatě namítal, a čím víc se vztekal, tím víc pil. A čím víc pil, tím vyzývavěji se žena vedle něho chovala.

Sheffield je odvezl domů. Petr seděl s dívkou na zadním sedadle. Sukni měla vyhrnutou nad pás, halenku rozepnutou a ve stínech uhánějících kolem auta vystavovala na odiv obrovská prsa, což ho přivádělo do tranzu. Opileckého tranzu.

Zašli spolu dovnitř, zatímco Sheffield s autem odjel. Holka s sebou přivezla dvě láhve pernodu, dar od Aarona, a hra začala naplno. Vášnivá, divoká, opilá, nahá hra.

Zastavily ho až nárazy bolesti do hlavy, které mu na chvíli rozjasnily mozek. Natáhl se po telefonu, nepříčetně listoval diářem na nočním stolku, dokud nenašel Sheffieldovo číslo, a pak zuřivě mačkal tlačítka.

Křičel na něho, častoval ho všemi oplzlými nadávkami, na které si vzpomněl, ječel námitky, chrlil ze sebe pocit viny, že se nechal zmanipulovat. Na *Protiúderu!* se nebude nic měnit!

Když teď ležel na posteli vedle blondýnky, vzpomněl si, co mu Sheffield řekl do telefonu.

„Klid, chlapče. Tobě to může být jedno. Nemáš právo zasahovat do scénáře, natož ho schvalovat. Jenom jsme ti to ze slušnosti oznámili. Sesedni konečně z toho obláčku, na kterém se vznášíš, a uvědom si, že jsi obyčejný malý, všivý kurevník jako všichni ostatní.“

Blondýna, která teď ležela vedle něho, byla Sheffieldova manželka.

Chancellor se k ní otočil. Prázdné oči se už projasnily, ale zůstávaly mrtvé. Otevřela ústa, vystrčila jazyk a zkušeně jím zakmitala v jednoznačně smyslném náznaku.

Herečka odměněná upřímným potleskem byla připravena k dalšímu aktu.

Vždyť na tom houby záleží! Natáhl se k ní.

---

a nutné potlačovat základní občanská práva. V roce 1975 byl odsouzen k trestu odnětí svobody zejména za podíl na aféře Watergate. (Pozn. překl.)

3

Muž, jehož obličej patřil k nejznámějším v zemi, seděl sám u stolu v restauraci hotelu Mayflower na Connecticut Avenue a vyhlížel oknem na ulici. Lhostejně, jen s letmým náznakem nevole v očích pozoroval kolemjdoucí.

Dorazil přesně pět minut po půl dvanácté. Dojí oběd a ve dvanáct čtyřicet odejde. Už víc než dvacet let neporušil zaběhaný zvyk. Tím zvykem míníme onu hodinu a pět minut, ne restauraci. Do Mayfloweru začal chodit teprve nedávno, poté, co zavřeli Harveyův podnik o několik domovních bloků dál.

Tvář s masivními čelistmi, protáhlými ústy a trochu vystouplýma očima už ztratila původní ostrý vzhled. Výrazná brada poklesla, nad štěrbinami očí visela vrásčitá flekatá kůže a napomádované pramínky vlasů, prozrazující egoistickou osobnost, jen podtrhovaly dojem agresivní bezohlednosti.

Jeho obvyklý spolustolovník chyběl. Zhoršující se zdravotní stav a dva infarkty odsoudily jeho vždy elegantního společníka k domácímu vězení. Měkká, rozmazlená tvář usilující uchovat si mužný vzhled byla dlouhá desetiletí květem na pichlavém kaktusu. Muž, který se chystal obědvat, hleděl přes stůl, jako kdyby očekával, že tam uvidí svoje atraktivní druhé já. Zjištěná osamělost zřejmě vyvolala občasný třas prstů a záškuby v koutcích úst. Samota jako by ho zahalila těžkým závěsem; oči těkaly sem a tam, neustále ve střehu před skutečným i imaginárním ohrožením, které ho obklopovalo.

Jeho oblíbený číšník ten den onemocněl; muž to bral jako osobní urážku a dával své pocity najevo.

Stůl číslo deset si objednal ovocný salát s kopečkem tvarohu. Z otevřené nerezové přihrádky v kuchyni přeložili misku na obslužný pult. Plavovlasý pomocník šéfkuchaře, zaměstnaný na záskok, označoval jednotlivé podnosy a zkušeným okem hodnotil jejich vzhled. Stál nad ovocným salátem určeným pro stůl číslo deset, v ruce tvrdou podložku se zapsanými objednávkami, a upíral pohled na podnosy před sebou.

Pod psací podložkou držel tenké stříbrné kleštičky, jejichž čelisti svíraly měkkou bílou kapsli. Plavovlasý muž se usmál na utahaného číšníka, který právě vešel do kuchyně dveřmi z jídelny, a současně na okamžik pohroužil

stříbrné kleště do hromádky tvarohu pod podložkou; vzápětí je vytáhl a přešel k dalšímu tácu.

Za chvíli se vrátil k objednávce pro stůl číslo deset, potřásl hlavou a vidličku uhladil kopeček tvarohu.

Kapsle, kterou vtlačil do tvarohu, obsahovala mírnou dávku dietylamidu kyseliny lysergové. Kapsle se rozpustí a její obsah se uvolní sedm až osm hodin po požití.

Menší napětí a dezorientace, které narkotikum vyvolá, postačí. V okamžiku smrti nezůstane v krvi po chemikálii ani stopa.

V místnosti bez oken seděla žena středního věku. Poslouchala hlas, který vycházel z reproduktorů na stěně, a pak opakovala slova do mikrofonu připojeného k magnetofonu. Jejím úkolem bylo co možná nejvěrněji napodobit nyní již důvěrně známý hlas z reproduktorů. Každou protaženou samohlásku, drobné nuance výslovnosti, charakteristické krátké pauzy, které následovaly po koncových poloslabičných sykavkách.

Hlas, který vycházel z reproduktorů, patřil Helen Gandyové, dlouholeté osobní sekretářce Johna Edgara Hoovera.

V koutě improvizovaného zvukového studia stály dva kufry. Oba sbalené. Za čtyři hodiny odletí žena i s kufry transatlantickou linkou do Curychu. Bude to první etapa cesty, která skončí na jihu, na Baleárských ostrovech a v domě u moře na Mallorce. Ale nejdřív čeká Curych, kde Státní banka na základě jejího podpisu převede dohodnutou sumu do londýnské banky Barclay's, která ji zase ve dvou splátkách předisponuje na konto své pobočky v Palmě. První splátku ihned, druhou po půldruhém roce.

Ženu najal Varak. Zastával názor, že pro každý druh práce se dá sehnat ten pravý adept s potřebnými schopnostmi. Tajně pronikl do počítačové databáze Národní bezpečnostní rady a program nakonec vhodnou osobu našel.

Byla to vdova, bývalá rozhlasová herečka. Spolu s manželem uvízli počátkem padesátých let v drtivém sevření „Rudých kanálů“[*)] a nikdy se z té rány nevzpamatovali. Toto šílenství rozpoutal a podporoval Federální

[*)] *Red Channel* – článek s podtitulem *Zpráva o komunistickém vlivu v rozhlase a televizi*, který vyšel v časopise *Counterattack* (Protiútok) v červnu 1950, tedy v době antikomunistické vlny mccarthismu, obvinil celkem 151 herců, spisovatelů, scénaristů, hudebníků a žurnalistů z údajné manipulace médií v zájmu mezinárodního komunismu. Stovky pracovníků ze sdělovacích prostředků a zábavního průmyslu se pak ocitly na černé listině. (Pozn. překl.)

úřad pro vyšetřování. Jejich osud se naplnil v roce 1954. Manžel, mnohými pokládaný za velký talent, nesehnal sedm let roli. Srdce, zmítané úzkostí, nakonec ten nápor nevydrželo. Zemřel na stanici metra cestou do zaměstnání – pracoval tehdy jako subalterní úředník v bance. Jeho žena už osmnáct let nepůsobila ve svém oboru; bolest, odmítavý postoj kolegů a samota ji obraly o schopnost udržet se v tvrdé konkurenci.

Tady žádnou konkurenci neměla. Neřekli jí důvod, proč to dělá, pouze tolik, že její stručný rozhovor má skončit slůvkem *ano*, které vysloví osoba na druhém konci linky.

Tou osobou na druhém konci linky byl člověk, kterého žena z celého srdce nenáviděla. Hlavní původce šílenství, které jí zničilo život.

Krátce po deváté večer nebyl pohled na dodávku telefonní společnosti na Thirtieth Street Place v severozápadním Washingtonu nic neobvyklého. Krátká ulice je slepá a na konci ji tehdy uzavírala impozantní brána do rezidence peruánského velvyslance, mezi jejímiž kamennými pilíři byl upevněn nápadný státní znak. Na levé straně, asi ve dvou třetinách bloku, stál již poněkud omšelý dům z červených cihel, který patřil řediteli Federálního úřadu pro vyšetřování. Obě rezidence ustavičně zdokonalovaly své komunikační vybavení.

Ulicí občas projela neoznačená dodávka se střechou ježící se anténami. Říkalo se, že tyto hlídky si vyžádal John Edgar Hoover, aby kontroloval nežádoucí elektronická odposlechová zařízení, která by tu mohly instalovat rozvědky nepřátelských zemí.

Peruánské velvyslanectví si často stěžovalo na ministerstvu zahraničí. Trapná situace, protože ministerstvo mělo v této věci svázané ruce. Hooverův soukromý život byl pokračováním absolutistické vlády, kterou uplatňoval ve svém úřadu.

Peru ostatně nepatřilo mezi priority amerických zájmů.

Dodávka telefonní společnosti dojela na konec ulice, kde se otočila do protisměru a vracela se k Třicáté ulici, ale asi po padesáti metrech odbočila doprava a další odbočka ji přivedla k řadě garáží. Na konci parkovacího komplexu se tyčila kamenná zeď, která tvořila zadní hranici Hooverova sídla na adrese Thirtieth Street Place číslo 4936. Okna domů nad garážemi a za nimi nabízela výhled na Hooverův pozemek. Muž v dodávce věděl, že v jednom z těch oken hlídá agent FBI, člen týmu, který nepřetržitě ve dne v noci střežil Hooverovo sídlo. Složení těchto tajných skupin se každý týden měnilo.

Řidič věděl i to, že agent stojící za jedním z oken nad garážemi s největší pravděpodobností vytočí speciální číslo telefonní společnosti a do

neobvyklého bzukotu na lince položí rutinní otázku: Co se stalo, že sem v tuto dobu přijelo pohotovostní vozidlo?

Slečna na dispečinku se podívá do seznamu hlášení poruch a odpoví pravdu, jak jí byla sdělena.

V rozvodné skříni došlo ke zkratu. Podezření padá na zvědavou veverku, která prohryzala narušenou izolaci. Proto taky linka tak bzučí. Copak to volající neslyší?

Jistě že slyší.

Varak se už před léty, když začal pracovat pro Národní bezpečnostní radu, naučil, že na otázky agentů pověřených ochranou osob a objektů nelze odpovídat příliš stručně a vyhýbavě. S takovou odpovědí by se nesmířili o nic více než s příliš komplikovaným vysvětlením. Vždycky existuje zlatá střední cesta.

V dodávce zabzučel vysokofrekvenční radiotelefon: signál. Opatrný agent FBI skutečně zavolal telekomunikační společnost. Řidič zastavil, znovu se otočil do protisměru a vrátil se třicet metrů zpět k telefonnímu sloupu, odkud se nabízel dobrý výhled na rezidenci. Zaparkoval a čekal, na předním sedadle rozložená schémata, jako by je studoval.

Agenti se v noci často vydávají na obchůzku po okolí svěřeného objektu. Bylo třeba se připravit na všechny eventuality.

Vozidlo telefonní společnosti teď stálo zhruba osmdesát metrů severozápadně od rezidence. Řidič přelezl do zadní části dodávky a zapnul přístroje. Měl čekat přesně čtyřicet šest minut a v jejich průběhu kontrolovat a blokovat přívod proudu do Hooverova sídla. Větší zatížení identifikovalo okruh poplašného systému, menší osvětlení, radiopřijímače a televizory. Nejdůležitější byla identifikace alarmu, ale stejně tak potřeboval vědět, že se proud odebírá i v pravé dolní sekci budovy, což znamenalo, že v pokoji pro službu se svítí a používají se tam elektrická zařízení. Tento poznatek byl životně důležitý. Annie Fieldsová, Hooverova domácí, která plnila tuto funkci tak dlouho, že už si nikdo nepamatoval, kdy nastoupila, zůstala přes noc.

Limuzína odbočila z Pennsylvania Avenue doprava na Desátou ulici a zpomalila před západním vjezdem do centrály FBI. Byla přesně stejná jako auto, které den co den vozilo do práce ředitele – včetně lehce promáčknutého chromovaného nárazníku, který Hoover ponechal v původním stavu, aby řidiči Jamesi Crawfordovi připomínal jeho neopatrnost. Samozřejmě to nebyl *tentýž* vůz: Hooverovo služební vozidlo bylo ve dne v noci hlídáno. Ale nikdo, dokonce ani Crawford, by žádný rozdíl nepoznal.

Řidič řekl do mikrofonu na palubní desce heslo a masivní ocelová brána se otevřela. Když limuzína projela pod betonovou klenbou a přes tři další brány na kruhovou příjezdovou cestu, noční strážný zasalutoval. Další zaměstnanec ministerstva spravedlnosti vyběhl z jižního vstupu, natáhl se ke klice pravých zadních dveří a otevřel je.

Z auta rychle vyskočil Varak a poděkoval překvapenému strážnému. Řidič a třetí muž, který seděl vedle něho, také vystoupili a i oni zdvořile a polohlasem pozdravili.

„Kde je ředitel?“ zajímal se strážný. „Toto je soukromé auto pana Hoovera.“

„Přijeli jsme na jeho příkaz,“ odpověděl klidně Varak. „Podle jeho instrukcí nás máte odvést přímo na oddělení vnitřní bezpečnosti. Ať mu zavolají. Vnitřní bezpečnost má číslo jeho kódovaného telefonu. Bohužel jde o naléhavý případ. Ocenili bychom, kdybyste si pospíšili.“

Strážný se zahleděl na tři dobře oblečené zdvořilé muže. Jeho obavy ustoupily; tito lidé znali komplikované vstupní heslo, které se každou noc mění; kromě toho měli předat příslušným činitelům pokyn spojit se přímo s ředitelem prostřednictvím zabezpečeného telefonu na stole v kanceláři vedoucího oddělení vnitřní bezpečnosti. A na telefonní číslo, které se dosud nepoužilo *ani jednou*.

Strážný přikývl, odvedl muže do chodby ke kontrolnímu pultu a vrátil se na své místo u vstupu. Před širokým ocelovým panelem se spletí drátů a malými televizními obrazovkami seděl vedoucí agent ochranky, oblečený téměř stejně jako tři muži, kteří k němu přistoupili. Varak vytáhl z kapsy identifikační kartu zatavenou v laminátu a představil trojici.

„Agenti Longworth, Krepps a Salter.“ Položil průkaz na pult. „Vy jste určitě Parke.“

„Nemýlíte se,“ odpověděl muž, vzal plastovou kartu a natáhl ruku pro další dvě. „Už jsme se setkali, Longworthe?“

„Naposled před takovými deseti, dvanácti lety. V Quantiku.“

Agent si zběžně prohlédl průkazy, položil je zpět na pult a přimhouřil oči, jako by vzpomínal. „Ano, to jméno si pamatuju. Al Longworth. Už je to dávno.“ Natáhl ruku a Varak mu ji stiskl. „Kde teď sloužíte?“

„V La Jolle.“

„Sakra, vy teda máte kamaráda!“

„Proto jsem tady. Tohle jsou moji dva nejlepší chlapi v jižní Kalifornii. Šéf mi včera telefonoval.“ Varak se důvěrně naklonil nad stůl. „Mám špatné zprávy, Parku. Nevypadá to dobře.“ To už téměř šeptal. „Možná se blížíme k *otevřenému území*.“

Agentův výraz se okamžitě změnil – jeho tvář zrcadlila zděšení.

Pojem „otevřené území“ znamenal mezi vedoucími pracovníky FBI něco nepředstavitelného: ředitel je nemocný. Vážně, možná smrtelně nemocný.

„To snad ne…,“ vydechl nevěřícně Parke.

„Chce, abyste mu zavolal kódovaným telefonem.“

„Ach, bože můj!“ Za daných okolností to bylo to poslední, po čem agent toužil. „Co chce? Co mu mám, pro smilování boží, říct, Longworthe?“

„Máte nás pustit do Vlajkové síně. Oznamte mu, že jsme tady, a ověřte si jeho příkazy. Jo, a zajistěte jednomu z mých kolegů přístup do operační centrály.“

„Do ústředny? Proč?“

„Zeptejte se ho.“

Parke chvíli civěl na Varaka, potom se natáhl po telefonu.

O patnáct domovních bloků jižněji, v suterénu komplexu budov telekomunikační společnosti, seděl na židli před panelem plným propletených drátů muž, na jehož saku visel štítek z umělé hmoty se jménem a fotografií a ve spodní části stálo velkými písmeny *INSPEKTOR*. V pravém uchu měl zastrčené miniaturní sluchátko napojené na zesilovač, který ležel na podlaze vedle přenosného kazetového magnetofonu, od nějž vedly šňůry ke spleti drátů na panelu.

Vtom se na zesilovači rozzářila maličká žárovka. Kdosi zvedl sluchátko kódovaného telefonu na kontrolním pultu vnitřní bezpečnosti v hlavní budově FBI. Muž nespouštěl pohled z tlačítka na kazetovém magnetofonu a naslouchal uchem zkušeného profesionála, pak v pravém okamžiku pohotově zmáčkl přehrávání. Páska se začala točit, ale vzápětí ji další tlačítko zastavilo. Po krátké pauze se kotouče znovu roztočily.

O patnáct bloků severněji Varak poslouchal Parka. Věty, které se ve sluchátku ozývaly z pásku, vybrali z velkého počtu magnetofonových záznamů, které zredigovali a upravili. Podle plánu zněl hlas na druhém konci linky hlasitěji, než ho podřízení znali. Měl to být hlas muže, který nechce dát najevo, že je nemocný, a vynakládá značné úsilí, aby mluvil normálně – a právě proto zní hlas neobvykle. Zvýšená intenzita nejen dokládala psychický stav volaného, ale navíc dodávala hlasu autoritu nepřipouštějící pochybnosti či otázky, což prakticky vylučovalo možnost, že podvod bude odhalen.

„No, co je?“ zavrčel mrzutý, zřetelně slyšitelný hlas.

„Pane Hoovere, tady vedoucí agent Parke z vnitřní bezpečnosti. Agenti Longworth, Krepps a…“ Zarazil se a zmateně vzhlédl k trojici – zjevně zapomněl jméno.

„Salter,“ napověděl mu šeptem Varak.

„Salter, pane. Longworth, Krepps a Salter. Přijeli před několika minutami a požádali mě, abych vám zavolal a ověřil si vaše příkazy. Prý je mám odvést nahoru do vaší kanceláře a jednomu z nich povolit vstup do operační…“

„Ti tři agenti,“ přerušil ho drsný, nemelodický hlas, „se dostavili na můj osobní rozkaz. Uděláte, o co vás požádají. Ve všem jim budete nápomocen. A nikomu ani slovo. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Můžete mi zopakovat své jméno?“

„Vedoucí agent Lester Parke, pane.“

Nastalo ticho; Varak zaťal břišní svaly a zadržel dech. Pauza je moc dlouhá!

„Budu si to pamatovat,“ zaznělo konečně. „Dobrou noc, Parku.“ V telefonu cvaklo a spojení se přerušilo.

Varak znovu vydechl. I ta finta se jménem vyšla – převzali ho z rozhovoru, ve kterém si ředitel stěžoval na růst zločinnosti v Rock Creek Parku.

„Má hrozný hlas, že?“ Parke položil sluchátko a natáhl se pod pult pro tři noční propustky.

„Je to velmi statečný muž,“ poznamenal Varak. „Zeptal se vás na jméno?“

„Ano,“ odpověděl agent a vložil propustky do magnetického čtecího a záznamového zařízení.

„Kdyby došlo k nejhoršímu, možná vás čeká odměna,“ dodal Varak a přenesl pohled ze svých společníků na agenta za pultem.

„Cože?“ Parke překvapeně vzhlédl.

„Říkám jen svůj názor. Nic oficiálního.“

„Nechápu.“

„Ani se to od vás neočekává. Ale slyšel jste ho. Já ostatně taky. Mlčeti zlato, říká známé přísloví, a taky komu není rady, tomu není pomoci. Takže jazyk za zuby, jinak vás osobně poženu k odpovědnosti. Ředitel je nejlepší přítel, jakého jsem v životě měl.“

Parke třeštil na Varaka oči. „La Jolla,“ zašeptal.

„La Jolla,“ zopakoval Varak významně.

To jméno mělo mnohem širší smysl než jen název kalifornského přímořského města. Už léta se šířily nejrůznější pověsti – grandiózní plány,

monarcha ve výslužbě, nádherný dům s výhledem na Tichý oceán, skrytá vláda držící v rukou nejpřísněji střežená státní tajemství.

Žena středních let se smutným výrazem v obličeji sledovala ručičku nástěnných hodin v malém zvukovém studiu. Ještě pětapadesát vteřin. Telefon stál na stole před kazetovým magnetofonem, který používala k nácviku potřebných replik. Znovu a znovu, celý týden zkoušek pro jedno jediné vystoupení, které nebude trvat ani minutu.

Zkoušky. Vystoupení.

Pojmy z už téměř zapomenutého slovníku.

Nebyla hloupá. Neznámý plavovlasý muž, který ji najal, jí toho moc nevysvětlil, ale i to málo stačilo, aby pochopila, že udělá *dobrou* věc. Věc, kterou si přejí mnohem lepší lidé než muž, s nímž bude za… za čtyřicet vteřin telefonovat.

Žena se při pohledu na ručičku hodin, která se pomalu blížila k určenému bodu, krátce ponořila do vzpomínek. O jejím manželovi kdysi tvrdili, že má obrovský talent. Ano, tak to všichni říkali. Stal by se hvězdou, *skutečnou* hvězdou, ne náhodným meteorem, kterému fotogenický obličej pomohl k pomíjivé slávě. Všichni se na tom shodovali.

A potom se vynořili jiní lidé a řekli, že je na seznamu. Na velmi důležitém seznamu, což znamená, že není dobrý občan. A těm, kteří se na něm ocitli, byl vypálen cejch.

Podvratný živel.

Toto označení nabylo punc oficiality. Ve studiích a v kancelářích producentů se začali objevovat mladíci v tmavých oblecích s úzkými sevřenými rty.

Federální úřad pro vyšetřování.

Potom pokaždé zašli za zavřené dveře, kde vedli důvěrné rozhovory.

Podvratný živel. Tento pojem se v jejím mozku nerozlučně pojil s mužem, se kterým má za okamžik mluvit.

Natáhla ruku ke sluchátku.

„Dělám to pro tebe, miláčku," zašeptala. Byla připravena, adrenalin jí proudil v žilách jako před premiérou. Podivuhodně se uklidnila. Cítila se sebevědomě, znovu se z ní stala profesionální herečka. Čeká ji životní vystoupení.

John Edgar Hoover ležel v posteli a snažil se soustředit pozornost na televizor na druhé straně místnosti. Dálkovým ovladačem přehazoval kanály, ale obraz mu stále připadal nejasný, rozostřený. Kromě toho ho znepokojoval pocit podivné prázdnoty v hrdle. Nic podobného dosud

nezakusil. Jako by mu někdo do krku navrtal díru, přes kterou vniká do plic příliš mnoho vzduchu. Ale nebyla to bolest, jen nepříjemný vjem, nějakým záhadným způsobem spojený se zkresleným hlasem vycházejícím z televizoru.

Dovnitř a ven. Hlasitěji, potom zase tišeji.

Udivilo ho, že dostal hlad. Tak pozdě ho nikdy nemíval, naučil se ho potlačovat.

To vše v něm vzbuzovalo mrzutost, která se ještě zvýšila, když dutě zazvonil jeho soukromý telefon. Ve Washingtonu znalo toto číslo méně než deset lidí. Teď neměl náladu řešit krizové situace. Natáhl se pro sluchátko a nazlobeně se ohlásil.

„Ano? Co je?“

„Pane Hoovere, promiňte, že vás vyrušuju, ale je to naléhavé.“

„Slečno Gandyová?“ Co to má se sluchem? Její hlas jako by se vlnil, hlasitěji, potom tišeji. „Co se stalo, slečno Gandyová?“

„Volal prezident z Camp Davidu. Je na cestě do Bílého domu a byl by rád, kdybyste se ještě večer sešel s panem Haldemanem.“[*)]

„Dnes večer? Proč?“

„Mám vám oznámit, že jde o nanejvýš důležitou záležitost související s informacemi, které získala CIA v posledních osmačtyřiceti hodinách.“

John Edgar Hoover se nezdržel a zlostně svraštil obočí. Ústřední zpravodajská služba je vřed na těle Ameriky, banda patolízalů vedená ortodoxními liberály, které není co věřit.

Stejně jako nelze věřit současnému nájemníkovi Bílého domu, ale jestli má ten člověk údaje, které po právu patří FBI, a když pokládal za nutné pověřit jejich doručením uprostřed noci šéfa svého štábu, nemá právo odmítnout.

Hoover si přál, aby pominul pocit prázdnoty v hrdle, který ho nepříjemně dráždil, ale znepokojovalo ho ještě něco jiného.

„Slečno Gandyová, prezident přece má moje číslo. Proč nezavolal sám?“

„Informovali ho, že večeříte mimo dům. Ví, že nejste rád, když vás ruší v restauraci. Jeho tajemník mě pověřil, abych s vámi tu schůzku dohodla.“

Hoover zamžoural bez brýlí na budík na nočním stolku. Do půlnoci daleko, sotva čtvrt na jedenáct. Měl si to uvědomit. Od Tolsona odešel

---

[*)] Harry Robbins Haldeman (1926–1993) působil jako vedoucí kanceláře prezidenta Nixona; zapletl se do aféry Watergate, byl odsouzen a odseděl si půldruhého roku ve federální věznici. (Pozn. překl.)

v osm s vysvětlením, že se cítí vyčerpaný. Ale i tak nefungovala prezidentova informační služba přesně. Nebyl v restauraci, nýbrž s Clydem.

Byl tak unavený, že si šel lehnout mnohem dřív než obvykle. „Sejdu se s Haldemanem. Tady u mě."

„Předpokládala jsem to, pane. Prezident naznačil, že možná budete chtít nadiktovat pár záznamů, pokyny pro pobočky v terénu. Nabídla jsem se, že přijedu s panem Haldemanem. Vyzvedne mě vůz z Bílého domu."

„To je od vás velmi pozorné, slečno Gandyová. Musí mít něco moc zajímavého."

„Prezident nechce, aby se někdo dozvěděl, že vás pan Haldeman navštívil. Říkal, že by z toho mohla být spousta nepříjemností."

„Použijte boční vchod, slečno Gandyová. Klíč máte. Poplašné zařízení bude vypnuté. Upozorním ochranku."

„Jak si přejete, pane Hoovere."

Žena středních let položila sluchátko do vidlice a svalila se na opěradlo.

Zvládla to! Opravdu to zvládla! Vystihla rytmus, každou nuanci tónu, přesně odměřila nepatrné přestávky, trošku nosově vyslovované hlásky. Perfektní!

A nejpozoruhodnější bylo, že ani na zlomek vteřiny nezaváhala. Jako by se hrůza, která ji trápila dvacet let, během několika vteřin rozplynula.

Měla vyřídit ještě jeden telefonát. Teď však už mohla mluvit libovolným hlasem, čím bezvýrazněji, tím lépe. Vytočila číslo.

„Bílý dům," ozval se hlas na druhém konci linky.

„Tady FBI, drahoušku," řekla herečka středních let s mírným jižanským přízvukem. „Nejde o nic vážného, jen informace pro vaše záznamy. Dneska v devět večer dostal náš ředitel vzkaz od pana Haldemana. Chci potvrdit příjem, to je všechno."

„V pořádku, potvrzeno. Poznamenám si to. Den blbec, co?"

„Ale zato krásná noc," odpověděla herečka. „Nejkrásnější noc, jakou jsem kdy prožila."

„Aha, někdo má za sebou bouřlivé rande."

„Něco lepšího. Mnohem lepšího. Dobrou noc v Bílém domě."

„Dobrou noc u federálů."

Žena vstala ze židle a zvedla kabelku. „Dokázali jsme to, miláčku," zašeptala. Její poslední vystoupení bylo nejlepší. Pomstila se. Je svobodná.

Řidič v dodávce telekomunikační společnosti pozorně sledoval graficky znázorněný průběh odběru elektřiny. V zatíženějším obvodu v levé spodní a prostřední části domu úroveň proudu poklesla. To znamenalo, že senzory

poplašného zařízení u vjezdu z ulice, v brance v kamenné zdi a na chodníku, který vedl k zadnímu vchodu, byly vypnuty.

Všechno šlo podle plánu. Řidič se podíval na hodinky – blížil se okamžik, kdy vystoupí a vyšplhá na telefonní sloup. Překontroloval zbytek vybavení. Když přepne spínač, v celém Hooverově sídle se přeruší dodávka elektrického proudu. Světlo, televizory a rádia začnou blikat a zhasínat. Krátký výpadek nepotrvá déle než dvacet vteřin. To postačí, chvilková porucha udělá své.

Ale než cvakne páčkou, musí udělat ještě něco důležitého. Jestli se dnes večer dodrží dlouholetý a neměnný zvyk, účinně se odstraní jistá překážka. Znovu se podíval na hodinky.

Teď.

Otevřel zadní dveře dodávky a vyskočil na chodník. Rychle přeběhl ke sloupu, odepnul jeden konec bezpečnostního popruhu, přehodil ho kolem sloupu a zajistil očko do karabiny na pevném koženém opasku. Zvedl nohy v těžkých pracovních botách a zabodl hroty stoupacích železo do dřeva.

Rozhlédl se. Nikde nikdo. Posunul popruh výš po sloupu a začal šplhat. Za třicet vteřin byl téměř nahoře.

Kužel světla z pouliční lampy byl příliš jasný, příliš nebezpečný. Žárovka v krátké kovové objímce visela přímo nad ním. Sáhl do kapsy a vytáhl vzduchovou pistoli naplněnou olověnými broky. Pozorně prozkoumal zahradu, ulici, okna nad řadou garáží. Zamířil pistolí na baňku žárovky a stiskl spoušť.

Ozvalo se cvaknutí a hned nato tiše zaprskaly elektrické výboje přetrhaných vláken. Světlo zhaslo.

Čekal, ale noční ticho nenarušil žádný nepatřičný zvuk. Ve tmě otevřel chlopeň brašny s nástroji a vytáhl z ní čtyřicet pět centimetrů dlouhý kovový válec, hlaveň podivně vyhlížející zbraně. Z druhé kapsy brašny vylovil masivní ocelovou tyč se zahnutou ramenní opěrkou na konci a připevnil ji k válci. Třetí kapsa kožené kabely skrývala třiceticentimetrový infračervený dalekohled zhotovený tak, aby dokonale zapadl do výřezu na horní ploše válce; teleskop se automaticky zajistil a umožňoval velmi přesné míření. Nakonec sáhl falešný montér do kapsy kombinézy a vytáhl mechanismus spouště. Vsunul ho do otvoru na spodní straně hlavně a přezkoušel tichý chod uzávěru. Teď už chyběly jen náboje.

Pověsil si neobvyklou pušku přes levé rameno, pravou rukou sáhl do kapsy a vytáhl z ní ocelovou šipku, jejíž opeřený zadní konec byl označen světélkující barvou. Vložil ji do komory a natáhl uzávěr. Zbraň byla odjištěná a připravená k palbě.

Podíval se na hodinky. Deset čtyřicet čtyři. Zakrátko se dozví, zda se i dnes večer dodrží dlouhodobý zvyk. Muž zavěšený deset metrů nad zemí se pevně zapřel do bezpečnostního pásu a přitáhl ho tak, až mu tělo těsně přiléhalo ke sloupu. Zvedl zbraň a zahnutou opěrku si přitiskl k rameni.

Podíval se přes světélkující zelený kruh, který plnil funkci mířidel, a opatrně jím pohyboval, dokud nezískal jasný výhled na zadní dveře ředitelova domu. I když vládla tma, obraz byl jasný, střed záměrného kříže mířil přímo na schůdky před vchodem.

Čekal. Minuty plynuly pomalu. Zkontroloval čas. Deset padesát tři. Dlouho už čekat nemůže, musí se vrátit do dodávky a vypnout světlo v rezidenci.

Zrovna dnes! Zaběhaný zvyk se nedodrží.

Potom se na verandě rozsvítilo! Dveře se otevřely a řidič pocítil úlevu.

V zorném poli infračerveného dalekohledu se objevilo mohutné zvíře, Hooverův obrovský mastiff. Toto plemeno je pokládáno za nejkrutější psí rasu. Povídalo se, že ředitel má radost, když někdo upozorní na vzájemnou podobu pána a zvířete.

Dlouholetý zvyk se dodržel. Každý večer mezi tři čtvrtě na jedenáct a jedenáctou Hoover nebo Annie Fieldsová vypustili psa ven, aby až do rána běhal v uzavřených prostorách rezidence.

Dveře se zavřely, světlo na verandě svítilo dál. Muž na sloupu přesouval hlaveň tak, jak se pohybovala kořist. Vlákna kříže teď cílila na mohutný krk zvířete.

Řidič stiskl spoušť a ozvalo se slabé kovové cvaknutí. Dalekohledem zjistil, že pes úlekem vypoulil oči. Obrovská tlama se otevřela, ale nevyšel z ní žádný zvuk.

Uspané zvíře se svalilo na zem.

Asi třicet metrů od vjezdu k Hooverovu domu zastavil nenápadný šedý sedan. Pravými předními dveřmi vystoupil vysoký muž v tmavém obleku a ohlédl se na jednu i druhou stranu bloku. Nedaleko rezidence peruánského velvyslance venčila nějaká žena dalmatina. Na opačné straně, asi o dvě stě metrů dál, se po chodníku k osvětleným dveřím blížila milenecká dvojice.

Jinak všude klid, žádný pohyb.

Muž se podíval na hodinky a nahmatal v kapse saka malou vybouleninu.

Měl k dispozici pouhou půlminutu, přesně třicet vteřin a po nich ještě dvacet. Kývl řidiči a rychle vykročil ke vjezdu k domu číslo 4936. Mechové podrážky bot nevydávaly na chodníku žádný zvuk. Aniž zvolnil krok, zabočil na příjezdovou cestu tonoucí ve stínech, přistoupil k brance

ve zdi, z opasku vytáhl malou vzduchovou pistoli a přehodil si ji do levé ruky. Šipka byla na místě, ale noční návštěvník doufal, že zbraň nebude muset použít.

Znovu se podíval na hodinky. Jedenáct vteřin. Pro jistotu přidá další tři. Zkontroloval polohu klíče, který držel v pravé ruce.

Teď.

Vsunul klíč do zámku a otočil jím, otevřel branku a vstoupil, přičemž nechal křídlo na patnáct centimetrů pootevřené. Obrovský pes ležel v trávě, dolní čelist mu bezmocně visela a mohutná hlava se tiskla k zemi. Řidič poruchové dodávky telekomunikační společnosti odvedl svou práci na jedničku. Šipku z těla zvířete vytáhne na zpáteční cestě a ráno nezbude po narkotiku ani stopa. Schoval pistoli do kapsy.

Rychle kráčel ke dveřím v přízemí a v duchu si odtikával sekundy. Viděl, jak se v domě střídavě zhasínají světla. Když vsunul druhý klíč do druhého zámku, zbývalo mu podle odhadu ještě devět vteřin.

Klíčem nešlo v zámku otočit! Západka se zasekla. Zuřivě jím zalomcoval.

Čtyři vteřiny, tři…

Jeho prsty – prsty chirurga, na kterých měl natažené chirurgické rukavice – zručně, rychle naváděly vroubkovaný klíč do vroubkovaného otvoru, jako kdyby vedly řez skalpelem v operačním poli.

Dvě vteřiny, jedna…

Zámek cvakl!

Vysoký muž vešel a i tyto dveře nechal pootevřené.

V hale zůstal stát a poslouchal. Světla už zase svítila normálně. Z druhé strany domu, z pokoje služebné, zněl zapnutý televizor. Zvuk, který doléhal shora, byl tišší, ale zřetelný; právě vysílali zprávy v jedenáct. Lékaři blesklo hlavou, co asi budou říkat v *zítřejších* zprávách v jedenáct. Kéž by tak byl ve Washingtonu a mohl si je vyslechnout!

Přešel ke schodům a začal po nich stoupat do patra, kde se zastavil před dveřmi vpravo od schodiště uprostřed podesty. Dveře vedly do pokoje muže, s nímž se dvacet dlouhých let chtěl setkat mezi čtyřma očima.

Naplněn nenávistí, hlubokou nenávistí, kterou do smrti nevymaže z mysli, čekal právě na tuto příležitost.

Opatrně stiskl kliku a otevřel. Ředitel podřimoval. Velkou hlavu měl svěšenou, spodní čelist se téměř opírala o masitý krk. V baculatých ženských rukou držel brýle, které na veřejnosti z marnivosti nosil jen výjimečně.

Lékař přistoupil k televizoru a zesílil zvuk. Pak se vrátil k nohám postele a zahleděl se na člověka, kterého z celého srdce nenáviděl.

Řediteli padla hlava a pak jí prudce škubl vzhůru, obličej křečovitě stažený.

„Co?“

„Nasaďte si brýle,“ poručil lékař nahlas, aby přehlušil televizi.

„Co to má znamenat? Slečno Gandyová… Kdo sakra jste? Vy nejste…“ Hoover se zachvěl a nasadil si brýle.

„Dobře se podívejte. Je to už dvaadvacet let.“

Vypoulené oči mezi záhyby kůže za čočkami hleděly soustředěně. Muž s brýlemi na nose zalapal po dechu, když si uvědomil, koho před sebou vidí. „Vy! Jak…?“

„Dvaadvacet let,“ mechanicky, ale dost hlasitě, aby překřičel zvuk sirén a hudby z televizoru, pokračoval lékař. Sáhl do kapsy a vytáhl z ní injekční stříkačku. „Změnil jsem si jméno a otevřel si praxi v Paříži. Moji pacienti se o mně ledacos doslechli, ale nezajímá je to. *Le médecin américain* je v nemocnici pokládán za jednoho z nejlepších…“

Ředitel nečekaně švihl rukou k nočnímu stolku. Lékař se vrhl k hlavám postele a přitlačil ochablé zápěstí na pelest. Hoover začal křičet. Doktor mu vrazil předloktí do úst a umlčel ho a pak zvedl chvějící se paži. Zuby stáhl gumový kryt krátké podkožní jehly a vpíchl injekci do rosolovité tkáně obnažené podpažní jamky.

„Za mou ženu a syna. Za všechno, o co jsi mě připravil.“

Řidič šedého sedanu se otočil na sedadle a upřel pohled na okna v prvním patře domu. Světla na pár vteřin zhasla, potom se znovu rozsvítila.

Neznámý lékař vykonal svou práci – našel spínač u hlavy postele a zmáčkl ho. Každá vteřina byla teď vzácná. Řidič zvedl z panelu mikrofon radiotelefonu a stiskl knoflík.

„První fáze ukončena,“ ohlásil stručně s nápadným britským přízvukem.

Kancelář byla dlouhá dobrých dvanáct metrů. Na vyvýšené platformě stál masivní mahagonový stůl a před ním byla rozestavena nízká křesla potažená kůží. Návštěvníci byli nuceni zvednout zrak, když se chtěli na muže za stolem podívat. Zadní stěnu zakrývala řada praporů, na čestném místě uprostřed vedle státní vlajky visela standarta Federálního úřadu pro vyšetřování.

Varak stál nehybně před stolem a nespouštěl zrak ze dvou telefonů. Jeden přístroj měl vyvěšené sluchátko a jeho vnitřní linka byla napojena na panel ústředny v operační centrále ve sklepě budovy, odkud se ovládalo celé poplašné zařízení a kde nyní původní obsluhu vystřídal Varakův

člověk. Sluchátko druhého telefonu, jehož přímá linka obcházela ústřednu, zůstalo ve vidlici. Číslo, které se obvykle zapisovalo na štítek uprostřed rotačního číselníku, chybělo.

Prostřední zásuvka psacího stolu zela otevřená. Vedle ní stál druhý muž, pruh světla ze stolní lampy mu ozařoval pravou ruku, která dlaní vzhůru prohmatávala vnitřek zásuvky. Prsty se dotkly tlačítkového vypínače, zabudovaného do vrchní desky.

Nevyvěšený telefon se probudil k životu a Varak chňapl po sluchátku, než stačil zazvonit podruhé.

„Vlajková síň."

„První fáze ukončena," oznámil hlas na druhém konci linky.

Varak přikývl. Muž stojící před ním stiskl neviditelný vypínač, který držel mezi prsty.

V místnosti s betonovými stěnami bez oken o čtyři podlaží níž hleděl třetí muž na panel z tmavých čtverců zabudovaný do zdi. Z vyvěšeného telefonu, který měl na dosah ruky na ocelovém stolku vedle sebe, se ozvalo hvízdání.

Tichem v místnosti najednou otřásl zvonek a ve středu panelu se rozsvítilo červené světlo.

Muž stiskl čtverec pod zářící kontrolkou.

Ticho.

Z chodby se do místnosti vřítil uniformovaný strážný s vyplašenýma očima.

„Rutinní kontrola," řekl muž stojící před panelem a klidně položil sluchátko. „Přece jsem vám to řekl."

„Bohajeho!" vybuchl strážný a zhluboka vydechl. „Jednou mě z vás trefí šlak, vy noční můry zatracený!"

„Nesmíte si to tak brát," odpověděl muž a usmál se.

Varak se díval, jak Salter otevřel dveře šatny skryté za vlajkami a rozsvítil. Teď už obě sluchátka spočívala ve vidlicích, protože se očekával ještě jeden telefonát – Varak měl volat Bravovi.

Ne Stvořiteli. Stvořitel byl mrtvý.

Hlavní postavou byl teď Bravo. Jemu je třeba oznámit, že úkol je splněn.

Pár kroků před řadou vlajek stály připraveny dva velké kovové koše opatřené kolečky, jejichž flotila brázdila chodby ústředí FBI a převážela hory papírů z jedné kanceláře do druhé. Za chvíli naloží do košů stovky, možná několik tisíc svazků, svezou je dolů a přenesou kolem vedoucího

agenta Parka do čekající limuzíny. Kompromitující materiály, které John Edgar Hoover dlouhá desetiletí shromažďoval, shoří v rozpálené peci.

A nastupující Čtvrtá říše bude ochromena.

„Varaku! *Rychle sem!*“

Výkřik zazněl z šatny za vlajkami. Varak vběhl dovnitř.

Ocelový trezor byl otevřený, zámky schránek uvolněné a čtyři zásuvky vytažené.

Obě levé doslova přetékaly haldou papírů. Svazky s písmeny A až L zůstaly nedotčeny.

Dvě zásuvky vpravo zely prázdnotou. Kovové rozdělovače ležely jeden na druhém, neměly co držet a rozdělovat.

Svazky začínající písmeny M až Z chyběly. Polovina Hooverovy sbírky lidské špíny zmizela!

4

Chancellor ležel na horkém slunci a četl *Los Angeles Times.* Titulky mu připadaly téměř neskutečné, jako by se událost, o níž informovaly, odehrála pouze v zázračné říši fantazie.

Tak konečně je ten člověk mrtvý. J. Edgar Hoover zemřel úplně obyčejně – ve vlastní posteli, stejně jako umírají miliony starých lidí na celém světě. Bez dramatu, bez horečného pozdvižení, srdce, které nedokázalo držet krok s přibývajícím věkem, prostě a jednoduše selhalo. Jeho smrt však vyvolala v zemi vlnu úlevy, která byla jasně patrná i z vyznění článku, jenž o ní referoval.

Prohlášení Kongresu a vlády se nesla v očekávaném duchu, pokrytecké věty neupřímné patolízalské chvály, avšak i z pečlivě volených slov zřetelně ukapávaly krokodýlí slzy falše. Všichni si očividně oddechli.

Chancellor složil noviny a zastrčil je do písku, aby je neodnesl vítr. Už se mu nechtělo číst.

Horší ovšem bylo, že se mu nechtělo ani psát. Proč taky? A bude se mu ještě kdy chtít? Nejraději by se stal poživačnou rostlinou.

Největší ironií však bylo, že bohatl. Před půlhodinou mu z New Yorku volal Joshua Harris a oznámil mu, že filmové studio uhradilo další splátku přesně podle smlouvy.

Petr vydělával hromadu peněz za to, že nedělal vůbec nic. Od příhody se Sheffieldovou ženou se vůbec nenamáhal zajít do studia nebo zatelefonovat komukoliv z těch, co měli *Protiúder!* na starosti.

Žádný problém, kamaráde. Napsal jste trhák.

Budiž.

Zvedl zápěstí a podíval se na hodiny. Za pár minut bude půl deváté. V Malibu na sebe nenechá dopoledne dlouho čekat. Vzduch byl vlhký, slunce až příliš jasné a písek už připaloval. Pomalu vstal. Zajde dovnitř, sedne si do klimatizované místnosti a dá si drink.

Proč by ne? Jak zní ta stará známá věta? *Nikdy nepiju před pátou odpoledne. Chválabohu, někde je už pět hodin!*

Je už po páté – ale ráno – tam na Východě? Ne, vždycky se mu to pletlo, je to přece opačně. Na Východě je už půl dvanácté.

Obloha se zatáhla, těžký vzduch dusil. Vytrvalé mrholení hrozilo přerůst v liják. Zástupy lidí na Kapitolském náměstí stály tiše, tlumený zpěv

odpůrců války za barikádami rušivě splývaly s šumem davu a hrozil, stejně jako mrholení, že jen co zesílí déšť, nabere i zpěv na intenzitě.

Tu a tam se rozevřely deštníky; vyztužené kruhy černé látky se roztáhly a rozprostřely nad lhostejnými tvářemi. Prázdné, otrávené pohledy, obličeje jako bez života. Den jako by se hněval. Ve vzduchu se vznášel strach, možná poslední odkaz, který po sobě zanechal muž, jehož mrtvé tělo teď vezl obrovský pohřební vůz, už pětadvacet minut opožděný. Náhle se objevil, dovedně odbočil z ulice lemované stromy na betonovou plochu náměstí.

Stefan Varak si všiml, že dav jako by couvl, i když nikdo z přítomných nestál vozu v cestě. Další důkaz dědictví, jaké tento muž po sobě zanechal, pomyslel si.

Po obou stranách schodiště k rotundě stály v pozoru řady vojáků. Jejich uniformy v dešti ztmavly, přimhouřené oči upřeně hleděly dopředu. Bylo jedenáct hodin dvacet pět minut. Tělo Johna Edgara Hoovera mělo být vystaveno den a noc. Takové pocty se v dějinách země nedostalo ani jednomu státnímu zaměstnanci.

Nebo si spíš země přála přesvědčit sama sebe i svět, že je ten člověk opravdu mrtvý? Konečně odešel muž, který se jako obr vynořil z bahna korupce původního Federálního úřadu pro vyšetřování a vytvořil efektivní, mimořádně výkonnou organizaci, jež se ovšem po desetiletích jeho vlády znovu začala rozpadat – a přesto stále věřila ve vlastní neomylnost. Kéž by se byl zastavil dříve, než ho ta horečka přemohla, pomyslel si Varak.

Z řady vystoupilo se slavnostní vážností osm vojáků, kteří se postavili po čtyřech z obou stran zadních dveří pohřebního vozu. Těžký panel se sklopil, z ložné plochy se vysunula truhla zahalená státní vlajkou a zlehka se naklonila, když silné prsty uchopily vyčnívající ocelová držadla a nazvedly ji. Vojáci v houstnoucím dešti vykročili nepřirozeně pomalým krokem ke schodišti.

Začal mučivý výstup – pětatřicet schodů ke vchodu do rotundy. Nehybné oči, neustále upřené dopředu, hleděly do prázdna, tváře smáčel pot a déšť, pod manžetami uniforem vykukovaly žíly napnuté k prasknutí, límce zčernaly od potůčků potu stékajícího po napnutých šíjích.

Zdálo se, že dav kolektivně zatajil dech, dokud rakev nedonesli na vrchol schodiště. Vojáci krátce znehybněli v pozoru, pak znovu vykročili a vnesli náklad masivní bronzovou bránou do rotundy.

Varak se otočil ke kameramanovi, který stál vedle něho na malé vyvýšené plošině. Kovové iniciálky pod silnými čočkami kamery prozrazovaly, že jde o stanici ze Seattlu ve státě Washington. Stanice byla

součástí televizní společnosti ze západního pobřeží, která na dnešní dopoledne vlastní reportážní tým na Kapitolské náměstí nevyslala.

„Zabíráte všechno?“ zeptal se Varak francouzsky.

„Každou skupinku, každou řadu, každou tvář, na kterou kamera dohlédne,“ odpověděl Francouz.

„Nebudou problémy kvůli tlumenému světlu? Myslím ten déšť.“

„Na tomto materiálu ne. Citlivější film neseženete.“

„Dobře. Jdu nahoru.“

Varak s plastovým průkazem Národní bezpečnostní rady připevněným viditelně na klopě saka se protlačil davem ke vchodu a kolem strážných přešel ke stanovišti ochranky.

„Je schodiště k dokumentačnímu oddělení ještě zavřené?“ oslovil uniformovaného muže za pultem.

„Nevím, pane.“ Oči strážného se rychle přenesly na papír s instrukcemi, který měl před sebou. „Tady se nic o tom, že by mělo být zavřené, nepíše.“

„Zatraceně, to by ale mělo,“ prohodil Varak. „Zaznačte si to, prosím.“

Varak odešel. Neexistoval žádný důležitý důvod, proč by se zrovna toto konkrétní schodiště mělo uzavřít, ale tím, že to nařídil, si u strážného upevnil autoritu. Kdyby jim selhala spojovací technika, bude se muset dostat k telefonu tak, aby zbytečně neztrácel čas předkládáním dokladů. Tyto vzácné vteřiny teď ušetří; strážný si ho zapamatuje.

Vyšel po schodišti, bral schody po dvou a zastavil se za zástupem lidí, kteří zaplňovali vchod do rotundy od Sněmovny reprezentantů. Zpocený kongresman se snažil protlačit dopředu; byl opilý a dvakrát zakopl. Mladší muž, zjevně jeho asistent, ho zachytil, popadl ho za levý loket a vtáhl zpátky do tlačenice. Kongresman se neohrabaně otočil a narazil rameny do zdi.

Když se Varak podíval do zmatené a zpocené kongresmanovy tváře, vzpomněl si, že tento politik veřejně obvinil FBI z toho, že mu odposlouchává telefon, a způsobil řediteli trapnou chvilku. Potom však stížnosti náhle utichly. Důkazy, které slíbil předložit, se rozplynuly a člen Sněmovny reprezentantů už neměl co říct.

Jeden z těch, jejichž svazek chybí, pomyslel si Varak, když kráčel chodbou ke dveřím. Kývl na strážného, který si důkladně prohlédl služební průkaz Národní bezpečnostní rady a otevřel mu dveře. Za nimi vedlo úzké točité schodiště do kupole rotundy.

O tři minuty později už Varak klečel vedle druhého kameramana padesát metrů nad podlahou rotundy. Nacházeli se na horním ochozu, pro turisty už léta uzavřeném. Tiché bzučení kamery, obalené trojitou izolační vrstvou, ucho sotva zachytilo, teleskopické čočky byly přišroubované

a zajištěné zesílenými svorkami. Kameru a muže, který ji obsluhoval, nemohl zdola nikdo spatřit. Nedaleko ležely tři krabice s filmy.

Dole v rotundě zatím nosiči umístili rakev na katafalk. Za provazovým hrazením se s pramalou důstojností mačkali vůdcové národa, jimž hodně záleželo na tom, aby se při této příležitosti nechali vidět. Čestná stráž, složená ze zástupců všech složek ozbrojených sil, zaujala své místo. Kdesi daleko vzadu ve velké hale dvakrát zazvonil telefon. Varak instinktivně sáhl do kapsy a vytáhl malou vysílačku, pomocí níž udržoval spojení se svým týmem. Přiložil ji k uchu, zmáčkl knoflík a zaposlouchal se. Když nic neslyšel, vydechl úlevou.

Rotundou se rozlehl hlas Edwarda Olsona, duchovního presbyteriánské církve a kaplana Senátu, který odříkal úvodní modlitbu. Po něm se ujal slova Warren Burger,[*)] který přednesl smuteční chvalozpěv. Varak poslouchal se zaťatými zuby.

„…muž klidné odvahy, který neobětoval své zásady nátlaku veřejnosti… Věrně sloužil své vlasti a zasloužil si obdiv všech, kdo věří ve spořádanou svobodu."

Čí zásady? A co je to *spořádaná svoboda*? přemýšlel Varak, zatímco sledoval výjev hluboko pod sebou. Na podobné myšlenky teď však nebyla vhodná chvíle. „Všechno v pořádku?" zeptal se kameramana šeptem. Jazyk, který použil, byla čeština.

„Ale jo, teda když mě nechytnou křeče," zněla odpověď.

„Občas si natáhněte ruce a nohy, ale nevstávejte. Každé čtyři hodiny vás na půl hodiny vystřídám. Ten kumbál za druhým ochozem je prázdný. A přinesu vám něco k jídlu."

„To tu mám tvrdnout i přes noc?"

„Za to vás platíme. Chci mít na filmu každý ksicht, který vejde tamhletěmi bronzovými vraty. Každý zatracený ksicht."

Přes ozvěnu basového hlasu, který se jménem národa loučil se zesnulým, slyšel Varak i jiné zvuky. Daleko venku, za barikádami v dešti na náměstí, začali odpůrci války skandovat vlastní žalozpěv za mrtvé. Mrtvé v množném čísle – ne za muže v rakvi, která byla vystavená v rotundě, ale za tisíce padlých na opačné polokouli. Liturgické drama se odvíjelo s trpkou církevní ironií.

„Každý ksicht," zopakoval Varak.

[*)] Waren Earl Burger (1907–1995), v letech 1969 až 1986 předseda Nejvyššího soudu Spojených států. (Pozn. překl.)

Spršky fontány padaly v kaskádách do kruhové nádrže s vodou na zahradě před presbyteriánským kostelem. Za vodotryskem se v upjaté nádheře tyčila bílá mramorová věž. Pod krytou kamennou kolonádou vedla zprava dvouproudová cesta ke vstupu do chrámu, což vytvářelo dojem, že brána vede do mýtnice, ne do posvátného příbytku Božího.

Varak našel nejvhodnější místa pro obě kamery a vyčerpané kameramany napájel kávou a ládoval je benzedrinem. Za několik hodin bude po všem. Oba budou mnohem bohatší než před několika dny, oba se letadlem vrátí domů. Jeden do Marseille, druhý do Prahy.

Limuzíny začaly přijíždět ve tři čtvrtě na deset, smuteční bohoslužba měla začít v jedenáct. Čech obsluhoval kameru venku, muž z Marseille dostal křeče a klečel – ne proto, že by byl pohroužený do zbožné modlitby – v otevřenému průchodu do sakristie vzadu vlevo od oltáře. Se svou kamerou se skrýval za těžkým závěsem, oficiálně vypadající legitimace připevněná k náprsní kapse nesla razítko Federálního oddělení archiválií.

Doklad nikdo nezpochybnil – nikdo totiž nevěděl, co je to za instituci.

Smuteční hosté vystupovali z aut a zaplňovali chrám, kamery se točily. Kostelem se rozléhaly chmurné tóny varhan. Do kněžiště nastoupil jako pochodující náměsíčníci pětadvacetičlenný armádní pěvecký sbor v kabátech ozdobených zlatými žebrovitými pásky.

Bohoslužba začala. Nekonečná záplava slov z úst těch, kdo mrtvého milovali, i těch, kteří ho nenáviděli. Modlitby a žalmy, zpěv a recitace. Je to jakési chladné, nepřirozené, jako na povel, pomyslel si Varak. Ne že by mu na tom záleželo; kamery natáčely.

A potom uslyšel známý pokrytecký hlas prezidenta Spojených států, jeho svérázný rytmus řeči jako vždy přizpůsobený okolnostem. Bezdechá dutá ozvěna.

„Tendence k liberalismu, *trend*, který *nebezpečně* nahlodal náš národní odkaz, odkaz lidu ctícího zákony, se teď *obrací*. Dnes se americkému lidu *neúcta* k zákonu *příčí*. Amerika se chce *vrátit k zákonu* jako ke způsobu života…“

Varak se otočil a vyšel z kostela.

Měl i užitečnější práci. Přešel přes pečlivě zastřižený trávník u záhonu s jarními květinami na dlážděný chodník, který vedl k fontáně. Sedl si na obrubu a cítil, jak mu sprška padá do tváře. Vytáhl z kapsy plán města a začal ho studovat.

Jejich poslední zastávkou bude hřbitov Kongresu. Přijdou tam dřív než pohřební průvod a nenápadně, aby je nebylo vidět, rozestaví kamery. Budou snímat závěrečné chvíle, kdy uloží tělo J. Edgara Hoovera do hrobu a svěří jeho tělesné pozůstatky zemi.

Tělesné pozůstatky ano, ale ducha ne. Dokud budou chybět svazky, setrvá zde i jeho duch.

Důvěrné osobní údaje lidí, jejichž příjmení začínají písmeny M až Z. Odhadované množství: 3000. Tři tisíce svazků, které mohou mít vliv na podobu vlády, změnit zákony a postoje státu.

Kdo je tedy má? Kdo?

Ať už se jich zmocnil kdokoliv, budou ho mít zachyceného na filmu. Musí tomu tak být; jiný závěr je vyloučen. Nikdo, kdo se nepohybuje ve washingtonských kruzích, by nedokázal proniknout komplexním bezpečnostním systémem a ukrást je.

Kdesi na tisícovkách metrů filmového pásu musí být zachycen konkrétní obličej. A jméno, které se k němu pojí. Já ten obličej i to jméno najdu, pomyslel si Varak zlostně. Musím.

Možnost, že by selhal, nepřipadala v úvahu.

5

Projektor vrhal na plátno upevněné na stěně jeden zvětšený obrázek obličeje za druhým. Varak si znaveně promnul oči; v průběhu posledních tří měsíců viděl ten film snad padesátkrát.

Od M po Z. Čtrnáct písmen anglické abecedy. Jméno, které přísluší tváři, s největší pravděpodobností začíná jedním z těchto písmen. Ten, kdo svazky ukradl, by jistě nepřehlédl možnost, že Hoover sbíral špínu i na něj. Ale kdo to byl? Kombinatorické varianty se zdály nevyčerpatelné o to více, že bylo třeba počítat i s krycími jmény. Muže s příjmením, které začínalo písmenem K nebo G – řekněme Kleindienst nebo Grey – mohli v úřadu znát pod jménem „Nelson“ nebo „Stark“. Vzato do důsledku byli Kleindienst a Grey *skutečně* „Nelson“ a „Stark“.

Sklep domu v Georgetownu proměnili ve fotoateliér s přilehlou pracovnou a obývacím pokojem. Filmy, fotografie, krabice papírů – osobní spisy a lékařské záznamy, vládní dokumenty, interview, telefonní účty a výpisy z bankovních kont – úkol nad lidské síly. A pochopitelně neměli k dispozici štáb pracovníků, kteří by to všechno třídili a dávali dohromady. K materiálům mohl mít přístup jen jeden člověk. Každá osoba navíc by znásobovala riziko prozrazení.

Problém nemohl začít u někoho neznámého! Na počátku musel existovat přítel, důvěrný přítel, společník. Jinak vysvětlení nedávalo smysl; neznámý člověk by musel překonat příliš mnoho překážek. Neznámý člověk by nedokázal uvolnit zámky nebo stisknout neviditelné spínače, nezneškodnil by poplašné zařízení v uzavřené místnosti, dnem i nocí hlídané.

Ale mezi kterými přáteli hledat? Mezi kterými společníky? Za třináct týdnů prověřování obrovského množství nashromážděných záznamů, spisů, filmů a fotografií se Varak nepohnul ani o krok. Každá něčím nápadná tvář, jejíž jméno začínalo písmenem M až Z, každý podezřelý útržek informace v osobní složce, v novinovém článku nebo v bankovním výpisu se stal povelem k podrobnému prověření subjektu. A výsledek veškerý žádný.

Varak vešel do malé místnosti bez oken, v níž si zřídil pracovnu. Zdálo se mu, že snad už nikdy neuvidí slunce, nenadechne se čerstvého vzduchu. Zadíval se na korkovou tabuli na stěně; stolní lampa osvětlovala fotografickou zvětšeninu Hooverovy poslední vůle.

Celková hodnota dědictví se skvěla v pravém horním rohu širokými tahy fixkou – 551 500 dolarů.

Majetek zahrnoval soukromou rezidenci na Thirtieth Street Place, bankovní účty, akcie, dluhopisy a důchod státního zaměstnance, což dohromady činilo 326 500 dolarů. Rodinný dům v Georgetownu měl podle odhadu cenu 10 000 dolarů a podíly na těžebních právech k ložiskům nafty, zemního plynu a dalších nerostných surovin v Texasu a Louisianě ocenili soudní znalci na 125 000 dolarů. Celkový součet: 551 500 dolarů.

Hlavním dědicem byl Hooverův přítel, muž číslo dvě Federálního úřadu pro vyšetřování Clyde Tolson, který se s ředitelem znal přes padesát let. Téměř všechno odkázal Hoover jemu. Po Tolsonově smrti se měl majetek rozdělit mezi chlapecké kluby a nadaci Damona Runyona. Slepá ulička.

Menší sumy – 2000, 3000 a 5000 dolarů – odkázal řidiči Jamesu Crawfordovi, služebné Annii Fieldsové a obávané Helen Gandyové, své sekretářce. Tři lidi, kteří strávili život v jeho službách, odbyl nedůstojnou almužnou. To sice potvrzovalo jistý nechutný povahový rys zůstavitele, ale jinak další slepá ulička.

A potom existovali takoví, o kterých nebyla v závěti vůbec zmínka, osm ještě žijících příslušníků „soudržné“ Hooverovy rodiny. Čtyři neteře a čtyři synovci, mezi nimi i muž, který deset let pracoval v FBI. Většina z nich se přišla se zesnulým rozloučit.

Ani jednomu Hoover nic neodkázal. Další kamenná zeď, která sice mohla skrývat prostor naplněný vztekem a odsouzením, ale v této komnatě hledané svazky určitě nebyly.

Tolik tedy o závěti Johna Edgara Hoovera, giganta a mýtu. A o všem ostatním!

Zatracená práce!

Varak přešel do obývacího pokoje. Obývák, ložnice, jídelna – *cela*. Bravo ho víc než dostatečně zásobil vším, co potřeboval. Diplomat mu dal i specifické instrukce pro případ, že by zemřel. Inver Brass bylo třeba stůj co stůj chránit.

Divné, Varak nikdy nemyslel na Brava jako na Munra St. Claira. Ani o jednom z nich neuvažoval pod jeho vlastním jménem. Bravo byl jednoduše Bravo.

Zazvonil telefon. Vnější linka.

„Pane Varaku?“ Byl to Bravo.

„Ano, pane?“

„Obávám se, že už to začalo. Jsem ve městě. Zůstaňte na místě. Přijdu tak rychle, jak to jen půjde.“

St. Claire se uvelebil v koženém křesle a několikrát se zhluboka nadechl. To byla jeho metoda, jak čelit krizi: klidem.

„Za posledních čtyřiadvacet hodin překvapivě podali demisi dva muži," řekl. „Generálporučík Bruce MacAndrew z Pentagonu a Paul Bromley z ministerstva financí. Znáte je?"

„Ano, MacAndrewa. Bromleyho bohužel ne."

„Jaký je váš názor na generála?"

„Velmi pozitivní. Často vyjadřuje názory, které jsou v rozporu s míněním většiny."

„Přesně tak. Neměl velký vliv, ale respektovali ho. A najednou, právě když se ocitl na vrcholu kariéry, to všechno zahodí."

„Proč si myslíte, že jeho demise má něco společného s chybějícími svazky?"

„Protože Bromleyho případ s nimi souvisí. Jdu právě od něho. Paul Bromley je pětašedesátiletý byrokrat z ministerstva financí. Bere svou práci vážně."

„Tak toho znám," skočil mu do řeči Varak. „Přinejmenším jsem o něm slyšel. Asi před rokem svědčil před Senátem, když se probírala otázka překročení rozpočtu. Kritizoval plýtvám státními prostředky při vývoji nového bojového letounu."

„Za což dostal pořádně přes prsty. Od té doby smí kontrolovat jen hospodaření kongresové kantýny nebo podobně důležité instituce. Ale jeho nadřízení se před měsícem pořádně sekli. Napsali mu mizerné pracovní hodnocení a zarazili mu tak platový postup. Bromley je zažaloval. Žalobu postavil na tom, že se mu chtěli pomstít za svědectví před Senátem… A teď je se vším konec. Dal okamžitou výpověď."

„Řekl vám důvod, který ho k tomu vedl?"

„Ano. Kdosi mu zatelefonoval." Bravo se odmlčel a zavřel oči. „Bromley má dceru. Něco přes třicet, vdaná, žije nedaleko Milwaukee. Je to její druhé manželství a podle všeho spořádané. S prvním to bylo jiné. Vdávala se velmi mladá, její muž měl sotva dvacet. Oba holdovali drogám, žili na ulici. Prodávala svoje tělo, aby měli peníze na narkotika. Bromley o dceři skoro tři roky nevěděl. Do chvíle, kdy ho navštívil jistý muž a informoval ho, že jeho dceru zatkli a obvinili z vraždy manžela."

Zbytek nemusel diplomat Varakovi líčit. Advokáti vyrukovali s obhajobou, že šlo o dočasné pomatení smyslů. Dívka se potom několik let zotavovala, byla pod psychiatrickým dohledem. O zločinu samozřejmě existuje soudní spis obsahující veškeré nechutné detaily. Bromleyho žena odvezla dceru do domu svých rodičů ve Wisconsinu a situace se postupně vrátila k normálu. Dívka se umoudřila, seznámila se s mladým inženýrem,

který pracoval v jedné továrně na Středozápadě, provdala se za něj a porodila mu děti.

A teď, po deseti letech, anonymní telefonát naznačil, že by minulost mohla ožít. Nahlas, veřejně. Nezničilo by to jen dceru, poznamenalo by to celou rodinu. Pokud Paul Bromley neodvolá žalobu a neodejde do penze.

Varak se na pohovce předklonil. „Ví o tom její současný manžel?“

„V podstatně ano, možná ne do všech podrobností. Samozřejmě nejde jen o něho. Museli by se přestěhovat, začínat znovu. Ale bylo by to marné. Všude by je našli.“

„Přirozeně,“ souhlasil Varak.

„Ano. Volající prý šeptal…“

„Kvůli efektu,“ poznamenal Varak klidně. „To pokaždé zapůsobí.“

„Nebo kvůli utajení. Bromley dokonce netuší, zda s ním mluvil muž, nebo žena.“

„Chápu. Postřehl něco neobvyklého v kadenci řeči?“

„Ne. Bromley o tom telefonátu hodně přemýšlel. Je účetní, neobvyklé ho přitahuje. Řekl, že nejdivnější byla na tom hlasu jakási mechaničnost.“

„Nemohlo jít o záznam z magnetofonu?“

„Ne. Hlas reagoval na to, co Bromley říkal. Odpovědi se nedaly dopředu uhodnout.“

Varak se znovu opřel. „Proč s tím přišel za vámi?“

Bravo chvíli mlčel. Když konečně promluvil, v hlase mu zněl smutek, jako by se z nějakého abstraktního důvodu pokládal za viníka. „Po Bromleyho výpovědi proti ministerstvu obrany jsem se s ním chtěl setkat. Ten subalterní úředník, který se pustil do Pentagonu, mě zaujal. Pozval jsem ho na večeři.“

„Tady?“

„Ne, samozřejmě že ne. Sešli jsme se v jedné venkovské restauraci v Marylandu.“ Bravo se odmlčel.

„Pořád jste mi neřekl, proč vás kontaktoval.“

„Protože jsem mu to nabídl. Bylo mi jasné, že mu Pentagon nedá pokoj. Řekl jsem mu, aby se na mě obrátil, kdyby ho chtěl někdo šikanovat.“

„Proč jste tak přesvědčený, že ten, kdo Bromleymu volal, má Hooverovy svazky? Případ jeho dcery patří přece do normálních soudních záznamů.“

„Ten hlas něco naznačil. Oznámil Bromleymu, že má všechno *syrové maso* o něm a jeho rodině. Znáte význam pojmu *syrové maso*?“

„Ano,“ přisvědčil Varak a v hlase mu zaznělo neskrývané opovržení. „Byl to jeden z oblíbených Hooverových výrazů. Ale něco tu nehraje. Bromleyho jméno přece začíná písmenem B.“

„Vysvětlil mi to, i když o svazcích jsem se před ním pochopitelně nezmínil. V Pentagonu i v FBI mu přidělili kódové označení *Zmije*.“

„Jako kdyby to byl nepřátelský agent.“

„Ano.“

„A co MacAndrew? Máme něco?“

„Myslím, že ano. Už několik let se o něho zajímáme. Je jedním z mála vojáků, kteří jsou bezvýhradně přesvědčení, že armádu by měli řídit civilisté. Upřímně řečeno, jednoho dne by se mohl stát dokonce kandidátem pro členství v Inver Brassu. Prověřovali jsme ho ještě předtím, než jste k nám přišel. Narazili jsme na mezeru v jeho služebních záznamech. Z poznámek vyplynulo, že příslušné období – jde o osm měsíců v roce devatenáct set padesát – převedli do působnosti armádní kontrarozvědky a pak do SPA.“

„Oddělení systémových psychiatrických analýz,“ přitakal Varak. „U důstojníka v jeho postavení je takové přeřazení obvykle vyhrazeno pro přeběhlíky.“

„Ano. Přirozeně nás to překvapilo. Hledali jsme tedy alespoň shrnutí těch materiálů u kontrarozvědky, ale zjistili jsme, že to se také ztratilo. Uchovala se jen poznámka *Doručeno kurýrem, FBI VB*. Vnitřní bezpečnost. Zbytek si jistě domyslíte sám.“

„Ano,“ potvrdil Varak. „Dostali jste se k jeho složce v FBI a nic v ní nebylo. Ověřili jste si to u vnitřní bezpečnosti. Ani tam nic. *Syrové maso*.“

„Nemýlíte se. Každý dokument, každý záznam, každý dodatek související s vnitřní bezpečností procházel přes Hooverův stůl. A jak víte, vnitřní bezpečnost se zajímala o velmi široký okruh otázek. Sexuální život, návyk na alkohol, manželství a důvěrné rodinné vztahy, ty nejosobnější a nejintimnější podrobnosti života zájmových osob – nic nebylo nezajímavé nebo bezvýznamné. Hoover se v těch složkách přehrabával jako Krésus ve svém zlatě. Tři prezidenti ho chtěli odvolat a nahradit někým jiným. Ani jeden to neudělal.“

Varak se nachýlil dopředu. „Otázka zní, co MacAndrewův služební záznam obsahoval. Nic nám nebrání, abychom se ho na to zeptali.“

„*Nám?*“

„Dá se to zařídit.“

„Přes prostředníka?“

„Ano, přes někoho nezasvěceného, kdo s námi nemá nic společného.“

„Pochopitelně,“ souhlasil Bravo. „Ale co potom? I když zjistíte nějakou charakterovou vadu, sexuální úchylku nebo něco podobného, co tím získáme? Kdyby šlo o něco opravdu vážného a trvalého, MacAndrew by se v žádném případě nedostal tam, kde je – respektive byl.“

„Získáme další informace. Nakonec nám ukážou nejslabší článek. A řetěz se přetrhne.“

„Počítáte s tím, že?“

„Ano. Dříve či později se to stane. Ten, kdo svazky ukradl, má prvotřídní mozek, ale i tak se to stane.“

Oba muži se odmlčeli. Varak čekal na souhlas, Bravo se hluboce zamyslel.

„Řetěz se jen tak lehce nepřetrhne,“ promluvil konečně St. Claire. „Jste ten nejlepší, koho jsme mohli najít, a nepřiblížil jste se k vyřešení záhady o nic víc, než jste byl před třemi měsíci. Přisoudil jste zloději *prvotřídní mozek*, ale třeba se mýlíte. Nevíme, zda máme co do činění s *jedním* bystrým mozkem. Co když je jich víc?“

„A jestli jde o jediného člověka,“ dodal Varak, „nevíme ani to, zda je to muž, nebo žena.“

„Ať je to kdokoliv, první krok už udělal.“

„Tak mi dovolte nasadit někoho na MacAndrewa.“

„Počkejte…“ Bravo složil ruce a podepřel si jimi bradu. „Říkáte nezasvěcený prostředník?“

„Ano. Někdo, koho v žádném případě nebudou spojovat s námi.“

„Mějte se mnou chvíli strpení. Ještě jsem nestačil všechno promyslet. Pomozte mi. V podstatě je to vaše strategie.“

Varak se podíval na St. Claira. Diplomat pokračoval: „Nemýlím se, když předpokládám, že tento nezasvěcený prostředník, jak mu říkáte s ohledem na možný výslech nebo sledování, má zjistit, co se potřebujete dozvědět, ale tak, abyste vy zůstal stranou a vůbec se do toho nezapletl?“

„Správně. Ten člověk však musí mít vlastní důvody, aby se chtěl dostat k těm informacím, které my potřebujeme. Trik spočívá v tom, že je od něj musíme získat tak, aby netušil, že nám je dává.“

„Takže toho prostředníka je nutno vybrat velmi pečlivě.“ Bylo to konstatování.

„Problém nejčastěji spočívá v nalezení člověka, který má shodný zájem,“ odpověděl Varak. „To může být někdy obtížné.“

„Ale mohli bychom se přece obrátit na nějakou pátrací agenturu. Chci říci, že bychom mohli celkem snadno upozornit úřady – nebo dokonce média – na možnost, že Hooverovy svazky se uchovaly, i když jejich majitel zemřel.“

„Jistě. Ale výsledek by byl takový, že ten, kdo je má, zahrabe je i sebe ještě hlouběji.“

Bravo vstal a začal bezcílně přecházet po místnosti. „V novinách se o existenci svazků téměř nezmínili. To je divné, protože se o nich všeobecně vědělo. Jako by o nich nikdo nechtěl mluvit.“

„Co oči nevidí, to srdce nebolí a není to nebezpečné,“ utrousil Varak.

„Přesně tak. Typický Washington. A platí to i pro sdělovací prostředky. Nikdo netuší, jestli v těch svazcích náhodou nefiguruje i jeho jméno. A tak se o nich mlčí. A když lidé mlčí, zlo triumfuje. Burke měl pravdu. Dnes se o tom přesvědčujeme na vlastní oči.“

„Na druhé straně,“ namítl zpravodajec, „prolomit mlčení nemusí být vždy řešením.“

„Záleží na tom, kdo to mlčení prolomí.“ Bravo se zastavil. „Řekněte mi jedno. Existuje možnost, že by nějaký mimořádně schopný vyšetřovatel za použití nejsofistikovanějších prostředků a třeba s přispěním náhody dokázal odhalit totožnost někoho z těch, kdo se podíleli na Hooverově smrti?“

„Ne,“ zněla pevná odpověď.

„Kde ti lidé vlastně teď jsou?“

„Ti dva, co obsluhovali telefony, odletěli do Austrálie. Usadili se v divočině kolem Kimberly a nikdy se do Států nevrátí. Hrozilo by jim obvinění z vraždy, kterou spáchali během služby u námořní pěchoty. Muž, který používal krycí jméno Salter, je v Tel Avivu. Pro něho neexistuje nic důležitějšího než Svatá země a svatá válka. Zajišťujeme mu přísun informací o islámských teroristech. Žije jen pro svůj boj a my mu poskytujeme munici. Herečka se uchýlila na Mallorku. Splatila dluh a víc toho od života nežádá. Angličan, který řídil auto a zajišťoval spojení při první fázi operace, se vrátil do své kanceláře v MI-6. Nahrabal si hromadu peněz od Rusů jako dvojitý agent ve Východním Berlíně a já na něho vím tolik, že by ho to dostalo na šibenici. O doktorovi, který má praxi v Paříži, víte. Každý měl svůj motiv, ale ten nikdo neodhalí. Jsou odsud tisíce kilometrů.“

Diplomat se podíval Varakovi přímo do očí. „Jednoho jste vynechal. Muže, který vystupoval jako Krepps a obsluhoval ústřednu.“

Varak mu upřený pohled oplatil. „Toho jsem zabil. Z vlastního rozhodnutí. A udělal bych to kdykoliv znovu.“

St. Claire přikývl. „Jinými slovy jsou všichni zúčastnění mimo dosah, všechna *fakta* dokonale utajena. Přesvědčení, že Hoover zemřel přirozenou smrtí, nemůže nic vyvrátit.“

„Bez pochyb. Zemřel přirozenou smrtí.“

„Takže když využijeme prostředníka, neexistuje ani vzdálená možnost, že by ten člověk odhalil pravdu. Je zcela vyloučeno, aby ho byť jen ve snu napadlo, že Hoover byl zavražděn.“

„Zcela vyloučeno.“

Bravo se znovu začal procházet po místnosti. „Dosud jsem se vás nezeptal, proč Hoovera nepitvali.“

„Rozkaz z Bílého domu. Pochopitelně předaný ve vší tichosti.“

„Z Bílého domu?“

„Měli k tomu dobrý důvod. Dodal jsem jim ho.“

St. Claire dál nevyzvídal; věděl, že Varak si podrobně prostudoval mocenskou strukturu Bílého domu, a uměl si domyslet, jakou strategii tento dokonalý profesionál asi použil. „Nesmí ho to napadnout ani ve snu,“ zopakoval Bravo. „To je životně důležité.“

„Pro koho?“

„Pro nezasvěceného prostředníka, která není omezován fakty. Pro člověka, kterého zajímá jen námět, základní myšlenka. Teorie, kterou nemusí na každém kroku dokazovat. Takový člověk by mohl vyvolat poplach a vyprovokovat toho, kdo se těch svazků zmocnil, aby se odhalil.“

„Teď vás dost dobře nechápu. Bez ověřitelných faktů bude náš prostředník postrádat i motiv. Jakou může mít šanci, že něco zjistí? A co se dozvíme my?“

„Možná mnoho. Klíčové slovo zní *fakta*.“ St. Claire hleděl na zeď nad Varakem. Jak je ten svět podivně zařízený, blesklo mu hlavou. Petr Chancellor se mu dávno vytratil z paměti. Vzpomněl si na něj – s pobavením – jen tehdy, když si přečetl jeho jméno v novinách nebo v knižní příloze, a pokaždé se mu vybavil zaražený doktorand, který před pěti lety těžce hledal slova. Od té doby ovšem Chancellor svá slova našel. Spoustu slov.

„Obávám se, že vám nerozumím,“ přiznal Varak

Bravo přenesl pohled níž. „Znáte spisovatele Petra Chancellora?“

„*Protiúder!*“ odvětil Varak. „Četl jsem to. Ten román vylekal hromadu lidí v Langley.“

„Přesto to byla fikce.“

„Příliš blízká pravdě. Chancellor použil nesprávnou terminologii a zkreslil operační postupy, ale v zásadě popsal to, co se skutečně stalo.“

„Protože ho neomezovala fakta. Chancellor si vymyslí námět a vytvoří základní situaci, potom si vybere *některá* fakta a uspořádá je tak, aby souhlasila s jeho vnímáním reality. Není *vázaný* kauzalitou příčiny a následku, on si ji *vytváří*. Řekl jste, že vylekal mnoho lidí v Langley. Tomu věřím, získal si široký okruh čtenářů. A při předběžném průzkumu jde vždy do hloubky. Představte si ten poprask, kdyby se rozšířilo, že shromažďuje podklady ke knize o Hooverovi, o jeho posledních dnech.“

„O jeho *svazcích*,“ doplnil Varak a poposedl. „Použijme Chancellora jako prostředníka. Řekneme mu, že ty svazky zmizely. Když začne v té věci pátrat, vyvolá poplach, a jsme tam, kde chceme být.“

„Odjedete do New Yorku, pane Varaku, a zjistíte si o něm všechno, co se dá. O lidech kolem něho, o jeho životním stylu, o pracovních metodách. Nejčerstvější informace. Chancellor trpí konspiračním komplexem. Předložíme mu takové spiknutí, jakému neodolá.“

6

„Pan Petr Chancellor?“ zeptala se telefonistka z ústředny.

Petr zvedl ruku nad přikrývku a zamžoural na ciferník náramkových hodinek. Do desáté zbývalo pouhých pár minut; ranní větřík rozechvíval závěs nad otevřenými dveřmi verandy.

„Ano?“

„Máte meziměsto. Volá pan Anthony Morgan z New Yorku. Okamžik prosím, hned vás spojím.“

„Jistě.“ Ve sluchátko cvaklo a krátce zašumělo.

„Dobrý den, pane Chancellore,“ zahlaholilo na druhém konci linky.

Ten hlas by Petr poznal vždy a všude. Patřil sekretářce jeho nakladatele. Jestli vůbec kdy v životě měla špatný den, nikdo to na ní nepoznal. „Nazdar, Radie. Jak se máte?“ Petr doufal, že se cítí lépe než on.

„Fajn, díky. Tak jaká je dneska Kalifornie?“

„Jasná, slunečná, vlhká a zelená. Můžete si vybrat.“

Dívka se zasmála. Bylo to příjemný smích.

„Doufám, že jsem vás nevzbudila. Obvykle vstáváte brzo.“

„Kdepak. Byl jsem si zasurfovat,“ zalhal Chancellor, aniž vlastně věděl proč.

„Moment, přepojím vás na pana Morgana.“ Dvojí cvaknutí.

„Ahoj, Petře.“

„Jak se daří, Tony?“

„Bože, na mě zapomeň! Jak se daří *tobě*? Marie říkala, žes v noci volal. Promiň, bohužel jsem nebyl doma.“

Chancellor pátral v paměti. „Žádat o prominutí bych měl spíš já. Byl jsem zpitý pod obraz.“

„O tom se nezmínila. Zato tvrdila, žes byl pořádně navztekaný.“

„To jsem byl. A pořád jsem. Opilý ovšem taky. Vyřiď, prosím tě, Marii, že se jí moc omlouvám.“

„Není třeba. To, cos jí řekl, ji taky pěkně nadzvedlo. Přivítala mě hned ve dveřích důrazným kázáním o tom, že musím chránit své autory. A teď mi řekni, co má znamenat ta záležitost s *Protiúderem!*“

Petr zabořil hlavu do polštáře a odkašlal si. Snažil se, aby mu v hlase nezněla hořkost. „Včera v půl páté odpoledne mi poslíček ze studia doručil první náčrt scénáře. Netušil jsem, že už jsme začali.“

„No a?“

„Úplně převrátili děj. Je to pravý opak toho, co jsem napsal.“

Morgan chvíli mlčel. „Zraněná pýcha, Petře?“

„Proboha, to ne! Natolik mě snad znáš. Netvrdím, že je ten scénář špatně napsaný, naopak, většinou je zatraceně dobrý. Velmi působivý. Cítil bych se líp, kdyby nebyl. Ale je nepravdivý. Prostě lež.“

„Josh mi řekl, že změnili jméno Agentury…“

„Změnili úplně všechno!“ přerušil ho Chancellor zlostně a zamrkal, aby potlačil bolest hlavy způsobenou návalem krve. „Vládní činitelé jsou do jednoho na straně andělů. Nemají v mozku jedinou nečistou myšlenku. Manipulátoři jsou… *ti druzí*. Tajemní hlasatelé násilí, podivní revolucionáři a – bůh mě netrestej – lidé s *patrným evropským přízvukem*. Všechno, co jsem v knize napsal, je obráceno vzhůru nohama. Proč sakra vůbec kupovali autorská práva?“

„Co na to říká Josh?“

„Pokud si vzpomínám – přiznávám, že dost nejasně –, dovolal jsem se mu kolem půlnoci našeho času. Čili v New Yorku byly tři ráno.“

„Neodcházej z domu. Já si s Joshem hned teď promluvím a jeden z nás se ti ozve.“

„No dobře.“ Petr se chtěl ještě jednou omluvit Morganové manželce, ale pak si uvědomil, že nakladatel ještě neskončil – mlčení na lince naznačovalo jeden z okamžiků, kdy mezi nimi dosud nebylo vyřčeno vše.

„Petře?“

„Ano?“

„Předpokládejme, že by Josh tvou smlouvu s filmovým studiem vylepšil.“

„Tady není co vylepšovat,“ ohradil se Chancellor. „Nepotřebují mě. Oni mě dokonce nechtějí.“

„Třeba potřebují tvé jméno. Platí za ně.“

„Jenže já jim ho nedám. Pod to, v jakém duchu ten film hodlají natočit, se nepodepíšu. Říkám ti, že všechno obrátili naruby.“

„A to je pro tebe důležité?“

„Pokud se týká literatury, tak ne. Ovšem je to zatraceně důležité, když přijde na mé osobní postoje a přesvědčení. Jenže se zdá, že to nikdo pořád nemůže pochopit.“

„Jenom jsem se ptal. Domníval jsem se, že jsi připraven začít pracovat na knize o Norimberku.“

Petr zíral na strop. „Zatím ne, Tony. Brzo, ale ještě ne. Promluvíme si o tom později.“

Zavěsil. Na dodatečnou omluvu úplně zapomněl – uvažoval o Morganově otázce a své odpovědi.

Jen kdyby už přešly ty bolesti. A otupělost. Obojí se již zmírnilo, ale ještě se jich nezbavil, a když ho zmáhaly, vracely se vzpomínky. Řinčící sklo, oslepující světlo, drcený kov. Výkřiky. A nenávist k muži, který bohorovně seděl vysoko v kabině kamionu a zmizel v bouřce. A nechal za sebou jednoho člověka mrtvého a druhého přizabitého.

Svěsil nohy z postele na podlahu. Stál nahý a ohlížel se, kde má plavky. Dnes ranní plavání zmeškal, úsvit se změnil v jasný den. Cítil se provinile, jako kdyby porušil důležitý rituál. A co hůř – uvědomoval si, že rituál zaujal místo, které předtím vyplňovala práce.

Všiml si, že plavky má přehozené přes židli, a vykročil k nim, když vtom znovu zazvonil telefon. Změnil směr chůze a zvedl sluchátko.

„Tady Joshua, Petře. Právě jsem hodinu mluvil s Sheffieldem."

„Vidím, že si tě omotal kolem prstu. Mimochodem, omlouvám se za tu včerejší noc."

„Ráno," opravil ho dobromyslně agent. „Nelam si s tím hlavu. Jsi přepracovaný."

„Byl jsem opilý."

„To taky. Vraťme se k Sheffieldovi."

„Asi se tomu nevyhneme. Snad jsi pochopil, co jsem se ti včera snažil naznačit."

„Drtivá většina Malibu Beach by mohla ty šťavnatější věty zopakovat slovo za slovem."

„Jaké je jeho stanovisko? Já trvám na svém."

„Z hlediska zákona je mu to lhostejné. Nemáš důvod k žalobě ani stížnosti. Scénář nepodléhá tvému schválení."

„To je mi jasné. Ale můžu mluvit. Můžu poskytovat rozhovory médiím. Můžu se domáhat, aby odstranili z titulků moje jméno. Můžu dokonce žádat, aby změnili název filmu. Vsadil bych se, že nakonec ten případ dostanu k soudu."

„Tomu bych moc nevěřil."

„Joshi, vždyť oni úplně převrátili smysl!"

„Soud by asi vzal v úvahu, že jsi vyinkasoval mastný honorář, a ostatní by ho nezajímalo."

Chancellor znovu zamrkal a protřel si oči. Těžce si povzdechl. „Asi tím chceš naznačit, že na soud nezapůsobím. Tak jo. Chápu, že nejsem Solženicyn s jeho sibiřskými lágry ani Dickens s dětmi umírajícími hladem před cukrárnou. Co teda můžu dělat?"

„Chceš, abych ti to řekl na rovinu?"

„Když začínáš takhle, nebude to dobrá zpráva."

„Ale může se z ní něco dobrého vyklubat."

„Teď už vím, že co řekneš, bude strašné. Tak povídej.“

„Sheffield se chce vyhnout sporu, stejně tak i studio. Nechtějí, abys poskytoval rozhovory novinám nebo vystupoval v rozhlase a v televizi. Vědí, že bys to mohl udělat, a chtějí se vyhnout problémům.“

„Aha, blížíme se k jádru věci. Kasovní úspěch. Tržby za vstupné. Jejich hlavní pýcha, důkaz mužnosti.“

Harris chvíli mlčel a pak tiše pokračoval: „Petře, podobný spor by nesnížil tržby ani o desetinu procenta. Spíše naopak, ještě by je vyhnal nahoru.“

„Tak proč jim to vadí?“

„Opravdu se chtějí vyhnout skandálu.“

„Tomu nevěřím. Ti si život bez skandálu ani neumí představit.“

„Jsou ochotni vyplatit ti plnou sumu podle smlouvy a odstranit tvoje jméno z titulků, pokud si budeš přát, ovšem název zůstane původní. Kromě toho jsou připraveni zaplatit prémii ve výši poloviny tantiém, které jsi získal z prodeje knihy.“

„*Kristepane…*“ Chancellor v šoku zalapal po dechu. Částka, kterou mu Joshua Harris naznačil, se pohybovala v řádu čtvrt milionu dolarů. „Za co?“

„Za to, že se stáhneš a nebudeš kvůli adaptaci dělat vlny.“

Petr hleděl na rozevlátý závěs před prosklenými dveřmi. Tady něco nehrálo, přímo hmatatelně nesedělo.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Harris.

„Moment. Říkal jsi, že spor by jen zvýšil jejich tržby. Ale Sheffield chce všechny ty peníze zacvakat jen proto, aby se sporu vyhnul. Což znamená, že finančně ztratí. To mi nedává smysl.“

„Nejsem jeho psychoanalytik. Slyšel jsem, co mi říkal o penězích. Možná chce mít jeho dušička pokoj.“

„Ne. Znám Sheffielda, znám jeho metody. Dušička mu může být ukradená.“ V tom okamžiku Chancellor pochopil. „Sheffield má partnera, Joshi. A tím partnerem není filmové studio. Je to vláda. Washington. To oni se chtějí vyhnout sporu. Abych citoval mnohem lepšího autora, než jakým se kdy já můžu stát, *nesnesli by denní světlo*! Zatraceně! To je ono!“

„Taky mě to napadlo,“ připustil Harris.

„Řekni Sheffieldovi, ať si tu prémii strčí někam. Nemám o ni zájem!“

Literární agent se znovu odmlčel. „No, počítám, že ti to můžu rozbalit celé. Sheffield shromáždil svědectví z celého Los Angeles a širokého okolí. Není to příjemný obrázek. Popisují tě většinou jako zuřivého alkoholika a člověka, ze kterého jde strach.“

„Ať žije Sheffield! Spor znásobí tržby. Prodáme dvakrát tolik knih!“

„Říká, že je toho víc," pokračoval Harris. „Tvrdí, že má podepsaná místopřísežná prohlášení od žen, které tě obviňují ze znásilnění a z fyzického týrání. Má k dispozici fotografie – policejní fotografie –, které údajně dokumentují úrazy, které jsi ženám způsobil. Mezi těmi ženami je i jedna čtrnáctiletá žába z Beverly Hills. Sheffieldovi přátele odpřísáhnou, že když jsi u nich doma ztratil vědomí, našli ti po kapsách drogy. Říká, že jsi napadl i jeho ženu. Prý by zrovna s tímhle veřejně vyrukovat nechtěl, ale v případě nutnosti to udělá. Tvrdí, že tu paseku, kterou jsi u nich nadělal, uklízeli několik týdnů."

„Jsou to samé lži, Joshi. Ten gauner snad zešílel! Na těch jeho kecech není slůvko pravdy!"

„No a právě v tom může být největší problém. Pár zrnek pravdy by se určitě našlo. Nemyslím znásilnění, fyzické týrání a drogy, takové věci se dají snadno zfabrikovat. Ale piješ, nezvedáš telefon a vodíš si domů holky. Kromě toho dobře znám Sheffieldovu manželku. Tu nemůžeme šmahem zamítnout, i když je mi jasné, že tys jí nic neudělal."

Chancellor vstal z postele a zavrávoral. Hlava se mu točila, ve spáncích bušila bolest. „Nevím, co ti na to mám říct! Pořád tomu nemůžu uvěřit!"

„No, zato já vím, co na to říct a čemu věřit," opáčil Joshua Harris. „Hrají podle pravidel, o kterých jsem v životě neslyšel."

Varak se na sametové pohovce předklonil a otevřel diplomatický kufřík, který ležel na konferenčním stolku. Vytáhl dvě složky na spisy, položil si je před sebe a odsunul kufřík stranou. Okny vedoucími k jižní části Central Parku proudilo slunce a pozlacovalo elegantní hotelové apartmá žlutobílými paprsky.

V protilehlém rohu pokoje si Munro St. Claire nalil z konvičky na stříbrném podnosu šálek kávy a pak se posadil naproti svému zpravodajskému důstojníkovi.

„Opravdu si nedáte kávu?" zeptal se Bravo.

„Ne, děkuji. Dnes dopoledne jsem jí vypil už několik litrů. Mimochodem, *vážím* si toho, že jste přiletěl. Ušetříme čas."

„Každý den je důležitý," odpověděl St. Claire. „Každá hodina, kdy má ty svazky někdo jiný, znamená nenahraditelnou ztrátu, kterou si nemůžeme dovolit. Co jste zjistil?"

„Téměř všechno, co potřebujeme. Mým hlavním zdrojem informací byl Chancellorův vydavatel Anthony Morgan a jeho literární agent, jistý Joshua Harris."

„Co že tak ochotně spolupracovali?"

„Nebylo těžké je přesvědčit. Řekl jsem jim, že jde o běžný postup při bezpečnostní prověrce nejnižšího stupně.“

„K čemu potřebuje Chancellor bezpečnostní prověrku?“

Varak vytáhl ze složky vlevo potištěnou stránku. „Krátce před nehodou požádal Státní tiskárnu o zaslání kopií zápisů z norimberského procesu. Píše o něm román. Domnívá se, že Norimberk nebyl nic jiného než jedno velké soudní spiknutí, že tisíce nacistů unikly trestu, protože se mohli s vědomím Spojenců svobodně vystěhovat do nejrůznějších zemí světa a navíc si tam převést značné částky naloupených peněz.“

„Mýlí se. V každém případě šlo jen o výjimky, ne o pravidlo,“ namítl Bravo.

„Bez ohledu na to jsou mnohé zápisy z norimberského procesu stále klasifikovány jako tajné. Ty mu pochopitelně neposlali, ale Chancellor to neví. Těm dvěma jsem ovšem oznámil, že je dostal a že já si ho teď kvůli tomu musím alespoň zběžně prověřit. Nic vážného. Okořenil jsem svůj výstup přiznáním, že jsem Chancellorův fanoušek a že si rád popovídám s lidmi, kteří ho znají.“

„Dokončil už tu svou knihu o Norimberku?“

„Ještě ji ani nezačal.“

„Zajímalo by mě proč.“

Varak neodpověděl a vytáhl ze složky další dokument. „Loni na podzim Chancellor o vlásek unikl smrti při dopravní nehodě. Žena, která jela s ním, havárii nepřežila. Jak vyplývá z lékařských záznamů, kdyby vnitřní krvácení a patogenní toxemie trvaly o deset minut déle, zemřel by. Pět měsíců ležel v nemocnici. Pozašívali ho a předpokládají, že se zotaví na pětaosmdesát až devadesát procent původního stavu. Tolik o fyzické stránce případu.“ Varak otočil stránku.

„Co víte o té ženě?“ zeptal se Bravo potichu.

Varak přenesl pozornost na složku vpravo. „Jmenovala se Kateřina Powellová. Žili spolu skoro rok a chtěli se vzít. Právě jeli na návštěvu k jeho rodičům v severozápadní Pensylvánii. Pro Chancellora znamenala její smrt hrozný otřes. Podle toho, co mi řekli jeho vydavatel a literární agent, se z něho dosud nevzpamatoval.“

„Morgan a Harris,“ dodal Bravo, aby měl zcela jasno.

„Ano. Ze všech sil mu při rekonvalescencí pomáhali. Nejdřív ho vyléčili ze zranění, potom se ho snažili dostat z depresí. Oba mi řekli, že během posledních měsíců si občas mysleli, že je jako spisovatel odepsaný.“

„Odůvodněný předpoklad. Zatím nic nového nenapsal.“

„Teď údajně začne. Odstěhoval se do Kalifornie a píše jako spoluautor scénář k filmu podle románu *Protiúder!* Žádný velký přínos se od něj ovšem nečeká. Nemá s filmem žádné zkušenosti.“

„Tak proč ho angažovali?“

„Podle Harrise kvůli slavnému jménu. Kromě toho by studio získalo přednostně práva na natočení filmu podle jeho další knihy. Ostatně právě takto mu Harris tu smlouvu postavil.“

„To znamená, že chtěl, aby Chancellor aspoň něco dělal, když nepracuje na nové knize.“

„Podle Harrisova názoru mu v práci brání jeho dům v Pensylvánii a zlé vzpomínky. Proto chtěl, aby se usadil v Kalifornii.“ Varak převrátil několik listů. „Tady je to. Harrisova slova. Chtěl, aby jeho klient *vyzkoušel dokonale normální gargantuovské radovánky dočasného obyvatele Malibu*.“

Bravo se usmál. „A mají na něj ty radovánky pozitivní účinek?“

„Zaznamenal jistý pokrok. Ne velký, ale přece.“ Varak zvedl oči od papírů. „To nesmíme připustit.“

„Co tím chcete říct?“

„Chancellor pro nás bude mít nepoměrně větší cenu, když jeho psychický stav zůstane nadále labilní.“ Zpravodajský důstojník ukázal na obě složky. „Ostatní materiály dokazují, že před nehodou byl docela normální chlap. Případnou nevraživost nebo rozhořčení přenášel do svých knih, v jeho životním stylu se neprojevovaly. Pokud se vrátí do předchozího normálu, bude přirozeně opatrný a couvne v situacích, kdy nám to nebude vhod. Chci ho udržet ve stavu současné duševní nevyrovnanosti a úzkosti.“

St. Claire bez komentáře usrkával kávu. „Pokračujte prosím. Popište jeho předchozí životní styl.“

„Fakticky toho moc nemám. Vlastní byt v domě na Východní sedmdesáté první ulici. Vstává časně, obvykle za svítání, a pracuje. Nepoužívá psací stroj, píše rukou do linkovaných bloků, xeroxuje text a posílá ho přepisovací službě v Greenwich Village.“ Varak znovu zdvihl zrak. „Při průzkumu toho můžeme využít. Zachytíme originály a uděláme si kopie.“

„Co když bude pracovat v Pensylvánii a rukopis posílat? Třeba prostřednictvím poslíčka?“

„Tak se nějak dostaneme do kanceláře té přepisovací služby ve Village.“

„Samozřejmě. Pokračujte.“

„Nic moc důležitého už nemám. Znají ho v jeho oblíbené restauraci. Lyžuje a hraje tenis – no, s tím už je asi konec. Mimo Morgana a Harrise se jeho přátelé rekrutují z řad ostatních spisovatelů a novinářů, pár kamarádů má kupodivu také mezi newyorskými a washingtonskými právníky. A to je všechno.“ Varak zavřel pravou složku. „Teď bych se rád zmínil o jiné věci.“

„Ano?“

„Domnívám se, že vím, jak Chancellora naprogramovat v souladu s vašimi záměry, ale potřebuju zálohu. Použiju Longworthovo krytí. Je neprůstřelné, protože Longworth se stále skrývá na Havaji. Navíc jsme si dost podobní, zejména když napodobím jeho jizvu, a jeho služební záznam v FBI se dá poměrně snadno vystopovat. Přesto potřebujeme ještě jednu návnadu. Takovou, které Chancellor neodolá.“

„Prosím o vysvětlení.“

Varak chvíli uvažoval a pak promluvil přesvědčivým tónem: „Máme zločin, ale chybí nám spiknutí. Alespoň takové, které bychom mohli identifikovat. Chancellor musí sledovat stopu vlastních spekulací. Nemáme mu co předhodit. Kdybychom totiž měli, obešli bychom se docela dobře bez něj.“

„Co navrhujete?“ zeptal se St. Claire, jemuž neušlo zaváhání ve Varakových očích.

„Chci zapojit druhého člena Inver Brassu. Jediného, který se podle mého názoru těší vaší veřejné proslulosti. Říkáte mu Benátčan. Soudce Daniel Sutherland. Rád bych za ním Chancellora poslal.“

Diplomat několik vteřin mlčel. „Abyste dodal váhu tomu, co Chancellorovi řeknete? Abyste své informace potvrdil tak průkazně, že náš spisovatel neodolá?“

„Ano. Abych podložil historku o chybějících záznamech. Víc nepotřebuju. Sutherlandova slova se stanou oním vnadidlem, do něhož se Chancellor *musí* zakousnout.“

„Bude to nebezpečné,“ namítl Bravo tiše. „Žádný člen Inver Brassu by se nikdy neměl otevřeně zapojit do operace.“

„Situace to vyžaduje. Vás jsem kvůli vašim předchozím stykům s Chancellorem musel vyloučit.“

„Chápu. Ta shoda okolností by vyvolala otázky. Dobrá, promluvím s Benátčanem… A teď, když dovolíte, bych se vrátil k vašemu předchozímu vyjádření ohledně Chancellorova psychického stavu. Jestli jsem vás správně pochopil…“

„Pochopil,“ přerušil ho Varak tiše. „Nesmíme mu dovolit, aby se zotavil, aby se znovu začal řídit výhradně zdravým rozumem a logikou.

Musí k sobě a svému průzkumu přitáhnout pozornost. Zůstane-li duševně nevyrovnaným, začne představovat hrozbu. A pokud bude ta hrozba dostatečně silná, pak se jí ten – nebo ti –, kdo se Hooverových materiálů zmocnil, bude chtít zbavit. Až přikročí k činu, my budeme připravení.“

Bravo poposedl, v obličeji náhle ustaraný výraz. „Obávám se, že tohle překračuje meze, které jsme si stanovili.“

„Netušil jsem, že jsme si nějaké stanovili.“

„Jisté hranice samozřejmě existují vždycky. Nemůžeme přece Petra Chancellora využívat naprosto neomezeně. A hlavně bychom neměli ohrozit jeho život.“

„V tom si dovolím nesouhlasit. Ohrožení života je logickou extrapolací naší strategie. Jednoduše řečeno, bez tohoto faktoru se plán může zhroutit. Domnívám se, že za ty svazky bychom Chancellorův život měli ochotně vyměnit. Vy ne?“

St. Claire mlčel.

7

Chancellor stál u dveří, odkud se mu otvíral výhled na pláž, a znovu roztáhl závěsy. Plavovlasý muž dosud neodešel. Už déle než hodinu se bezcílně procházel pod žhavými paprsky odpoledního slunce, jeho boty se bořily do rozpáleného písku. Košili měl u krku rozepnutou a sako si přehodil přes rameno.

Rázoval sem a tam asi padesát metrů daleko po úzkém úseku pláže vymezeném dřevěnou verandou a pásem příboje a čas od času se zahleděl na Petrův dům. Byl docela urostlý, určitě přes metr osmdesát, a měl svalnatou postavu. Jeho široká, mohutná ramena napínala látku košile.

Poprvé ho Chancellor spatřil kolem poledne, když stál nehybně na písku a hleděl k verandě; Petr si byl jistý, že se dívá na něho.

Pohled na vetřelce ho nejen zneklidňoval, už jej doslova dráždil. Ze všeho nejdřív Petra napadlo, že na něj Aaron Sheffield nastražil hlídacího psa. Kolem *Protiúderu!* se teď točila spousta peněz. A mnohem větší suma mu byla nabídnuta za okolností, které vyvolávaly nepříjemné a znepokojující otázky.

Petr neměl hlídací psy rád. Alespoň ne tohoto druhu. Odtáhl závěs, otevřel dveře a vyšel na verandu. Muž se znovu zastavil a nehnutě strnul uprostřed písku.

Měřili se pohledy a Petrovy pochybnosti zmizely. Ten člověk sem přišel kvůli němu, čekal na něho. Podráždění přerostlo ve zlobu. Sešel po schodech na pláž. Vetřelec se ani nepohnul, nevykročil mu v ústrety.

Zatracený chlape, láteřil v duchu Chancellor. V této odlehlé a přísně soukromé části Malibu žilo jen málo lidí, ale jestli se někdo z nich dívá, pohled na postavu oblečenou jen v kalhotách a od pasu vzhůru nahou, kulhající vstříc plně oblečenému muži stojícímu nehnutě před domem, mu musí připadat podivný. A něco divného zde vskutku bylo – plavovlasý cizinec působil zvláštním dojmem. Na první pohled příjemný obličej čistých, dokonce by se dalo říci jemných rysů. A přesto jako by z něj čišela jakási neurčitá hrozba. Jak se k němu Chancellor přiblížil, uvědomil si, že tento dojem vyvolávají vetřelcovy oči – bdělé, napjaté, ostražité. To nebyly oči člověka v podřízeném postavení, hlídacího psa najatého vystrašeným manažerem filmového studia.

„Venku je dost horko," začal Petr úsečně. „Udivuje mě, že se někdo může v takovém vedru tak dlouho procházet po otevřené pláži. Zejména když ten někdo neustále sleduje můj dům."

„Ten dům máte pouze pronajatý, pane Chancellore."

„V tom případě vás musím požádat o jisté vysvětlení," opáčil Petr. „Vzhledem k tomu, že znáte mé jméno a očividně i mou bytovou situaci, musím se vás zeptat, zda vás náhodou neangažovali ti, kdo mi platí nájem."

„Ne."

„Bod pro mě. Nemyslel jsem si to. A teď si zvolte jednu ze dvou možností. Bud uspokojíte mou zvědavost, nebo zavolám policii."

„Chtěl bych od vás něco víc. Máte své zdroje ve Washingtonu. Zavolejte jim a ověřte si mé jméno v osobních záznamech pracovníků Federálního úřadu pro vyšetřování."

„*Cože?*" Petr šokovaně zamrkal. Muž promluvil tiše, ale v jeho tónu zněla naléhavost.

„Jsem ve výslužbě," dodal vetřelec spěšně. „Nepřišel jsem za vámi s žádným oficiálním pověřením. Ale mé jméno je pořád na seznamu. Ověřte si to."

Chancellor na něho úzkostlivě hleděl. „Proč bych to měl dělat?"

„Četl jsem vaše knihy."

„To je vaše věc, ne moje. To přece není žádný důvod."

„Myslím, že je. Právě z tohoto důvodu jsem vyvinul nemalé úsilí, abych vás našel." Cizinec zaváhal, jako by nevěděl, jak dál.

„Pokračujte."

„Ve všech svých dílech naznačujete, že jisté události nemusely proběhnout tak, jak si lidé myslí. A do této kategorie spadá i událost, k níž došlo před necelým rokem."

„Která?"

„Zemřel jistý muž. Velmi mocný. Oficiálně odešel ze světa přirozenou smrtí. Není to pravda. Byl zavražděn."

Petr probodl vetřelce pohledem. „Obraťte se na policii."

„Nemůžu. Až si mě prověříte, pochopíte."

„Já jsem spisovatel. Píšu romány. Smyšlené příběhy. Proč jste přišel za mnou?"

„Říkám vám, že jsem četl vaše knihy. Podle mého názoru se o této události dá vyprávět pouze v knize. V podobné, jaké píšete vy."

„V románu." Petr nepoložil otázku.

„Ano."

„Jako smyšlený příběh." Další konstatování.

„Ano."

„Jenže vy tvrdíte, že to není smyšlenka, nýbrž fakt. Z vašich slov vyplývá, že je to fakt.“

„Jsem o tom přesvědčen. Pochybuju však, že bych byl schopen své tvrzení dokázat.“

„A nemůžete s tím jít na policii.“

„Ne.“

„Tak jděte do novin. Obraťte se na nějakého dobrého investigativního reportéra. V branži jich pracují desítky.“

„Tohle by žádné noviny nezvládly. Věřte mi.“

„Proč bych sakra měl?“

„Možná uvěříte, až si mě prověříte. Jmenuju se Alan Longworth. Dvacet let jsem sloužil jako zvláštní agent FBI. Před pěti měsíci jsem odešel do penze. Působil jsem v oblastní kanceláři v San Diegu… a na sever od něj. Teď žiju na Havajských ostrovech. Konkrétně na Maui.“

„Longworth? Alan Longworth? Mělo by mi to jméno něco říkat?“

„Silně pochybuju. Prolustrujte si mě. O nic jiného vás nežádám.“

„Předpokládejme, že to udělám. Co potom?“

„Přijdu zítra ráno. Jestli se mnou budete chtít mluvit, výborně. Pokud ne, odejdu.“ Plavovlasý muž zaváhal, a když tiše pokračoval, jeho vážný pohled prozrazoval, jak mu na věci záleží. „Absolvoval jsem dlouhou cestu, abych vás našel. Podstoupil jsem riziko, jemuž jsem se měl vyhnout. Nejspíš jsem i porušil jistou dohodu a můžu za to zaplatit životem. A tak vás musím požádat ještě o jednu věc. Budu po vás chtít, abyste mi něco slíbil.“

„A když odmítnu?“

„Neprověřujte si mě. Zapomeňte na mě. Jako kdybych neexistoval. Zapomeňte, že jsem přišel, že jsme spolu mluvili.“

„Ale přišel jste. Mluvili jsme spolu. Teď už je trochu pozdě klást si takové podmínky.“

Longworth se odmlčel. „Vy jste se nikdy v životě nebál?“ zeptal se a hned si odpověděl: „Ne, tak jako já určitě ne. Ale píšete o strachu, měl byste tedy chápat, co je strach.“

„Nevypadáte na člověka, který se snadno vyděsí.“

„Máte pravdu. Mé osobní záznamy v FBI by to potvrdily.“

„Jak zní vaše podmínka?“

„Zeptejte se na mě. Zjistěte si o mně všechno, co budete moci, vymluvte se na cokoliv, napovídejte si, co budete chtít. Ale žádám vás, abyste nikomu neřekl, že jsme se setkali, abyste nikomu neopakoval, co jste ode mě slyšel.“

„Nezlobte se, ale tohle mi připadá dost uhozené. Co mám teda podle vás říct?“

„Nepochybuju, že si něco vymyslíte. Jste spisovatel.“

„To ovšem neznamená, že jsem dobrý lhář.“

„Hodně cestujete. Mohl byste říct, že jste se o mně něco doslechl, když jste navštívil Havajské ostrovy. *Prosím.*“

Petr v horkém písku přešlápl z nohy na nohu. Zdravý rozum ho nabádal, aby od toho člověka dal ruce pryč, v napjatém výrazu a dobře ovládané mimice i v bystrých očích, které byly neustále ve střehu, se zračilo cosi nezdravého. Jenže instinkt odepřel zdravému rozumu právo rozhodnout. „Kdo byl ten mrtvý? Ten mocný muž, kterého podle vás zavraždili?“

„To vám teď neřeknu. Prozradím vám to zítra, budete-li si přát pokračovat v rozhovoru.“

„Proč ne hned?“

„Jste známý spisovatel. Určitě za vámi chodí spousta lidí, kteří vám vykládají nejrůznější hlouposti. Nejspíš se jich dokážete snadno zbavit. A já nechci, abyste se takhle zbavil i mě. Chci vás přesvědčit, že nejsem prázdný mluvka, že si zasloužím vaši pozornost.“

Petr poslouchal. Longworth se nemýlil. Během posledních tří let – od vydání *Reichstagu!* – ho lidé na večírcích často zatahovali do rohu, v restauracích si sedali naproti němu a nabízeli mu tajuplné informace s tím, že jsou právě jeho parketa. Svět je samé spiknutí, každý druhý člověk je potenciální spiklenec.

„Tak dobře,“ svolil Chancellor. „Jmenujete se Alan Longworth. Dvacet let jste působil jako zvláštní agent, před pěti měsíci jste odešel do výslužby a žijete na Havajských ostrovech.“

„Na Maui.“

„A tohle všechno bude uvedeno ve vašem služebním záznamu.“

Při slově *záznam* sebou Longworth trhl. „Ano, bude to tam. V mém záznamu.“

„Ale jak poznám, že se ty údaje týkají právě vás? Obsah těch záznamů si může každý snadno zjistit. Dejte mi něco, co by vás jednoznačně identifikovalo.“

„Uvažoval jsem, jestli se mě na to zeptáte.“

„Ve svých knihách se snažím psát přesvědčivě. Stavím příběh tak, že každý krok logicky vyplývá z předchozího a nezůstává žádné hluché místo. Chcete-li mě přesvědčit, měl byste tu mezeru vyplnit.“

Longworth si přehodil sako z pravého ramene na levé, pravou rukou si rozepnul košili a rozhrnul ji. Přes hrudník se mu napříč klikatila odpudivá

jizva, která sahala až pod pás. „Řekl bych, že žádné z vašich škrábnutí se nedá srovnávat s touto ránou.“

Petra ta slova popudila, nemělo však smysl se proti nim ohrazovat. Jestli je Longworth skutečně tím, za koho se vydává, jistě si dal tu práci a zjistil si všechna relevantní fakta. Bezpochyby mezi ně patřila i spousta informací o životě Petra Chancellora.

„V kolik hodin chcete zítra přijít?“

„Kdy se vám to hodí?“

„Vstávám časně.“

„Přijdu časně.“

„V osm.“

„Na shledanou v osm.“ Longworth se otočil a vydal se dolů po pláži.

Petr zůstal stát a díval se za ním, přičemž si uvědomil, že bolest v noze ustoupila. Trápila ho celý den, a teď najednou zmizela. Zavolá Joshuovi Harrisovi do New Yorku. Na východě je teprve půl páté, ještě má čas. Ve Washingtonu bydlí advokát, jejich společný přítel, který může ty informace o Alanu Longworthovi opatřit. Josh kdysi žertem prohodil, že právník by se mohl domáhat tantiém za *Protiúder!*, protože Chancellorovi významně pomohl při shromažďování podkladů.

Když Petr vystupoval po schodech na verandu, uvědomil si, že spěchá. Ten podivně uspokojivý pocit si nedokázal vysvětlit.

Událost, k níž došlo před necelým rokem… Zemřel jistý muž. Velmi mocný. Oficiálně odešel ze světa přirozenou smrtí. Není to pravda. Byl zavražděn…

Petr spěšně přešel verandu k proskleným dveřím a k telefonu uvnitř.

Ranní nebe se zlobilo. Nad oceánem visely těžké mraky, brzy se přižene déšť. Chancellor se na déšť připravil už před hodinou – oblékl si khaki kalhoty a nylonovou košili. Bylo tři čtvrtě na osm, v New Yorku o tři hodiny víc. Joshua slíbil, že zavolá do půl osmé, tedy na východě do půl jedenácté. Proč se asi opozdil? Longworth přijde v osm.

Nalil si další šálek kávy, dnes ráno už pátý.

Zazvonil telefon.

„Narazils na podivnou existenci, Petře,“ ozval se Harris z New Yorku.

„Co tím myslíš?“

„Podle toho, co říká náš přítel ve Washingtonu, udělal tento Alan Longworth něco, co od něj nikdo nečekal. Odešel do důchodu v nevhodnou dobu.“

„Odsloužil si těch dvacet let?“

„Jen tak tak.“

„K nároku na výsluhovou penzi to stačí, ne?“

„To ano, ale jen na velmi skromnou. Bez dalšího příjmu sotva na holé živobytí. Nic takového nemá, ale o to tu nejde.“

„A o co tedy?“

„Longworth má za sebou výjimečnou kariéru. Nejdůležitější je, že Hoover si ho osobně vybral jako kandidáta na vysokou funkci a zařadil do jeho osobního spisu vlastnoručně napsané příznivé doporučení. Jeden by si myslel, že bude chtít zůstat.“

„Na druhou stranu mohl s takovým doporučením dostat skvělé místo i v civilním sektoru. Dělá to tak spousta vysloužilých agentů. Co když pro někoho pracuje a FBI to prostě neví?“

„Nezdá se to pravděpodobné. Shromažďují informace i o agentech, kteří odešli do penze. A i kdyby si něco sehnal, proč by žil na Maui? Kdesi na konci světa, kde se nic důležitého neděje? Každopádně tam žádného současného zaměstnavatele v záznamu nemají. Ten člověk prostě nedělá nic.“

Petr se podíval z okna – z temného nebe se spustil drobný déšť. „A ostatní údaje souhlasí?“

„Ano,“ odpověděl Harris. „Pracoval v San Diegu. Pravděpodobně působil jako Hooverův styčný důstojník s La Jollou.“

„S La Jollou? Co to znamená?“

„La Jolla bylo Hooverovo oblíbené útočiště. Longworth měl na starosti veškerou komunikaci.“

„A co ta jizva?“

„Je uvedená v kolonce zvláštní znamení, ale jak a kde k ní přišel, tam vysvětleno není. A tím se dostáváme k nejpodivnější záhadě jeho spisu. Chybějí v něm záznamy z pravidelných preventivních prohlídek za poslední dva roky. To je velmi neobvyklé.“

„Ono toho chybí víc,“ uvažoval Petr nahlas. „Celá ta záležitost je nekompletní.“

„Přesně tak,“ souhlasil Joshua.

„Kdy odešel do penze?“

„Letos v březnu. Druhého.“

Chancellor se odmlčel, to datum jej zarazilo. V posledních letech pro něj data získala zvláštní význam. Naučil se v nich hledat shody a rozpory. O co jde tentokrát? Proč mu to datum vrtá hlavou?

Přes okno v kuchyni spatřil Alana Longwortha, který kráčel v dešti přes pláž k domu. Petrovi se při tomto pohledu bůhvíproč vybavil jiný výjev. Uviděl sebe sama. Na písku za jasného slunečního dne. A noviny.

Druhého května. Druhého května zemřel J. Edgar Hoover.

Zemřel jistý muž. Velmi mocný. Oficiálně odešel ze světa přirozenou smrtí. Není to pravda. Byl zavražděn…

„Kristepane," vydechl Petr do telefonu.

• • •

V drobném mžení se procházeli po pláži těsně při čáře příboje. Longworth odmítl mluvit v domě nebo v jiném uzavřeném prostoru, kde by je mohl někdo odposlouchávat. Na to byl příliš zkušený.

„Prověřil jste si mě?" zeptal se plavovlasý muž.

„Věděl jste, že to udělám," odpověděl Petr. „Před chvílí jsem položil telefon."

„Jste spokojený?"

„Pokud jde o to, že jste ten, za koho se vydáváte, ano. Skutečně máte vynikající služební hodnocení, vaše schopnosti ocenil osobním doporučením sám Hoover a před pěti měsíci jste odešel do penze."

„Nezmínil jsem se o žádném Hooverově doporučení."

„Máte je ve svém spise."

„Pochopitelně. Pracoval jsem přímo pro něho."

„Působil jste v San Diegu, jak jste uvedl. Jako jeho osobní spojka s La Jollou."

Longworth se zasmál, ponuře a bez špetky humoru. „Víc času než v San Diegu jsem trávil ve Washingtonu. Nebo v La Jolle. To v mém služebním spisu nenajdete."

„Proč ne?"

„Protože ředitel nechtěl, aby se o tom vědělo."

„Znovu se musím zeptat proč ne."

„Už jsem vám to vysvětlil. Pracoval jsem pro něj. Pro něho osobně."

„V jakém smyslu?"

„Měl jsem na starosti jeho svazky. Soukromý archiv. Byl jsem jeho posel. La Jolla znamená mnohem víc než název vesnice na tichomořském obřeží."

„To je na mě moc záhadné."

Blonďák se zastavil. „A tak to zůstane. Jestli chcete zjistit něco víc, můžete se to dozvědět jen od jiných."

„Tak teď jste to trochu přehnal. Co vás vede k domněnce, že budu po něčem pátrat?"

„Protože nemůžete pochopit, proč jsem odešel do penze. Nikdo to nechápal, připadalo jim to nesmyslné. Beru minimální důchod a žádné další

příjmy nemám. Kdybych zůstal u FBI, mohl jsem se stát asistentem, možná dokonce zástupcem ředitele.“

Longworth znovu vykročil. Petr s ním držel krok, noha ho vůbec nebolela. „Tak dobře. Proč jste odešel do penze? Proč jste si nenašel práci?“

„Pravda je taková, že jsem do penze neodešel. Přeložili mě do jiné vládní organizace a dali mi jisté záruky. Mým skutečným zaměstnavatelem – ovšem záznam o tom v žádném osobním spise nenajdete – je ministerstvo zahraničí. Diplomatická služba, tichomořská oblast. Deset tisíc kilometrů od Washingtonu. Kdybych totiž zůstal ve Washingtonu, zavraždili by mě.“

„Dobrá, nechme toho!“ přerušil ho Chancellor a zastavil se. „Začínám tušit, kam míříte, a dělá se mi z těch keců špatně. Naznačujete, že na J. Edgara Hoovera byl spáchán atentát. Ten *mocný muž*, o kterém jste mluvil, je on.“

„Takže jste si to spočítal,“ konstatoval agent.

„Závěr zní vcelku logicky, ale ani na chvíli tomu nevěřím. Je to absurdní.“

„Netvrdil jsem, že bych to mohl dokázat.“

„Doufám, že to ani nebudete chtít dokazovat. Taková pitomost. Byl to stařec, kterého už delší dobu trápilo srdce.“

„Možná. A třeba taky ne. Neznám jediného člověka, který by měl možnost nahlédnout do jeho zdravotních záznamů. Originály zasílali přímo jemu a kopie se nesměly pořizovat. Uměl si tyto požadavky prosadit. Jeho tělo se nesmělo pitvat.“

„Vždyť mu bylo přes sedmdesát.“ Petr znechuceně zavrtěl hlavou. „Máte zatraceně divokou fantazii.“

„Nejsou snad vaše romány stejné? Nezačínáte tím, že si vytvoříte určitou koncepci? Představu?“

„Jistěže ano. Ale to, co napíšu, musí splňovat zásadu věrohodnosti. Musí existovat základ vsazený do reality nebo aspoň jeho zdání.“

„Jestli tou realitou míníte fakta, nějaká by se našla.“

„Sem s nimi.“

„Prvním faktem jsem já sám. V březnu se na mě obrátili lidé, kteří nechtěli prozradit svoji totožnost, ale měli dostatek vlivu, aby uvedli do pohybu nejvyšší a nejtajnější složky mašinerie ministerstva zahraničí a dosáhli mého přeložení, na které by Hoover nikdy nepřistoupil. Sám nevím, jak se jim to povedlo. Zajímali se o jisté informace, které Hoover nashromáždil. Jednalo se o svazky týkající se několika tisíc lidí.“

„Byli to titíž lidé, kteří vám poskytli záruky? Za poskytnuté služby, o nichž se nechcete zmiňovat?“

„Uhodl jste. Domnívám se – ovšem jistý si nejsem –, že jednoho z těch lidí znám. Prozradím vám, o koho jde.“ Longworth se zarazil; stejně jako včera znejistěl. Do očí se mu vrátila předchozí naléhavost.

„Pokračujte,“ vyzval ho Chancellor netrpělivě.

„Dáte mi své slovo, že se před ním o mně nezmíníte?“

„Bože můj, ano. Mám-li k vám být upřímný, nemohu se zbavit neodbytného pocitu, že se za pár minut rozloučíme a potom už si na vás ani *nevzpomenu*.“

„Říká vám něco jméno Daniel Sutherland?“

Výraz v Petrově tváři prozrazoval jeho ohromení. Daniel Sutherland byl gigant, a to obrazně i doslova. Obrovský černoch, jehož mimořádné činy se hodily k jeho ohromnému tělu. Muž, který si někdy před půl stoletím proklestil cestu z bláta alabamských polí a pronikl do nejvyšších kruhů soudního systému země. Dvakrát odmítl prezidentovu nabídku stát se členem Nejvyššího soudu, dal přednost aktivnější soudcovské stolici. „Mluvíte o *soudci* Sutherlandovi?“

„Ano.“

„Jistě. Kdo by ho neznal? Proč si myslíte, že patřil k lidem, kteří se snažili navázat s vámi kontakt?“

„Viděl jsem jeho jméno na dotazníku, který si o mně ministerstvo zahraničí vyžádalo. Ten dokument se mi neměl dostat do rukou, ale viděl jsem to. Zajděte za ním. Zeptejte se ho, jestli existovala skupina lidí, která se se znepokojením zajímala o posledních dva roky Hooverova života.“

Taková žádost se nedala odmítnout. Příhody tradující se v souvislosti se Sutherlandem se staly legendou. Teď už bral Petr Alana Longwortha mnohem vážněji než před pouhými několika vteřinami.

„Možná to udělám. Jaká jsou ta další fakta?“

„Opravdu důležitá už je pouze jedna skutečnost. Ostatní jsou v porovnání s ní bezvýznamné. Snad až na dalšího muže, generála MacAndrewa. Generálporučíka Bruce MacAndrewa.“

„Kdo to je?“

„Donedávna zastával vysokou funkci v Pentagonu. Vše se vyvíjelo v jeho prospěch. Stačilo mu přikývnout a mohl se stát předsedou Spojeného výboru náčelníků štábů. Najednou se bez jakéhokoliv zřejmého důvodu všeho vzdal. Uniformy, kariéry, funkce ve Spojeném výboru, prostě všeho.“

„Podobný případ jako ten váš,“ poznamenal Chancellor. „Pouze na vyšší úrovni.“

„Můj případ je úplně jiný,“ namítl Longworth. „Získal jsem o MacAndrewovi jisté informace. Řekněme, že jsem se odvolal na splátku

za ty poskytnuté služby. Před více než dvaceti lety se mu něco přihodilo. Podle všeho nikdo neví co – a jestli ano, tak o tom mlčí –, ale muselo to být něco vážného, když tu věc vyřadili z jeho osobního spisu. Jedná se o období osmi měsíců někdy v roce 1950 nebo 1951, na víc si nevzpomínám. Mohlo by to souviset s oním jediným navýsost důležitým faktem – s tím vaším reálným základem, pane Chancellore – a to je věc, která mě k smrti děsí."

„A o co se tedy jedná?"

„O ty svazky. O Hooverův soukromý archiv, který desetiletí osobně budoval. Jeden svazek plný špíny mohl vést i na MacAndrewa. Celkem jich existovalo přes tři tisíce, vybraní lidé z celé země. Ty materiály obsahují informace o lidech z vládních úřadů i průmyslových podniků, z univerzit i z armády, o těch nejvlivnějších i o méně významných. Možná uslyšíte něco jiného, ale já vám říkám pravdu. Ty svazky zmizely, pane Chancellore. Po Hooverově smrti po nich nezůstala ani stopa. Někdo se jich zmocnil a teď je využívá."

Petr upřel na Longwortha zpytavý pohled. „Hooverovy svazky? Nesmysl."

„Zamyslete se nad tím. Je to sice jen moje teorie, ale při hlubším zamyšlení obstojí. Domnívám se, že ten, kdo má ty svazky v rukou, zabil Hoovera, aby je získal. Ověřil jste si, kdo jsem. Poskytl jsem vám jména dvou mužů, s nimiž se můžete kontaktovat. Je mi jedno, co řeknete MacAndrewovi, ale slíbil jste mi, že před soudcem neuvedete moje jméno. Já od vás nic nežádám. Jen to, abyste o věci přemýšlel, nic víc. Zamyslete se nad možnými implikacemi."

Aniž by dal jakkoliv najevo, že skončil, se Longworth beze slova či gesta na rozloučenou obrátil jako předchozího dne a odcházel přes pláž. Ohromený Petr v mírném dešti sledoval, jak se vysloužilý agent FBI rozběhl k silnici.

8

Chancellor stál u baru v restauraci na Východní Šestapadesáté ulici. Podnik, který se usilovně snažil evokovat prostředí anglického pubu, se mu líbil. Atmosféra přímo vybízela k dlouhým obědům, které svádějí k mnohomluvnosti.

Zavolal Tonymu Morganovi a Joshuovi Harrisovi a požádal je, aby se s ním zde sešli. Pozdě odpoledne pak odletěl z Los Angeles. Poprvé po dlouhých měsících spal ve vlastním bytě – úžasný pocit! Měl se sem vrátit mnohem dřív. Falešné kalifornské útočiště se mu stalo velmi reálným vězením.

Něco se s ním dělo. V hlavě jako by mu něco prasklo, jako by se protrhla přehrada a uvolnila se veškerá nashromážděná energie. Petr netušil, zda to, co mu Longworth sdělil, má nějaký logický smysl. Nejspíš ne, jeho teorie byla příliš absurdní! Jenom ta představa, že Hoover byl zavražděn! Neskutečné. Ovšem jako výchozí bod fiktivního příběhu fascinující. Nabízí stejně lákavou příležitost jako témata, jež v minulosti zpracoval do románové podoby. Jestlipak by muž Sutherlandova postavení připustil byť jen náznak možnosti, že Hoovera zavraždili? Mohly chybějící údaje v osobních záznamech generála MacAndrewa s touto koncepcí souviset?

Záblesk z ulice přilákal jeho pozornost k oknu. Při pohledu na Anthonyho Morgana a Joshuu Harrise, jak kráčejí bok po boku ke vchodu do restaurace, se usmál. Hádali se, ale abyste to poznali, museli byste ty dva dobře znát. Náhodný pozorovatel by usoudil, že si klidně povídají a nevšímají si okolí, možná ani jeden druhého.

Tony Morgan byl ztělesněním absolventa jedné z prestižních univerzit Nové Anglie, z něhož se posléze stal významný newyorský vydavatel. Štíhlý, vysoký, záda mírně nahrbená jako důsledek dlouhých let zdvořilého předstírání zájmu o názory obyčejných smrtelníků, drobný obličej s výraznými rysy, hnědé oči jakoby stále zahleděné do dálky, avšak nikdy nepostrádající výraz. Jednořadové obleky a tvídová saka v anglickém stylu spolu s kalhotami zásadně šedé barvy byste u něj mohli pokládat za uniformu. Oděvy ze salonu bratří Brooksových jej věrně doprovázely po většinu jeho jednačtyřicetiletého života a ani jedna strana neviděla žádný důvod, proč vzájemně výhodné partnerství měnit.

Šaty ani vzhled však nevystihovaly Morganovu činorodost, která se projevovala výbuchy nadšení a nakažlivou horlivostí, s jakou propagoval chystaný rukopis nebo hodnotil objev nového nevšedního talentu. Představoval vzor dokonalého vydavatele a redaktora s neobyčejně vyvinutým postřehem a vnímavým citem.

Jestliže Morgan byl člověk, kterému se nějakým způsobem podařilo přeskočit zdi ohrazující novoanglické vysoké školy, Joshua Harris působil dojmem, že připlul přes propast věků z nějakého elegantního královského dvora osmnáctého století. Měl nadměrně široký objem pasu, držel se však zpříma a vznešeně. Jeho mohutné tělo se pohybovalo elegantně, každý krok uvážený, jako kdyby kráčel v průvodu baronů. Také jemu bylo něco přes čtyřicet, přesnější určení však znemožňovala černá bradka, která dodávala jeho jinak příjemnému vzhledu cosi lehce zlověstného.

Petr věděl, že v New Yorku jsou desítky vydavatelů a literárních agentů stejné, ne-li vyšší úrovně, a uvědomoval si, že ani Morgan, ani Harris se netěší všeobecné oblibě. Kritika dolehla i k jeho uším: Tonymu zazlívali aroganci a často bezdůvodné nadšení, Joshovi zálibu v nepříjemných konfliktech, často založených na nepodložených žalobách pro porušení autorských práv. Takové řeči však Chancellora nechávaly chladným. Pro něj byli oba ti nejlepší, protože jim na něm záleželo.

Petr podepsal u baru účet a zamířil do haly. Josh prošel vchodovými dveřmi, které mu Tony podržel a pak dal přirozeně přednost dvojici, která přišla hned po nich. Pozdravili ho příliš hlasitě, příliš nenuceně. V očích obou mužů postřehl Petr obavy; oba na něj hleděli, jako kdyby si prohlíželi duševně nemocného bratra.

Vybral jejich obvyklý stůl – v koutě, trochu stranou od ostatních. Také nápoje si objednali jako obvykle a Chancellor se na jednu stranu bavil, na druhou ho rozčilovalo, když viděl, jak ho Tony a Josh pozorně sledují, sotva přinesli whisky.

„Odvolejte poplach. Slibuju, že nebudu tančit na stole."

„To snad…," nadechl se Morgan.

„Nech toho…," vpadl Harris.

Záleželo jim na něm, a to bylo důležité. Nevyslovené bylo pochopeno. Po chvíli přešli k věci a začal Chancellor.

„Setkal jsem se s jedním chlapíkem… Neptejte se mě, kdo to je, protože vám to neřeknu. Dejme tomu, že jsem se s ním sešel na pláži a on mi načrtl obrys jistého příběhu, kterému ani trochu nevěřím, ale který by mohl tvořit vynikající základ úžasné knihy."

„Ještě než budeš pokračovat," přerušil ho Harris, „řekni mi, jestli jsi s ním uzavřel nějakou dohodu."

„Nic po mně nechce. Slíbil jsem mu, že neprozradím jeho totožnost.“ Petr se zarazil a upřel zrak na Joshuu Harrise. Literární agent pro něj ověřoval informace o Longworthovi, to on volal do Washingtonu. „Vlastně ty jediný bys ho mohl identifikovat – podle jména. Ale nedělej to. Prosím tě o to.“

„Pokračuj,“ vyzval Joshua Harris.

„Před několika lety znepokojila skupinu lidí ve Washingtonu situace, kterou považovali za velmi nebezpečnou. Snad ještě víc než nebezpečnou, dalo by se říci katastrofální. J. Edgar Hoover shromáždil několik tisíc svazků o nejvlivnějších lidech v zemi. Ze Sněmovny, ze Senátu, z Pentagonu, z Bílého domu. O prezidentových poradcích a asistentech kongresmanů, o vedoucích osobnostech v řadě rozličných odvětví. Čím byl Hoover starší, tím více si kvůli němu dělali starosti. Z FBI se začaly trousit pověsti, že Hoover skutečně *využívá* ony svazky k zastrašování všech, kteří se proti němu postavili.“

„Moment, zadrž,“ přerušil ho Morgan. „Tahle historka – v různých podobách – koluje už roky. O co ti jde?“

Chancellor se zahleděl Morganovi do očí. „Já do toho skočím po hlavě. Hoover před čtyřmi měsíci zemřel a nebyla povolena pitva. A ty svazky se ztratily.“

U stolu zavládlo ticho. Morgan se naklonil dopředu, pomalu točil skleničkou, v níž kroužily kostky ledu v jantarové tekutině. „To tedy byl pořádný skok. Vždyť Hooverovi bylo skoro osmdesát a měl nemocné srdce.“

„Kdo říká, že ty svazky zmizely?“ zajímal se Harris. „Někdo je mohl zničit, skartovat nebo spálit.“

„To samozřejmě mohl,“ souhlasil Petr.

„Jenže ty naznačuješ, že někdo Hoovera zabil, aby se jich zmocnil,“ pokračoval Morgan.

„Nenaznačuju, já to konstatuju. Jako zápletku románu, ne jako fakt. Neřekl jsem, že tomu věřím, ale myslím si, že bych ten námět dokázal zpracovat tak, aby to vypadalo věrohodně.“

Znovu se rozhostilo ticho. Morgan pohlédl na Harrise, potom na Petra. „Je to skvělá myšlenka,“ začal opatrně. „Vynikající nosná hypotéza. Možná trochu silná, příliš spojená se současností. Budeš pro ni muset najít solidní základ a nevím, jestli se ti to podaří.“

„Ten tvůj chlapík z pláže,“ vyzvídal Joshua, „co si přeje utajit svou totožnost, ten tomu věří?“

Chancellor upíral pohled do sklenky. Uvědomoval si, že když odpovídal Harrisovi, zněl mu hlas stejně nejistě jako jeho myšlenky. „Vlastně ani

nevím. Připadá mi – ale je to jen moje domněnka –, že má dojem, jako by tu vraždu někdo plánoval. To mu stačilo k tomu, aby mi uvedl dva zdroje, u kterých si můžu celou záležitost ověřit.“

„Zdroje související s Hooverem?“ chtěl vědět Morgan.

„Ne, tak daleko nezašel, aby tohle tvrdil. Tvrdil, že to jsou jeho spekulace. Jedno jméno souvisí se zmíněnou skupinou ve Washingtonu, kterou velmi znepokojovaly ty svazky a skutečnost, že je Hoover využívá. Druhý pramen mi připadá trochu za vlasy přitažený. Týká se ztracených údajů starých přes dvacet let.“

Morgan Petra pozorně poslouchal. „Ty prameny by pro tebe mohly představovat odrazový můstek.“

„Určitě. Ale pokud se informace o té skupině nezakládají na pravdě, budu si muset všechno vymyslet. Takové má ten člověk postavení. O tom druhém nevím vůbec nic.“

„Opravdu se nám nechceš svěřit, o koho se jedná?“ zkoušel to Joshua.

„Prozatím ne. Chci jenom, abyste se vyjádřili k námětu. K románu, který by pojednával o atentátu na Hoovera. O tom, že ho zavraždili nebo nechali zabít lidé, kteří věděli o jeho tajném archivu a chtěli ty svazky použít k vlastním účelům.“

„Skvělá myšlenka,“ zopakoval Morgan.

„Která tě přijde na pořádné peníze,“ dodal Harris a díval se přitom na vydavatele.

9

Kongresman Walter Rawlins, jedna z odnoží bezvýznamné dynastie politických manipulátorů se sídlem v Roanoke ve státě Virginia, seděl po půlnoci v knihovně svého domu na předměstí Arlingtonu. Mosazná lampa nad stolem ozařovala fotografie různých členů rodiny sedících v různých polohách na různých koních v různých fázích honu.

Byl v domě sám. Žena odjela na víkend do Roanoke a služka měla volný den, vlastně noc; ta černá čubka už se nemohla dočkat čtvrtku, aby si mohla natřásat ten svůj negerský zadek. Rawlins se ušklíbl, zvedl sklenku whisky ke rtům a několikrát se zhluboka napil. Ta černoška měla hromsky přitažlivý zadek, a kdyby bylo co věřit té druhé čubce v domě, určitě by jí navrhl, aby zůstala. Manželka sice oznámila, že odletí cessnou k rodičům, ale klidně mohla pilotovi přikázat, aby se otočil a přistál na letišti v McLeanu. Ta jeho zatracená žena – zmíněná druhá čubka v domě – mohla zrovna teď sedět v autě na ulici a čekat, až nadejde vhodná chvíle, aby nakráčela do domu jako anděl pomsty.

Bože, ta by se snad radostí pominula, kdyby ho přistihla, jak pigluje negerku.

Rawlins zamrkal. Pak se jeho pohled stočil k psacímu stolu, k telefonu. Ten podělaný krám vyzváněl. Jeho senátorské číslo, soukromá linka pro spojení s Washingtonem. Do prdele!

Telefon nepřestával zvonit. Odmítal zmlknout! Na posrání! Strašně nerad telefonoval, když si přihnul něčeho ostrého. Se sklenkou v ruce se vrávoravě zvedl ze židle a nejistým krokem se přemístil ke stolu.

„Haló? Kdo volá?“

„Dobrý večer.“

Hlas v telefonu mluvil šeptem, ale pronikavě a zřetelně. Rawlins nerozeznal, zda hovoří muž, nebo žena.

„Kdo to sakra je? Jak jste zjistili tohle číslo?“

„Ani jedna z těch otázek není důležitá. Důležité je, co vám chci sdělit.“

„Nic mi nesdělíte. Nebavím se s…“

„*Newport News*, Rawlinsi!“ Šeptavý hlas ta tři slova doslova vyplivl. „Na vašem místě bych nezavěšoval.“

Rawlins zbystřil. Zakalenýma očima hleděl na sluchátko v ruce. Se zatajeným dechem si je pomalu přiložil k uchu. „Kdo jste? Co mi chcete? Newport…“ Hlas ho zradil, nedokázal jméno města dokončit.

„Před třemi lety, kongresmane. Nepochybuju, že když pořádně zalovíte v paměti, vzpomenete si. Patolog z Newport News určil dobu úmrtí na třicet minut po půlnoci. Bylo vlastně skoro tolik hodin jako teď. Stalo se to dvacátého druhého března."

„Kdo sakra jste?" Rawlins pocítil žaludeční nevolnost.

„Už jsem vám řekl, že na tom nezáleží. Rozhodně ne víc než na tom černém děvčeti z Newport News. Kolik jí bylo, kongresmane? Čtrnáct? Víc ne, že? Dost hrozné, co říkáte. Prý byla pořezaná a strašně domlácená."

„Nevím, o čem mluvíte! Já s tím nemám nic společného!" Rawlins zvedl sklenku ke rtům a bleskově vypil její obsah. Většina whisky mu stekla po bradě. „Tehdy jsem se k tomu místu ani *nepřiblížil*…"

„Myslíte k Newport News?" skočil mu do řeči pronikavý šepot. „Dvaadvacátého března tisíc devět set šedesát devět? Myslím, že přiblížil. A hodně blízko. Přede mnou leží na stole podrobný letový plán cessny, která přiletěla na soukromé letiště patnáct kilometrů severně od Newport News a zase odletěla. Mám i popis cestujícího. Šaty zamazané od krve, opilý. Mám vám to přečíst?"

Rawlinsovi vyklouzla sklenka z ruky a rozbila se o podlahu. „Pře-staň-te…!" zasípal.

„Nemusíte si dělat starosti. Chápejte, zastáváte funkci předsedy sněmovního výboru, který mě zajímá. Prostě se mi nelíbí, že jste se postavil proti poslaneckému návrhu zákona číslo tři sedm pět. Musíte svůj postoj změnit, Rawlinsi. Musíte ten návrh zákona důrazně podpořit…"

• • •

Phyllis Maxwellová prošla kolem recepce hotelu Hay-Adams a zamířila do Lafayettova sálu. Jako obvykle tady postával zástup lidí, kteří čekali, až je usadí k obědu. Jí se to ovšem netýkalo – vrchní číšník si jí během pár vteřin všimne a odvede ji ke stolu kolem ostatních hostů. O patnáct minut se opozdila, což jí hrálo do karet. Její partner pro dnešní oběd je už jistě nervózní a plný obav, jestli na schůzku nezapomněla, a to jí poskytne nezanedbatelnou výhodu – v defenzivě se ocitne on.

Zastavila se u vysokého zrcadla a s uspokojením ocenila, co v něm viděla. Není to špatné, pomyslela si. Vůbec to není špatné – na kdysi obyčejnou a dost kyprou dívku jménem Paula Mingusová z Chillicothe ve státě Ohio, která nedávno oslavila sedmačtyřicáté narozeniny. Vypadá… Ale co, skromnost stranou. Výraz *elegantně* je docela výstižný. Štíhlá postava, dobře tvarované nohy, pevné poprsí, téměř antická šíje půvabně zvýrazněná úzkým perlovým náhrdelníkem. Pohledný obličej. Zase by se

dalo použít slovo *elegantní*. Jejích pozoruhodných očí si samozřejmě musí všimnout každý – jsou jiskřivé, zvědavé, oči zkušené novinářky. Umí je skvěle využívat. Do každého, s kým natáčí rozhovor, je zabodává a říká jimi: *Nevěřím vám, ani co by za nehet vešlo. Vymyslete si něco lepšího.*

Její oči už vydolovaly spoustu pravdy od spousty lhářů. Nejednou ohromila Washington ověřenou informací, o které sice mnozí věděli, ale ve snu by je nenapadlo, že se objeví v novinách. Ačkoliv kolikrát neřekla ani slovo, podařilo se jí pouhou hrou očí vylákat prokazatelný důkaz.

Bývaly samozřejmě doby, kdy její oči nejen pochybovaly, ale často i slibovaly. Nic si však nenalhávala. Sedmačtyřicet není sedmadvacet, bez ohledu na eleganci. S ubíhajícími roky se stále více uchylovala ke zkoumání místo slibů. Měla pro to řadu důvodů.

Byla prostě Phyllis Maxwellová, a ne Paula Mingusová z Chillicothe; první šéfredaktor, který otiskl její článek, jí změnil jméno už před čtvrtstoletím. Byla dobrá novinářka. Svou práci brala vážně, a šla tvrdě po zajímavých zprávách.

Jako dnes. V probíhající volební kampani se skrývalo cosi shnilého a slizkého. Neochotní dárci museli platit neuvěřitelné sumy. Jako zbraně se využívaly neurčité náznaky hrozeb a přísliby, které se nedaly naplnit.

„Slečno Maxwellová! To je skvělé, že jste mezi nás přišla," uvítal ji vrchní číšník.

„Děkuji, Jacquesi."

„Tudy, slečno Maxwellová. Váš partner už čeká."

Seděl tam. Jemný mladík s andělskou tváří, hladkou pletí a bystrýma očima úslužně povstal. Další typický lhář. Všude jich je plno. *Hlavně se k ní chovej mile.* Phyllis jako by slyšela instrukce, které dostal.

„Promiňte, že jdu pozdě," omluvila se.

„Ale kdepak, přišel jsem teprve před malou chvilkou," odvětil s úsměvem.

„V tom případě jste přišel pozdě *vy*." Mladíkův úsměv při jejím prohlášení zrozpačitěl. „O nic nejde, Paule. Dejte si něco k pití. Jedna sklenička vám prospěje a já to na vás nepráskne."

Dal si tři skleničky. Vajíček na benediktýnský způsob se skoro nedotkl. Nesnesl však čekání. „Věřte mi, Phyllis, tentokrát štěkáte pod špatným stromem. Přece se nechcete nakonec sama ocitnout na větvi."

„Pletou se vám přísloví. Lidi jako vy to dělají často, Paule. Hlavně když chcete něco zatajit."

„Nemáme co tajit."

„Tak přistupme k věci," přerušila ho. Jalové řeči nesnášela. Zkušenost ji naučila, že se často vyplatí skočit rovnýma nohama do hluboké vody,

a používala tento poznatek jako jednu ze svých nejúčinnějších zbraní. „Mám k dispozici následující informace: Dvěma leteckým společnostem, které hledaly nové letové trasy, bylo sděleno – a ne zrovna decentně –, že Úřad pro civilní letectví by s tím nesouhlasil *et cetera, et cetera*, pokud zmíněné společnosti významným způsobem nepřispějí *et cetera*. Velká speditérská firma obdržela varování od odborového svazu řidičů kamionů. Přispějte na kampaň, a to hodně, nebo počítejte se stávkami. Největší farmaceutická společnost na východním pobřeží dostala dva dny po žádosti o příspěvek výhružný dopis, že ji čeká prověrka Úřadu pro kontrolu potravin a léků. Zaplatili. A vyšetřování se nekoná. Čtyři banky, čtyři *významné* banky, Paule, dvě v New Yorku, jedna v Detroitu a jedna v Los Angeles, usilovaly o fúzi – dostaly oznámení, že jestliže se nespojí s lidmi, kteří mají pro jejich úsilí pochopení, budou muset čekat na posouzení žádosti celá léta. Banky přispěly na kampaň a jejich žádost byla kladně vyřízena. To všechno se dá doložit. Mám k dispozici jména, čísla a data. Jestli nemáte připravenou odpověď, že těchto osm příspěvků s omluvou vrátíte, a to prokazatelně, udělám z toho celostátní skandál. Nepodaří se vám koupit ani tyto volby, ani žádné jiné. Proboha svatého, copak jste se všichni zbláznili? Máte tohle zapotřebí?“

Cherubín zbledl. „Zvolila jste nesprávný postup! Radikální postoje, které prosazuje opozice, tento národ rozdělí. Podkope jeho důvěru, nejzákladnější svobody budou…“

„Fuj! Nechte toho žvanění, hlupáku!“

„Slečno Maxwellová?“ U stolu stál Jacques s telefonem v ruce. „Máte hovor. Mohu vás spojit?“

„Buďte tak hodný.“

Vrchní zasunul zástrčku do zdířky, uklonil se a odešel.

„Phyllis Maxwellová.“

„Omlouvám se, že vás ruším při jídle.“

„Promiňte, neslyším vás.“

„Pokusím se vyjadřovat zřetelně.“

„S kým mluvím?“ Hlas v telefonu hovořil šeptem. Zněl pronikavě, zároveň však tajuplně a nevýrazně. „Děláte si legraci?“

„V žádném případě, slečno Mingusová.“

„Maxwellová je můj pseudonym. Nepřekvapuje mě, že znáte mé skutečné jméno. Mám ho uvedeno v cestovním pasu.“

„Ano, já vím,“ zazněla šeptem vyslovená odpověď skrývající hrozbu. „Viděl jsem ho v celních záznamech na ostrově Svatého Vincenta. Na Grenadinách, *slečno* Mingusová.“

Phyllis Maxwellové odtekla krev z obličeje a hlavou jí projela nesnesitelná bolest. Ruka se jí třásla, žaludek vystoupil až do krku.

„Jste tam ještě?“ ozval se hrozivý šepot.

„Kdo jste?“ Sotva se zmohla na slovo.

„Někdo, komu můžete důvěřovat. O tom vás mohu ujistit.“

Panebože! Ostrov! Jak je to možné? Komu na tom mohlo *tolik* záležet? Jaká zvrhlá povaha si s tím dala tu práci…? V zájmu ochrany počestnosti a dobrých mravů! Ale počestní mravokárci se mýlí. Tady šlo o svobodu. Svobodu neskrývat se, nemuset čelit neustálému podezřívání a hloupým narážkám. Komu tím ublížily?

Phyllis Maxwellová každoročně opouštěla na tři krátké týdny Washington. Tvrdila vždycky, že se potřebuje uchýlit do svého osamělého útulku v Caracasu, protože jinde si neodpočine. Paula Mingusová však ve Venezuele nezůstala, odletěla – spolu s mnoha dalšími – na Grenadiny, na *jejich* ostrov. A tam se staly samy sebou. Ženy, které nacházely vrchol milostného citu v lásce k jiné ženě.

Paula Mingusová byla lesbička. Phyllis Maxwellová – v zájmu profesionality a s *velmi* těžkým srdcem – tento výraz neuznávala.

„Jste nechutný,“ odvětila šeptem tichému hlasu.

„Většina lidí by toto slovo použila v souvislosti s vámi. Začaly by o vás kolovat sprosté anekdoty a vaše kariéra by šla ke dnu. Samozřejmě za předpokladu, že tuto nevyvratitelnou pravdu vypustíme do světa.“

„Co ode mě chcete?“

„Ujistíte toho velice upřímného mladého muže, že už se tématu, o němž bezpochyby právě diskutujete, nebudete nadále věnovat a žádné ze svých nepodložených tvrzení nezveřejníte.“

Phyllis Maxwellová zavěsila. Do uhrančivých oči, které uměla tak dobře využívat, se nahrnuly slzy. Když znovu promluvila, bylo ji sotva slyšet.

„Existuje něco, čeho byste nebyli schopní…?“

„Phyllis, přísahám…“

„Proboha, sklapněte! A rozkraďte si třeba celou zemi!“

Vstala a vyběhla z restaurace.

Caroll Quinlan O’Brien, pro kolegy v práci Quinn, vešel do své pracovny a sedl si k psacímu stolu. Blížila se osmá; počet zaměstnanců byl na nočních směnách podstatně omezen a polovina kanceláří zela prázdnotou.

Ale čtyřiašedesát procent všech násilných trestných činů se odehraje mezi půl osmou večer a šestou hodinou ranní, uvažoval O’Brien,

a nejdůležitější rameno spravedlnosti, bdící nad dodržováním zákona, je v té době na polovičním stavu.

Kritická úvaha se poněkud odchylovala od reality. Hlavní náplní činnosti centrály Federálního úřadu pro vyšetřování nejsou aktivní zásahy v terénu, slouží zejména pro vyhledávání a třídění konkrétních údajů, které poslouží jako důkazy u soudu. A fakta se nejlépe získávají tehdy, když většina lidí v zemi bdí. Ne, takový požadavek nelze dost dobře prosazovat, i když se mluvilo o velké reorganizaci.

Mohli začít třeba se směšným Hooverovým výrazem Sídlo druhé vlády, SDV. Stejně výstižný jako název FBI, a zároveň méně honosný.

V systému přežívá spousta předpotopních aspektů, rozvíjel své úvahy O'Brien. Zmatená organizační schémata. Rozporuplné a vzájemně se překrývající sféry působení; síla, kde ji nepotřebovali, a slabost, kde se vyžadovala síla. Předpisy, jak se oblékat, normy chování – společenského, sexuálního, ba i v oblasti myšlení. Tresty udělované za nesprávný postup, kterému se nedalo vyhnout, a zasloužené výtky, které se prominuly díky pochlebování a podlézání. Strach, strach, *strach*. Vládl v FBI od doby, kdy Quinn přišel do Washingtonu.

Čtyři roky mlčel. On i další kolegové, kteří se domnívali, že do nejvyšších kruhů Federálního úřadu pro vyšetřování vnesli náznak normálních vztahů. Díky svému postavení viděli, kde se dělo něco špatného a potenciálně nebezpečného. A také mohli informovat ostatní, pokud *měli* být informováni.

I Quinn osobně celkem pravidelně tlumočil okruhu lidí ze zpravodajské komunity informace tehdy, když ředitelův vztek kvůli reálným, ale častěji imaginárním urážkám znemožnil normální kontakty. Vzpomněl si na to ve chvíli, kdy jeho zrak upoutal malý stříbrný trojlístek připevněný řetízkem k psací soupravě, dar od Stefana Varaka z Národní bezpečnostní rady. Seznámil se s ním před dvěma lety, kdy Hoover odmítl předat údaje o osobách, které zastupovaly země východního bloku u OSN. Jenže Národní bezpečnostní rada právě tyto informace potřebovala. O'Brien prostě zašel na oddělení I, vyrobil kopie a předal je Varakovi během nejbližší společné večeře. Od té doby spolu takto večeřeli mockrát. O'Brien se od Varaka hodně naučil.

Teď byl Hoover mrtev a panovalo všeobecné přesvědčení, že se mnohé změní. Quinn uvěří, až budou vydány příslušné příkazy. Pak možná to, k čemu se rozhodl před čtyřmi lety, dostane smysl.

Nenalhával nic ani sobě, ani své manželce. Jeho přijetí do FBI bylo úlitbou politické korektnosti. Než se jako záložní důstojník ocitl ve válkou zmítaném Vietnamu, působil jako zástupce prokurátora v Sacramentu.

Nedali mu na starost právnické záležitosti; přidělili ho k vojenské kontrarozvědce, a to z důvodů, které se stíháním zločinců souvisely jen velmi vzdáleně. Z více než čtyřicetiletého právníka se najednou stal pracovník pověstné G-2. Psal se rok 1964. Jenže pak následovala nečekaná potyčka na severním úseku fronty a zajetí, kde v těch nejprimitivnějších podmínkách přežil dva roky a potom utekl.

Uprchl v březnu 1968 a v tropických lijácích se prodíral přes nepřátelské linie na jihozápad, až se mu podařilo dostat na území kontrolované jednotkami OSN. Zhubl o dvacet kilogramů a sáhl si na samé dno tělesných i duševních sil. Ale vrátil se jako hrdina.

Tehdejší doba ovšem hrdiny zoufale potřebovala. Zemí se šířila nespokojenost, mýty se rozplývaly. Ani FBI nebyla výjimkou. Quinn na sebe upozornil jako nadaný vyšetřovatel; Hoover si na hrdiny potrpěl. Nabídli mu tedy místo a hrdina přijal.

Řídil se jednoduchou úvahou. Když začne z vysoké příčky služebního žebříčku a bude se rychle a dobře učit, najdou se na ministerstvu spravedlnosti i jiné vynikající příležitosti a bude jich mnohem více než v Sacramentu. Od té doby se z Quinna stal dvaačtyřicetiletý bývalý hrdina, který se opravdu dobře učil a dokázal mlčet. Dokonce svou profesi zvládl *velmi* dobře, a právě proto si v poslední době lámal hlavu, nevěda, co si má vlastně myslet.

Něco tu nehrálo. Co se mělo s určitostí stát, se nestalo. Životně důležitý prvek Hooverovy diktátorské vlády se nepodařilo ani odhalit, ani vysvětlit.

Všeobecně se vědělo, že J. Edgar Hoover celý život shromažďoval důvěrné údaje o vlivných a mocných lidech v zemi. Ty materiály musely naplnit tisíce svazků.

Od jeho smrti se však o těchto svazcích nemluvilo. Nikoho nenapadlo veřejně se domáhat přiznání jejich existence, nezazněl křik žádající jejich likvidaci. Jako by nikdo nechtěl slyšet své jméno ve spojení s odhalením Hooverova soukromého archivu. Obava, že svazek může existovat i na člověka, který by se do takové akce pustil, byla příliš velká. Když budu mlčet, třeba se na všechno zapomene, řekl si nejspíš každý.

Naivní představa; ty dokumenty musí někde existovat. A tak se Quinn začal o tuto záležitost hlouběji zajímat. Jeho první cesta vedla do skartace. Za poslední měsíce tam z Hooverovy pracovny nepřišlo k likvidaci vůbec nic. Prošel si laboratoře mikrofilmů a mikroteček. Pokud si zaměstnanci pamatovali, nikdo od nich zhotovení kopií z osobních spisů nežádal. Následně Quinn podrobně prostudoval v hlavní evidenci vše, co se týkalo odeslané a přijaté Hooverovy pošty. Nic.

Na první stopu narazil v bezpečnostních záznamech. Jednalo se o starý zápis z noci prvního května, tedy těsně před Hooverovou smrtí, potvrzený telefonicky z jeho bytu. Záznam Quinna ohromil. Ve 23.57 byli do budovy ústředí FBI vpuštěni tři agenti – Salter, Krepps a Longworth –, avšak bez řádného písemného povolení. Měli pouze ředitelovo ústní pověření, které potvrdil Hoover osobně prostřednictvím kódovaného telefonu *ze své rezidence*.

Tohle trochu smrdělo. Quinn kontaktoval pověřeného agenta Lestera Parka, který trojici pouštěl do budovy. Nebylo to snadné. Měsíc po Hooverově smrti odešel Parke do výslužby a dostal jen minimální penzi, ale zřejmě mu peníze nechyběly, poněvadž si koupil celkem slušný řadový domek ve Fort Lauderdale na Floridě. A to už přímo páchlo.

Parke k objasnění vůbec nepřispěl. Vysvětlil Quinnovi, že onoho večera osobně hovořil s Hooverem, který mu dal důvěrný pokyn, aby agenty vpustil dovnitř. Zbytek si musí zjistit od zmíněné trojice.

Quinn tedy začal hledat ony tři terénní agenty – Saltera, Kreppse a Longwortha. Jenže *Salter* a *Krepps* byla přechodná krytí, tedy totožnosti podložené životopisy, používané v různých obdobích na různých místech různými agenty při krátkodobých tajných operacích. V průběhu května tato krycí jména nepoužíval nikdo, a pokud existoval záznam o jejich přidělení, Quinn neměl oprávnění do něj nahlédnout.

Informaci o Longworthovi dostal sotva před hodinou. Šokovala ho natolik, že zavolal manželce a oznámil jí, že nepřijde domů na večeři.

Agent Longworth odešel do penze dva měsíce před Hooverovou smrtí! V současné době žije na Havajských ostrovech. A protože tato informace byla ověřená, vnucovala se otázka, co dělal Longworth prvního května večer ve Washingtonu u západního vchodu do budovy FBI?

O'Brien si uvědomoval, že v oficiálních záznamech narazil na velmi vážný a nevysvětlený rozpor, a v nejmenším nepochyboval, že souvisí se svazky, o kterých nikdo nechce mluvit. Zítra ráno navštíví ministra spravedlnosti.

Zazvonil telefon. O'Brien se natáhl pro sluchátko a představil se. V jeho hlase zaznělo překvapení – nestávalo se příliš často, že by někdo volal po páté večer.

„Chan Čou!" zasyčelo pronikavým šepotem ze sluchátka. „Vzpomínáte na mrtvé z Chan Čou?"

Caroll Quinlan O'Brien úplně ztratil dech. Před očima se mu zatmělo a střídavě se objevovaly tmavé a světlé kruhy. „Cože? Kdo volá?"

„Zapřísahali vás. Vzpomínáte, jak žadonili?"

„*Ne!* Nevím, o čem mluvíte! Kdo jste?"

„Ale víte,“ pokračoval ledový šeptající hlas. „Severovietnamský velitel tábora vyhrožoval, že po každém útěku budou následovat brutální sankce. Popravy. Jen málo zajatců bylo v takové kondici, aby se o něj mohli pokusit, a ti se dohodli, že to kvůli ostatním neudělají. Ale vy jste se rozhodl jinak, majore O’Briene. Jinak!“

„To je lež! Žádná taková dohoda neexistovala!“

„Sám moc dobře víte, že existovala. Jenže vy jste ji porušil. V kleci s vámi trpělo dalších osm amerických vojáků. Měl jste z nich nejlepší fyzickou kondici. Oznámil jste jim, že chcete utéct, a oni vás na kolenou prosili, abyste to nedělal. Když stráže druhý den ráno zjistily, že jste uprchl, odvedli je na pole a zastřelili!“

Ach, kristepane! Pro smilování boží! Ve snu by ho tehdy nenapadlo, že to tak dopadne! Přes hučení deště slyšeli z dálky dělostřeleckou palbu. Taková šance se už nikdy nenaskytne! Naši jsou tak blízko! Stačí překonat frontovou linii a dostat se k dělům! K americkým dělům! A až se dostane ke svým, ukáže jim tábor Chan Čou na mapě a Američané ho dobudou. Zajatci – zajatci, kteří v táboře umírají – budou svobodní! Avšak déšť, slabost a noc mu strašlivě zkřížily plány. Děla nenašel a ti muži zemřeli.

„Vzpomínáte si?“ Najednou zněl šepot jemně. „Osm mužů zaplatilo životem za slavnostní uvítání hrdiny v Sacramentu. Je vám známo, že americké jednotky dobyly Chan Čou za necelé dva týdny po vašem útěku?“

Nedělejte to, O’Briene! Nedělejte to! Když jsou naši tak blízko, rákosníci ustoupí a nechají nás tady. Nepřemístí nás jinam, protože bychom je zdržovali! A taky nás nezabijou! Ale nesmíme jim poskytnout záminku! Rozumíte? Zapomeňte na útěk! Neriskujte naše životy! To je rozkaz, majore!

Ta slova slyšel ve tmě od hladem polomrtvého podplukovníka, jediného důstojníka v chatrči kromě něj.

„Máte špatné informace,“ hájil se do telefonu. „Všechno jste překroutil. Tak to nebylo!“

„Ale bylo, majore,“ namítl šeptající hlas. „U mrtvého příslušníka Vietkongu našli záznam s poslední výpovědí podplukovníka, který věděl, co zajatce čeká. Osm mužů bylo zastřeleno jen proto, že jste neuposlechl přímý rozkaz vyššího důstojníka.“

„O tom mi nikdo nic neřekl… Proč?“

„Slavnostní uvítám už proběhlo. To stačilo.“

Quinn O’Brien si otřel zpocené čelo. V prsou cítil prázdnotu. „Proč mi to připomínáte?“

„Protože se pletete do věcí, které se vás netýkají. Takže od nich dáte okamžitě ruce pryč!“

10

Mohutná postava Daniela Sutherlanda se tyčila před policemi s knihami na protější straně soudcovy pracovny. Stál k návštěvníkovi bokem, na velké hlavě spočívaly brýle s obrubou z želvoviny, mohutné černé dlaně držely těžkou knihu. Otočil se a promluvil hlubokým, znělým a současně vřelým hlasem.

„Precedenty, pane Chancellore. Zákon se příliš často řídí podle precedentů a ty bývají zase příliš často nedokonalé.“ Sutherland se usmál, zavřel knihu a opatrně ji odložil zpět na poličku. Vykročil k Petrovi s nataženou pravicí; navzdory věku se pohyboval sebejistě a důstojně. „Můj syn i vnučka jsou nadšení čtenáři vašich knih. Když jsem jim řekl, že mě navštívíte, docela mi tu poctu záviděli. Mrzí mě, že jsem si sám nenašel čas si některý z vašich románů přečíst.“

„Poctěn jsem naopak já, pane,“ odpověděl Petr upřímně a jeho ruka zmizela v obrovské Sutherlandově dlani. „Děkuji, že jste mě přijal. Nebudu vás dlouho zdržovat, váš čas je jistě drahocenný.“

Soudce se usmál, uvolnil Petrovu pravici a pokynul k jednomu z křesel u konferenčního stolku. „Posaďte se prosím.“

„Děkuji.“ Petr počkal, dokud si soudce nevybral křeslo o tři místa dál na konci stolu, a oba se posadili.

„Tak co pro vás mohu udělat?“ Sutherland se opřel s vlídným a mírně pobaveným výrazem v tmavém obličeji. „Musím přiznat, že jsem dost zvědavý. Řekl jste mé sekretářce, že vám jde o soukromou záležitost, ovšem my dva jsme se dosud nesetkali.“

„Sám nevím, jak mám začít.“

„Sice riskuji, že poruším váš spisovatelský smysl pro klišé, ale co kdybyste začal od začátku?“

„V tom to právě vězí. Nevím, co je začátek. Nejsem si vůbec jistý, jestli nějaký existuje. A pokud ano, možná dospějete k závěru, že nemám právo o té záležitosti vědět.“

„V tom případě vám to řeknu, ano?“

Petr přikývl. „Seznámil jsem se s jedním člověkem, jehož totožnost vám nemohu prozradit, stejně jako místo, kde jsme se setkali. Uvedl vaše jméno v souvislosti s malou skupinou vlivných lidí tady ve Washingtonu. Podle něho vznikla před několika lety za účelem sledování činnosti J. Edgara

Hoovera. Domnívá se, že o založení té skupiny jste se zasloužil vy, a já bych se vás chtěl zeptat, zdali se tato informace zakládá na pravdě.“

Sutherland nepohnul brvou. Velké tmavé oči zvětšené dioptriemi brýlí neprozrazovaly žádný výraz. „Zmínil se ten člověk ještě o někom jiném?“

„Ne, pane. Alespoň ne ve vztahu k té skupině. Řekl mi, že nikoho jiného nezná.“

„Mohu se zeptat, jak na moje jméno přišel?“

„Mám to chápat tak, že tu informaci potvrzujete?“

„Ocenil bych, kdybyste nejprve odpověděl na mou otázku.“

Petr se na okamžik zamyslel a dospěl k závěru, že může odpověď poskytnout, pokud neodhalí Longworthovo inkognito. „Viděl je na jistém dokumentu, který označil termínem *dotazník*. Podle všeho to znamená, že jste si vyžádal specifické informace.“

„O čem?“

„Domnívám se, že o něm. I o jiných, o kterých se vědělo, že je Hoover nechal sledovat, protože je považoval za nežádoucí osoby.“

Soudce se zhluboka nadechl. „Člověk, s nímž jste hovořil, se jmenuje Longworth. Alan Longworth, bývalý agent FBI, který teď pracuje na ministerstvu zahraničí.“

Chancellor zaťal břišní svaly ve snaze nedat najevo překvapení a zmohl se jen na chabé: „To nebudu komentovat.“

„Ani nemusíte,“ pokračoval Sutherland. „A prozradil vám pan Longworth i to, že zvláštním agentem, pověřeným řízením sledování těch takzvaných nežádoucích osob, byl on sám?“

„Muž, s nímž jsem hovořil, se o tom zmínil. Ale jen letmo.“

„V tom případě mi tedy dovolte, abych ho doplnil.“ Soudce v křesle změnil polohu. „Nejprve k vaší první otázce. Ano, existovala skupina znepokojených jedinců. Zdůrazňuji slovesný čas. *Existovala.* Pokud jde o mou osobní účast, omezovala se na určité právní aspekty té záležitosti. Nic důležitého.“

„Nerozumím, pane. Jaké záležitosti?“

„Pan Hoover se bohužel vyznačoval horlivou činorodostí, pokud se jednalo o vytváření neopodstatněných obvinění. Ba co hůř, často používal narážky a provokativní zobecnění bez nejmenší opory v zákonech. Když vezmeme v úvahu jeho postavení, jednalo se o neodpustitelně pokřivený postup, svědčící o zvráceném uvažování.“

„Takže tato skupina znepokojených mužů…“

„A žen, pane Chancellore,“ přerušil jej Sutherland.

„A žen,“ pokračoval Petr, „vznikla proto, aby chránila oběti Hooverových útoků.“

„V podstatě ano. V posledních letech svého života se choval vyloženě zákeřně a krutě. Všude viděl nepřátele. Dobří lidé museli z nejasných důvodů opustit své funkce. Později, často během měsíce, se ukázalo, že v jejich odchodu měl prsty Hoover. Snažili jsme se postavit této vlně zneužívání moci hráz."

„Neřekl byste mi, kdo ještě do té skupiny patřil?"

„Pochopitelně ne." Sutherland si sundal brýle a delikátně přidržoval nožičky mezi prsty. „Stačí, když vám řeknu, že šlo o lidi, kteří mohli vyslovit silně kritické námitky a jejich hlasy nešlo přeslechnout."

„Ten člověk, jehož jméno jste vyslovil, ten penzionovaný agent…"

„Neřekl jsem *penzionovaný*," znovu mu skočil do řeči Sutherland, „řekl jsem *bývalý*."

Petr se zarazil a výtku přijal. „Uvedl jste, že ten bývalý agent řídil sledování…"

„Jednalo se o sledování určitých osob. Hoover si Longwortha velmi vážil. Pověřil ho úkolem koordinovat sběr informací o jednotlivcích prokazatelně nebo potenciálně nepřátelsky naladěných vůči FBI nebo jemu osobně. Ten seznam byl hodně dlouhý."

„Ale zřejmě přestal pro Hoovera pracovat." Chancellor se znovu odmlčel. Nevěděl, jak zformulovat další otázku. „Před chvílí jste řekl, že nyní pracuje na ministerstvu zahraničí. Pokud je to pravda, odešel z FBI za velmi podivných okolností."

Sutherland si znovu nasadil brýle a nechal ruku klesnout k bradě. „Je mi jasné, na co se ptáte. Povězte mi, jaký je vlastně účel vaší dnešní návštěvy?"

„Snažím se zjistit, jestli existuje něco, co by mohlo posloužit jako solidní základ pro knihu o posledním roku Hooverova života. Upřímně řečeno – o jeho smrti."

Soudci spadla ruka do klína; seděl úplně nehybně a díval se na Petra. „Zřejmě vám dobře nerozumím. Proč jste přišel za mnou?"

Nyní se usmál Petr. „Romány, které píšu, vyžadují určitý stupeň věrohodnosti. Jistě, jejich děj je vymyšlený, ale vždycky se snažím do něj zakomponovat co možná nejvíc faktů, které se dají ověřit. Než začnu psát knihu, mluvím se spoustou lidí, abych co nejvíce pronikl do podstaty konfliktu."

„Zřejmě právě proto máte takový úspěch. Můj syn včera večer jednoznačně prohlásil, že s vašimi závěry souhlasí." Sutherland se předklonil a opřel se lokty o stůl. Do očí se mu vrátila jiskřička humoru. „A já synův názor respektuji. Má pověst vynikajícího právníka, i když se

v soudní síni občas projevuje zbytečně hlasitě. Dokážete zachovat tajemství, když vám někdo něco důvěrně sdělí, pane Chancellore?“

„Samozřejmě.“

„I totožnost svých informátorů? Ale že se vůbec ptám. Odmítáte přiznat, že jste mluvil s Alanem Longworthem.“

„Nikdy bych nepoužil jméno, pokud by mi to dotyčný výslovně nedovolil.“

„Podle dikce zákona bych řekl, že jste to neudělal,“ usmál se Sutherland. „Cítím se jako součást stvoření.“

„Tak daleko bych nezacházel.“

„Bible také ne.“ Soudce se v křesle znovu opřel. „Dobrá. Dnes už se vlastně jedná o minulost. A není na ní nic až tak zvláštního. Ve Washingtonu jsou podobné věci na denním pořádku. Občas si říkám, že nerozlučně patří k úsilí naší vlády o zachování mocenské rovnováhy.“ Sutherland se odmlčel a zlehka vztáhl k Petrovi pravou dlaň. „Jestli použijete cokoliv z toho, co vám teď řeknu, musíte bezpodmínečně zachovat diskrétnost a mít neustále na paměti, že šlo o ušlechtilý cíl.“

„Ano, pane.“

„Letos v březnu dostal Alan Longworth nabídku předčasného odchodu do důchodu, která maskovala jeho utajený přesun z jedné vládní instituce do druhé. Díky tomuto přeložení se vymanil zpod soustavného dohledu Federálního úřadu pro vyšetřování. Důvod je nasnadě. Poté, co jsme se dozvěděli, že Longworth měl na starosti koordinaci negativního sledování – což je mimochodem velmi přiléhavý výraz pro dozor nad podezřelými osobami –, jsme mu vysvětlili, jaké nebezpečí Hooverovo zneužívání moci obnáší. Přistoupil na spolupráci a dva měsíce z něj pršela jména. Stovky jmen. Vzpomínal, na koho existoval svazek, a na povahu kompromitujících materiálů. Hodně cestoval a setkával se s lidmi, které bylo třeba podle našeho názoru varovat. Až do Hooverovy smrti fungoval Longworth jako náš odstrašující prostředek, naše obranná zbraň. Jeho práce se ukázala jako velmi účinná.“

Petr začínal toho podivného blonďáka, který přišel na pláž v Malibu, chápat. V tom člověku se střetaly protikladné pocity. Jistě ho trápil pocit viny, což vysvětlovalo jeho zvláštní chování, náhlá obvinění, která se vzápětí snažil popřít.

„Po Hooverově smrti ovšem jeho práce skončila.“

„Ano. Po Hooverově náhlém – a musím dodat neočekávaném – skonu ztratily obranné operace smysl. S pohřbem jeho činnost opravdu skončila.“

„Co se s ním stalo?“

„Pokud vím, postarali se o něj velice dobře. Ministerstvo zahraničí jej přeložilo na tak zvané *teplé místečko*. Dostal definitivu, pracuje v příjemném prostředí a moc se nenadře.“

Petr Sutherlanda pozorně sledoval. Tu otázku musel každopádně položit a neměl důvod, aby to neudělal hned. „A co když vám řeknu, že můj informátor projevil pochybnosti o Hooverově smrti?“

„Smrt jako smrt. Co se na ní dá zpochybňovat?“

„To, *jak* člověk zemřel. Přirozenou příčinu úmrtí.“

„Hoover byl starý a nemocný. Podle mého názoru se Longworth – vy jeho jméno používat nechcete, ale já to klidně udělám – ocitl pod silným psychickým tlakem. Výčitky, pocity viny – nic neobvyklého. Měl k Hooverovi osobní vztah. Asi se mu teď zdá, že ho zradil.“

„Taky mě to napadlo.“

„A co vás tedy zneklidňuje?“

„Jistá informace, kterou mi ten člověk sdělil. Řekl mi, že se nenašel Hooverův soukromý archiv. Svazky v něm obsažené prý po Hooverově smrti zmizely.“

V soudcových očích se mihl záblesk… Hněvu? Chancellor si nebyl jistý. „Zlikvidovali je. Ujistili nás, že veškeré Hooverovy soukromé spisy byly skartovány a spáleny.“

„Kdo vám to řekl?“

„To vám v žádném případě nemohu prozradit. Potvrdím jen tolik, že nám to ujištění stačilo.“

„A co když ty svazky přece jenom zlikvidovány nebyly?“

Daniel Sutherland oplatil Petrovi upřený pohled. „Tak to by znamenalo obrovskou komplikaci, o které odmítám spekulovat,“ odvětil pevně a pak se mu na rty vrátil úsměv. „Tato možnost naštěstí nepřipadá v úvahu.“

„Proč?“

„Protože bychom o tom věděli.“

Odpověď Petra znepokojila. Vůbec poprvé zazněl v Sutherlandových slovech nepřesvědčivý tón.

Opatrně, nabádal se Petr v duchu, když sestupoval po širokém schodišti soudní budovy. Cílem nejsou konkrétní fakta, jen hodnověrnost. Hledá události vytržené z kontextu, s jejichž pomocí by vyplnil nevyhnutelnou propast mezi skutečností a fikcí.

A zdá se, že už našel, co potřeboval. Sutherlandovy odpovědi mu pomohly vyřešit hlavní hádanku: osobnost Alana Longwortha. Soudce vyložil jeho roli velmi jednoduše. Federální agent se postavil proti svému řediteli, který jej poctil důvěrou a pověřil ho vysoce důvěrným úkolem,

vlastnoručně napsal doporučení do jeho služebního spisu. Longwortha přirozeně trápil pocit viny a chtěl se pomstít těm, kteří jej přinutili ke zradě. Existoval snad lepší způsob než zpochybnit přirozenou příčinu smrti?

Když si to Petr uvědomil, dal volný průchod své fantazii. Potlačil jakýkoliv pocit zodpovědnosti, kterou by mohl k Longworthovi mít. Přijme skutečnost jako fascinující námět pro knihu. Nic víc. Byla to jen hra, ďábelská hra a Chancellorovo spisovatelské ego v ní začalo nacházet zalíbení.

Sestoupil z chodníku a zamával na projíždějící taxík. „Hotel Hay-Adams," přikázal řidiči.

„Je mi líto, pane, to číslo není v seznamu," pronesla telefonistka typicky shovívavým tónem, který společnost Bell pro podobné případy určila.

„Rozumím. Děkuji." Petr zavěsil a opřel se o polštáře. Nijak ho to nepřekvapilo. V telefonním seznamu města Rockville ve státě Maryland MacAndrewovo jméno nenašel. Známý washingtonský reportér mu prozradil, že penzionovaný generál bydlí už několik let v pronajatém venkovském domě.

Chancellor však nebyl synem novináře jen tak pro nic za nic. Posadil se a otevřel telefonní seznam, který ležel vedle. Našel požadovanou instituci, pak vytočil devítku a příslušné číslo.

„Armáda Spojených států, operační oddělení Pentagonu," ohlásil se mužský hlas na druhém konci linky.

„Generálporučíka Bruce MacAndrewa prosím," vychrlil Petr řízně.

„Okamžik, pane," ozvala se odpověď a po chvíli za ní následovalo očekávané: „Generál MacAndrew není v naší evidenci, pane."

„Před měsícem ještě byl, vojáku," vyštěkl Chancellor s veškerou autoritou důstojníka. „Spojte mě s osobním."

„Rozkaz, pane."

„Pentagon, osobní. Dobrý den," pozdravil ženský hlas.

„Máte tam jakýsi zmatek, slečno. Tady plukovník Chancellor. Právě jsem se vrátil z velitelství v Saigonu a sháním generála MacAndrewa. Genpor. B. MacAndrew. Dostal jsem od něj dopis datovaný dvanáctého srpna v Arlingtonu. Byl snad přeložen?"

Telefonistka zjistila požadovanou informaci během půlminuty. „Ne, pane plukovníku, nebyl přeložen. Odešel do penze."

Petr sehrál působivou odmlku. „Chápu. Utrpěl velmi těžká zranění. Takže ho nejspíš najdu v nemocnici Waltera Reeda, že?"

„To já nevím, pane plukovníku."

„Tak mi dejte jeho telefonní číslo a adresu, prosím."

„Nevím jistě, jestli to mohu…“

„Vážená dámo,“ přerušil ji Petr, „mám za sebou šestnáct tisíc kilometrů v letadle. Generál je můj důvěrný přítel a dělám si o něj velké starosti. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Jistě, pane. Adresa v záznamu uvedena není, ale dám vám jeho telefon. Předčíslí je…“

Žena diktovala, Chancellor zapisoval. Poděkoval, zavěsil, hned zase zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Byt generála MacAndrewa.“ Ospalý hlas nepochybně patřil služebné.

„Mohl bych prosím mluvit s panem generálem?“

„Není doma. Vrátí se asi za hodinu. Kdo volá?“

Petr rychle přemýšlel. Nemohl si dovolit ztrácet čas. „Pentagon, kurýrní služba. Máme generálovi něco přivézt, ale adresa je nečitelná. Můžete mi říct aspoň číslo domu?“

„Adresa je Old Mill Pike dvacet tři.“

„Díky.“

Vrátil sluchátko do vidlice, pohodlně se opřel o polštáře a připomněl si, co mu Longworth řekl o MacAndrewovi. Agent tvrdil, že se generál bez zřejmého důvodu vzdal skvělé kariéry, kterou mohl ukončit v křesle předsedy Spojeného výboru náčelníků štábů. Naznačil, že demise mohla souviset s chybějícími údaji v generálových služebních záznamech.

Vtom ho něco napadlo. Proč se Longworth vůbec o MacAndrewovi zmiňoval? Co s ním měl společného?

Chancellor se prudce posadil. Co když to s MacAndrewem všechno narafičil sám Longworth, aby se pomstil těm, kteří s ním manipulovali? Nebyl to nakonec on, kdo kompromitující materiál o generálovi využil?

Jestli je to pravda, tak se bývalý agent pustil do tvrdé hry, která sahala daleko za hranice výčitek svědomí. Teď záleží na generálovi. Co je to za člověka?

Měl středně vysokou urostlou postavu a široká ramena, na sobě plátěné kalhoty a bílou košili s rozhalenkou. Obličej prozrazoval vojáka z povolání: napnutá pokožka, hluboké vrásky, ostražité, pocity skrývající oči. Stál na prahu starého domu u odlehlé venkovské cesty a podle výrazu tváře se zdálo, že příchod neznámého návštěvníka, jehož rysy mu zřejmě připadaly povědomé, ho dost překvapil.

„Generál MacAndrew?“

„Ano?“

„Ještě jsme se nesetkali.“ Petr napřáhl ruku. „Jmenuji se Petr Chancellor. Jsem spisovatel a rád bych si s vámi promluvil.“

Neobjevil se v generálových očích záchvěv strachu? „Aha, už si vzpomínám, kde jsem vás viděl. Na fotografiích a v televizi. Dokonce jsem četl jednu vaši knihu. Pojďte dál, pane Chancellore. Promiňte, že jsem se tvářil tak zaskočeně, ale… No, sám jste řekl, že jsme se ještě nesetkali."

Petr vešel do předsíně. „Vaši adresu jsem dostal od našeho společného přítele. Ale nejste v telefonním seznamu."

„Říkáte společný přítel? Kdo to je?"

Chancellor pozoroval generálovy oči. „Longworth. Alan Longworth."

Generál nijak nezareagoval.

„Longworth? To jméno mi nic neříká. Ale určitě ho znám. Nebyl jedním z mých podřízených?"

„Nikoliv, generále. Myslím si, že je to Vyděrač."

„Co prosím?"

Byl to strach. Oči krátce uhnuly ke schodišti, potom k Petrovi.

„Můžeme si promluvit?"

„Myslím, že bychom měli. Buď si promluvíme, nebo vás vykopnu." Generál se otočil a gestem ukázal do chodby. „V mé pracovně," dodal stroze.

V nevelké místnosti se nacházela tmavá kožená křesla, masivní stůl z borovicového dřeva a připomínky generálovy služební kariéry rozvěšené po stěnách. „Posaďte se," pokynul MacAndrew k židli u psacího stolu. Byl to rozkaz. Důstojník zůstal stát.

„Asi jsem se k vám nezachoval fér," začal Petr.

„Do jisté míry ano," odvětil MacAndrew. „Tak o co jde?"

„Proč jste odešel do výslužby?"

„Do toho vám zatraceně nic není."

„Možná máte pravdu; možná to skutečně není moje starost. Ale kromě vás to zajímá i jiné lidi."

„O čem to k čertu mluvíte?"

„Dozvěděl jsem se o vás od člověka, který se mi představil jako Longworth. Naznačil, že vás k rezignaci někdo donutil. Že se před lety něco stalo a že záznam o tom stáhli z vašeho služebního spisu. Tvrdil, že se tato informace stala součástí soukromé sbírky utajovaných skutečností, která nedávno zmizela. V pohřešovaných svazcích jsou shromážděna kompromitující fakta, která by mohla příslušné osoby zlikvidovat. Přesvědčoval mě, že vám vyhrožovali, že pokud neodejdete z armády, informace o vás uveřejní."

MacAndrew dlouho stál mlčky, v očích podivný výraz směsice nenávisti a strachu. „Řekl vám ten Longworth, o jakou informaci se jedná?" otázal se suše.

„Tvrdil, že to neví. Pro mne z toho vyplývá jediný závěr: ta informace je natolik kompromitující, že vám nezbylo než se podvolit. A mám dojem, že vaše reakce tento předpoklad potvrzuje.“

„Jste sprostý lhář!“ V hlase zaznělo hluboké opovržení. „Nevíte, o čem mluvíte.“

Petr se podíval generálovi do očí. „Do vašich problémů mi skutečně nic není a asi jsem sem neměl chodit. Přivedla mě za vámi zvědavost, což je u spisovatelů profesionální deformace. Nežádám od vás, abyste se mi svěřoval se svým trápením; věřte, že tuto zátěž si rád odpustím. Jenom mě zajímalo, proč o vás ten člověk mluvil. Teď si myslím, že důvod znám. Nastrčili vás jako odstrašující příklad.“

Nepřátelství se z MacAndrewova pohledu pomalu vytrácelo.

„Nastrčili? Proč by to dělali?“

„Aby vyděsili někoho jiného, koho si vzali na mušku. Jestli se ty pohřešované kompromitující materiály dostaly do rukou fanatika, který je chce použít k vydírání, pak váš osud zapůsobí jako velmi pádný argument.“

„Nechápu, kam míříte. Proč si vybral zrovna mě?“

„Protože Longworthovi jde o to, abych něčemu začal věřit tak silně, že o tom napíšu knihu.“

„Ale jakou roli v tom hraju já?“

„Před léty se něco stalo a Longworth má k těm informacím přístup. Teď už to vím. Myslím, generále, že hraje špinavou hru s námi oběma. Prozradil mi vaše jméno, ale než to udělal, rozhodl se, že odkryje vaše tajemství. Potřeboval si najít oběť. Podle mého názoru…“

Dál se Chancellor nedostal. S rychlostí vypěstovanou účastí ve stovkách bojových akcí překonal MacAndrew vzdálenost mezi nimi. Ruce s prsty jako dravčí paráty sevřely sako, stlačily Petra dolů a pak ho jediným škubnutím postavily na nohy.

„*Kde je?*“

„Hej, co to proboha…“

„Longworth! Kde je! Mluv, ty zasraný hajzle!“

„Zbláznil jste se? Pusťte mě!“ Petr, ač urostlejší a vyšší, se silou nemohl MacAndrewovi rovnat. „Sakra, dávejte pozor na mou hlavu!“

Co řekl, byla hloupost, ale nic chytřejšího ho nenapadlo. Voják ho přitiskl ke zdi, drsný obličej s očima plnýma zuřivosti jen pár centimetrů od Petrovy hlavy.

„Na něco jsem se tě ptal. Tak odpověz! Kde najdu Longwortha?“

„Nevím! Seznámil jsem se s ním v Kalifornii.“

„Kde v Kalifornii?“

„Nežije tady, ale na Havaji. Tak už mě sakra pusťte!“

„Až mi řekneš, co chci vědět!“ MacAndrew si přitáhl Petra k sobě a praštil s ním o stěnu. „Bydlí v Honolulu?“

„Ne!“ Petrovi bušila v pravém spánku nesnesitelná bolest, která vystřelovala do temene. „Na Maui. Pro smilování boží, pusťte mě! Nechápete…“

„Chápu až moc dobře! Pětatřicet let v hajzlu. Zrovna teď, když mě nejvíc potřebují. *Potřebují!* Dokážete to pochopit!“ Nebyla to otázka.

„Ano…“ Petr s vypětím všech sil sevřel vojákova zápěstí. Nesnesitelná bolest mu málem nedovolovala mluvil. „Žádal jsem vás, abyste mě vyslechl. Já kašlu na to, co se stalo, nezajímá mě to. Ale *není* mi jedno, že vás Longworth nastrčil, aby mě využil. Za to žádná kniha nestojí. Omlouvám se!“

„*Omlouváte se?* Na to už je trochu pozdě.“ Voják znovu vybuchl a mrštil Petrem o stěnu. „To všechno se stalo kvůli nějaké podělané knize?“

„Prosím vás! Přece nemůžete…“

Za dveřmi se ozval řinkot. Vycházel z obývacího pokoje. Pak ho vystřídalo zoufalé sténání – napůl křik, napůl šílené, neartikulované zvuky připomínající vytí. MacAndrew strnul a upřel oči na dveře. Pustil Petra, odstrčil ho ke stolu a sáhl po klice. Trhl dveřmi a zmizel v obývacím pokoji.

Chancellor se opřel o hranu stolu. Místnost mu kroužila před očima. Zhluboka dýchal, aby se vzpamatoval a zmírnil bolest hlavy.

Znovu uslyšel ten zvuk. Sténání, monotónní kvílení šílence. Hlas nabýval na síle a Petr rozeznával jednotlivé věty.

„*… venku je hrozně, ale oheň příjemně hřeje… A protože nemáme kam jít… Padá sníh, padá sníh, padá sníh.*“

Petr nejistým krokem dovrávoral ke dveřím pracovny. Nahlédl do obývacího pokoje – a vzápětí toho hluboce zalitoval.

MacAndrew klečel na podlaze a choval v náručí ženu. Měla na sobě potrhané a zmuchlané pyžamo, spoře zakryté stejně starým a obnošeným županem. Kolem se povalovaly skleněné střepy. Po koberečku se kutálela štíhlá stopka rozbité vinné sklenky.

Najednou si MacAndrew uvědomil, že jej Chancellor vidí. „Tak teď víte, o jakou kompromitující informaci jde.“

„*… a protože nemáme kam jít… Padá sníh, padá sníh, padá sníh.*“

Petrovi se najednou rozsvítilo. Proto ten starý dům daleko od civilizace, proto neveřejné telefonní číslo, proto nebyla v evidenci Pentagonu uvedena jeho adresa. Generál Bruce MacAndrew žil v izolaci, protože jeho žena byla těžce duševně nemocná.

„Rozumím,“ odpověděl Chancellor tiše. „Ale ani tak mi to nepřijde moc logické. Copak to je důvod?“

„Ano.“ Voják chvíli váhal, potom se podíval na ženu a něžně ji pohladil. „Měla těžkou nehodu. Doktoři tvrdili, že bych ji měl poslat do ústavu, ale já jsem se postavil proti.“

Petr pochopil. Některé tragické události byly vysoce postaveným generálům v Pentagonu zakázané. Jiné, jako například smrt nebo těžké zranění v bojové akci, naopak ne. Ale trpící manželka – to se považovalo za něco nepřístojného. Od manželek se očekává, že zůstanou hluboko ve stínu vojákova života, a už vůbec se nepřipouští možnost, že by do něho zasahovaly.

„*… když se políbíme na dobrou noc, bože, jak těžko se mi jde ven, do vánice…*“

MacAndrewova manželka upírala zrak na Petra. Zornice se jí rozšířily, z úzkých bledých rtů vyšel výkřik. Hned po něm další. A další. Žena se zaklonila a výkřiky zněly stále hlasitěji, šíleněji.

MacAndrew si ji přivinul k hrudníku a zahleděl se na Chancellora. Petr pozpátku ustoupil do pracovny.

„Ne!“ zařval generál. „Vraťte se! Do světla! Postavte se ke světlu, ať nemáte obličej ve stínu! Zatraceně, pojďte na světlo!“

Petr slepě poslechl. Přistoupil k lampě na nízkém stolku, aby mu kužel světla ozářil tvář.

„Neboj se, Mal. Nic se nestalo. To je v pořádku.“ MacAndrew se pohupoval na podlaze sem a tam, tvář přitisknutou k ženině obličeji, a utěšoval ji, až přestala křičet.

Z prsou se jí místo toho draly vzlyky. Hluboké a bolestné.

„A teď vypadněte,“ řekl generál Chancellorovi.

11

Old Mill Pike mířila za Rockville na západ a pak se stáčela na jih k dálnici spojující Maryland s Washingtonem, která vedla asi třicet kilometrů od MacAndrewova domu. Stará venkovská silnice se klikatila a proplétala kolem mohutných balvanů a skalnatých kopců. Kraj neoplýval bohatstvím, ale byl odlehlý, daleko od civilizace.

Jak usilovně asi MacAndrew takové místo hledal! pomyslel si Chancellor. Slunce právě zapadalo a jeho oslepující paprsky mu přes čelní sklo pronikaly přímo do očí. Sklopil stínítko, ale moc to nepomohlo. V hlavě mu kolovaly myšlenky na výjev, jehož svědkem se před chvílí stal.

Proč nemocná žena zareagovala tak hystericky, když ho spatřila? Stál přece v přítmí. A když potom uposlechl MacAndrewův pokyn a přešel do světla, uklidnila se. Že by se někomu tak věrně podobal? Vyloučeno! Malými okny ve starém domě, navíc zastíněnými hustě olistěnými korunami stromů, nepronikalo dovnitř dost světla a generálova žena prostě nemohla rozeznat rysy jeho tváře. Jeho obličej ji tedy nevylekal. Ale co jiného? Jakou noční můru v ní probudil?

Longworth si zasloužil opovržení, ale dosáhl toho, co chtěl. Našel by se snad lepší způsob než podsunout politováníhodnou postavu generála jako objekt nejbezohlednějšího typu vydírání? Pokud by měl vycházet z Longworthova předpokladu, že Hooverovy soukromé svazky existují a někdo je zákeřně zneužívá, pak se generál jevil jako nejvhodnější cíl. Chancellor se jako člověk cítil uražený, jako spisovatel však získal cenný materiál. Na tak solidní základní myšlence lze vystavět román. Pro začátek mu poslouží nedávné události, fakta, která se dozvěděl od Daniela Sutherlanda. A nabízel se i příklad, co by se mohlo stát – zažil to na vlastní kůži.

Cítil, jak se v něm hromadí energie. Znovu dostal chuť psát.

Na silnici vedle něj se vynořila stříbrná limuzína. Petr zpomalil, aby jej auto v oslňujícím žlutém světle předjelo. Řidič asi cestu dobře zná, pomyslel si. Tady může předjíždět jen ten, kdo se v místních zatáčkách dokonale vyzná, zejména když mu slunce svítí do očí.

Ale stříbrná limuzína se k předjetí neměla. Držela s ním krok, a pokud Petra neklamal zrak, boční vzdálenost mezi oběma vozy se zmenšovala. Sledoval zužující se mezeru. Snad ho chce řidič na něco upozornit.

Nechtěl, či lépe řečeno nechtěla. Za volantem totiž seděla žena. Tmavé vlasy pod kloboukem s širokou střechou jí padaly na ramena. Na očích měla sluneční brýle a výrazně rudě nalíčené rty zdůrazňovaly bledost její pleti. Zpod saka kostýmku jí vlál oranžový šátek. Hleděla přímo před sebe, jako by auto, které tak těsně míjela, vůbec nebrala na vědomí.

Petr několikrát zatroubil, protože rozestup se zmenšil na šířku dlaně. Řidička nereagovala. Silnice před nimi klesala k ostré pravotočivé zatáčce. Petrovi bylo jasné, že jakmile šlápne na brzdu, oba vozy se nevyhnutelně srazí. Pevně svíral volant, aby vybral zatáčku, a těkal očima z nebezpečně blízko jedoucího auta k vozovce a zpět. Koruny stromů odstínily zapadající slunce, takže už viděl líp.

Pak přišla esovitá zatáčka – strhl volant doleva a opatrně přišlápl brzdu. Čelním sklem znovu pronikly oslnivé sluneční paprsky; na pravé straně jen nejasně rozeznával vyschlé říční koryto za krajnicí. Vzpomněl si, že si ho všiml, když tudy před hodinou přijížděl.

Kovový náraz! Stříbrná limuzína narazila do jeho boku, jako by se ho pokoušela vytlačit ze silnice. Ta žena se ho snaží srazit do rokle! Chce ho zabít!

Přesně jako v Pensylvánii! Stříbrné auto byl Mark IV Continental, stejný typ, kterým jel oné tragické noci, když zuřila průtrž mračen. A vedle něj seděla Kateřina.

Sjížděl z kopce a před ním se otevíral rovný úsek cesty. Šlápl na plyn a auto vyrazilo jako kůň, jemuž jezdec zaryl ostruhy do slabin.

Continental s ním snadno udržel tempo, Petrův pronajatý chevrolet se mu nemohl rovnat. Bok po boku se oba vozy vyřítily na dlouhou rovinku. Chancellor nedokázal v panice jasně uvažovat. Uvědomoval si, že by měl zastavit…, *zastavit to zatracené auto*…, jenže nemohl. Musel tomu děsivému stříbrnému přízraku utéct.

S přerývaným dechem mačkal plynový pedál do podlahy. Podařilo se mu Continental asi o metr předjet, ale stříbrná ocelová masa poskočila kupředu a nablýskaná mřížka chladiče se mu zaryla do dveří.

Brunetka lhostejně hleděla před sebe, jako by jí nedocházelo, co za šílenou hru to hraje.

„Přestaňte! Co to děláte?“ vykřikl Petr přes otevřené okno. Žena nedala nijak najevo, že slyšela.

Přesto se Continental znovu opozdil. Že by Petrův křik přece jen zapůsobil? Vší silou svíral volant, ruce měl kluzké potem, po čele mu stékaly do očí husté krůpěje a přidávaly se k oslepujícímu slunečnímu svitu.

Po prudkém nárazu zezadu mu hlava nejdřív poskočila přes opěradlo a pak narazila do čelního skla. Ve zpětném zrcátku zahlédl blyštivou kapotu continentalu, který opakovaně narážel do kufru chevroletu. Sjel k levé krajnici, ale stříbrný vůz se ho držel jako klíště a dál do něho strkal. Petr sebou na sedadle házel střídavě dopředu a dozadu. Kdyby teď zastavil, mnohem větší continental by ho převálcoval.

Neměl na vybranou. Stočil volant ostře doprava a strhl chevrolet do smyku. Poslední náraz přišel ze strany – pronajaté auto se divoce roztočilo a narazilo bokem do plotu z ostnatého drátu.

Ale dostal se pryč ze silnice!

Petr dupl na plyn – *hlavně co nejrychleji odsud* – a chevrolet vyrazil do pole.

Potom se ozvalo hrozivé zadunění. Petr na sedadle poskočil a horní polovinou těla přepadl přes volant. Motor burácel, ale auto stálo.

Narazil do velkého balvanu zabořeného do hlíny. Mimoděk zaklonil hlavu přes opěradlo. Z nosu se mu řinula krev, která se mísila s potem stékajícím po tvářích.

Otevřeným oknem zahlédl, jak se stříbrný Continental řítí na západ po rovné silnici zalité sluncem. Potom ztratil vědomí.

Nevěděl, jak dlouho tam ležel ponořený do temnoty. Z dálky zaslechl zvuk sirény. Zanedlouho se za oknem objevila postava v uniformě, napřáhla ruku a vypnula motor.

„Můžete mluvit?“ zeptal se policista.

Petr přikývl. „Ano, nic mi není.“

„Vypadáte otřesně.“

„Jenom jsem krvácel z nosu,“ vysvětlil Chancellor a zašmátral pro kapesník.

„Mám vám zavolat sanitku?“

„Ne. Pomozte mi ven. Potřebuju se projít.“

Policista poslechl. Petr se vybelhal na pole, otřel si obličej a pomalu získával ztracenou duševní rovnováhu.

„Co se stalo, pane? Budu potřebovat váš řidičský průkaz a doklady od vozidla.“

„Auto je pronajaté,“ odpověděl Chancellor, vytáhl z náprsní kapsy peněženku a předložil řidičský průkaz. „Jak jste se sem dostal?“

„Dostali jsme na centrálu hlášení od majitele pozemku. Volal tam z té farmy,“ ukázal policista na dům stojící opodál.

„Jen telefonoval? Nešel se podívat?“

„Volala žena. Manžel není doma. Slyšela náraz a hluk motoru a připadalo jí to podezřelé. Kolega z centrály jí poradil, aby nevycházela.“

Chancellor udiveně zavrtěl hlavou. „To druhé auto taky řídila žena.“

„Nepovídejte. Co to bylo za ženskou?“

Petr mu vylíčil, co se stalo. Policista poslouchal a všechno si zapisoval do notesu, který vytáhl ze zadní kapsy kalhot.

Když Chancellor skončil, přeletěl zápis očima. „Co děláte v Rockville?“

Petr se chtěl vyhnout zmínce o MacAndrewovi. „Jsem spisovatel. Když píšu, často si vyrazím na dlouhou projížďku. Vyčistit si hlavu.“

Policista zvedl oči od zápisníku. „Počkejte tady. Ohlásím centrále, co se stalo.“

Za pět minut se policista vrátil od hlídkového vozu a kroutil hlavou. „Panebože! Co se teď děje na silnicích, nad tím zůstává rozum stát! Zadrželi ji, pane Chancellore. Potvrdilo se všechno, co jste vypověděl.“

„Co myslíte?“

„Tu šílenou ženskou chytili za Gaithersburgem. Požďuchovala se s poštovní dodávkou, věřil byste tomu? S pošťákama! Odvezli ji na záchytku a dali vědět manželovi.“

„Co je to za bláznivou ženskou?“

„Manželka majitele autosalonu Lincoln-Mercury v Pikesville. Už má pár záznamů za řízení v opilosti a před několika měsíci jí odebrali řidičák. Vyvázne s podmínkou a pokutou, její starej jí to zase vyžehlí.“

Petrovi ta ironie neunikla. Patnáct kilometrů odtud zlomený voják, důstojník z povolání bez budoucnosti, utěšuje v náručí trpící ženu. Dvacet třicet kilometrů opačným směrem se žene po dálnici bohatý prodejce automobilů, který už začal žehlit průšvih.

„Asi bych si měl někde sehnat telefon a zavolat do půjčovny kvůli autu,“ poznamenal.

„Nemusíte spěchat,“ opáčil policista a sáhl do chevroletu. „Vezmu si klíčky. Oznamte jim moje jméno. Vyřídím to s odtahovkou. Vlastně jsem se vám ještě nepředstavil. Donnelly. Seržant Donnelly z okrsku v Rockville.“

„Díky, jste velmi laskav.“

„To nic. A teď vás odvezu do Washingtonu.“

„Copak to můžete?“

„Jasně. Centrála to schválila. K nehodě došlo v našem okrsku.“

Petr se na policistu pozorně zadíval. „Jak víte, že bydlím ve Washingtonu?“

Seržantovy oči na okamžik znejistěly. „Musel jste utrpět pořádný šok. Před chvíli jste se o tom zmínil.“

Stříbrný Continental zastavil za zatáčkou. Jekot sirén se vzdaloval. Za pár vteřin docela ztichne a muž v uniformě odvede svou práci. Najali ho, aby sehrál roli neexistujícího policisty Donnellyho a nakrmil Petra Chancellora přemírou informací – přesně v souladu s plánem, jehož součástí byla i stříbrná limuzína. Při pohledu na ni se romanopisec podle předpokladu vyděsil, protože v něm vyvolala vzpomínky na havárii, kterou málem zaplatil životem.

Akce musela proběhnout rychle a koordinovaně, každé vlákno pravdy, polopravdy a lži spěšně vpleteno do sítě, aby je Chancellor nedokázal vzájemně rozlišit. Úkol bylo třeba splnit během několika dnů.

Klíčem se stala spisovatelova mysl. Jeho život byl postradatelný, záleželo jen na těch svazcích.

Řidič si sundal klobouk s širokou střechou, jeho ruce odšroubovaly víko nádobky se zakysanou smetnou. Prsty vytáhly z přihrádky mezi sedadly několik papírových kapesníků, namočily je do smetany a začaly čistit rtěnku, až ústa zůstala čistá. Svlečený kabátek kostýmu skončil na podlaze spolu s oranžovým šátkem. Nakonec si Varak stáhl paruku s tmavými vlasy po ramena a přihodil ji k hromádce na podlaze. Zkontroloval čas. Náramkové hodinky ukazovaly deset minut po šesté.

Bravo mu sdělil, že se šeptavý hlas nejspíš spojil s dalším nešťastníkem, na kterého Hoover vedl soukromý svazek. Kongresman Rawlins, předseda všemocného rozpočtového výboru Sněmovny reprezentantů. Jeho chování poslední týden kolegy poslance doslova šokovalo. Rawlins, skrytý rasista a nesmiřitelný odpůrce některých návrhů zákonů – zejména jednoho z nich –, radikálně změnil postoj. Bez vysvětlení se nezúčastnil jednání svého výboru, a chyběl dokonce při klíčovém hlasování.

Pokud ho někdo opravdu vydíral, Chancellor dostane další jméno.

Když Petr kráčel k řadě výtahů, spatřil v zrcadle v hale sám sebe. Jak správně konstatoval policista Donnelly, vypadal otřesně. Potrhané sako, zablácené boty, na zaprášeném obličeji škraloupy zaschlé krve. Neztělesňoval zrovna solidnost, na kterou byl pětihvězdičkový hotel zvyklý, a recepční se ho snažil co nejrychleji vystrnadit z dohledu, což Petrovi naprosto vyhovovalo. Potřeboval horkou sprchu a ledový drink.

Než se dočkal výtahu, přistoupila k němu žena. Petr poznal známou tvář z obrazovky – reportérka Phyllis Maxwellová nechyběla na žádné důležité tiskové konferenci.

„Pan Chancellor? Petr Chancellor?“

„Ano. Slečna Maxwellová, že?“

„Lichotí mi, že mě znáte.“

„Totéž platí i naopak," opáčil Petr.

„Co se vám proboha stalo? Někdo vás přepadl?"

Chancellor se usmál. „Tak zlé to nebylo. Drobná nehoda."

„Vypadáte otřesně."

„Zdá se, že v tomto ohledu panuje všeobecná shoda. Mám namířeno do pokoje a něco se sebou provedu."

Výtah sjel do přízemí a dveře se otevřely. „Byl byste tak laskav a poskytl mi rozhovor, až se upravíte?"

„Panebože proč?"

„Jsem novinářka."

„A já nejsem pro noviny zajímavý."

„V tom se hluboce mýlíte. Autor bestsellerů, který přijel do Washingtonu s největší pravděpodobností proto, aby zde sbíral materiál pro podobnou knihu jako *Protiúder!* A já vás přistihnu, jak se belháte hotelovou halou a vypadáte jako člověk, přes kterého se přehnalo stádo koní. Z toho kouká zajímavá zpráva."

„Kulhám už dlouho a utrpěl jsem skutečně jen drobnou nehodu," namítl Petr s úsměvem. „A i kdybych na něčem pracoval, rozhodně bych o tom nemluvil."

„A i kdybyste mluvil, ale nechtěl byste, aby se to dostalo na veřejnost, já bych náš rozhovor neotiskla."

Petr jí věřil. Jeho otec kdysi označil Phyllis Maxwellovou za nejlepší washingtonskou korespondentku. To znamená, že zná hlavní město jako svou dlaň a mohl by se od ní ledacos užitečného dozvědět.

„Tak dobře," souhlasil. „Dejte mi hodinu."

„Jak si přejete. V salonu?"

Chancellor přikývl. „Těším se." Nastoupil do kabiny a připadal si jako pitomec. Nejraději by ji pozval, aby počkala v jeho apartmánu. Phyllis Maxwellová byla nápadně hezká žena.

Sprchoval se dobrých dvacet minut, mnohem déle než obvykle – součást ozdravného procesu, kdykoliv se cítil podrážděný nebo zdeptaný. V minulých měsících se naučil několik malých triků, nevinných požitků, které mu pomáhaly nalézt ztracenou rovnováhu. Ležel nahý na posteli, zíral do stropu a zhluboka dýchal.

Čas běžel, klid se navracel. Oblékl si hnědý vycházkový oblek a sešel do salonu.

Seděla u rohového stolku a ve sporém osvětlení by ji sotva rozeznal, kdyby tančící plamínky svíček nevyhmátly z šera výrazné rysy pohledného obličeje. Ačkoliv nebyla Phyllis Maxwellová nejmladší z přítomných žen, svou krásou je dalece převyšovala.

Úvodní věty rozhovoru se nesly v uvolněné, poklidné atmosféře. Petr objednal pití, pak ještě jednou. Navzájem se svěřili se svými osudy, které je zavály z Erie v Pensylvánii a z Chillicothe v Ohiu do New Yorku a pak do Washingtonu. Petr požádal servírku o třetí kolečko.

„Už bych neměla pít," namítla Phyllis Maxwellová důrazně, ale ne rezolutně. „Už si ani nepamatuju, kdy jsem najednou vypila tři sklenky na jedno posezení. Můj těsnopis, už tak dost mizerný, je potom k nepřečtení. Ale taky si nepamatuju, že bych kdy zpovídala tak atraktivního… mladého romanopisce," dokončila tiše větu.

Jste nějaká nervózní, milá dámo, pomyslel si Chancellor a nahlas řekl: „S tou atraktivností bych to nepřeháněl a s mládím už teprve ne."

„A co mám říkat já? Dny mého neodolatelného mládí pominuly, když jste se vy učil malou násobilku."

„Teď se hluboce mýlíte zase vy – kromě toho, že jste poněkud povýšená. Jen se pořádně rozhlédněte. Ostatní ženy jsou nejméně o třídu níž než vy."

„Díky bohu za to šero, jinak bych vás musela označit za okouzlujícího lháře." Servírka před ně položila sklenky a ladně odplula. Reportérka položila na stůl poznámkový blok. „Nechcete mluvit o tom, co právě děláte. V pořádku. Řekněte mi, co si myslíte o současné beletrii. Vrátila se do literatury zábava?"

Petr se zahleděl přes stůl do nedočkavých očí, v nichž hrály drobné skvrnky. Milosrdný svit svíček je zvětšoval a vyhlazoval vrásky v obličeji. „Netušil jsem, že se zabýváte literárním humorem. Nebo patřím do jiné kategorie?"

„Snad jsem vás neurazila. Pokládám to téma za zajímavé. Co si myslí dobře placený a dobře přijímaný romanopisec? Bůh je mi svědkem, že máte své teorie podložené fakty a není na nich vůbec nic směšného."

Chancellor se zazubil. Phyllis Maxwellová uměla dokonale vyhmátnout lidské slabiny. Běda autorovi, který bere sám sebe příliš vážně – zničila by ho. Promýšlel si pečlivě každou odpověď a snažil se změnit téma. Zapisovala si každé slovo a potvrzovala tak svou pověst vynikající novinářky.

Dopili a Petr ukázal na prázdné skleničky. „Dáte si ještě?"

„Bože chraň! Děkuji, ale v žádném případě. Už nedokážu napsat ani *the*."

„Copak se v těsnopisu používají členy?"

„Další důvod, proč bych neměla pít."

„Kde dnes večeříte?"

Phyllis Maxwellová zaváhala. „Mám něco domluveno."

„Nevěřím vám.“

„Proč ne?“

„Ani jednou jste se nepodívala na hodinky. Ženy jako vy kontrolují čas, mají-li domluvenou schůzku.“

„Všechny ženy nejsou stejné, mladý pane.“

Petr se natáhl přes stůl a zakryl jí dlaní zápěstí. „V kolik jste domluvená na tu večeři?“

Při jeho doteku ztuhla, ale rychle nabyla ztracený klid. „To od vás není fér.“

„Nevytáčejte se. V kolik?“

Usmála se a zamrkala. „V půl deváté.“

„Tak na to zapomeňte.“ Stáhl ruku. „Váš partner už dávno vzdal marné čekání a odešel. Je čtvrt na deset. Nezbývá vám, než povečeřet se mnou.“

„Jste nenapravitelný…“

„Najíme se tady, ano?“

Znovu zaváhala. „No dobře.“

„Nebo byste raději zašla jinam?“

„Ne, tady je to fajn.“

Petr se usmál. „Nejspíš bychom ani nepoznali rozdíl.“ Mávl na servírku a naznačil, aby jim přinesla nové pití. „Já vím, jsem nenapravitelný. Mohl bych teď zase položit několik otázek já vám? Znáte Washington lépe než kdokoliv jiný.“

„Kde máte zápisník?“ Svůj schovala do kabelky.

„V hlavě mi běží magnetofon.“

„Tak to jste mě uklidnil. Na co se chcete zeptat?“

„Řekněte mi, co víte o J. Edgaru Hooverovi.“

Jakmile to jméno vyslovil, Phyllis Maxwellová mu ostře pohlédla do očí. Vztekle, ale bylo v tom i něco víc, pomyslel si Chancellor.

„Ďábel v lidské podobě. Příšerný chlap. A bez nejmenší výčitky kašlu na to, že o mrtvých se má říkat jen dobré.“

„Nepřeháníte?“

„Kdepak. Působím ve Washingtonu šestnáct let. Pokud si pamatuju, neuplynul rok, aby něco cenného nezničil. Mimořádně cenného.“

„To je trochu silné, nemyslíte?“

„Taky jsem ho silně nenáviděla. Z celé duše. Viděla jsem, co dokázal. Pokud někdy existoval teror s úředním schválením, on byl jeho představitelem. Pravda o jeho činech zůstala ukryta pořádně hluboko a pochybuju, že kdy vypluje na povrch.“

„Proč by neměla?“

„FBI tomu zabrání. Byl to absolutistický monarcha a dědicové trůnu nepřipustí pošpiněni jeho jména. Bojí se infikovaných genů. A zatraceně právem.“

„Jak by tomu mohla vláda zabránit?“

Phyllis se výsměšně uchechtla. „Nejen mohla, ona už to udělala. Skartovačky a pece, můj milý. Malí roboti v černých oblecích pročesali ten podělanej barák od sklepů po půdu a odstranili vše, co by mohlo poškodit pověst zesnulého vládce a otce zakladatele. Jde jim o svatořečení, to je jejich nejlepší ochrana. A pak se situace vrátí do starých kolejí.“

„Víte to jistě?“

„Říká se – a zdůrazňuju, že to mám jen z doslechu –, že ještě než tělo vychladlo, objevil se v Eddieho sídle Clyde. Několik dvořanů potom procházelo komnaty s přenosnými drtičkami.“

„Myslíte Tolsona?“

„Černého tulipána osobně. A co nezničili, to sbalil.“

„Existují svědci?“

„Počítám, že ano.“ Phyllis se zarazila – ke stolu přistoupila servírka a vyměnila prázdné sklenky za plné.

Petr vzhlédl k dívce. „Musíme si v jídelně rezervovat místo?“

„Já to zařídím, pane,“ odpověděla servírka a otočila se k odchodu.

„Bude to na jméno…“

„Já vím, pane. Maxwellová.“ Servírka zmizela v šeru.

„Tak to bylo působivé,“ usmál se Chancellor, když spatřil spokojený záblesk novinářčiných očí. „Ale pokračujme. Byli u toho svědci?“

Phyllis se místo odpovědi naklonila přes stůl. Ve výstřihu halenky se zavlnila ňadra, která přitahovala Petrův pohled. Zdálo se, že si jeho zájmu nevšímá.

„Pracujete na knize o Hooverovi, že?“

„Ne o něm samotném. Nechci se omezit jen na jeho život a dílo, i když bude nejdůležitější součástí románu. Potřebuju se o něm dozvědět co nejvíc. Řekněte mi, co víte, a já vám potom všechno vysvětlím. Slibuju.“

Začala už v salonku a pokračovala u večeře. Celou dobu mluvila jako sžíraná zlobou a vztek působil u zkušené novinářky o to přesvědčivěji. Phyllis Maxwellová by nikdy neotiskla, co nemůže doložit, a sehnat v tomto případě nějaké důkazy hraničilo s nemožností – bez ohledu na objektivní pravdu.

Mluvila o senátorech a poslancích i o členech exekutivy, kteří buď museli skákat, jak Hoover pískal, nebo čelit jeho hněvu. Popisovala mocné muže, kteří se žalostně rozplakali, muže, kteří mlčeli za situací, kdy jim jejich přirozenost velela hlasitě křičet. Vylíčila Hooverovu činnost po

atentátech na oba bratry Kennedyovy a Martina Luthera Kinga. Ředitel FBI se choval vyloženě sprostě, neskrýval radost a popíral veškerou odpovědnost.

„Mezi žurnalisty vládne přesvědčení, že zatajil Warrenově komisi ty nejdůležitější důkazy. Jenom pánbůh ví, čeho se týkaly, ale určitě mohly změnit pohled na Dallas. A na Los Angeles i na Memphis. To už se nikdy nedozvíme."

Naznačila, jak Hoover zneužíval telefonní a elektronický odposlech – gestapo by mu záviděl. Nikdo a nic mu nebylo svaté. Nepřátele – i ty potenciální – držel v šachu. Stříhal nahrané pásky a znovu je skládal. K obvinění stačily nepřímé či nastrčené důkazy, šeptanda či narážka, nepodložená tvrzení čí udání donašečů.

Petr z její řeči vycítil za pohrdáním nefalšovaný vztek, který se ani nepokusila skrývat. Při jídle pila víno, po něm brandy. Když domluvila, dlouho mlčela a pak se přinutila k úsměvu. Zloba většinu alkoholu spálila; už se zase ovládala, ale střízlivá nebyla.

„A teď splňte slib, který jste mi dal. Na oplátku vám mohu zaručit, že nic z toho neotisknu. Na čem pracujete. Na dalším *Protiúderu!*, že?"

„No, dalo by se říct, že jde o jistou paralelu. Román vychází z teorie, že Hoover byl zavražděn."

„Fascinující námět, ale sotva mu někdo uvěří. Kdo by se něčeho takového odvážil?"

„Ten, kdo měl přístup k jeho soukromému archivu. Ptal jsem se vás, jestli existují svědci skartování či spálení Hooverových papírů. Lidé, kteří na vlastní oči viděli jejich zničení."

Phyllis Maxwellová na něj hleděla jako očarovaná. „A pokud zničeny nebyly…?"

„Právě z tohoto předpokladu vycházím. Samozřejmě fiktivního."

„Co tím chcete říct?" otázala se suše, náhle ledově chladná.

„To, že pokud někdo Hoovera skutečně zavraždil, zmocnil se těch dokumentů a nyní je může využívat k vydírání stejně jako předchozí majitel. Nejen může, on to už dělá. Kontaktuje vlivné osobnosti a nutí je dělat to, co od nich chce. Hoover byl posedlý sexem, takže to bude primární zbraň. Je totiž vždycky nesmírně účinná. Prostě a jednoduše vydírání v nejvyšších kruzích."

Phyllis Maxwellová se na židli opřela a položila ruce na stůl. Petr jí sotva rozuměl. „Vydírání v podobě šepotu do telefonu, pane Chancellore? Má to snad být nějaký krutý žert?"

„Cože?"

Probodávala ho očima rozšířenýma strachem. „Ale ne, to je vyloučeno," pokračovala stejně odtažitým tónem. „Přišla jsem do hotelu z vlastní vůle a sama jsem vás oslovila, když jsem vás zahlédla u výtahu."

„Co se děje, Phyllis?"

„Ach, pro smilování boží, já se snad *zbláznim*…"

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. Celá se třásla. „Ale no tak." Usmál se, aby ji uklidnil. „Myslím, že to poslední brandy už by vám doktor nepředepsal."

Zamrkala dlouhými řasami. „Myslíte si o mně, že jsem atraktivní?"

„Samozřejmě."

„Nezajdeme k vám do pokoje?"

Podíval se na ni v marné snaze pochopit. „To jste v žádném případě nemusela."

„Vy mě nechcete, že?" Slova nezněla jako otázka.

„Ale chci. Moc vás chci, jenže…"

Prudce se k němu sklonila a sevřela mu ruce v dlaních překvapující silou. „Vemte mě k sobě," sykla naléhavě.

Stála nad ním vedle postele nahá. Pevná ňadra popírala její věk. Pod štíhlým pasem se vyzývavě vlnily plné boky, zužující se stehna připomínala řecké sochy. Natáhl k ní ruku a pozval ji k sobě.

Graciézně, ale váhavě si sedla. Pustil její dlaň a pohladil ji po prsou. Otřásla se a zatajila dech, pak se nečekaně otočila a sjela mu rukou přes břicho do rozkroku.

Beze slova si na něj lehla a přitiskla se mu obličejem k tváři. Ucítil vlhkost jejích slz. Překulila se vedle něj, rozevřela nohy a přitáhla ho na sebe.

„Rychle! *Dělej*!"

Tak podivný sexuální akt ještě Petr nezažil. V příštích několika minutách se – jako ve snách, zmatený, nechápající – miloval s tělem, které mu sice ochotně vycházelo vstříc, ale jinak vůbec nereagovalo. Miloval se s neživým masem.

Pak trapný zážitek skončil. Zlehka se odtáhl a přerušil kontakt. Břicha se už nedotýkala, jeho hrudník se klenul nad pevnými, ale v nejmenším nevzrušenými ňadry. Hleděl na ni se směsicí soucitu a zvědavého údivu. Měla napnutý krk a obličej skrývala v polštáři. Zpod pevně sevřených víček kanuly slzy. Tlumeně vzlykala.

Pohladil ji po hlavě a přebíral mezi prsty pramínky vlasů. Otřásla se a zabořila tvář hlouběji do polštáře. „Myslím, že budu zvracet," zachraptěla trhaně.

„Je mi to líto. Nemám ti přinést sklenku vody?"

„Ne!“ vykřikla a otočila k němu obličej zmáčený slzami. Pokoj naplnila zmučená ozvěna. „Ale můžeš *jim to říct. Teď* už jim to můžeš říct.“

„Nemělas to poslední brandy pít,“ zašeptal; nic jiného ho nenapadlo.

12

Nejdřív Chancellor uslyšel ptáky. Otevřel oči a zadíval se ke světlíku, který nechal zabudovat mezi masivní trámy pod stropem ložnice. Korunami vysokých stromů pronikalo slunce.

Domov. Měl pocit, že se vrátil po mnoha letech. A probudil se do zvláštního rána – poprvé v životě cítil touhu pracovat ve vlastním domě.

Vstal z postele, oblékl si župan a sešel do přízemí. Všechno zůstalo, jak to po sobě zanechal, ale připadal si jako ve vzorně uklizeném ráji. Nelitoval, že si ponechal nábytek předchozího majitele, pohodlný, samé dřevo a hlavně používaný, takže nesl stopy lidských doteků.

Přešel místností ke dveřím do kuchyně. Všechno na svém místě, bez jediné poskvrnky. Musí poděkovat paní Alcottové, přísně se tvářící, ale veselé domácí, kterou zdědil spolu s domem.

Uvařil si kávu a odnesl konvici do pracovny, studovny původního majitele, jejíž obrovská okna vedla na západ do zahrady a stěny zdobilo dubové obložení.

Krabice s materiály o norimberském procesu stály srovnány v rohu vedle kopírky. Takhle je rozhodně nezanechal. Namátkou je otevíral a rozkládal obsah na podlahu. Uvažoval, kdo si dal tu práci s jejich úklidem. Nejdřív ho samozřejmě napadla paní Alcottová, ale klidně sem mohli zajet i Josh a Tony ve snaze složit další rozbitou součást jeho života.

Krabice zůstanou v rohu. Norimberk může počkat, teď má jinou práci. Přešel k dlouhému psacímu stolu u vzdálenějšího okna. Leželo na něm veškeré potřebné vybavení. U telefonu vlevo dva bloky, za nimi ořezané tužky v cínovém džbánku. Přenesl nástroje své profese k rozměrnému kávovému stolku u kožené pohovky a posadil se. V nejmenším neváhal. Myšlenky plynuly tak rychle, jak je dokázal zachytit na papír.

• • •

Anthonymu Morganovi, nakladateli.

Nástin rukopisu románu o Hooverovi, zatím bez titulu.

V prologu se vysoký armádní důstojník – sympatická postava, myslitel v nejlepší tradici George Marshalla — vrací domů po bojovém nasazení v jihovýchodní Asii. Chystá se ohromit

washingtonské vojenské kruhy předložením důkazů o silně zkreslených a přehnaně optimistických odhadech válečných úspěchů a také, což je mnohem důležitější, důkazů o neschopnosti a korupci v nejvyšším velení. Nekompetence a prolhanost, jež v Saigonu vládnou, vyústily v kruté masakry obyčejných vojáků. Několik málo kolegů, kteří vědí, k čemu se chystá, se jej snaží od jeho záměru odradit a tvrdí, že katastrofálnější načasování už zvolit nemohl. Odpovídá, že katastrofou je způsob vedení války.

Důstojníka osloví neznámý muž a předá mu zprávu, která se týká několik let staré nešťastné události. Příčinou incidentu bylo dočasné pominutí smyslů zrozené v obrovském stresu, nicméně šlo o čin tak nepatřičný, dokonce můžeme říci nemravný, že jeho odhalení by vojáka zdiskreditovalo a zničilo jeho pověst, kariéru i rodinu.

Cizinec požaduje, aby důstojník zničil saigonské hlášení, aby nikoho neobviňoval, aby prostě mlčel. V zásadě má umožnit zachování *statu quo* v ozbrojených silách a tím pochopitelně poslat na smrt další stovky a tisíce mladých mužů. Pokud tak neučiní, zničující informace pronikne na veřejnost. Lhůta, během níž se musí rozhodnout, je čtyřiadvacet hodin.

Pocit bezvýchodnosti ještě posílí nejdelší seznam obětí vietnamské války za poslední měsíce. A pak nastává okamžik rozhodnutí. Psychicky zdeptaný důstojník trpí, ale nakonec se požadavkům neznámého muže podvolí.

Zajde do obývacího pokoje, vytáhne z kufříku složku plnou dokumentů (inkriminující důkazy, které přivezl z jihovýchodní Asie), zmačká papíry a spálí je v krbu.

Scéna se mění. Vidíme cizince, jak vchází do obrovského podzemního trezoru v hlavní budově Federálního úřadu pro vyšetřování. Přistupuje ke kovové skříni, otevírá zásuvku a vrací do ní vojákův svazek. Pak ji zavírá a zamyká.

Štítek na čele zásuvky nese označení *A-L – Majetek ředitele.*

Petr na pohovce poposedl a přelétl očima, co zatím napsal. Přemítal, jestli se MacAndrew v postavě vydíraného důstojníka pozná. Portrét fiktivního hrdiny vykreslí na základě toho, co o důstojníkovi zjistil. Jeho hlas bude v Pentagonu chybět, ale nikoliv samotnému Pentagonu.

V úvodní kapitole se seznámíme s několika vlivnými osobami – ve vládních kruzích i mimo ně –, které se rovněž staly obětí vydírání, jehož jediným cílem je umlčet odpůrce. Terčem útoků jsou vedoucí představitelé organizací, které reprezentují legitimní zájmy nespokojených a neprivilegovaných vrstev a národnostních menšin. Na odpůrce establishmentu se hrnou obvinění založená na

nastrčených či zfalšovaných důkazech, na nepodložených tvrzeních či udáních donašečů a ochromují tak jejich snahy o nápravu poměrů. Země je na nejlepší cestě k policejnímu státu.

Petr se zarazil. Řádky ho udeřily do očí. *Obvinění založená na nastrčených či zfalšovaných důkazech, na nepodložených tvrzeních či udáních donašečů.* Slova Phyllis Maxwellové.

Vrátil se k psaní.

Hlavní postava se bude odlišovat od obvyklého románového hrdiny v tomto žánru. Vidím jej jako atraktivního, asi pětačtyřicetiletého právníka, který má manželku a dvě nebo tři děti. Jmenuje se *Alexander Meredith* a je to člověk, který si teprve ve zralém věku uvědomil plný rozsah svých schopností. Přijel do Washingtonu, aby nastoupil na ministerstvo spravedlnosti. Specializuje se na trestní právo, má smysl pro detail a disponuje rozsáhlými znalostmi.

Dostává za úkol vyhodnotit vyšetřovací postupy používané některými složkami Federálního úřadu pro vyšetřování. Popudem k tomu se stal alarmující nárůst aplikace sporných metod ze strany agentů působících v pobočkách FBI po celé zemi. Zveřejňování nepodložených obvinění se stalo normou, bují nezákonné domovní prohlídky a odposlechy. Státní zástupce znepokojuje nebezpečí, že soudy budou ve velké míře osvobozovat prokazatelné pachatele jen proto, že obhajoba poukáže na porušení jejich ústavních práv.

Meredith už působí ve Washingtonu celý rok a úkol, který mu zpočátku připadal jako rutinní prověrka, vyústil v záplavu šokujících odhalení.

Za zdmi Federálního úřadu pro vyšetřování probíhá dlouhodobá utajená operace, jejímž cílem je shromažďování kompromitujících informací na široké spektrum osobností ze státního i soukromého sektoru. Meredith si spojí několik novinových článků o vlivných lidech, kteří se najednou chovají zcela neočekávaně k všeobecnému úžasu svého okolí, se jmény, na něž narazil při prověrce v FBI. Přirozeně jde o oběti vydírání, popsané v první kapitole. Pozornost si zaslouží zejména dvě – soudce Nejvyššího soudu (Hooverova nenávist k němu je všeobecně známa), který nečekaně rezignuje na svou funkci, a známý bojovník za práva černochů (Hoover ho veřejně odsoudil), který je nalezen mrtev ve svém domě a vyšetřování potvrdí, že spáchal sebevraždu.

Vyděšený Meredith začne pátrat po důkazech nezákonných postupů používaných FBI. Získá si přízeň vedoucích pracovníků

kolem Hoovera. Vlichocuje se, předstírá pochopení, které necítí. Kope stále hlouběji, a co objeví, jej ještě více vyděsí.

V nejvyšším vedení Federálního úřadu pro vyšetřování působí nepočetná banda fanatiků slepě oddaných Hooverovi. Realizují ředitelovu politiku a plní jeho příkazy, ačkoliv jsou si plně vědomi nezákonnosti svého počínání. Meredith zjišťuje, že v pobočce FBI v La Jolle v Kalifornii působí agent, který Hooverovi slouží jako osobní pistolník, jinými slovy nájemný vrah. S neochvějnou pravidelností se objevuje na scéně, kdykoliv se nějaká známá osobnost začne chovat neočekávaně. Jeho popis odpovídá *neznámému* z prologu.

• • •

Chancellor odložil tužku a dopil kávu. Vzpomínal na Alana Longwortha, skutečného Hooverova zabijáka. Ten člověk pro něj zůstával záhadou. Pokud platí předpoklad, že opravdu lituje zrady, jíž se na Hooverovi dopustil, což ho nakonec přivedlo do Malibu, jak potom vysvětlit, že tak nebezpečně ohrozil svou zajištěnou existenci na Havaji? Proč porušil dohodu a riskuje tím život? A proč ho poslal za Danielem Sutherlandem, který totožnost bývalého agenta okamžitě odhalil?

Byl pocit viny, kterému Longworth podlehl, tak zničující, že nakonec potlačil i jeho pud sebezáchovy? Byla jeho touha po pomstě tak silná, že už mu na ničem jiném nezáleželo? Zřejmě tomu tak je. Nezaváhal ani před zničením MacAndrewa. A protože to Longworth udělal, Chancellor bez nejmenší výčitky svědomí vykreslí v knize jeho portrét.

Meredith shromáždí potřebné důkazy. Skutečnost předčí nejhorší očekávání: J. Edgar Hoover vede osobní svazky na tisíce nejvlivnějších osobností Spojených států. Materiály zahrnují nejrůznější pomluvy, polopravdy a lži. A protože jen málo lidí je svatých, svazky přetékají fakty té nejhorší povahy – široce zdokumentované sexuální choutky a úchylky, jejichž veřejné odhalení by zničilo stovky mužů a žen, kteří jinak vedou slušný, zodpovědný život a dosahují vynikajících výsledků ve svých povoláních.

Existence těchto svazků představuje závažnou hrozbu pro celou zemi. A nejděsivější je skutečnost, že je Hoover opravdu využívá. Systematicky vydírá řadu osob, které pokládá za své odpůrce, a hrozí jim, že odhalí jejich soukromé hříchy, pokud neustoupí ze svých pozic a nepřestanou ho kritizovat.

Meredith si uvědomuje, že je nutno zodpovědět kardinální otázku: Jedná Hoover na vlastní pěst, nebo má společníky? Pokud se totiž spojil se svými ideologickými souvěrci ze zpravodajské komunity, Kongres, Bílý dům a celá Unie se ocitly na okraji propasti a hrozí jim totální kolaps.

Meredith se rozhodne předložit svá zjištění náměstkovi generálního prokurátora.[*)] A od tohoto okamžiku se jeho život stává doslova nesnesitelným. Náměstek, slušný a poctivý muž, je k smrti vyděšený, přesto poslouží jako zbraň – jeho podřízení informují o některých faktech z Alexovy zprávy své „přátele“ v FBI. Náměstek ministra ji sice nezveřejní, ale snad poprvé v životě projeví odvahu a tajně s ní seznámí vlivného senátora.

Petr se na pohovce pohodlně opřel a protáhl se. Prototyp senátora už nosil v hlavě. Před necelým rokem patřil k nejvážnějším kandidátům své strany na nominaci do prezidentských voleb. Svou morální integritou a neposkvrněnou pověstí fascinoval miliony občanů. Úřadující hlava státu mu nesahala ani po kotníky, pokud se týká schopnosti jasného úsudku, komunikačních dovedností a hloubky vizí, které národu předkládal. Rozumná zdůvodnění a srozumitelný výklad jednotlivých bodů volebního programu nacházely širokou kladnou odezvu. A potom se senátorovi něco přihodilo. Úspěšně rozběhnutá kampaň skončila během několika minut jistého zimního dopoledne. Vyčerpaný kandidát přednesl sebevražedný emotivní projev, který jej v podstatě diskvalifikoval z dalšího boje.

Spisovatel vytáhl z cínového džbánku novou tužku.

Proti Meredithovi je rozpoutána psychologická válka. Sledují ho na každém kroku čtyřiadvacet hodin denně. Jeho manželce opakovaně telefonují anonymní hlasy, které jí sprostě vyhrožují fyzickým násilím. Jeho děti vyslýchají federální agenti, kteří je vytahují z vyučování nebo zastavují cestou ze školy a vyptávají se jich na otce. V noci stojí před Meredithovým domem zaparkované automobily, do zatemněných oken svítí silné baterky. Každý den se stává zlým snem a noci jsou ještě horší.

Cílem je zpochybnit Meredithovu důvěryhodnost prostřednictvím osobní diskreditace. Obrátí se na příslušné orgány, snaží se konfrontovat vedoucí činitele FBI i terénní agenty, kteří ho sledují, požádá o pomoc svého kongresmana. Všechny pokusy uniknout ze spárů teroru však selhávají. Vážně uvažuje o rezignaci. Dokonce ani

[*)] *Attorney General*, generální prokurátor, titul amerického ministra spravedlnosti. (Pozn. překl.)

náměstek ministra už s ním nechce mít nic společného, protože obdržel jednoznačné varování. Hoover rozprostřel své zákeřné sítě naprosto všude.

Poznámka: Jistě ti neuniklo, že používám Hooverovo jméno. Jak vidíš, bez nejmenší výčitky kašlu na to, že o mrtvých se má mluvit jen v dobrém…

Znovu opakuju slova Phyllis Maxwellové, pomyslel si Chancellor.

… a jako od přírody darebný šťoural je hodlám v knize uvést. Nevidím nejmenší důvod tajit totožnost zloducha nebo ji maskovat nějakým nesmyslem ve stylu *J. Edwin Haverford, předseda Federalizovaného ústavu pro výzvědnou činnost*. Chci jej odhalit jako nebezpečného megalomana, jímž skutečně byl, kterého měli vykopnout z funkce už před dvaceti lety, jako ďábla v lidské podobě…

Znovu Phyllis Maxwellová. Když se nad tím Chancellor zamyslel, dospěl k závěru, že novinářka vykreslila tak snadno zapamatovatelný – a groteskní – portrét, že se mu stala stejně důležitým odrazovým můstkem jako Longworth. Její zloba byla nakažlivá.

… jehož taktika spíše odpovídala politice třetí říše než demokratické společnosti. Chci, aby lidé pocítili bytostný odpor ke zločinným machinacím J. Edgara Hoovera. (Takže bys to měl ve vlastním zájmu ukázat právnímu oddělení. Steva napřed nejspíš trefí šlak a potom začne pátrat po případných příbuzných, kteří by nás mohli zažalovat.)

Předchozí látka si vyžádá šest kapitol, tedy zhruba třetinu rozsahu knihy. V následující části se pozornost přesune z Mereditha na oběti Hooverova vydírání, především na senátora, kterého si, jak se ukáže, Hoover rovněž vzal na mušku.

A protože tito muži zastávají velmi významná postavení, lze si snadno představit, že se dva z nich spojí. Konkrétně mám na mysli zmíněného senátora a vysokého vládního úředníka, který se otevřeně postavil prezidentovi a byl donucen k rezignaci. Představuji si scénu, v níž se tyto dvě silné osobnosti přiznávají ke své bezmocnosti čelit Hooverovým útokům. Muži, kteří by mohli společnosti hodně prospět, zahnaní do kouta stárnoucím šakalem.

Jejich setkání však přinese pozitivní výsledek. Pochopí zjevnou pravdu: Pokud Hoover dokázal umlčet je, jistě umlčel i řadu dalších. A tak dají dohromady malou skupinu mužů…

Petr zvedl tužku nad papír. Vzpomněl si na slova, kterými Daniel Sutherland popsal washingtonské spiklence: „A žen, pane Chancellore.“ Ale jaká by to musela být žena, aby ji k sobě přizvali, aby si vybrali právě ji? V duchu se usmál. Proč ne třeba novinářka? Postava odlitá v kadlubu Phyllis Maxwellové? Avšak na rozdíl od skutečnosti se v knize nejprve musí stát obětí a teprve potom součástí spiknutí. Jiný postup by byl nepřijatelný.

> … a žen, kteří si vytknou za cíl postavit účinnou hráz Hooverovým rafinovaným útokům. Mají na čem stavět – využijí Hooverova pistolníka. Obrátí se na své kontakty mezi zpravodajci a opatří si o něm veškeré dostupné informace – služební a osobní záznamy, výpisy z účtů a bankovní reference, prostě všechno.

Chancellor přestal psát; znovu mu na mysli vytanula záhada jménem Longworth. Sutherland prohlásil, že apelovali na agentovo svědomí a odměnili se mu zajištěním bezpečnosti a teplým místečkem na Havaji. Tomu by se snad i dalo věřit, jenže co zatím dělal Hoover? Seděl na zadku a řekl pouze: „Jistě, milý Alane. Odsloužil sis dvacet let a zasloužíš slušnou penzi. Přeju ti všechno nejlepší a užívej si důchod.“

Určitě ne. Hoover, jak mu ho popsala novinářka, by Longwortha spíš zabil, než ho pustil z dohledu.

Musí existovat jiné vysvětlení.

> Senátorova skupina se spojí s pistolníkem a nátlakem ho přiměje, aby se k nim připojil. Společně vymyslí zdravotní trik. Muž si stěžuje na trvalé bolesti břicha a je hospitalizován v nemocnici Waltera Reeda. Hoover obdrží hlášení v tom smyslu, že jeho agent trpí rakovinou žaludku v terminálním stadiu. Operace by byla zbytečná. Nemocnému zbývají v nejlepším případě měsíce.
>
> Hoover nemá na vybranou. Propustí agenta ze svých služeb v přesvědčení, že se uchýlí domů zemřít.
>
> Vytvořilo se tedy jádro protihooverovské skupiny. „Smrtelně nemocný“ agent se ukryje a pustí se do práce. Ukáže se, že měl nejen přístup ke svazkům, ale protože je spíš oportunista než svatý, pročetl si je s náruživostí byrokrata z KGB uprostřed honu na třídní nepřátele.
>
> Poskytne protihooverovské skupině stovky jmen a životopisů. Tyto údaje povedou k dalším jménům a faktům. Výsledkem je seznam potenciálních cílů.
>
> Jádro – tak se washingtonská skupina jmenuje – musí okamžitě jednat.

Organizují se důvěrné schůzky. Agent je vyslán, aby varoval stovky subjektů před nebezpečím, které jim od Hoovera a jeho materiálů hrozí.

Strategie bude popsána jako série rychlých akčních obrazů. Nebudu se zabývat specifickými informacemi, uvedení mnoha nových postav by čtenáře zmátlo.

Když už mluvím o postavách – zakrátko se k nim dostanu, ale nejprve chci dokončit nástin dějové linie.

Chancellor si vzal novou tužku.

Zvrat přivodí dvě události. Za prvé Jádro kontaktuje Alexandera Mereditha, za druhé se dva nebo tři členové skupiny rozhodnou Hoovera zlikvidovat.

K rozhodnuti dospějí postupně, protože tito lidé nejsou zabijáci. Časem však začnou atentát považovat za přijatelné řešení – a to je jejich osudová charakterová vada. Když to Meredith zjistí a uvědomí si, že k tomuto řešení dospěly mnohem lepší mozky, než má sám, musí podrobit osudové zkoušce všechny hodnoty, které dosud vyznával. Pro něj nemůže být vražda řešením. Najednou bojuje s protichůdnými silami — na jedné straně s fanatiky z FBI, na druhé s členy protihooverovské skupiny.

Jeho snaha zabránit atentátu a odhalit nezákonné postupy Federálního úřadu pro vyšetřování poskytne ději mocný impulz, který jej dovede k závěru.

Z hlediska románu bude nejobtížnějším aspektem příběhu právě to, co Mereditha děsí – rozhodnutí přijmout úkladnou vraždu jako řešení problému, k němuž dospěly dvě nebo tři vynikající osobnosti.

Vyžádá si to pečlivou stavbu jednotlivých logických bloků, z níž vyplyne, že jiné řešení prostě k dispozici není. Domnívám se, že konečným popudem k tomuto rozhodnutí by se mohly stát dvě události z nedávné minulosti, které bych jen lehce „upravil“. Konkrétně mám na mysli odstoupení nejkvalifikovanějšího kandidáta z boje o prezidentskou nominaci a rezignaci uznávaného soudce Nejvyššího soudu.

Jádro v obou těchto tragédiích neomylně poznává ruku J. Edgara Hoovera. Politické klima v zemi utrpělo nenapravitelné škody.

Chancellor zlomil tužku – tlačil na ni tak silně, až rozdrtil hrot. Znovu se jej zmocňoval vztek, který využije později, až přikročí k psaní vlastního románu. Teď musí věnovat čas úvahám.

Dějiny nabízejí mírové řešení. Smrt šílence a zničení jeho jedovatých materiálů dovolily – pokud Sutherland mluvil pravdu –, aby se Jádro samo rozpustilo. Poplach byl odvolán.

Tak vypadají fakta. Jenže romanopisec nepopisuje historickou skutečnost. Jaké kroky by asi skupina znepokojených poctivých občanů podnikla tváří v tvář hrozbě zhroucení křehké rovnováhy moci, na níž spočívá každá otevřená forma vlády? Zvažovala by atentát? Úkladnou vraždu?

V jistém smyslu by ti lidé neměli jinou alternativu. Ale kdyby na ni přistoupili, shodili by sami sebe na úroveň zabitého zloducha. Na toto řešení tudíž nepřistoupí všichni, dokonce je ani nikdo veřejně nenavrhne.

Ale dva, možná tři členové by je mohli pokládat za jediné východisko. A právě zde se skrývá nejzávažnější nedostatek skupiny osobností. Vražda zůstává vraždou, s výjimkou přesně definovaných podmínek válečného stavu. Ti, kdo přikročí k vraždě jako k řešení, jsou v konečném důsledku stejně špatní jako jejich oběť. Jádro bude ve svém středu mít dva nebo tři členy, z nichž se vyklubou bezohlední zabijáci.

Tak si to alespoň Petr v duchu představoval, když uvažoval nad připravovaným románem.

> Mezi členy skupiny se najdou dva prominentní muži a možná i žena (což přináší zajímavé dramatické možnosti) oddaní principům, jež Jádro hájí. V jejich případě se však stáváme svědky postupné změny náhledu na situaci. Důvodem je rostoucí pocit ohrožení, strach pramenící z neschopnosti skupiny účinně čelit Hooverovým zločinům. Poslední kapkou se stávají manipulace související s volbami a příklon Nejvyššího soudu k tvrdé linii. Mají dojem, že se ocitli zády ke zdi a nezbývá jim jiná možnost než atentát.
>
> Rebelové uvnitř skupiny tedy vymyslí plán vraždy a krádeže. Domnívám se, že bych měl při psaní použít strohý dokumentární styl. Složitost plánu ve spojitosti s rizikem, že sebemenší chybný krok či nesprávné načasování může způsobit katastrofální krach, podstatně umocní napětí.
>
> Toť vše, co jsem v dané chvíli ochoten z dějové linie odhalit.

Petr si protřepal paže a škubl sebou, když mu do levého ramene vystřelila ostrá bolest. Zcela ji však ignoroval, protože se soustředil výhradně na papír před sebou. Teď to začne. Jednotlivé postavy.

Nejprve se mu v mysli objevily stíny, jejichž obrysy se jen pomalu vynořovaly z šera. Pak přišla jména. Podle zaběhaného zvyku načrtne charakteristiky postav na jedné, nejvýš dvou stránkách. Každá z nich se pak

stane spojovacím článkem s dalšími – přáteli i protivníky, známými i neznámými. Postavy rodí nové postavy, tak jednoduchá je někdy práce spisovatele.

Kromě těch, o nichž se již zmínil (vysoký důstojník v prologu, Alexander Meredith, Hooverův pistolník, senátor a vysoký vládní úředník) uvede na scénu nejprve Jádro a jeho členy z masa a kostí. Několik jich nebude působit ve státní správě – vědec, možná právník. A rozhodně soudce. Ten ovšem nebude černoch, to by Chancellor neudělal. Daniel Sutherland je jenom jeden. A ženy. O těch bude muset pečlivě uvažovat a postupovat opatrně, odolat pokušení vytvořit postavu příliš připomínající Phyllis Maxwellovou. Ale něco z ní se do knihy dostane.

Naklonil se k bloku a tužka se rozběhla po čisté stránce.

Asi sedmdesátiletý právník, který působí jako žalobce a jmenuje se…

Nevěděl, jak dlouho psal. Čas mu v absolutním soustředění splýval do rozmazané skvrny. Slunce pomalu stoupalo po obloze a jeho paprsky se vkrádaly severním oknem do místnosti.

Prohlédl si vytržené listy vedle bloku a zjistil, že načrtl devět postav. Energie z něj přímo tryskala a byl za ni nevýslovně vděčný – znovu dokázal psát.

Zazvonění telefonu ho na okamžik zmátlo. Přešel k pracovnímu stolu a zvedl sluchátko.

„Ano?“

„Mohl bych mluvit s panem Chancellorem? S Petrem Chancellorem, spisovatelem?“ Hlas na druhém konci linky mluvil s výrazným jižanským přízvukem.

„U telefonu.“

„Co mi to proboha děláte? Nemáte žádné právo…“

„S kým mluvím?“

„Vy zatraceně dobře víte, s kým mluvíte!“

„Bohužel ne.“

„Moc vtipné. Váš přítel Longworth za mnou přijel do Washingtonu.“

„*Alan* Longworth?“

„Kdo jiný? A vy lovíte ve špatných vodách. Jestli chcete rozpoutat negerskou verzi občanské války, jen do toho. Ale měl byste si uvědomit, co děláte.“

„Nemám nejmenší ponětí, o čem mluvíte. A konečně mi řeknete, co jste sakra zač.“

„Kongresman Walter Rawlins. Dnes je středa. V neděli budu v New Yorku. Sejdeme se.“

„Myslíte?“

„Myslím. Než nám někdo oběma ustřelí hlavu.

13

Udělal něco, co dosud nikdy – začal psát knihu dříve, než Morgan schválil námět. Nemohl si pomoci. Slova mu vyskakovala z hlavy na papír.

S mírně provinilým pocitem si přiznal, že je mu to jedno. Příběh se mu stal vším. Prostřednictvím příběhu odhalí ďábla v lidské podobě – J. Edgara Hoovera. Pro Petra bylo důležité, důležitější než všechno, o co se v životě snažil, odhalit, co se skrývá za Hooverovým mýtem. A to co nejrychleji, aby se podobná zhouba už nikdy neopakovala.

Musel však práci na celý dlouhý den přerušit. Přistoupil na setkání s Rawlinsem. Nechtěl se s ním sejít. Pokoušel se mu vysvětlit, že Longworth není jeho přítel a že s ním nemá nic společného. Nemůže přece za to, co bývalý agent kongresmanovi řekl a čím mu případně vyhrožoval.

Jenže na druhé straně byl Longworth před čtyřmi dny, kdy Rawlins telefonoval, ve Washingtonu. Nevrátil se na havajské ostrovy. Záhada se vynořila na denní světlo. Proč?

Chancellor se rozhodl, že přespí ve svém newyorském apartmánu, a slíbil Joshuovi Harrisovi, že s ním povečeří.

Vyrazil na sever po staré silnici, která se táhne podél delawarského pobřeží. Projel Lambertvillem a odbočil na západ k táhlému stoupání, které ho nakonec přivede k mezistátní dálnici 202. Pokud ho na vedlejších cestách nezdrží hustý provoz, může k ní dojet za pětačtyřicet minut. Z exitu číslo 14 bude v New Yorku za dalších dvacet.

Silnice byla téměř prázdná, jen tu a tam potkal mlékařskou cisternu nebo náklaďák se senem a občas ho předjel spěchající řidič, nejspíš obchodní cestující, který vykonal všechny návštěvy plánované pro tento den a teď míří k nejbližšímu motelu. Kdybych chtěl, mohl bych klidně každému ujet, pomyslel si Chancellor a poklepal prsty na volant potažený kůží, standardní součást výbavy Mercedesu 450 SEL.

Výběr auta mu diktoval strach. Rozhodl se pro ten nejtěžší model, který se nabízel. Shodou okolností měl tmavě modrou barvu, což mu vyhovovalo, bral by cokoliv, pokud by to nebylo…

Stříbrné?

Stříbrné! Nevěřil svým očím!

Vzadu za ním! V širokém vnějším zpětném zrcátku se vynořila lesklá maska chladiče, hrozivě zvětšená konvexním tvarem skla. Stříbrná limuzína! Stříbrný Lincoln Continental!

Klame ho zrak. Jinak to není možné. Bál se podívat na řidiče, ale nakonec ani nemusel. Stříbrný automobil se rychle dotáhl na jeho úroveň a postava za volantem se objevila v jeho zorném poli.

Limuzínu řídila žena! Stejná žena! *O tři sta kilometrů dál!* Široký klobouk, dlouhé tmavé vlasy, sluneční brýle, bledost pleti zdůrazněná křiklavě rudými rty nad oranžovým šátkem. Šílenství!

Dupl na plyn a mercedes poslušně vyrazil. Žádné auto mu nemůže stačit!

Jenže continental to dokázal. Hravě. *Bez problému!* A strašidelná řidička hleděla upřeně před sebe. Jako kdyby se nic nedělo, jako kdyby všechno bylo naprosto normální. Přímo před sebe. Do prázdna!

Petr mrkl na tachometr. Ručička se přehoupla přes 160. Ještě že jede po čtyřproudové silnici. Auta v protisměru se míhala jako blesk. Osobní – a *nákladní*! Vpředu se ploužily dva kamiony! V těsném závěsu projížděly táhlou zatáčkou. Chancellor ubral plyn. Počká, až se k nim přiblíží.

Teď! Prudce sešlápl brzdový pedál. Continental ho předstihl a sjel do pravého pruhu, aby ho zablokoval.

A *teď*! Petr dupl na plyn, strhl volant doleva a předjel děsivé stříbrné monstrum a šílenou ženu, která v něm seděla.

Prosvištěl kolem kamionů a pořádně jejich řidiče vylekal, protože levá kola mercedesu sklouzla na travnatý dělicí pás, zatímco pneumatiky na pravé straně málem trhaly asfalt.

Ringos! Na ukazateli vedle silnice stálo *Ringos*!

Tak se před desítkami let jmenovala osada, kde došlo ke krátké, ale vzteklé a smrtonosné přestřelce.

Legendární *souboj u O.K. Corralu.*

Proč myslí na takové pitomosti? Proč ho tak bolí hlava?

Bufalo Bill sešel věkem…
Bože, a takový to býval švihák.

E. E. Cummings. Proč teď myslí na citát z Cummingse? Co se to sakra *děje*?

Jako kdyby se mu měla každým okamžikem rozskočit hlava.

Asi půldruhého kilometru daleko se v prostoru vznášel světelný kruh jantarové barvy a Petrovi chvíli trvalo, než si uvědomil, na co se dívá.

Semafor na křižovatce. Tri vozy před ním zpomalovaly, jeden v levém pruhu, dva v pravém. Ty už nepředjede. Osm set metrů před křižovatkou šlápl na brzdu.

Proboha! Už je tady zase!

Continental se rychle přibližoval, mřížka chladiče v zpětném zrcátku rostla před očima. Ovšem na semaforu budou muset obě auta zastavit.

Musí se ovládnout, potlačit bolest hlavy a udělat, co bude nutné! To šílenství musí jednou provždy skončit!

Zařadil se do pravého pruhu za dva automobily a čekal, co udělá stříbrný continental. Zůstal v levém pruhu, ale nezastavil těsně za jediným vozidlem, které před ním stálo, nýbrž vedle mercedesu.

Chancellor otevřel, vyřítil se z auta, přiskočil k limuzíně a vší silou zatáhl za kliku.

Dveře byly zamčené. Zabušil na boční okénko.

„*Kdo jste? A* co to sakra *děláte*?“

Lhostejný obličej – spíš strašidelná maska – zíral rovnou před sebe. Žena ho vůbec nebrala na vědomí.

Petr škubl klikou a praštil pěstí do čelního skla. „To mi přece nemůžete dělat!“

Ostatní řidiči otevírali okénka a vykukovali, co se děje. Na semaforu naskočila zelená, ale ani jedno auto se nerozjelo.

Chancellor oběhl limuzínu ke dveřím na levé straně, a když zjistil, že i ty jsou zamčené, bezmocně zabušil na střechu.

„Ty bláznivá čubko! Co jsi zač? Co ode mě chceš?“

Děsivě bledý obličej zpola zakrytý vlasy, brýlemi a kloboukem se otočil k němu a probodl ho pohledem. Skutečně to byla maska, strašlivá a totálně lhostejná současně. Bílý pudr, sevřené úzké rty zmalované růží. Připadalo mu, že hledí na obrovský exemplář hmyzu, který někdo upravil tak, aby vypadal jako posmrtná maska klauna.

„Tak mi sakra odpověz! *Odpověz mi!*“

Ani slovo. Nic než ten strašidelně nehybný pohled děsivého obličeje.

Auta vpředu se rozjela. Petr slyšel hukot vytáčených motorů. Držel se kliky, hypnotizovaný pohledem na děsivou postavu za volantem, a znovu zabušil na sklo.

„*Kdo…?*“

Motor continentalu hlasitě zaburácel; limuzína vystartovala, poskočila kupředu, projela křižovatkou a pokračovala rovně po hlavní silnici.

Petrova ruka hrábla do prázdna. Chtěl alespoň zjistit poznávací značku, ale continental žádnou neměl.

„Ty zasraný debile! Roztrhnu tě jak hada! Hajzle jeden!“ zaburácelo za jeho zády.

První ze dvou nákladáků, které před chvílí tak riskantně předjel v zatáčce, zastavil dvacet metrů za ním a jeho řidič, zavalitý muž s břichem jako pivní sud, právě seskočil z kabiny s montážní pákou v ruce.

„Ty zkurvysyne! Málem jsi mě vytlačil ze silnice!“

Petr se vrátil ke svému autu, vsoukal se za volant, přibouchl za sebou dveře a zamkl je. Řidič náklaďáku se přiblížil na pár kroků a výhružně se ohánět pákou.

Čtyřapůllitrový motor mercedesu stále běžel. Chancellor škubl řadicí pákou a šlápl na plyn. Automobil se vyřítil jako raketa a Petr měl co dělat, aby ho udržel v přímém směru a neskončil mimo vozovku. Prudce akceleroval a uháněl z místa konfliktu.

Něco takového přece není možné! To se mu snad jenom zdá!

Déle než hodinu seděl sám v obývacím pokoji svého bytu, osvětleném pouze lampičkou na pianu. Za pootevřeným oknem pulzoval horečný život New Yorku. Zvuky velkoměsta ho uklidňovaly a potřeboval čerstvý vzduch, aby se nezadusil. Navzdory chladu v místnosti se stále potil.

Měl by ovládnout paniku a přemýšlet. Někdo se ho snaží připravit když už ne o život, tak o zdravý rozum. Musí bojovat, postavit se na odpor, vystopovat tu strašlivou masku nahrazující obličej. Vrátí se, vrátí se na venkovskou silnici v Marylandu, kde tu groteskní tvář spatřil poprvé.

Jak že se jmenoval ten policista v Rockville? Donnelly? Donovan? Udal jeho jméno autopůjčovně na Dullesově letišti – zavolá tam a zjistí to. Pak se se strážníkem spojí a zeptá se ho…

Zazvonil telefon; Petr sebou škubl a vyskočil z křesla. Určitě volá kongresman z Virginie, protože nikdo jiný neví, že je v New Yorku. Rawlins slíbil, že se ještě večer ozve, aby si domluvili místo a čas schůzky.

„Haló?“

„Petr?“

Na druhém konci linky byl Joshua Harris, na kterého Chancellor úplně zapomněl. „Omlouvám se, kamaráde. Měl jsem nějaké problémy. Vrátil jsem se teprve před chvilkou.“

„Co se stalo?“

„Ehm…“ Ne, Joshuovi nic neřekne. Alespoň ne teď, kdy je všechno tak zmatené. „Nic vážného. Něco s autem a oprava trvala déle, než jsem čekal. Kde vlastně jsi?“

„Právě jsem se chystal vyrazit do restaurace. Richelieu, pamatuješ?“

Na příjemný podnik samozřejmě nezapomněl, ale v dané chvíli postrádal nejmenší chuť klábosit nad vynikajícími pokrmy v příjemném elegantním prostředí. Zbláznil by se nekonečnými úvahami, zda se svému literárnímu agentovi svěřit nebo ne.

„Hele, nevadilo by ti, kdybychom tu večeři odložili na zítra? Vstával jsem v půl páté ráno, psal jsem až do čtyř odpoledne a potom to auto… Upřímně řečeno, sotva se držím na nohou.“

„Takže práce na knize o Hooverovi zdárně pokračuje?“

„Jde mi to lépe a rychleji, než jsem doufal.“

„Výborně, Petře. Mám z tebe radost. Divím se, že mi Tony nic neřekl.“

„Tony o ničem neví,“ přerušil ho Chancellor tiše. „Tohle je ten nejdelší náčrt, jaký jsem mu kdy poslal. Potrvá několik dní, než ho přelouská.“

Proč Joshuovi prostě neřekl jen tolik, že ten zatracený román začal psát?

„Doufám, že kopii toho náčrtu pošleš i mně,“ poznamenal Harris. „Vám dvěma není co věřit, hlavně pokud se týká psaného slova.“

„Zítra večer ti ji přinesu. Slibuju.“

„Fajn, takže zítra večer. Přehodím rezervaci. Dobrou noc, Petře.“

„Dobrou.“ Chancellor zavěsil a přistoupil k oknu s výhledem na Třiasedmdesátou ulici, tichou a lemovanou urostlými stromy, z níž na člověka dýchala minulost.

Jak tak hleděl z okna, drala se mu na mysl neodbytná představa. Věděl, že má jen pramálo společného se skutečností, ale přesto ji nedokázal zastavit. Ta morbidní tvář nad volantem continentalu. Za oknem se zjevila děsivá maska, zírala na něj přes sklo, neviditelné oči ukryté za velkými tmavými brýlemi, rty zvýrazněné zářivě rudou rtěnkou působící jako krvavá rána v křídově bílém obličeji.

Petr sevřel víčka a přiložil si dlaň k čelu. Co se vlastně chystal udělat, než mu Josh zazvonil? Nějak to souviselo s tím hrůzným obrazem za oknem. A s telefonem. Chtěl někam volat…

Aparát se znovu rozdrnčel. To přece není možné! Teprve před chvílí domluvil…

Druhé zazvonění. Panebože! Potřebuje si lehnout a vyspat se. Ve spáncích mu bušilo a nedokázal… *Zvedni to sluchátko!* Ztěžka se belhal přes pokoj.

„Chancellor?“

„Ano.“

„Rawlins. Jak na tom býváte ráno?“

„Snažíte se být vtipný, kongresmane?“

„Cože?“

„Ráno obvykle pracuju.“

„To mě nezajímá. Znáte v New Yorku místo zvané Cloisters?“

„Ano.“ Petr zatajil dech. Že by další krutý žert? Replika středověkého kláštera v parku Fort Tryon patřila mezi Kateřinina oblíbená místa a často

tam za slunných nedělních odpolední chodívali na procházku. Ale tohle přece Rawlins nemůže vědět! Nebo snad ano?

„Přijďte tam zítra o půl šesté ráno. Použijte západní vchod, brána bude otevřená. Dejte se stezkou na sever. Asi po stovce metrů dojdete na otevřené nádvoří. Tam na vás budu čekat.“ Linka oněměla.

Jižan zvolil ke schůzce podivné místo a ještě podivnější hodinu. Zjevně je pořádně vyděšený. Další člověk, v němž Alan Longworth vyvolal strach. Toho „vysloužilého“ agenta, pistolníka plného výčitek, bude nutno zastavit.

Jenže teď není vhodná chvíle pro úvahy o Longworthovi. Petr věděl, že si musí odpočinout. Do půl páté, kdy bude vstávat, moc času nezbývá.

Zašel do ložnice, skopl boty a rozepnul si košili. Posadil se na okraj postele, pomalu klesl na záda a zabořil hlavu do polštáře.

Pak přišly sny. Zlé sny.

Tráva zvlhla ranní rosou a nad východním obzorem probleskovaly první paprsky svítání, které ozařovaly sochy a památníky i pokřivené stromy, jež připomínaly posly z minulých věků. Chyběly jen tóny loutny a zpěv madrigalistů.

Chancellor snadno našel stezku vroubenou květinovými záhony, jež vedla do mírného svahu ke kamenným zdem, které obklopovaly zdařilou napodobeninu francouzského kláštera ze třináctého století. Petr se zastavil před starobylým kamenným obloukem a hleděl do nádvoří s malebně upravenými stromy, mezi nimiž rozeznal izolované mramorové lavičky. Čekal v tajemném, velebném tichu.

Minuty plynuly, denní světlo se projasňovalo a dávalo vyniknout bělostně lesklému mramoru. Podíval se na hodinky. Za deset šest. Rawlins už měl dvacet minut zpoždění.

Že by snad kongresmana přemohl strach a nakonec se rozhodl nepřijít?

„*Chancellore*.“

Petr, vylekaný náhlým zašeptáním, se otočil. Hlas vycházel ze shluku křovin, které o deset metrů dál obklopovaly široký podstavec sochy jakéhosi středověkého světce, stojící uprostřed trávníku. Ze stínů se vynořila mužská postava.

„Rawlins? Jak dlouho jste se tam krčil?“

„Asi tři čtvrtě hodiny.“ Člen Sněmovny reprezentantů přistoupil ke spisovateli, ale ruku mu nepodal.

„Proč jste tak dlouho čekal, než jste se ukázal?“ nechápal Petr. „Přišel jsem přesně v půl, jak jste chtěl.“

„Tři minuty po půl,“ opravil ho Jižan. „Čekal jsem, abych se ujistil, že jste sám.“

„Jak vidíte, jsem. Můžeme si promluvit?“

„Můžeme se *projít*.“ Zamířili po stezce, která je odváděla od sochy. „Máte něco s nohou?“ zajímal se Rawlins.

„Památka na staré zranění při fotbale. Nebo z války. Můžete si vybrat. Nerad chodím. Zajímá mě, co mi chcete říct. Já jsem o tuhle schůzku nepožádal a mám dost práce.“

Rawlins zrudl. „Tamhle je lavička.“

„Ty byly i na nádvoří.“

„A v nich třeba zabudované mikrofony.“

„Jste blázen. Stejně jako Longworth.“

Kongresman neodpověděl, dokud nedošli k lavičce z prolamovaného železa. „Longworth je váš partner, že? V tom vašem malém vydírání.“ Rawlins se při řeči posadil. Bledé světlo mu projasnilo obličej, z nějž se vytratily poslední zbytky kuráže.

„Ne,“ ohradil se Petr. „Žádného partnera nemám a rozhodně nejsem Vyděrač.“

„Ale píšete knihu.“

„Tak si vydělávám na živobytí. Psaním románů.“

„Jistě. Právě proto hoši ze CIA zásobují svými podělanými trenýrkami prádelnu s celonočním provozem. Slyšel jsem o něm. Jmenuje se *Protiúder!*“

„Myslím, že přeháníte. Co máte na srdci?“

„Nechte to plavat, Chancellore,“ odvětil kongresman důrazně. „Ty vaše informace nestojí za fajfku tabáku. Jo, jasně, můžete mi zničit kariéru, ale v očích zákona se dokážu obhájit, to mi věřte. A následky si ponesete sám.“

„Jaké informace? Ať už vám Longworth namluvil cokoliv, lhal. Žádné kompromitující informace o vás nemám.“

„Nedělejte ze mě vola. Nepopírám, že mám své problémy. Vím, co si lidé jako vy o mně myslí. Slovo *negr* používám v soukromí častěji, než by se vám líbilo. Když se ožeru, přitahují mě pěkné černé prdelky – zatraceně, počítám, že to by snad mohlo mluvit v můj prospěch, ne? Moje manželka je protivná čubka, které stačí lusknout prsty a jsem na mizině. To všechno je pravda, chlapče, ale na Kapitolu odvádím dobrou práci! A nejsem žádný vrah! Rozumíte?“

„Jistě. Jste slušný otec normální plantážnické rodiny, starobylé a úctyhodné. To mi stačí. Odcházím.“

„Tak to ne!“ Rawlins vyskočil z lavičky a zatarasil Petrovi cestu. „Prosím, vyslechněte mě. Mám samozřejmě hromadu chyb, ale nemůžete mě označit za blbce. Nepatřím mezi ty, kdo nemají dost rozumu, aby nechodili nazí do lijáku. Dnes je jiná motivace, i čísla jsou jiná. Svět se

mění a zavírat oči před touto skutečností znamená říkat si o krvavou lázeň. Nikdo nezvítězí, všichni prohrají.“

„Motivace?“ Chancellor hleděl Jižanovi do očí a marně v nich pátral po náznaku úskoku. „Na co narážíte?“

„Nikdy jsem nezablokoval žádnou rozumnou změnu, ale bojuju a budu bojovat jako kočka chycená do pasti proti každé *nezodpovědné* změně. Přenechat rozhodování o miliardách lidem, kterým chybí kvalifikace a kteří jsou natolik pitomí, že se do deště neoblečou, nás všechny srazí o desetiletí nazpět.“

Petr jen zamrkal. Pokaždé ho fascinovalo, když se představa srazila s realitou. „Co to má společného s těmi informacemi, jimiž podle vás disponuju?“

„Tehdy v Newport News to na me narafičili! Nalili do mě sud whisky a odvlekli mě do uličky, kam bych v životě nepáchl. Ano, možná jsem tu holku ojel, ale v žádném případě jsem ji nezabil! To, co jí udělali, bych prostě *nedokázal*! A já vím, kdo to udělal, a ti černí parchanti vědí, že to vím. Patří k té nejhorší negerské spodině. Černí nacisti, kteří masakrují vlastní lidi a schovávají se za…“

Kdesi v dálce prořízlo vzduch suché plesknutí – a pak se stalo něco neuvěřitelného, něco *nepředstavitelného*. Chancellor v hrůze třeštil oči a nemohl se pohnout.

Rawlinsovi náhle poklesla čelist a nad pravým obočím se mu objevil červený kroužek. Z otvoru vytryskla krev, zprvu proudem a pak již pomaleji stékala přes nemrkající oko a popelavou pokožku. Tělo přesto pořád *stálo*, ztuhlé ve smrti. Teprve po chvíli se Rawlinsovi podlomily nohy a jako náhle ochromený baletní mistr se složil do vlhké trávy.

Petrovi se vydral z hrdla tlumený výdech, náznak výkřiku, jenž nikdy nezazněl. Šok jej obral o hlas i sílu.

Další plesknutí a nad jeho hlavou praskla větev. A ještě jedno – tentokrát se střela s cinknutím odrazila od kovové lavičky a zavrtala se do hlíny těsně vedle něj. Pud sebezáchovy ho zvedl na nohy. Uskočil doleva, vrhl se k zemi a snažil se odkulit mimo palebné pole. Štěkly další tlumené výstřely a kulky rozrývaly trávník. Kolem ucha mu hvízdla střepina; stačilo pár centimetrů a byl by slepý nebo mrtvý. Uhodil se do čela, odřená dlaň ho pálila po nárazu na špičatý kámen. Konečně se dokutálel za jakýsi pomník, shluk balvanů obrostlý keři.

Otočil se na záda. Našel dočasný úkryt, ale do okolní trávy se hrozivě zavrtávaly další a další střely.

Vtom zazněly výkřiky, zděšené, bláznivé, hysterické. Zprava, zleva, *odevšad*! Přemísťovaly se, utichaly, mizely. Pak zazněl burácivý hrdelní hlas, vyžadující bezpodmínečnou poslušnost.

„*Vypadněte odsud!*“

Silná ruka popadla Petra za sako na hrudi. Mocné prsty zmačkaly košili, zaryly se mu do kůže a zvedly ho mimo ochranný štít kamenné hromady. Druhá ruka svírala automatickou pistoli s širokým válcem nasazeným na hlavni, která mířila směrem, odkud se před několika okamžiky střílelo, a plivala krátké záblesky doprovázené obláčky dýmu.

Petr se nezmohl na jediné slůvko protestu. Nad ním se tyčil světlovlasý Alan Longworth. Opovrhovaný agent mu právě zachránil život!

Skrčil se, skočil do křoví a vrhl se mezi pálící kopřivy. Po čtyřech se dral z dosahu střelby a nedbal bolesti v rozedraných dlaních a kolenou. Nevnímal ani, že se plicím nedostává vzduchu, záleželo jen na úniku. O pár metrů dál se zvedl a přikrčen prchal zahradami do bezpečí.

14

Jako náměsíčník procházel ulicemi. Ztratil pojem o místě i čase, orientační smysl jej zcela opustil. Nejprve uvažoval, že by měl vyhledat pomoc, informovat policii, najít někoho, *kohokoliv*, kdo dokáže nastolit pořádek v šíleném chaosu, který jej málem připravil o život. Jenže nikdo takový nebyl. Míjel několik chodců; zadívali se na jeho zablácenou utrmácenou postavu, zhnuseně zavrtěli hlavou, odvrátili se a spěchali pryč. Belhavě sešel do vozovky; rozezněly se houkačky a řidiči, kteří ho museli objíždět, na něj vztekle hrozili. V téhle klidné čtvrti člověk na policejní hlídku hned tak nenarazí.

Bušilo mu ve spáncích, levé rameno měl v jednom ohni, čelo ho pálilo, jako by mu je někdo několikrát přejel rašpli. Zadíval se na krvácející pravou dlaň.

Jen pomalu se jeho mozek s přibývajícími kilometry vracel alespoň částečně do normálních kolejí. Podivný pocit a ještě podivnější proces. Věděl – a současně nic netušil. Velmi nebezpečný stav mysli. Nejasně si uvědomoval, že sebeobranný instinkt nedokáže odvrátit útoky na schopnost jasného uvažování, a tak se pokusil znepokojivé obrazy ze svého vědomí zapudit. Zoufale se snažil nabýt ztracenou rovnováhu. Čekají jej závažná rozhodnutí, která nesnesou odklad.

Podíval se na hodinky a cítil se jako cestovatel, jenž zabloudil v neznámé zemi a bylo mu řečeno, že pokud se nedostane v určitou dobu na určené místo, znamená to, že zabloudil. A on sešel ze správné cesty mnohokrát. Na tabulce na nároží si přečetl jméno ulice. Vůbec nic mu neříkalo.

I slunce potvrdilo, že poledne ještě neminulo. Byl za to vděčný. Čtyři hodiny slepě bloudil městem.

Čtyři hodiny. Pro smilováni boží, potřebuju pomoc.

Auto! Jeho mercedes zůstal zaparkovaný na ulici před západním vstupem do Cloisters. Sáhl do kapsy pro peněženku. Na taxík to postačí.

„Tak jsme u západní brány, šéfe, ale žádnýho meďoura tu nevidím," konstatoval růžovolící taxikář. „Kdy říkáte, že jste ho tu nechal?"

„Dnes časně ráno."

„A to jste si nevšiml značky? Tohle je rušná ulice."

Chancellor zaparkoval v zákazu stání.

„Byla ještě tma," vysvětlil Petr zahanbeně a udal řidiči svou adresu na Manhattanu.

Když taxík projel Lexington Avenue a odbočil na Jedenasedmdesátou ulici, Petr zamrkal úžasem. Jeho mercedes stál před domem, přímo u schodů před vchodem do jeho bytu. Stál tam v celé své nablýskané tmavomodré nádheře, od níž se odrážely sluneční paprsky. Podobný automobil byste v okolí hledali marně.

Po krátký okamžik Petr nechápavě uvažoval, jak se komu podařilo přemístit limuzínu z vedlejší ulice, kde ji předchozího večera odstavil. Určitě s ním přejela Kateřina. Dělala to často, protože přísné předpisy městské rady zakazovaly parkování v bočních ulicích po osmé hodině ranní.

Kateřina? Ach, Ježíši Kriste, co se to s ním děje?

Čekal na chodníku, dokud taxi nezmizelo za rohem, a pomalu zamířil k mercedesu. Opatrně si vůz prohlédl – jako předmět, který kdysi znal, ale už před lety jej ztratil. Za stěračem objevil složený papírek popsaný strojem.

> Situace se vymkla kontrole. Už se to nestane. A už mě nikdy neuvidíte.
>
> Longworth

Chancellor se chystal lístek vztekle roztrhat, ale pak něco upoutalo jeho pozornost. Papír byl jemný a přitom tvrdý, nahoře oříznutý, písmena o v textu lehce vystupovala nad řádek.

Vzkaz byl napsán jeho psacím strojem na jeho vlastním dopisním papíru, jehož hlavičku pisatel odstranil.

„Jmenuje se Alan Longworth. Josh už o něm ledacos zjistil." Petr se opíral o okno a hleděl na mercedes zaparkovaný před domem.

Anthony Morgan seděl v koženém křesle na druhé straně místnosti, dlouhé štíhlé tělo nezvykle strnulé.

„Vypadáš otřesně. Kolik jsi toho včera vypil?"

„Ani kapku. Mizerně jsem se vyspal. Když už se mi podařilo usnout, budily mě zlé sny. Jenže o to teď nejde…"

„Ale nepil jsi," skočil mu do řeči Morgan.

„Vždyť říkám, že ne!"

„A Josh je v Bostonu?"

„Jo. Vrací se kyvadlovým letem ve čtyři. Máme spolu domluvenou večeři."

Očividně přesvědčený a uklidněný Morgan vstal z křesla. „V tom případě mi, pro smilování boží, vysvětli, proč jsi nezavolal na policii?“ zeptal se důrazně. „Co si sakra myslíš? Stal ses svědkem vraždy! Na vlastní oči jsi viděl, jak zabili člověka! Kongresmana!“

„No jo, já vím. A chceš slyšet ještě něco horšího? Mám okno. Čtyři hodiny jsem se motal po městě jako v totální mlze a v nejmenším netuším, kde jsem se pohyboval.“

„Poslouchal jsi rádio? Ta vražda se už určitě dostala do zpráv.“

„Vůbec mě nenapadlo ho zapnout.“

Tony přistoupil k přijímači zabudovanému do stěny, naladil zpravodajskou stanici a ztlumil zvuk. Pak zamířil ke svému spisovateli a přinutil jej, aby se odvrátil od okna. „Teď mě dobře poslouchej. Víš, že jsem vždycky první, na koho se můžeš s důvěrou obrátit. Ale za dané situace je vskutku nejvhodnější policie. Potřebuju vědět, proč jsi ten zločin neoznámil.“

Chancellor obtížně hledal slova. „Já vlastně ani nevím. Nedokážu to vysvětlit.“

„No dobře, co se dá dělat,“ odvětil tiše Morgan.

„Moment, já teď nemluvím o hysterii. Na tu si pomalu zvykám. Jde o něco jiného.“ Petr ukázal příteli poraněnou dlaň. „Přijel jsem k parku Fort Tryon vlastním vozem. Podívej se mi na ruce. Na volantu by měly být moje otisky, dokonce i kapky krve. Tráva byla mokrá a hlína, v které jsem lezl, rozměklá. Podívej se na moje kalhoty a sako. Auto by mělo být samé bláto. Jenže není. Je vydrhnuté, čisté, jako kdyby ho právě dovezli z autosalonu. Navíc ani netuším, jak se sem dostalo. A potom ten vzkaz za stěračem. Napsaný mým psacím strojem na mém hlavičkovém papíře. A k tomu připoj ty čtyři prázdné hodiny po té… hrozné události, během kterých nedokážu vysvětlit ani zdůvodnit své pohyby a chování!“

„Přestaň, Petře!“ Morgan ho popadl za ramena a zvýšil hlas. „Tohle není román a ty nejsi postava jedné ze svých knih! Toto je skutečnost, která se opravdu stala.“ Po krátké odmlce tiše dodal: „Zavolám na policii.“

Dva detektivové z dvaadvacátého okrsku přerušovali Petrovo líčení sporadickými dotazy. Staršímu bylo přes padesát a měl zvlněné prošedivělé vlasy, mladší byl černoch zhruba stejného věku jako Chancellor. Z obou čišela chladná rozvaha zkušených profesionálů, kteří se snaží svědka spíše uklidnit než zahnat do úzkých.

Když spisovatel domluvil, starší policista požádal, jestli si může zatelefonovat, kdežto mladší se začal vyptávat na román *Sarajevo!* Moc se mu prý líbil.

Teprve když se druhý detektiv vrátil, si Petr uvědomil, že jej jeho černý kolega vtáhl do debaty o knize záměrně, aby mu tak zabránil poslouchat, co do telefonu říká. Nemohl než oba profíky v duchu obdivovat a slíbil si, že si tuhle fintu zapamatuje.

„Pane Chancellore," začal šedovlasý detektiv opatrně, „zdá se, že tu máme jistý problém. Když nám pan Morgan zavolal, okamžitě jsme do Fort Tryonu poslali pohotovostní tým. Abychom ušetřili čas, vyslali jsme spolu s ním i technické specialisty. A abychom zabránili znehodnocení důkazů, požádali jsme nejbližší policejní okrsek v Bronxu o zajištění místa činu. V parku nebyly zjištěny žádné stopy po střelbě, půda není nijak narušena."

Petr na policistu nevěřícně vytřeštil oči. „Vyloučeno! Určitě se mýlíte! Já jsem tam byl!"

„Našim lidem se nestává, že by něco přehlédli."

„Nedívali se dost pozorně! Snad si nemyslíte, že jsem si takovou šílenost prostě vyfabuloval!"

„Váš příběh zněl dost přesvědčivě," usmál se černoch. „Třeba jste si chtěl prakticky ověřit nějaký nápad."

„Tak moment!" vmísil se do rozhovoru Morgan. „Takovou pitomost by Petr v životě neudělal."

„Bylo by to od něj skutečně dost hloupé," přikývl starší policista, ovšem nikterak přesvědčeně. „Falešné ohlášení zločinu je protizákonné. *Jakéhokoliv* zločinu, nemluvě o vraždě."

„Copak jste se všichni zbláznili…" Petr se odmlčel. „Vy mi nevěříte, že? Někdo vám něco ohlásí do telefonu a vy tomu uvěříte jako evangeliu a ihned dospějete k závěru, že jsem blázen. Bože, co jste vlastně vy dva za policajti?"

„Velmi schopní a dobří," prohlásil černoch.

„Tak to si já nemyslím. Zatraceně, řekl bych spíš pravý opak!" Chancellor šouravě zamířil k telefonu. „Naštěstí existuje způsob, jak tento spor rozřešit. Uplynulo už dobrých pět šest hodin." Vytočil číslo a téměř okamžitě promluvil: „Informace Washington? Potřeboval bych číslo kongresmana Waltera Rawlinse do jeho kanceláře ve Sněmovně reprezentantů."

Zopakoval číslo, jak mu je operátorka diktovala. Tony Morgan souhlasně přikyvoval, zatímco detektivové mlčky poslouchali.

Chancellor znovu vytočil číslo a tentokrát se mu čekání zdálo nekonečné. Srdce mu bušilo jako o závod. Sám sobě pochopitelně věřil, ale musel přesvědčit o své pravdě i policii.

Konečně se na lince ozval tichý ženský hlas se zřetelným jižanským přízvukem a Petr požádal o rozhovor s kongresmanem.

Při dalších ženiných slovech bušení v jeho spáncích nesnesitelně zesílilo a oči se mu zakalily.

„Stala se hrozná věc, pane. Zarmoucená rodina nám to sdělila teprve před pár minutami. Pan kongresman je mrtvý. Zemřel dnes v noci na infarkt. Ve spánku."

„Ne. *Ne!*"

„I nás ta zpráva zdrtila, pane. Datum konání pohřbu bude oznámeno…"

„Ne! To je lež! Nevykládejte mi tady o infarktu! Před pěti šesti hodinami byl tady v New Yorku! Je to bohapustá *lež*!"

Petr cítil, jak mu někdo pokládá ruce na ramena, bere mu sluchátko a táhne jej od telefonu. Kopal kolem sebe a zuřivě se oháněl lokty po policistovi, který ho držel. Pravou paži měl volnou – natáhl se po nejbližší hlavě, sevřel v pěsti hrst vlasů a škubl, až nešťastníkovi málem strhl skalp. Muž klesl na kolena a zvedl k němu oči.

Na Petra hleděla Morganova tvář zkřivená bolestí, ale Tony ani pohybem nenaznačil snahu se bránit.

Morgan. Morgan, jeho *přítel*. Proboha, co to provedl?

Chancellor ochabl a jako by se stáhl do sebe. Čísi ruce ho uložily na podlahu.

„Nevznesou proti tobě žádné obvinění." Tony Morgan vešel do ložnice se dvěma skleničkami v rukou. „Projevili vzácné pochopení."

„Což znamená, že jsem úředně potvrzený blázen," dodal Chancellor z postele, kde ležel s ledovým obkladem na čele.

„K čertu, to ne. Jsi prostě vyčerpaný. Pracoval jsi moc dlouho a příliš tvrdě. Lékaři se ti to snažili vymluvit, ale ty…"

„Kristepane, Tony, na mě tohle zkoušet nemusíš." Petr se posadil. „Každé slovo, které jsem řekl, byla pravda."

„No dobře. Tady máš pití."

Chancellor si vzal sklenku, avšak nenapil se a odložil ji na noční stolek. „Promiň, kamaráde." Ukázal na křeslo. „Sedni si. Chci ti něco důležitého objasnit."

„Dobře." Morgan klesl do křesla a natáhl dlouhé nohy před sebe, ovšem jeho zdánlivá nonšalance Petra neoklamala. Nakladatelovy oči prozrazovaly hloubku jeho znepokojení.

„Klidně a rozumně," pokračoval Chancellor. „Myslím, že vím, co se stalo. A už se to nebude opakovat, což vysvětluje Longworthův vzkaz. Chce, abych tomu věřil, protože jinak je vyřízený. Ví, že bych ztropil pořádný kravál."

„Kde jsi vzal vůbec čas o té věci přemýšlet?"

„Během těch čtyř hodin, co jsem se motal ulicemi. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale kousky skládačky do sebe začaly zapadat. A když jsi s těmi policajty sešel dolů ke vchodu, najednou jsem spatřil celkový obraz.“

Morgan zvedl pohled od sklenky. „Obraz, kousky skládačky… Promiň, ale to jsou kecy.“

„Mýlíš se. Žádné kecy. Longworth je totiž nucen uvažovat jako spisovatel. Musí přemýšlet jako já. Copak to nechápeš?“

„Nechápu, ale nevadí. Klidně pokračuj.“

„Longwortha musí někdo zastavit a on ví, že to vím já. Probudil můj zájem střípky informací a jedním dojemným příkladem toho, co by se mohlo stát, kdyby Hooverovy svazky stále existovaly. Nezapomeň, že on osobně ty svazky viděl. Obsahovaly spoustu kompromitujících dokladů. Potom, aby se ujistil, že jsem opravdu spolkl návnadu, mi předložil další příklad. Rasistický jižanský kongresman, falešně obviněný ze znásilnění a vraždy mladé černošky. Longworth uvedl v pohyb skryté síly a já se ocitl v jejich středu. Ale když už mu všechno běželo podle plánu, uvědomil si, že zašel příliš daleko. Nastražená past znamenala ve skutečnosti vraždu, s čímž ani v nejmenším nepočítal. Naštěstí to zjistil ještě včas a v posledním okamžiku mi zachránil život.“

„A tím současně zachránil tvou knihu?“

„Ano.“

„Ne!“ Morgan se vymrštil z křesla. „Mluvíš jako skautík u táboráku. Ostatně, čemu se divím? Je to tvoje práce. Všichni beletristé jsou svým způsobem jako skauti u táboráku. Ale pro smilování boží, nezaměňuj svoje představy se skutečností!“

Chancellor zkoumal výraz nakladatelova obličeje a s bolestí v srdci pochopil hořkou pravdu. „Ty mi nevěříš, vid?“

„Chceš slyšet upřímnou odpověď?“

„Copak jsme změnili pravidla?“

„Výborně.“ Tony dopil sklenku. „Myslím, že jsi opravdu byl v Cloisters. Netuším ovšem, jak ses dostal dovnitř. Nejspíš jsi přelezl zeď. Vím, jak máš rád časné ranní procházky, a ten park musí být za úsvitu nádherný. Domnívám se, že jsi zaslechl zprávu o Rawlinsově smrti…“

„A kde asi? Jeho sekretářka mi sdělila, že se o tom dozvěděli před pár minutami!“

„Omlouvám se, ale to jsi slyšel ty, já ne.“

„Ach, kristepane!“

„Já se tě nechci dotknout, Petře, ale ještě před rokem nikdo netušil, jestli přežiješ, nebo zemřeš. Utrpěl jsi strašnou ztrátu. Všichni jsme věděli, že Kateřina pro tebe znamenala celý svět… Před šesti měsíci jsme se

domnívali – a já jsem o tom byl přesvědčen –, že jsi jako spisovatel vyřízený. Cítil jsem to v tobě. Touha se kamsi vytratila, kluk od táboráku tragicky zahynul na pensylvánské dálnici. I po propuštění z nemocnice jsi celé dny, ba celé týdny nepromluvil. Ani slovo. A potom jsi začal pít. Jenže před třemi týdny ses nečekaně probudil. Vybuchl jsi jako sopka. Přiletěl jsi ze západního pobřeží vzrušený tak, jak jsem tě dosud nikdy nezažil. Překypoval jsi energií a nemohl ses dočkat, až se budeš moci pustit do práce. Hnala tě touha po pomstě, *silná* touha po pomstě… Chápeš, co chci říct?“

„Co?“

„Lidská mysl je zranitelná. Nedokáže ze dne na den akcelerovat z nuly na rychlost zvuku, aniž by ji to nepoznamenalo. Něco se muselo zlomit. Sám tvrdíš, že jsi čtyři hodiny chodil po městě a nevíš kde.“

Chancellor bez hnutí zíral na Morgana a hlavou mu táhly protichůdné myšlenky. Zlobil se na nakladatele za to, že mu nevěří, a přesto současně cítil nevysvětlitelnou úlevu. Možná to takhle bude lepší. Morgan je svým povahovým založením typický ochránce a události uplynulého roku v něm ještě více posílily přirozené instinkty. Petr s jistotou věděl, co by nakladatel udělal, kdyby mu uvěřil – okamžitě by knihu zablokoval.

„Tak dobře, Tony. Zapomeňme na to. Je po všem. Není mi zrovna do skoku a nechci tě přesvědčovat o opaku. Jenom prostě najednou nevím, co mám dělat.“

„Ale já to vím,“ odvětil Morgan vlídně. „Napijeme se.“

Munro St. Claire se díval, jak Varak vchází do knihovny v jeho georgetownském domě. Agent měl pravou paži zavěšenou na pásce, zranění na levé straně krku si přelepil gázou. Varak za sebou zavřel dveře a přistoupil k diplomatovi, který seděl za svým psacím stolem. Bravo se tvářil upjatě.

„Co se stalo?“

„Všechno je zařízeno. Jeho soukromá cessna čekala na letišti ve Westchesteru. Dopravil jsem ho do Arlingtonu a povolal jsem lékaře, který spolupracuje s Národní bezpečnostní radou. Jeho manželka neměla na vybranou a ani se nechtěla stavět na odpor. Rawlins nebyl pojištěn proti atentátu a ona sama je všechno možné, jenom ne svatá. Vím o některých barvitých epizodách z jejího života.“

„A co ti ostatní?“ zajímal se Bravo.

„Byli tři a jeden z nich je mrtvý. Jakmile se Chancellor dostal do bezpečí, zastavil jsem palbu a stáhl se k okraji parku. Rawlins byl mrtvý. Co jiného mohli ještě chtít? Utekli a mrtvolu svého společníka vzali

s sebou. Prošel jsem místo činu, posbíral jsem nábojnice a kulky, zahrabal jsem díry po střelách a urovnal zválenou trávu. Nezůstala jediná použitelná stopa.“

Bravo vstal ze židle a jeho oči sršely hněvem. „To, co jste provedl, dalece přesahuje všechny stanovené meze! Dopustil jste se činů, o nichž jste musel vědět, že bych je nikdy neschválil. Svévolně jste ohrozil Chancellora a dva lidé kvůli vám zemřeli.“

„Jeden z nich byl nájemný vrah,“ opáčil Varak nevzrušeně. „A Rawlins nesl na čele Kainovo znamení. Jeho smrt byla jen otázkou času. Pokud se týká Chancellora, při jeho záchraně jsem nasadil vlastní život a málem jsem o něj přišel. Myslím, že jsem za svůj chybný úsudek zaplatil dostatečně vysokou cenu.“

„Chybný úsudek? Kdo vám dal právo…?“

„Vy. Vy všichni.“

„Muselo vám být jasné, že platí jistá omezení, která nelze překročit.“

„Bylo mi jasné, že chybí stovky osobních záznamů, jejichž zneužití by tuto zemi změnilo v policejní stát! Na tohle byste neměl zapomínat.“

„A vy byste neměl zapomínat, že tato země není Československo a že nežijete v Lidicích roku devatenáct set čtyřicet dva. Už nejste třináctiletý kluk, který se plazil přes hromady mrtvol a chtěl zabít každého, koho pokládal za svého nepřítele. Spojené státy vás před třiceti lety nepřijaly proto, aby se z vás stal osamělý mstitel válečných zločinů.“

„Přijaly mě proto, že můj otec pracoval pro Spojence! Nacisté mého otce brutálně zavraždili, protože pracoval *pro vás*!“ Varakovi potemněly oči; diplomat ho nachytal nepřipraveného a on nedokázal zadržet slzy při vzpomínce na slunečné ráno 10. června 1942, dne, kdy se ujala vlády smrt. Vzpomínal na následující noci, kdy se skrýval v uhelném dole, na dny, kdy na konstrukci těžní věže maloval křížek za každého zabitého Němce, on, třináctiletý hoch. Z dítěte se stal bezohledný zabiják, jehož krvavé tažení zastavil až britský letoun, který jej z protektorátu dopravil do bezpečí.

„Dostal jste vše, oč jste požádal,“ pokračoval Bravo sníženým hlasem. „Svým závazkům jsme dostáli se ctí. Umožnili jsme vám studium na nejlepších školách, poskytli vám všemožné výhody…“

„A umožnili jste mi vzpomínat, Bravo. Na to byste neměl zapomínat.“

„To je pravda,“ souhlasil Munro St. Claire.

„Špatně jste mě pochopil,“ dodal Varak spěšně. „Nežádám vás o soucit. Snažím se vám říct, že jsem ani po těch letech nezapomněl.“ Agent postoupil o krok blíž k psacímu stolu. „Už osmnáct let platím za privilegium mít své vzpomínky. Zdůrazňuji, že platím ochotně a rád. Jsem ten nejlepší, koho v Národní bezpečnostní radě máte. Dokážu vypátrat

nacistu pod jakýmkoliv převlekem a jít mu po krku neúnavně jako ohař. A pokud si myslíte, že je nějaký rozdíl mezi tím, co ty chybějící svazky reprezentují, a cíli třetí říše, pak se hluboce mýlíte.“

Varak se s vypětím sil ovládl. Vzrušení mu vehnalo krev do obličeje a měl se co držet, aby na zasloužilého a uznávaného diplomata nezačal řvát, což samozřejmě nepřipadalo v úvahu. Munro St. Claire na agenta mlčky hleděl a cítil, jak jeho vlastní hněv ztrácí na intenzitě.

„Dokážete mluvit velmi přesvědčivě. Svolám Inver Brass. Musím své kolegy informovat.“

„Ne. Nesvolávejte je. Alespoň ne v tuto chvíli.“

„Na tento měsíc máme už stejně naplánovanou schůzku. Musíme zvolit nového Stvořitele. Já jsem příliš starý a totéž platí pro Benátčana a Christophera. Zbývají tedy Prapor a Paris. Hrozná situace…“

„Prosím vás!“ Varak se opřel dlaněmi o desku stolu. „Odvolejte tu schůzku.“

St. Claire přimhouřil oči. „Proč?“

„Chancellor začal psát knihu. Předevčírem odevzdal první část rukopisu. Přečetl jsem si ji. Pronikl jsem do kanceláře firmy, která zajišťuje přepis.“

„A?“

„Vaše teorie je možná přesnější, než jste doufal. Chancellor si vymyslel pár věcí, které by mě v životě nenapadly. A v jeho knize vystupuje i Inver Brass.“

15

Podzim se změnil v zimu a uhodily mrazy. Volby skončily výsledkem, jenž se dal předvídat stejně snadno jako sněhový poprašek, který pokryl pensylvánský venkov. Prolhanost ruku v ruce s ovlivněnými médii slavila triumf nad kolísavými amatéry. Žádný ze soupeřů nezískal nic, co by stálo za řeč, a ze všeho nejméně republiku.

Petr se o politiku moc nestaral. Jakmile se hráči rozmístili na hřišti, nedělo se nic, co by jej zaujalo. Veškerou svou pozornost věnoval románu. Každé ráno prožíval své osobní dobrodružství. Zdokonaloval příběh a brousil každý detail, jeho postavy se probouzely k životu.

Propracoval se k sedmé kapitole, v níž slušní a spořádaní občané postupně dospívají k vrcholně nemravnému rozhodnutí – spáchat vraždu, zlikvidovat J. Edgara Hoovera.

Dříve než přikročil k vlastnímu psaní každé kapitoly, připravil si její nástin, který ovšem potom odložil a jen zřídka se do něj podíval. Tuhle techniku mu před lety doporučil Anthony Morgan:

Musíš vědět, kam směřuješ. Udej si směr, abys později nebloudil, ale neomezuj svou přirozenost a nechej se jí vést.

Ten Tony je docela podivín, pomyslel si Chancellor, když se skláněl nad psacím stolem. Během týdnů, které uplynuly od šílených událostí v Cloisters, spolu několikrát mluvili, avšak Morgan se o nich ani jednou nezmínil. Jako kdyby se nic nestalo.

Prvních sto stran románu si pochopitelně přečetl a prohlásil je za to nejlepší, co Petr dosud napsal. To bylo nejdůležitější. Záleželo pouze na knize, ostatní, šlo stranou.

Kapitola 7 – Nástin

Deštivé odpoledne v apartmánu washingtonského hotelu. Senátor sedí u okna a dívá se, jak na sklo dopadají kapky. V duchu se vrací třicet let do minulosti. Studoval prvním rokem na univerzitě, když došlo k incidentu, který jej o tři desetiletí později vyřadí z boje o prezidentskou funkci. Ať už za tou indiskrecí stál kdokoliv, Hooverův posel se vyjádřil zcela nedvojsmyslně. Senátor si už ani přesně nevzpomínal, jak se to tehdy stalo. Pod vlivem mladických emocí se jeho podpis ocitl na členském průkazu organizace, o níž později vyšlo najevo, že patří k aparátu komunistické strany.

Neškodná záležitost, snadno obhajitelná a v konečném důsledku v podstatě směšná – ovšem ne u někoho, kdo usiluje o Bílý dům. Stačila, aby ho jako kandidáta diskvalifikovala. Všechno by se pochopitelně vyvíjelo jinak, kdyby jeho současné politické postoje ladily se zájmy ředitele Federálního úřadu pro vyšetřování.

Senátorovy úvahy přeruší příchod novinářky, kterou Hoover umlčel a dnes patří k Jádru. Politik vstává a nabízí jí drink.

Žena odpovídá, že kdyby mohla nabídku přijmout, rozhodně by nestála v tomto hotelovém pokoji. Vysvětluje, že je vyléčená alkoholička. Už pět let se nedotkla sklenky, ale předtím bývala často celé dny opilá. Právě na to ji Hoover dostal. Během jedné z těch alkoholových jízd ji někdo vyfotografoval.

„Nejvýstižněji to lze popsat jako neobvyklé sexuální praktiky ve společnosti různých mužů pochybné pověsti. Ale při všem, co je mi svaté, přísahám, že si na nic nepamatuju. Bože můj, jak bych mohla vědomě něco takového udělat?“

Fotografiemi nyní disponoval Hoover a s jejich pomocí její kritiku účinně umlčel.

Přichází třetí člen skupiny. Je to bývalý vysoký vládní úředník popsaný v první kapitole, jehož smrtelným hříchem je utajovaná homosexualita.

Přináší špatnou zprávu. Hoover uzavřel dočasné spojenectví s Bílým domem. Každý vážnější kandidát opozice bude konfrontován s kompromitujícími důkazy a vyřazen z volebního boje. Kde pochybí fakta, nastoupí fabrikáty z dílny FBI. Samotné jméno Federálního úřadu pro vyšetřování vyvolá mezi politiky zděšení. Než se vzchopí k obraně, škody už nebude možné napravit.

Opozice tedy nasadí jako vyzyvatele svého nejslabšího kandidáta a současný prezident má vítězství v kapse. Neodmyslitelnou podmínkou uzavřené dohody byla ovšem skutečnost, že Hoover hrozí stejně nebezpečnými zbraněmi nejen opozici, ale i Bílému domu. Prostě a jednoduše řečeno, ředitel ovládl všechny důležité pozice v zemi a ze skrytu ji celou řídí.

„Zašel příliš daleko. Mrtvoly se hromadí a obětí rychle přibývá. Musí být odstraněn a mně je srdečně jedno jak, i kdyby to znamenalo atentát.“

Slova někdejšího vysokého vládního úředníka senátorem otřásla. Dobře ví, jaké to je cítit pod žebry Hooverův nůž, ale existují přece i zákonné způsoby, jak proti řediteli FBI bojovat. Vytáhne z kufříku Meredithovo hlášení.

Dohodnou se, že se spojí s poslem, s mužem, který používá Hooverovy soukromé svazky, a za každou cenu se ho pokusí získat na svou stranu. Musí se těch materiálů zmocnit!

„Hlavně ty svazky. Jestliže je lze zneužívat, jako to dělá Hoover, pak také můžeme situaci obrátit a využít je ke konání dobra! To znamená popravu. Není vyhnutí.“ Bývalého vysokého vládního úředníka nelze zviklat.

Senátor už nechce nic slyšet a odmítá připojit svůj souhlas. Odchází a na prahu jen oznámí, že zorganizuje schůzku s Meredithem.

Petr dopsal. Na tomhle už může stavět a začít psát další kapitolu.

Zvedl tužku a pustil se do práce.

Popsané stránky mu rostly pod rukama a čas pro něj ztratil smysl. Trvalo dlouho, než se protáhl a vzhlédl k oknu. Překvapilo ho, že venku poletují sněhové vločky. Musel si připomenout, že již pomalu končí prosinec. Kam se ty měsíce poděly?

Před hodinou mu paní Alcottová přinesla noviny a Petr se rozhodl, že si udělá přestávku. Bylo půl jedenácté a psal od tři čtvrtě na pět. Natáhl se pro noviny položené na kávovém stolku a otevřel je.

Obvyklé titulky. Pařížská jednání uvízla na mrtvém bodě – ať už to znamenalo cokoliv. Lidé umírali; co znamená *tohle*, Petr věděl až moc dobře.

Jeho zrak padl na sloupek v pravém dolním rohu první stránky a hlavou mu projela ostrá bolest.

GENERÁL BRUCE MACANDREW OBĚTI VRAŽDY
Tělo vyplavilo moře na pláži Waikiki

Waikiki! Proboha svatého! Havaj!

Zpráva působila hrozivě. Na MacAndrewově mrtvole se našly dva průstřely. Jedna kulka proletěla krkem, druhá vnikla pod levým okem do lebky. Smrt nastala okamžitě. K vraždě došlo před deseti až dvanácti dny.

O generálově pobytu na Havaji zřejmě nikdo nevěděl. Nenašel se žádný záznam o letence nebo hotelové rezervaci na jeho jméno. Vyšetřování mezi příslušníky posádky umístěné na souostroví nepřineslo žádné doplňující informace, generál očividně nikoho nekontaktoval.

Petr četl dál až k předposlednímu odstavci na konci stránky.

Manželka zemřela před pěti týdny

Zpráva nezacházela do podrobností. Žena prostě zemřela „po dlouhé a těžké nemoci, která jí v posledních letech zabránila udržovat společenské styky“. Pokud reportér znal další detaily, ohleduplně je vynechal.

Poslední odstavec přinesl podivný obrat. Pokud žurnalista zachoval nějaké ohledy k paní MacAndrewové, na generála zaútočil slovy, která jako by vypadla z rodícího se románu o Hooverovi.

> Havajská policie údajně prošetřuje pověsti, že se jistý bývalý vysoký představitel armády Spojených států zapletl s kriminálními živly, operujícími z malajského poloostrova přes Honolulu. Na Havajských ostrovech žije řada vysloužilých důstojníků s rodinami. V dané chvíli nelze potvrdit ani vyvrátit, zda se tyto dohady nějak dotýkají zavražděného generála.

Tak proč o tom píšeš? pomyslel si Petr zlostně a vzpomněl si na dojemný obraz starého vojáka objímajícího svou ženu. Nalistoval pokračování článku uvnitř listu. Krátký životopis a stručný přehled MacAndrewovy vojenské kariéry vyvrcholil zmínkou o generálově náhlé a nečekané rezignaci a jeho sporech se Spojeným výborem náčelníků štábů a končil spekulacemi v tom smyslu, že šlo o důsledek onemocnění jeho manželky. Poté autor naznačil, že uznávaný generál „byl vystaven extrémnímu psychickému tlaku“. Bylo na čtenáři, aby si sám spojil onen „psychický tlak“ s „pověstmi prošetřovanými havajskou policií“, k čemuž nebylo třeba žádné zvláštní inteligence.

Závěrečný odstavec pak opět přinášel podivný obrat a Petr překvapeně zamrkal. Neuvědomil si, že MacAndrew má dospělou dceru. Podle popisu v článku to musela být bytostně nezávislá a horkokrevná mladá žena.

> Na dotaz našeho reportéra, který ji navštívil v jejím newyorském bytě, Alison MacAndrewova (31), zaměstnaná jako ilustrátorka u reklamní agentury Weltona Greena se sídlem na Třetí avenue 950, vztekle zareagovala na spekulace ohledně otcovy smrti: „Vyštvali ho z armády a teď se snaží zničit jeho pověst. V posledních dvanácti hodinách jsem se několikrát telefonicky spojila s havajskými úřady. Policie dospěla k závěru, že můj otec zahynul, když se bránil ozbrojeným lupičům, kteří mu ukradli náprsní tašku, hodinky, pečetní prsten a peněženku.“
>
> Na dotaz, zda může vysvětlit chybějící letenku a hotelovou rezervaci, slečna MacAndrewova odpověděla: „Na tom není nic divného. Rodiče obvykle cestovali pod cizím jménem. Kdyby armádní činitelé na Havaji tušili, že tam tráví dovolenou, nedali by mu pokoj.“

Petr pochopil, co chtěla říct. Pokud MacAndrew cestoval se svou duševně nemocnou manželkou, samozřejmě ji chránil tím, že použil falešné jméno. Jenže jeho žena už byla mrtvá. A Chancellor věděl, že na Havaj neodletěl na dovolenou, nýbrž vyhledat Alana Longwortha.

A Longworth ho zabil.

Petr si nechal noviny vyklouznout z rukou a zachvěl se odporem, vyvolaným částečně vztekem a částečně pocitem viny. Co to provedl? Co to připustil? Kvůli němu zemřel slušný člověk. Kvůli čemu?

Kvůli knize.

Ve své mesiášské snaze setřást ze sebe vlastní vinu Longworth znovu zabíjel. *Znovu*, protože byl odpovědný za smrt kongresmana Rawlinse v Cloisters stejně jistě, jako kdyby sám stiskl spoušť vražedné zbraně. A teď další smrt, další vražda na opačném konci světa.

Chancellor nejistě odkulhal od pohovky a bezcílně procházel místností, chráněnou svatyní, která žila fikcí a v níž byly život a smrt pouze produktem spisovatelské fantazie. Ovšem mimo tuto místnost život a smrt reálně existovaly a nyní se ho přímo dotkly, neboť byly součástí jeho fikce. Písmena na papíru ožila motivy, které poháněly jiné životy a přinášely smrt jiným lidem. *Skutečné* životy, *skutečnou* smrt.

Co se vlastně kolem něho děje? Noční můra, realističtější a děsivější než výplod nejbujnější fantazie, se odehrává přímo na pozadí románové fikce. *Zlý sen.*

Jako na povel se zastavil u telefonu. Myšlenky na MacAndrewa v něm vyvolaly vzpomínku na stříbrný Lincoln Continental a na nehybnou masku obličeje za volantem.

Petr si náhle vzpomněl, co se před několika měsíci chystal udělat, než ho vyrušil Rawlinsův telefonát, první akt tragédie, jež vyvrcholila šílenstvím v parku Fort Tryon. Chtěl zavolat na policejní stanici v Rockville ve státě Maryland! Nezavolal, už se k tomu nedostal. Mozek chránil tělo tím, že zapomněl. Dnes si tedy vzpomněl – i na jméno policisty. Jmenoval se Donnelly.

Zavolal na informace, zjistil předčíslí Rockville a o půl minuty později již mluvil se službukonajícím policistou, který se mu představil jako seržant Manero. Petr uvedl datum, popsal incident na okresní silnici a jmenoval strážníka Donnellyho.

Manero zaváhal. „Jste si jistý, že voláte správně do Rockville, pane?“

„Samozřejmě!“

„Jakou barvu měl ten hlídkový vůz, pane?“

„Barvu? To nevím. Asi černobílý nebo modrobílý. Záleží na tom?“

„V Rockville žádný policista Donnelly neslouží, pane. Naše hlídkové vozy jsou zelené s bílými pruhy.“

„No tak byl zelený! Strážník mi řekl, že se jmenuje Donnelly. Odvezl mě do Washingtonu.“

Ve sluchátku cvaklo, jak seržant pozdržel hovor. Chancellor hleděl z okna na sněhové vločky hnané větrem a uvažoval, jestli opravdu neztrácí zdravý rozum. A to už se Manero vrátil na linku.

„Pane, držím v ruce služební záznamy za celý týden, v němž mělo podle vás dojít k onomu incidentu. O dopravní nehodě, na které by se podílely automobily Chevrolet a Lincoln Continental, tady není ani zmínka.“

„Byl to stříbrný Mark čtyři! Donnelly mi tvrdil, že ho zadrželi! Řidička v tmavých brýlích se srazila s poštovní dodávkou.“

„Opakuji, pane, že v Rockville žádný policista Donnelly…“

„Zatraceně! Musí tam sloužit!“ Petr se neovládl a řval do telefonu. Čelo se mu orosilo potem, bolest ve spáncích zesílila. V myšlenkách se spěšně vracel do minulosti. „Už vím! Tvrdil, že byla opilá! Prý je to alkoholička s několika záznamy v rejstříku kvůli řízení v opilosti. Ano, to je ono! Manželka majitele autosalonu Lincoln-Mercury… v Pikesville!“

„Tak moment, pane!“ Seržant zvýšil hlas. „Má to snad být pokus o žert? Moje žena pochází z Pikesville, její rodiče tam dodnes žijí a já moc dobře vím, že tam žádný autosalon Lincoln-Mercury není! Takový bourák si tam totiž nikdo nemůže dovolit, jasné? A u nás žádný policista Donnelly neslouží! Okamžitě ukončete hovor a přestaňte mi bránit ve výkonu služebních povinností!“

Linka oněměla. Chancellor stál jako socha a nevěřil svým uším. Znamená to snad, že žije ve snu?

Půjčovna automobilů na Dullesově letišti! Volal tam z hotelu Hay-Adams a mluvil s vedoucím, který ho ujistil, že se o všechno postará a že mu jenom pošle účet. Vytočil číslo.

„Ano, na náš rozhovor si samozřejmě vzpomínám, pane Chancellore. Vaše poslední kniha se mi moc…“

„Dostali jste to auto zpátky?“

„Zajisté.“

„V tom případě ho musel někdo z Rockville odtáhnout. Setkal se ten člověk s policistou jménem Donnelly? Mohl byste to pro me zjistit?“

„To nebude nutné. Vůz stál druhý den na našem parkovišti. Uvedl jste, že byl vážně poškozen, ale my jsme žádnou škodu nezjistili. Náš dispečer tehdy dokonce prohlásil, že tak čistý auťák nám ještě nikdy nikdo nevrátil.“

Petr mobilizoval vůli, aby nevybuchl. „Ten člověk, který vám to auto přivezl, musel něco podepsat, ne?“

„Ano, samozřejmě.“

„Můžete mi zjistit, kdo to byl?“

„Jestli chvíli počkáte, hned vám to vyhledám.“

„Počkám.“ Petr drtil sluchátko takovou silou, až mu bodlo v předloktí. Venku padal sníh.

„Pane Chancellore?“

„Ano?“

„Obávám se, že došlo k omylu. Podle dispečera patří podpis na faktuře vám. Zřejmě důsledek nedorozumění. Automobil byl vypůjčen na vaše jméno a člověk, který ho vrátil, se nejspíš domníval…“

„Žádné nedorozumění,“ přerušil ho Petr tiše.

„Co prosím?“

„Děkuji.“ Petr zavěsil.

Situace byla náhle zcela jasná. Strašidelná maska místo obličeje. Stříbrný continental. Opravený a vyčištěný chevrolet na parkovišti washingtonské autopůjčovny. Naleštěný mercedes před jeho newyorským bytem. Vzkaz za stěračem.

Longworth. Všechno jeho práce. Groteskní napudrovaná tvář, dlouhé tmavé vlasy, černé brýle… a vzpomínky na tragickou noc, na smrt v průtrži mračen. Longworth se dokonale připravil. Provedl pečlivý průzkum a teď se ho snaží přivést k šílenství. Otázka zní: *Proč?*

Chancellor se vrátil k pohovce; musel si sednout a nechat pominout bolest ve spáncích. Zrak mu padl na noviny – a v té chvíli věděl, co musí udělat.

Alison MacAndrewová.

16

V newyorském telefonním seznamu našel její číslo, avšak linka byla odpojena. To znamená, že má nové, utajené číslo.

Zavolal do reklamní agentury Weltona Greena. Sekretářka mu sdělila, že slečna MacAndrewová bude několik dní mimo město. Důvod nesdělila a Chancellor se neptal.

Pořád však měl adresu, bytový dům na Východní Čtyřiapadesáté ulici. Petr ho znal, stál na nábřeží. Nic jiného dělat nemohl. Musel se s tou ženou setkat a promluvit s ní.

Do mercedesu hodil pár kusů oděvu, rukopis uložil do diplomatického kufříku a odjel do města.

Když mu otevřela, postřehl v jejích velkých tmavých očích inteligenci a zvědavost, okořeněnou zlostí, ačkoliv jinak měla v obličeji výraz spíše smutný a rezervovaný. Byla vysoká a po otci zřejmě zdědila životní sílu a vitalitu, ovšem rysy tváře připomínaly matku – křehké a výrazné současně, s elegantní stavbou kostí. Světle hnědé vlasy si upravila do nedbalého účesu. Na sobě měla béžové kalhoty a žlutou halenku, u krku rozepnutou. Pod očima se jí rýsovaly temné kruhy jako následek žalu, nestavěného však na odiv.

„Pan Chancellor?“ zeptala se přímo a nepodala mu ruku.

„Ano,“ přikývl. „Děkuji, že jste mě přijala.“

„Do telefonu v hale jste mluvil velmi přesvědčivě. Pojďte prosím dál.“

Vstoupil do nevelkého bytu. Vkusně a funkčně zařízený obývací pokoj, moderní nábytek charakterizovaný hladkými liniemi skla a chromu. Pokoj výtvarnice, chladný, až ledově neosobní, jemuž však přítomnost obyvatelky dodávala atmosféru nečekaného pohodlí. Pod odměřeným zevnějškem Alison MacAndrewové přímo hmatatelně probleskovala vřelost charakteru, kterou nedokázala potlačit. Ukázala na křeslo a Petr se posadil. Mladá žena si sedla naproti němu.

„Nabídla bych vám něco k pití, ale nejsem si tak docela jistá, zdali si přeji, abyste se zdržel tak dlouho.“

„Chápu.“

„Přesto nepopírám, že se cítím poctěná. Dokonce bych řekla ohromená.“

„Nebesa, proč?“

„Před několika lety jsem díky otci objevila vaše knihy. Máte ve mně nadšeného fanouška, pane Chancellore.“

„Už kvůli svému nakladateli doufám, že se kromě vás najde pár dalších. Ale to není důležité. Přišel jsem kvůli něčemu jinému.“

„Otci se vaše romány líbily,“ pokračovala Alison. „Měl doma všechny tři a pěl na vás chválu. *Protiúder!* přečetl dvakrát. Říkal o něm, že je to děsivý a velmi pravděpodobný příběh.“

Petr vydechl údivem – generál podobné pocity ani v nejmenším neprojevil. Žádný obdiv, jen vágní náznak, že je mu jméno autora vzdáleně povědomé. „To jsem netušil. Mně nic takového neřekl.“

„Na lichotky si moc nepotrpěl.“

„Mluvili jsme o jiných záležitostech. O věcech, které pro něj byly mnohem důležitější.“

„To už jste říkal do telefonu. Jistý muž vám dal jeho jméno a naznačil, že otec byl k rezignaci donucen. Proč? Jak? Mně taková domněnka připadá absurdní. Ne že by v armádě nebyli lidé, kteří si nepřáli jeho odchod, ale donutit ho k němu nemohli.“

„A co vaše matka?“

„Co je s ní?“

„Byla nemocná.“

„Byla nemocná,“ potvrdila dívka.

„Armáda si přála, aby se jí váš otec zbavil. Odmítl.“

„Rozhodl se tak sám. Je sporné, jestli by se jí nedostalo odbornější péče, kdyby postupoval jinak. Každopádně zvolil pro sebe tu nejobtížnější cestu. Miloval ji a na ničem jiném mu nezáleželo.“

Chancellor ji upřeně pozoroval. Tvrdý výraz, odměřená, pečlivě volená slova, to byl jen povrch, pod nímž pečlivě skrývala svou zranitelnost. Nemohl si pomoci, musel se pokusit prozkoumat, co se skrývá hlouběji. „Mám dojem, že vy ne. Mluvím o lásce k matce.“

Oči jí zablýskaly hněvem. „Moje matka… onemocněla, když mi bylo šest. Vlastně jsem ji nikdy pořádně nepoznala. Byla to prostě žena, s kterou se otec oženil a uchoval si ji v paměti takovou, jakou ji poznal. Odpověděla jsem vám na tu nevyslovenou otázku?“

Petr chvíli mlčel. „Promiňte, chovám se jako neotesaný hlupák. Omlouvám se.“

„Ne jako hlupák. Jako spisovatel. Kdysi jsem s jedním skoro tři roky žila. Pohráváte si s lidmi. Nedokážete se ovládnout.“

„Nechtěl jsem se vás dotknout,“ hájil se Chancellor.

„Řekla jsem, že se nedokážete ovládnout.“

Petr se pokusil převést hovor na jiné téma. „Kdo byl ten váš přítel? Třeba ho znám.“

„Mohl byste. Psal hlavně pro televizi. Teď žije v Kalifornii.“ Jméno ovšem neuvedla; natáhla se pro krabičku cigaret a zapalovač, které ležely na stolku vedle ní, a zapálila si. „Proč se domníváte, že můj otec byl k odchodu z armády donucen?“

„Vždyť jsem vám to právě řekl,“ odpověděl Chancellor zmateně. „Kvůli vaší matce.“

Odložila zapalovač a pohlédla mu tvrdě do očí. „Cože?“

„Armáda na něj naléhala, aby ji poslal do ústavu. Odmítl.“

„A vy si myslíte, že to byl důvod jeho rezignace?“

„Ano, myslím.“

„V tom případě se mýlíte. Jak už jste asi pochopil, měla jsem vůči armádě jisté výhrady, ale její přístup k matce mezi ně nepatřil. Více než dvacet let muži kolem mého otce, jeho nadřízení i podřízení, mu vyjadřovali pouze soucit a pochopení a všemožně mu pomáhali. Copak? Vypadáte překvapeně.“

Taky že byl. Generál se vyslovil zcela jasně. *Tak teď víte, o jakou kompromitující informaci jde… Měla těžkou nehodu. Doktoři tvrdili, že bych ji měl poslat do ústavu…, ale já jsem se postavil proti.* Vojákova slova. „*Jsem* překvapený.“ Předklonil se. „Tak proč váš otec rezignoval? Víte to?“

Dlouze zatáhla z cigarety. Její bloudící oči viděly věci, které Petrovi zůstávaly zahaleny. „Tvrdil, že je vyřízený, že už mu na ničem nezáleží. Když mi to řekl, pochopila jsem, že se už částečně vzdal, a bylo mi jasné, že brzy odejde. Samozřejmě ne tak, jak se to stalo. Že prostě jednou zhasne. Ale něco takového by mě ve snu nenapadlo – zastřelen na jakési odlehlé výspě. Ale hodně jsem o jeho smrti přemýšlela a myslím, že to sedí. Poslední protest. Na samém konci něco sám sobě dokázal.“

„Já vám nerozumím.“

Obrátila k němu pohled. „Nejprostší vysvětlení zní tak, že otec ztratil vůli k životu. Ve chvíli, kdy mi to říkal, to byl ten nejsmutnější muž, jakého jsem kdy viděla.“

Rozrušený Petr chvíli nereagoval. „Použil přesně ta slova? Že už mu na ničem nezáleží?“

„V podstatě ano. Ze všeho se mu dělalo zle. Vnitřní boje v Pentagonu bývají velmi kruté. A zuří pořád, žádný alespoň dočasný klid zbraní. Všem jde jen o zbraně a vybavení, o čím dál víc zbraní, čím dál víc výstroje. Otec říkával, že je to celkem pochopitelné. Muži, co dnes armádu řídí, byli kdysi mladí důstojníci a bojovali ve válce, která byla opravdu důležitá. A tuto

válku nakonec vyhrála převaha ve zbraních a technice. Kdybychom ji tehdy byli ztratili, nezbylo by vůbec nic.“

„Když mluvíte o válce, která byla *opravdu důležitá*, myslíte tím…“

„Myslím tím, pane Chancellore, skutečnost,“ přerušila ho dívka, „že můj otec se pět let ostře stavěl proti naší politice v jihovýchodní Asii. Brojil proti ní při každé příležitosti. Takový postoj byl tehdy velmi osamělý. Lidem jako on se myslím říká *pária*.“

„Bože všemohoucí…“ Petr mimoděk zalétl v myšlenkách k románu o Hooverovi. K prologu. Generál, kterého si vymyslel, byl také pária, zavrženec, jakého Alison MacAndrewová právě popsala.

„Můj otec nebyl politik a jeho názory neměly s politikou nic společného. Uvažoval čistě z vojenského hlediska. Věděl, že tu válku nelze žádným konvenčním způsobem vyhrát a že použití nekonvenčních zbraní nepřipadá v úvahu. Nemohli jsme zvítězit, protože ti, kterým jsme pomáhali, nebyli skutečně zapálení pro svou věc. Ze Saigonu zaznělo víc lží než u všech vojenských soudů v dějinách lidstva dohromady – otcova slova. Pokládal tu akci za nehorázné mrhání lidskými životy.“

Chancellor se v křesle opřel; potřeboval si pročistit hlavu. Slyšel věty, které napsal. V románu. „Věděl jsem, že se generál stavěl kriticky k řadě aspektů vietnamské války. Netušil jsem však, že mluvil i o lžích a o korupci.“

„O ničem jiném prakticky nemluvil. A hodně nahlas. Sestavil sbírku stovek protichůdných hlášení, logistických omylů i počtů mrtvých a zraněných. Jednou mi řekl, že pokud by údaje o našich ztrátách byly jen z poloviny přesné, vyhráli bychom tu válku už v osmašedesátém roce.

„Co to povídáte?“ vyhrkl Chancellor nevěřícně. Přesně takhle to sám napsal.

„Stalo se něco?“

„Ne. Pokračujte prosím.“

„Už není moc co dodat. Zabránili mu účastnit se porad, na kterých neměl chybět. Na zasedáních Sboru náčelníků štábů mu nevěnovali pozornost. Čím usilovněji bojoval, tím okázaleji ho ignorovali. Nakonec pochopil, že to nemá cenu.“

„Co se stalo s těmi hlášeními, která sbíral? S těmi omyly? S těmi lžemi ze Saigonu?“

Alison sklopila zrak. „To byla ta poslední věc, o které jsme mluvili,“ odpověděla tiše. „Bohužel jsme se nepohodli. Já byla naštvaná. Použila jsem tón a výrazy, za které se dnes hluboce stydím. Neuvědomila jsem si, jak je na tom špatně.“

„A ta hlášení?“

Alison zvedla hlavu a podívala se na něho. „Myslím, že je nakonec považoval za symbol. Představovaly měsíce, možná roky neutuchající bolesti a zmaru a obrátila se proti mužům, s nimiž sloužil. Už tomu dál nemohl čelit. Nesnesl marnost svého počínání. Prostě se vzdal."

Petr se znovu předklonil a úmyslně promluvil ostře, naléhavě. „Tohle nevypadá na zkušeného profesionálního vojáka, s nímž jsem mluvil."

„Já vím, že ne. Právě proto jsem na něj křičela. Nebyli jsme pouze otec a dcera, ale důvěrní přátelé. Svým způsobem rovnocenní. Musela jsem rychle dospět; kromě něho jsem neměla nikoho, s kým bych si mohla rozumět."

Chancellor nechal pominout skličující moment. „Před chvílí jste řekla, že se mýlím. Teď je řada na mně. Rezignace byla to poslední, co měl váš otec v úmyslu. A na Havaj neodletěl na dovolenou. Chtěl tam vyhledat muže, který jej donutil odejít z armády."

„*Cože?*"

„Před lety se vašemu otci něco stalo. Něco, co si přál před všemi ostatními utajit. Ten člověk to zjistil a vyhrožoval mu odhalením. Váš otec se mi moc líbil. Obdivoval jsem ho kvůli tomu, zač bojoval, a cítím se hrozně provinile. Upřímněji to vyjádřit neumím. A chtěl bych si o tom s vámi promluvit."

Alison MacAndrewová nehybně seděla a pohled jejích velkých očí neuhnul ani o milimetr. „Nechtěl byste se teď něčeho napít?" zeptala se.

Pověděl jí celý příběh, vše, nač si vzpomněl. Od světlovlasého cizince na pláži v Malibu až po ohromující telefonát na policejní stanici v Rockville dnes ráno. Vynechal pouze vražednou přestřelku v parku Fort Tryon, tím ji nechtěl zbytečně zatěžovat.

Při vyprávění se cítil jako trapný, neschopný pisálek, který usilovně hledá velké téma. S jistotou očekával, že ho prokleje a označí za původce smrti svého otce. Jeho pocit viny byl tak silný, že přímo toužil po jejím odsudku.

Dívka však kupodivu jako by chápala hloubku jeho emocí, a dokonce se jej snažila utěšit. Pokud prý mluví pravdu, pak není žádný zločinec, spíše oběť. Ovšem bez ohledu na to, čemu Petr věřil, nechtěla připustit možnost, že by v pozadí otcovy rezignace stála hrozba odhalení jakéhosi prohřešku v dávné minulosti.

„To nedává smysl. Kdyby něco takového existovalo, někdo by to proti němu použil mnohem dřív."

„Novinářům jste řekla, že ho z armády, cituji, *vyštvali*."

„Ano, ale ne takto. Vyštvali ho tím, že jej zdeptali, ignorovali jeho rozhodnutí. Zažila jsem jejich metody na vlastní oči.“

Chancellor si vzpomněl na prolog svého románu a téměř se bál tu otázku položit. „Co jeho hlášení o korupci v Saigonu?“

„Co je s nimi?“

„Copak není možné, že se vašeho otce někdo snažil zastavit?“

„Vždyť se také snažili. Ale tohle nebylo poprvé, kdy něco takového udělal. Jeho bojová hlášení byla vždy mimořádně kritická. Miloval armádu a chtěl, aby byla co nejlepší. Nikdy by však svou kritiku nezveřejnil, jestli narážíte na tohle.“

„Narážím.“

„V žádném případě. To by rozhodně neudělal.“

Petr nechápal, ale nedožadoval se vysvětlení. Nevyhnutelnou otázku však položit musel: „Proč odcestoval na Havaj?“

Podívala se na něj. „Tuším, co si myslíte. Nebudu vám váš názor vyvracet, ale vím, co mi řekl. Chtěl odjet někam daleko, na dlouhý výlet. Nic mu v tom nemohlo zabránit; matka byla mrtvá.“

Tohle ovšem nebyla odpověď; otázka zůstala viset ve vzduchu. Mluvili dál, dlouhé hodiny, jak se Petrovi zdálo. Nakonec to řekla. Nazítří odpoledne přistane v New Yorku pravidelná linka z Havaje, která dopraví otcovy ostatky. Na Kennedyho letišti převezme rakev vojenská eskorta, která ji přeloží do armádního letadla a zajistí přepravu do Virginie. Pohřeb se koná pozítří v Arlingtonu. Není si jistá, jestli smutný obřad sama zvládne.

„Copak s vámi nikdo nepůjde?“

„Ne.“

„Dovolíte mi, abych vás doprovodil?“

„Nemáte žádný důvod, abyste…“

„Myslím, že mám,“ odvětil Petr pevně.

Stáli vedle sebe na obrovské betonové ploše letištního překladiště. Několik metrů vlevo od nich se vypínali v pozoru dva armádní důstojníci. Silný vítr vířil kousky papíru a suché listí vzdálených stromů. Mohutný letoun DC-10 dosedl na dráhu a posléze zastavil na stojánce. Masivní spodní panel se odklopil a odkryl dutinu nákladového prostoru, pod níž zastavil elektrický vozík. O několik vteřin později spočinula na jeho ložné ploše prostá rakev.

Alison náhle ztuhla a smrtelně zbledla. Třas začal u rtů a přešel do rukou. Hnědé oči, zírající bez mrknutí, se zaleskly a po tvářích stékaly slzy. Petr ji objal kolem ramenou.

Ovládala se, jak nejdéle dokázala; vydržela nesnesitelnou bolest až nesmyslně dlouho. Chancellor cítil křečovité chvění, které jí projíždělo tělem, a přitiskl ji k sobě. Nakonec se složila. Otočila se k němu, zhroutila se na něj a zabořila mu obličej do kabátu, který ztlumil žalostné vzlyky.

„Promiňte… Nechtěla jsem," šeptala. „Slíbila jsem si, že nebudu…"

Objal ji. „Jen se vyplačte. To se přece smí," řekl tiše.

17

Petr se již rozhodl, jenže ona jeho plány zvrátila. Chtěl se na knihu vykašlat, protože ho do ní vlastně vmanipulovali a generál MacAndrew za tu manipulaci zaplatil životem, jak to předchozího večera naznačil Alison.

„Předpokládejme, že máte pravdu," opáčila. „Já tomu sice nevěřím, ale možné to koneckonců je. Nezdá se vám, že právě proto byste měl pokračovat?"

Nemýlila se.

Seděl ve vojenském letadle přes uličku vedle ní. Chtěla být sama; vycítil to a chápal ji. Pod nimi v nákladovém prostoru leželo tělo jejího otce. Měla hodně o čem přemýšlet a v tom jí nemohl nijak pomoci. Už poznal, že Alison si žárlivě střeží své soukromí.

A také je nepředvídatelná. Zjistil to, když ji krátce po poledni vyzvedl. Otevřel jí dveře taxíku, a sotva se usadili, oznámil jí, že pro ně telefonicky rezervoval pokoje v hotelu Hay-Adams.

„To je hloupost. Dům v Rockville je dost velký. Zůstaneme tam. Myslím, že bychom měli."

Proč by měli? Usoudil, že po důvodech nebude pátrat.

Otevřel kufřík a vylovil z něj v kůži vázaný blok, který jej doprovázel na všech cestách. Před dvěma lety ho dostal jako dárek od Joshuy Harrise. Vnitřní kapsa obálky skrývala řadu ořezaných tužek. Jednu z nich vytáhl a nadepsal stránku.

Kapitola 8 – Nástin

Než začal, zamyslel se nad včerejší Alisoninou poznámkou.

Předpokládejme, že máte pravdu… Nezdá se vám, že právě proto byste měl pokračovat?

Podíval se na slova, jež právě napsal: *Kapitola 8 – Nástin.* Ta shoda okolností jej znepokojila. V této kapitole chtěl popsat, jak se Meredith kvůli svému strašlivému tajemství dostává na samý pokraj šílenství.

Alex opouští svou kancelář v budově Federálního úřadu pro vyšetřování dříve než obvykle. Ví, že ho sledují, a tak se snaží zmizet v davu. Pohybuje se úzkými uličkami, vchází do obchodů či restaurací a opouští je zadním vchodem. V posledním okamžiku

naskakuje do autobusu a vystupuje z něj blok od domu, kde bydlí náměstek ministra spravedlnosti. Dohodli se na schůzce.

V hale mu vrátný podává náměstkův vzkaz. Odmítá se s Alexem sejít, nechce s ním mít nic společného. Pokud bude Meredith naléhat, ohlásí jeho nepatřičné chování úřadům. Domnívá se, že Alex trpí paranoidními představami fiktivních hrozeb.

Meredith je šokovaný, právníka v něm se zmocňuje vztek. Důkazy přece *existují*. Nepřítel kontaktoval náměstka ministra stejně jako spoustu dalších. Hooverovým nohsledům se podařilo Meredithovi zablokovat všechny cesty. Surová moc FBI ovládla úplně všechno.

Před domem vidí vozidlo sledovačů z Federálního úřadu pro vyšetřování, kteří zachytili jeho stopu. Sedí v něm řidič a vedle něj další muž; oba na Alexe mlčky hledí. Součást strategie strachu, vyvolaného vědomím, že člověka někdo sleduje, zejména v noci. Typická Hooverova metoda.

Meredith si zastaví taxi a nechá se odvézt do garáže, kde nechal svůj automobil. Vidíme jej, jak ujíždí po Memorial Parkway a střídá jízdní pruhy, dobře si vědom vozu s agenty FBI za svými zády. V náhlém popudu změní směr, odbočí na neznámý dálniční sjezd a směřuje do Virginie. Manžel a otec se vzbouřil. Nezavede sledovače zpátky ke svému domu, k manželce a dětem. Strach se mění v divoký vztek.

Honička okresními silnicemi. Rychlost, ubíhající krajina, kvílení pneumatik v zatáčkách, to vše dále zesiluje Alexův pocit ohrožení. Osamělý muž prchající bludištěm ve snaze zachránit holý život. Je nám jasné, že šílená honička ještě umocňuje nejistotu vyvolanou událostmi posledních týdnů. Meredith se začíná lámat.

V houstnoucí tmě Alex přehlédne nečekanou zatáčku. Dupne na brzdy. Vůz se dostane do smyku, přeletí krajnici a za praskotu živého plotu končí na poli.

Meredith, plný modřin a krvácející z tržné rány na čele způsobené nárazem do čelního skla, šplhá z kabiny. O kus dál vzadu na silnici vidí automobil FBI. S řevem se k němu rozbíhá. Cítí, že své rozrušení může vybít jen násilím, fyzickou konfrontací.

K ní však nedojde tak, jak si představoval. Dva agenti vystupují z auta a rychle jej přemohou. Předstírají profesionální zásah a hledají u něj zbraň.

Pak promluví řidič: „Přestaňte nás otravovat, Meredithe. Lidi jako vy, kteří obléknou uniformu a pak bojují za druhou stranu, nám k ničemu nejsou.“

Alex se zhroutí. Právě uslyšel tajemství, o němž doufal, že zůstalo pohřbeno hluboko v minulosti. Před mnoha lety jej jako sotva dvacetiletého poručíka poslali bojovat do korejské války. Nepřátelští

vojáci ho zajali a během brutálních výslechů nakonec zlomili. Nebyl samozřejmě sám, podobně krutý osud postihl stovky jeho spolubojovníků, kteří podlehli tělesnému a psychickému mučení, jaké dějiny válek dosud nezaznamenaly. Došlo k flagrantnímu porušení ženevských konvencí a armáda to chápala. Její velení ujistilo zlomené chudáky, že příslušné údaje budou z jejich služebních záznamů odstraněny. Čestně sloužili své vlasti a dostali se do situace, na kterou je žádný výcvik nemohl připravit. Všichni odešli do civilu bez potrestání.

Teď si Alex uvědomuje, že nejtemnější okamžik jeho života znají muži, kteří jej nelítostně použijí nejen proti němu, ale i proti jeho ženě a dětem.

Agenti FBI ho pouštějí. V šeru svítání odchází po venkovské silnici.

Petr zavřel blok a podíval se na Alison. Široce otevřenýma očima hleděla bez jediného mrknutí přímo před sebe. Dvoučlenná vojenská eskorta seděla diskrétně v přední části letadla, aby svou přítomností nerušila soukromý žal.

Ucítila na sobě jeho pohled; otočila se k němu a přinutila se k úsměvu. „Pracujete?“

„Právě jsem skončil.“

„Jsem ráda, že jste pracoval. Mám z toho lepší pocit. Nemusím si vyčítat, že vás omezuju.“

„To sotva. Spíš jste mi dodala nový impulz.“

„Inu, už brzy budeme na místě,“ odvětila mechanicky.

„Počítám, že za takových deset patnáct minut.“

„Tak nějak.“ Odvrátila se k oknu a s pohledem na modrou oblohu se ponořila do vlastních myšlenek.

Letoun zahájil sestup k ranveji Andrewsovy letecké základny.

Počkali, až se kola zastaví, vystoupili a podle instrukcí se odebrali do důstojnického salonku v terminálu číslo šest.

Čekal tam na ně jediný muž, mladý vojenský kaplan, který se očividně dostavil na rozkaz svých nadřízených, aby utěšil pozůstalou dceru. Zdálo se, že se mu ulevilo a současně jej zneklidnilo, když zjistil, že jeho přítomnost bude asi zbytečná.

„Jste hodný, že jste přišel,“ řekla mu Alison autoritativně, „ale můj otec zemřel již před několika dny a já jsem se s otřesem z jeho smrti už vyrovnala.“

Duchovní si s nimi důstojně potřásl rukou a vzdálil se. Alison se otočila k Petrovi. „Armáda rozhodla, že smuteční obřad proběhne zítra v deset ráno

na národním hřbitově v Arlingtonu. Požádala jsem o ten nejskromnější ceremoniál – nepočetný pohřební průvod vybraných důstojníků na místě samotném. Je skoro šest. Co kdybychom někde nablízku povečeřeli a pak odjeli do domu?“

„Výborně. Mám obstarat v půjčovně auto?“

„Není třeba. Zajistili nám ho.“

„To znamená i s řidičem, že?“

„Ano.“ Alison svraštila obočí. „Máte pravdu, je to jistá komplikace. Máte u sebe řidičák?“

„Samozřejmě.“

„Můžete tedy podepsat převzetí vozidla. Nevadí vám to?“

„Vůbec ne.“

„Raději se obejdeme bez třetí osoby. Armádní šoféři jsou notoricky známí tím, že vyzvídají pro své nadřízené důstojníky. I kdybychom ho nepozvali dál, určitě by podle rozkazu zůstal na místě, dokud by ho nenahradil někdo jiný.“

Dívčina slova se dala vykládat několika způsoby. „Jak to myslíte?“ zeptal se.

Alison jeho opatrnost neunikla. „Jestli se otci před lety skutečně stalo něco tak vážného, že to ovlivnilo jeho život, pak se v rockvillském domě může nacházet nějaká stopa vedoucí k oné události. Schovával si dopisy i nejrůznější memoranda, fotografie, rozpisy služeb a další dokumenty, které pokládal za důležité. Myslím, že bychom je měli všechny probrat.“

„Chápu. K tomu se opravdu lépe hodí dva než tři,“ poznamenal Petr, potěšen, že právě toto měla dívka na mysli. „Možná byste ty dokumenty měla prohlédnout sama a já bych zapisoval poznámky.“

Pátrala mu v očích tím podivným chladným pohledem, jímž mu připomněla svého otce. V jejím hlase však zazněla vřelost. „Jste velmi ohleduplný. Tuto vlastnost u lidí obdivuju, už proto, že ji sama postrádám. Je mi to líto, ale vyrůstala jsem v prostředí, které jí nepřálo.“

„Mám nápad,“ opáčil Chancellor. „Příroda mě obdařila snad jediným nadáním. Umím výborně vařit. Stejně jako já se nemůžete dočkat, až budeme v Rockville. Zastavíme se v supermarketu a já něco nakoupím, co říkáte? Stejky, brambory a láhev skotské.“

Usmála se. „Ušetříme tak spoustu času.“

„Takže jsme dohodnutí.“

Vzali to po východních silnicích, které je přivedly do severní části státu Maryland, a pak odbočili na západ. Potraviny a whisky nakoupili v Randolph Hills.

Stmívalo se. Prosincové slunce klesalo za vrcholky hor a přes čelní sklo armádního automobilu přelétaly prodloužené stíny, které vytvářely roztodivné tvary a vzápětí mizely. Když odbočili z hlavní silnice na serpentiny okresní cesty, která se vinula ke generálovu domu, Petr přes rovný pruh orné půdy spatřil obrys plotu z ostnatého drátu a za ním pole, kde před třemi měsíci málem přišel o život.

Silnice se ostře zatáčela. Držel nohu na plynu – bál se zpomalit, chtěl to osudové místo nechat co nejrychleji za zády. Bolest se z pravého spánku šířila dolů přes krk a bušila mu v zátylku. Rychleji!

„Petře! Proboha!“

Sevřel volant, až mu zbělely klouby, a se smýkajícími koly vyvedl vůz ze zatáčky. Pak sešlápl brzdový pedál a zpomalil.

„Stalo se něco?“ ptala se polekaně.

„Ne,“ zalhal. „Promiňte. Trochu jsem se zamyslel.“ Cítil na sobě její podezřívavý pohled – ani na okamžik mu neuvěřila. „Ale ne, to není pravda,“ pokračoval. „Vzpomněl jsem si na svou předchozí návštěvu, když jsem se setkal s vašimi rodiči.“

„I já jsem vzpomínala na svou poslední návštěvu,“ přiznala. „Koncem letošního léta. Přijela jsem na pár dní domů. Původně jsem se měla zdržet celý týden, ale nakonec to dopadlo jinak. Naštvala jsem se a práskla za sebou dveřmi. A svůj odchod jsem doprovodila několika nevybíravými výrazy, kterých dnes hluboce lituju.“

„Tehdy vám otec řekl, že chce rezignovat?“

„Řekl mi, že *rezignoval*. Myslím, že nic se mě nemohlo tak dotknout jako tato zpráva. O důležitých věcech jsme spolu vždycky napřed diskutovali. Jenže pak učinil to nejvýznamnější rozhodnutí svého života a mě úplně vynechal. Řekla jsem mu strašné věci.“

„Učinil mimořádně závažné rozhodnutí, aniž vás předem informoval. Vaše reakce byla naprosto normální.“

Mezi dvojicí se rozhostilo mlčení, které trvalo posledních patnáct kilometrů cesty k domu. Rychle se snesla noc a na obzoru se vynořil měsíc.

„Jsme na místě,“ podotkla Alison. „Ta malá bílá poštovní schránka.“

Petr zpomalil a odbočil na nenápadnou příjezdovou cestu, krytou hustým porostem trávy a převislými větvemi okolních stromů. Nebýt poštovní stránky, snadno by vjezd minuli.

Opuštěný dům stál v tajemné izolaci, obyčejný, nehybný, osamělý. Korunami stromoví probleskoval měsíční svit a vrhal před budovu šeré stíny. Okna byla menší, než jak si je Petr pamatoval, střecha nižší. Alison vystoupila z auta a pomalu zamířila úzkou stezkou ke vchodu. Chancellor ji následoval s nákupní taškou se zásobami v ruce. Dívka odemkla dveře.

Oba to okamžitě ucítili. Čichový vjem nebyl ani silný, ani nepříjemný, ale zcela je zahltil. Připomínal pižmo, lehce aromatickou vůni vyčichlého parfému, která unikla z uzavřeného prostoru do nočního vzduchu. Alison přimhouřila v měsíčním světle oči a zamyšleně sklonila hlavu na bok. Petr se na ni díval a zdálo se mu, že se zachvěla.

„Patřil matce," vydechla.

„Ten parfém?"

„Ano. Jenže ona zemřela už před měsícem."

Chancellor si vzpomněl, co mu řekla v autě. „Říkala jste, že jste zde byla naposled koncem léta. Copak jste se nezúčastnila…"

„Jejího pohřbu?" dokončila otázku.

„Ano."

„Nezúčastnila, protože jsem vůbec nevěděla, že zemřela. Otec mi zavolal, až když bylo po všem. Žádné oznámení v tisku, žádné parte, žádný smuteční ceremoniál, který by stál za řeč. Prostý obřad, jenom on a žena, kterou si pamatoval tak, jak si ji nikdo jiný pamatovat nemohl." Alison vstoupila do temné předsíně a rozsvítila. „Pojďte dál. Nákup složíme v kuchyni."

Prošli malou jídelnou a lítacími dveřmi do kuchyně a Alison otočila vypínačem. Objevily se staromódní skříňky a kredenc, které kontrastovaly s moderní chladničkou. Jako kdyby do kuchyně z třicátých let pronikl vetřelec v podobě futuristického zařízení. Vzpomínka na tento dům zasáhla Petra jako rána elektrickým proudem. Vše, co zde tehdy viděl, bylo s výjimkou generálovy pracovny staré, jakoby záměrně zařízené v duchu minulé éry.

Alison jako by mu četla myšlenky. „Otec se vždycky, ať bydleli kdekoliv, snažil zařídit dům tak, aby jí co nejvíce připomínal dětství."

„Je to příběh mimořádné lásky," zněl jediný komentář, na jaký se Petr zmohl.

„Spíš mimořádné oběti," namítla.

„Vy jste ji neměla moc ráda, viďte?"

Neuhnula před tou otázkou. „Nesnášela jsem ji. On byl výjimečný člověk. Náhodou se stal mým otcem, ale to bylo vedlejší. Byl mužem idejí. Kdysi jsem četla, že myšlenka představuje mohutnější památník než katedrála, a věřím tomu. Jenže on tu svou katedrálu – nebo katedrály – nikdy nepostavil. Ačkoliv byl svým myšlenkám neskutečně oddaný, pokaždé jej něco svedlo z cesty. Nedostalo se mu času, aby své nápady uvedl v život. *Ona* mu visela na noze jako mlýnský kámen."

Chancellor nedovolil jejímu zlostnému pohledu uhnout. „Tvrdila jste, že s ním muži v jeho okolí soucítili. Že mu všemožně pomáhali."

„Samozřejmě. Nebyl jediný vysoký důstojník s duševně nemocnou manželkou. Podle pověstí, které se šíří z West Pointu, jde o celkem běžný jev. Jenže on byl jiný. Originální myslitel, voják, jehož slovům stálo za to naslouchat. A když ho poslouchat nechtěli, ubili ho svou laskavostí. *Chudák Mac! Podívejte se, s čím musí žít!* Tak to říkali."

„Vy jste byla jeho dcera, ne manželka."

„*Byla* jsem jeho manželka! Ve všem kromě postele! A mockrát mě napadlo, jestli zrovna tohle… Ale to je jedno. Odešla jsem." Sevřela okraj kuchyňské linky. „Promiňte. Tak dobře vás zase neznám, abych se vám svěřovala. *Nikoho* tak dobře neznám, když už o tom mluvím." Celá rozechvělá se sklonila nad pult.

Petr odolal instinktivnímu pokušení obejmout ji. „Myslíte si, že jste jediná dívka na světě s takovými pocity? Podle mě určitě ne, Alison."

„Ochladilo se." Pomalu se vzepřela rukama a napřímila se, ale on se jí stále nedotkl. „Klepu se zimou. Kotel nejspíš vyhasl." Hřbetem ruky si setřela slzy. „Víte něco o kotlech ústředního topení?"

„Topíte naftou, nebo plynem?"

„Já nevím."

„Zjistím to. Do sklepa se jde tudy?" Ukázal na dveře v pravé stěně.

„Ano."

Našel vypínač a sestoupil po úzkém schodišti. Dole se zastavil. Kotel stál uprostřed malé komory s nízkým stropem. Na zdi vlevo rozeznal nádrž na naftu. Ve sklepě panoval vlhký chlad, jako by někdo nechal otevřené venkovní dveře.

Jenže ty byly zajištěny petlicí. Chancellor zkontroloval ukazatel výšky hladiny v palivové nádrži. Podle něj měla být z poloviny plná, ale měřidlo nemuselo ukazovat přesně. Proč by jinak kotel zhasl? MacAndrew nepatřil mezi lidi, kteří nechávají venkovský dům v zimě bez topení. Poklepal na bok nádrže. V horní části zněla dutě, vespod plně. Měřidlo fungovalo spolehlivě.

Zvedl kryt ovládacího panelu a rázem identifikoval zdroj problému. Zapalovací plamínek nehořel. Za normálních okolností by jeho zhasnutí mohl způsobit pouze mimořádně silný závan větru nebo ucpané přívodní potrubí. Ovšem kotel byl nedávno odborně zkontrolován – na plastovém štítku nalepeném pod panelem rozeznal datum poslední prohlídky. Bylo staré pouhých šest týdnů.

Přečetl si návod k ovládání. Prakticky se nelišil od instrukcí na kotli v domě jeho rodičů.

Stiskněte červené tlačítko a držte je po dobu šedesáti vteřin. Pak přiložte rozžatou zápalku k…

Náhle zaslechl ostré zarachocení a leknutím zalapal po dechu. Zaťal břišní svaly a ztuhl s nakloněnou hlavou, ochromený výrazným *rat-tat-tat* za svými zády. Zvuk utichl.

Vzápětí se znovu ozval! Petr se otočil, přiskočil ke schodům a podíval se nahoru.

Pod stropem se rýsovalo otevřené okno. Nacházelo se v úrovni terénu a cloumaly jím prudké poryvy.

Vysvětlení, které hledal – vítr pronikající oknem uhasil plamínek zapalování. Chancellor se vydal ke stěně a náhle znovu pocítil strach.

Okenní tabule byla rozbitá. Pod podrážkami mu zaskřípaly střepy. Do MacAndrewova domu se někdo vloupal!

Stalo se to hrozně rychle. Jeho tělo na okamžik odmítlo poslouchat příkazy mozku.

Shora zazněl výkřik. Další. A ještě jeden! Alison!

Vyběhl úzkým schodištěm do kuchyně. Dívka tam nebyla, ale její křik zněl dál, zmučený, zvířecký.

„Alison! Alison!“

Vřítil se do jídelny.

„*Alison!*“

Jekot náhle ztichl, vystřídán tichým sténáním a vzlyky, které přicházely chodbou a obývacím pokojem z protější strany domu. Z generálovy pracovny!

Petr běžel místnostmi. Jedno křeslo odkopl z cesty, druhé shodil na podlahu, až konečně vpadl do pracovny.

Alison klečela na zemi a v rukou svírala zakrvácený vybledlý župan. Všude kolem ní ležely rozbité lahvičky od parfémů, jejichž silná vůně zahlcovala pokoj.

A na stěně křičela slova, napsaná červenou emailovou barvou:

MACKIE MESSER, ŘEZNÍK Z CHASONGU

18

Písmena na zdi byla na omak ještě měkká, ovšem ne vlhká – na rozdíl od krve, která vsákla do potrhané noční košile. Generálova pracovna nesla známky profesionálně pečlivé prohlídky. Psací stůl rozštípaný, kožené čalounění sedacího nábytku zručně rozřezáno, okenní parapety rozebrány, posuvná okna vytažena z uchycení. Na podlaze se válel obsah vysypaných polic a skříní, okenní závěsy se pohupovaly v žalostných cárech.

Petr odvedl Alison zpátky do kuchyně a nalil do dvou sklenek neředěnou whisky. Vrátil se do sklepa, zapálil kotel a ucpal rozbité okno hadry. Nahoře v obývacím pokoji zjistil, že krb bez problémů funguje. Vedle stál velký proutěný koš s naskládanými poleny. Rozdělal oheň, s dívkou po boku se usadil na pohovku a oba hleděli do plamenů. Prvotní hrůza pominula, otázky zůstaly.

„Co je Chasong?“ zeptal se.

„Nemám tušení. Snad nějaké místo v Koreji, ale jistě to nevím.“

„Až to zjistíme, možná se dozvíme, co se tam stalo a po čem otcovi nepřátelé pátrali.“

„Mohlo se stát cokoliv. Byla válka a…“ Odmlčela se a zírala na hořící polena.

„A váš otec byl voják, který posílal své muže do boje. Třeba o nic jiného nešlo a vysvětlení je docela prosté. Někdo ztratil syna či bratra a zatoužil po pomstě. Nic nového pod sluncem. Takové věci se stávají.“

„Ale proč zrovna on? V Koreji sloužily stovky vysokých důstojníků jako on. A o tátovi se vědělo, že osobně vedl své lidi do bitvy. Neskrýval se v zadních liniích. Žádný jeho rozkaz nikdy nikdo nezpochybnil. Ne v tom smyslu, který jste naznačil.“

„Někdo možná ano,“ namítl Petr. „Člověk nemocný chorobnou záští.“

Chvíli na něj beze slova hleděla. „Uvědomujete si, co to znamená, že? Ať už ten člověk, nemocný nebo zdravý, ví cokoliv, musí to být pravda.“

„Tak daleko jsem ve svých úvahách nepokročil. A nejsem si jistý, jestli je takový závěr platný.“

„Musí. Jiná možnost nepřipadá v úvahu. Otec by se nikdy neotočil zády k něčemu, čemu hluboce věřil.“ Zachvěla se. „Pro smilování boží, čeho se jen *dopustil*?“

„Někde jsem zaslechl, že to mělo něco společného s vaší matkou.“

„Vyloučeno.“

„Myslíte? Tehdy odpoledne při své návštěvě jsem viděl stejný župan. Vaše matka ho měla na sobě. Upadla. Všude kolem ní řinčelo rozbité sklo.“

„Pořád něco rozbíjela. Dokázala být velmi destruktivní živel. Ten župan je něco jako poslední krutý žert. Domnívám se, že měl demonstrovat otcovu impotenci. To nebylo žádné tajemství.“

„Kde vlastně vaše matka v době korejské války žila?“

„V Tokiu. A já s ní.“

„V roce padesát nebo padesát jedna?“

„V té době, ano. Byla jsem tehdy ještě dítě.“

„Zhruba šestileté?“

„Ano.“

Petr usrkl skotské. „A tehdy vaše matka onemocněla?“

„Ano.“

„Váš otec tvrdil, že následkem nehody. Nevzpomenete si, co se jí stalo?“

„Já *vím*, co se stalo. Utopila se. Myslím doopravdy utopila. Oživili ji elektrickými šoky, ale nedostatek kyslíku trval příliš dlouho. Způsobil nevratné poškození mozku.“

„Jak k té nehodě došlo?“

„Koupala se na pláži Funabaši a strhl ji spodní proud. Záchranáři ji nemohli najít. Nakonec ji příboj vyplavil na břeh.“

Oba nějakou dobu mlčeli. Chancellor dopil whisky, vstal z pohovky a prohrábl oheň. „Mám připravit něco k jídlu? Potom bychom mohli…“

„Já se tam nevrátím!“ přerušila ho ostře s pohledem stále upřeným do plamenů. Pak zvedla hlavu. „Promiňte. Jste ten poslední, na koho bych měla křičet.“

„Jsem jediný, kdo zde s vámi je,“ odpověděl Petr. „Jestli se vám chce křičet…“

„Já vím,“ skočila mu opět do řeči. „Je to dovoleno.“

„Myslím, že je.“

„Copak vaše snášenlivost nezná mezí?“ zeptala se tiše a v očích jí proskočil humorný záblesk. Petr cítil její přirozenou vřelost. A zranitelnost.

„Neřekl bych, že jsem nějak zvlášť tolerantní. Nestává se často, že by mi někdo tuhle vlastnost přisuzoval.“

„Zkusím si tento názor ověřit.“ Alison vstala z pohovky, přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena. Pak mu prsty jemně přejela po linii brady, pohladila mu oči a nakonec ústa. „Já nejsem spisovatelka, nýbrž malířka. Vyjadřuju se pomocí obrazů. To jsou moje slova. A právě teď nedokážu nakreslit, co zrovna cítím a co si myslím. Proto tě žádám o shovívavost, Petře. Dáš mi ji?“

Přitiskla se k němu s prsty stále přiloženými k jeho rtům, na něž mu vzápětí přitiskla ústa. Prsty odtáhla až ve chvíli, kdy se jeho rty pootevřely.

Cítil, jak se tělo, jež se k němu vine, zimničně chvěje. Náhlá potřeba něhy zrozená z vyčerpání a zdrcujícího pocitu samoty, pomyslel si Petr. Zoufale toužila po projevu lásky, protože ztratila milovanou osobu a vzniklou prázdnotu muselo něco – možná *cokoliv* – naplnit, byť třeba jen na chvíli.

Bože, jak ji chápal! A protože jí rozuměl, i on po ní prudce zatoužil. Tento cit jako by potvrzoval jeho vlastní utrpení. Oba ničilo vyčerpání, stejná samota, totožný pocit viny. Blesklo mu hlavou, že si neměl celé měsíce s kým promluvit; nikoho k sobě nepřipustil.

„Nechci nahoru," šeptala mu trhaně do úst a vášnivě jej objímala, prsty zaryté do jeho zad.

„Zůstaneme tady," uklidnil ji něžně a začal jí rozepínat halenku.

Lehce se od něj odvrátila, zvedla pravou ruku k hrdlu a jediným divokým pohybem si halenku roztrhla až k pasu. Vzápětí naložila stejně s jeho košilí a jejich těla se dotkla kůže na kůži.

Takové vzrušení již nezažil celé měsíce; naposled s Kateřinou. Odvedl ji k pohovce a jemně jí rozepnul podprsenku. Spadla na zem a odhalila hebká, lehce pokleslá ňadra s bradavkami ztuhlými náhlým probuzením. Přitiskla si jeho hlavu na hruď, a zatímco jeho jazyk a rty propátrávaly kůži, povolila mu opasek. Pak si lehli a prožili nádherné uvolnění.

Alison upadla do hlubokého spánku a Petr věděl, že nemá smysl pokoušet se přenést ji do postele v ložnici v patře. Zašel nahoru a snesl náruč přikrývek a polštářů. Oheň v krbu pomalu dohořával. Chancellor zvedl dívce hlavu, vsunul pod ni ten nejměkčí polštář a pak pečlivě přikryl nahé tělo. Ani se nepohnula.

Na podlahu před krbem, těsně vedle pohovky, rozložil dvě deky a ulehl. V posledních několika hodinách si uvědomil řadu věcí, ovšem nikoli hloubku své únavy. Ve vteřině usnul.

Probudil se s trhnutím, vyrušen zvukem polena, které se žárem rozpadlo na žhavé uhlíky, a chvíli nevěděl, kde se ocitl. Malým oknem pronikalo do místnosti šero, venku svítalo. Ohlédl se k pohovce; Alison pořád spala a pravidelně zhluboka oddechovala. Zvedl zápěstí k očím. Tři čtvrtě na šest. Spal skoro sedm hodin.

Vstal. Natáhl si kalhoty a vydal se do kuchyně. Nakoupené zásoby, které dosud vězely nevybaleny v tašce, odsunul stranou a tak dlouho pátral ve staromódních skříňkách, až našel kávovou konvici – či spíše kávovar, který ladil s dekorem kuchyně a byl vyrobený nejméně před čtyřiceti lety.

Kávu objevil v chladničce a chvíli přemýšlel, jak se asi přístroj plní a ovládá. Udělal, co bylo v jeho silách, postavil kávovar na plynový vařič a stáhl plamen.

Vrátil se do obývacího pokoj, tiše si oblékl zbytek šatstva, proklouzl do předsíně a vyšel před dům. Oba kufry a jeho diplomatický kufřík jim v kabině štábního automobilu moc platné nebudou.

Studené vlhké ráno. Marylandská zima se nemohla rozhodnout mezi sněžením a mrznoucím mrholením a Petr se zachvěl chladem. Otevřel vůz a natáhl se k zadnímu sedadlu pro zavazadla.

Jeho zrak sklouzl stranou a Chancellor ztuhl v šoku, neschopen popadnout dech při tom úděsném, groteskním pohledu.

Při pohledu, který vysvětloval krev na stěnách MacAndrewovy pracovny a na županu jeho mrtvé ženy.

Na víku jeho kufru, jenž ležel na sedačce nad Alisoniným zavazadlem na podlaze, ležely useknuté zadní nohy jakéhosi zvířete, zpod cárů kožešiny trčely ohavné pahýly kostí a šlach. A vedle nich napsal čísi prst namočený v krvi hrozivé slovo:

Chasong

Šok byl nahrazen návalem děsu. Petr se zachvěl a zvedl se mu žaludek. Odcouval od auta a těkal očima po křovinách a stromech za příjezdovou cestou. Opatrně obešel automobil. Pak si klekl a zvedl vlhký ledový kámen, aniž tušil, proč to udělal. Snad pro klamavý pocit bezpečí, který mu primitivní zbraň dodala.

Zapraskání dřeva! Někdo zlomil prut či větvičku. *Tam?* Nebo snad *tam… Kroky.*

Rychlé, jak se kdosi náhle rozběhl po štěrku!

Petr netušil, zda jeho strach dočasně utlumil ten zvuk nebo to byla skutečnost, že se běžící kroky vzdalovaly, ale každopádně ze všech sil vystartoval za nimi. Zvuk nečekaně zeslábl, jak prchající opustil štěrk příjezdové cesty a sprintoval po pevném povrchu. Dostal se na silnici!

Petr se probíjel porostem. Větve ho šlehaly do obličeje, vystouplé kořeny a kmeny se mu stavěly do cesty jako nastražené překážky a omezovaly ho v pohybu. Vyřítil se na silnici. O padesát metrů dál utíkala temná postava jitřním šerem k zaparkovanému automobilu. Do ledové mlhy unikala z výfuku oblaka namodralého dýmu – motor auta běžel na volnoběh. Neviditelná ruka zevnitř otevřela dveře na pravé straně. Postava skočila na sedadlo a vozidlo se vzápětí rozjelo do polotmy.

Petr stál uprostřed vozovky, čelo zbrocené potem. Odhodil kámen a přejel si dlaněmi obličej.

Do mysli se mu vkradla slova, pronesená zlostným ženským hlasem přes svíčku na stole v hotelu Hay-Adams ve Washingtonu.

Teror s úředním schválením.

Právě toho se teď stal svědkem. Někdo chtěl v Alison MacAndrewové vyvolat hrůzu, která ji dovede až k šílenství. Ale proč? Její otec je mrtvý. Čeho chce kdo dosáhnout tím, že vyděsí dceru?

Rozhodl se, že část té hrůzy před ní utají. *Chtěl* ji před ní utajit. Události se seběhly velmi rychle, avšak Petr tušil, že prázdnota jeho života byla naplněna. Vstoupila do něj Alison.

Uvažoval, jestli jejich vztah vydrží, a tato otázka pro něj najednou nabyla velkou důležitost. Otočil se a kráčel zpátky k autu. Vzal krvavé zvířecí nohy a odhodil je do lesa, pak se chopil zavazadel a odnesl je do domu. V duchu poděkoval za štěstí, že dívka ještě spí.

Alisonin kufr nechal v předsíni a svůj spolu s diplomatickým kufříkem zanesl do kuchyně. Věděl, že studená voda odstraní krev snadněji než horká. Otevřel kohoutek a dobrou čtvrthodinu čistil namočenými papírovými ručníky skvrny na víku. Poslední stopy seškrábl hranou nože na chleba a zdrsnil okolní kůži, až zmizely poslední obrysy písmen.

A potom – z důvodu, který by nedokázal objasnit ani sám sobě – otevřel diplomatický kufřík, vytáhl notes a položil jej na starobylý kuchyňský stůl. Kávovar již chvíli bublal. Nalil si šálek a vrátil se ke stolu. Otevřel zápisník a pokračoval na stránce již do poloviny popsané. Nevedlo ho jen nutkání pracovat za časného rána; cítil, že nastal vhodný okamžik, kdy může prověřit vlastní úvahy a nechat je prozkoumat jinou myslí. Nedávné zážitky jako by přímo náležely postavě, kterou stvořil. Někdo jej sledoval ve tmě.

Agenti FBI Mereditha pouštějí. V šeru svítání odchází po venkovské silnici.

Děj se posunuje v čase.

Meredith se vrátil domů. Vysvětluje manželce, že měl na Memorial Parkway nehodu a že musel nechat automobil odtáhnout do servisu. Žena mu nevěří.

„Už nějakou dobu mně lžeš," křičí na něho. „já už to nevydržím! Co se to mezi námi stalo?"

Alex ví, co se jim stalo. Hooverova strategie rozsévání děsu je až neskutečně účinná. Napětí přerostlo do nesnesitelné podoby, i jejich dosud spořádanému a pevnému manželskému svazku hrozí rozpad. Zničeně přijímá ženino ultimatum: Odstěhují se z Washingtonu. On dá na ministerstvu spravedlnosti výpověď a vrátí se k soukromé

praxi. Ví, že část jeho já, ta nejprofesionálnější, zemře, protože Hoover zvítězil.

Další časový posun. Je po půlnoci. Alexova rodina dávno spí, avšak on sám zůstal dole v obývacím pokoji, osvětleném pouze matným přísvitem stolní lampy, který svádí marný souboj se stíny. Hodně toho vypil. Do jeho hrůzy se mísí vědomí, že všechno, v co věřil, pozbylo smysl.

V opilosti míjí okno. Rozechvělý obavami odtahuje závěs a vyhlíží ven. Na konci bloku parkuje automobil, agenti FBI sledují jeho dům.

V jeho mysli se něco zlomí. Kombinace alkoholu, strachu, deprese a úzkosti vyvolá náhlou hysterii. Utíká ke dveřím a vybíhá z domu. Neječí, nekřičí, zachovává vnější zdání klidu, groteskní spiklenecké mlčení. Opilost jej nutí stanout mučitelům tváří v tvář a poddat se jim, vydat se jim na milost a nemilost, stát se jedním z nich. Prožívá stejně panické chvíle jako při svém dávném psychickém zhroucení v zajateckém táboře za korejské války.

Běží kolem bloku. Automobil zmizel. Ze tmy slyší hlasy, ale nikoho nevidí. Sprintuje ulicí za neviditelnými hlasy a v duchu se obává, že naprosto zešílel. Zoufale touží se vzdát, padnout před vítězi na kolena a prosit o odpuštění.

Netuší, jak dlouho běžel, ale noční vzduch, těžké oddechování a fyzická námaha odbourávají účinek alkoholu. Postupně se vzpamatovává. Otáčí se a vrací se domů, nejistý, kde se vlastně nachází. Okolní domy nepoznává, v šíleném běhu urazil jistě několik kilometrů.

Kráčí nazdařbůh ulicemi a opět spatří služební automobil Federálního úřadu pro vyšetřování, zaparkovaný ve stínu za rohem. Nikdo v něm nesedí. Muži, kteří ho sledovali, pronásledovali, terorizovali, se stejně jako on pohybují pěšky temnými, tichými uličkami.

Ze tmy zaslechne kroky. Za sebou i před sebou, vlevo, vpravo. Znějí v rytmu jeho bušícího srdce, stále hlasitěji, až duní jako tympány, ohlušující, hrozivé.

Podívá se na označení ulice na nároží – konečně ví, kde je. Znovu se rozběhne. Tajemné kroky s ním drží tempo a vyvolávají v něm novou vlnu paniky. Sprintuje středem ulice, obíhá nároží, běží jako šílenec.

Spatří svůj dům a srdce mu sevře ledová pěst strachu. V předchozím zmatku nechal vstupní dveře otevřené. Teď u obrubníku před vchodem parkuje neznámý vůz.

Řítí se k podivně vyhlížejícímu automobilu, připraven zabíjet, bude-li to nutné.

Muž v autě dorazil teprve před několika minutami. Čekal v domnění, že Alex třeba venčí psa a z nedbalosti za sebou nezavřel.

„Zítra v půl šesté odpoledne zajedete do hotelu Carteret. Pokoj číslo dvanáct set jedna. Vyjedete výtahem do nejvyššího poschodí a po schodech sestoupíte do dvanáctého patra. Naši lidé vás budou hlídat. Pokud by vás někdo sledoval, postarají se o něj.“

„Co má tohle znamenat? Kdo jste?“

„Někdo se s vámi chce setkat. Jeden senátor.“

„Petře? Kde jsi?“ dolehl k němu z obývacího pokoje Alisonin vystrašený hlas, který jej vrátil do skutečného světa.

„V kuchyni,“ odpověděl hlasitě a ohlédl se ke kufru. Víko bylo ještě mokré a škrábance zřetelně rozeznatelné. „Hned jsem u tebe,“ dodal.

„Nemusíš, jdu za tebou,“ ozvala se dívka se zřetelnou úlevou. „V ledničce by mělo být kafe a konvice myslím v pravé horní skříňce.“

„Našel jsem obojí.“ Spěšně vzal kufr a postavil ho do rohu víkem ke stěně. „Ale výsledek za moc nestojí. Zkusím to znovu.“

Rychle zvedl kávovar ze stolu, přenesl ho k výlevce a začal archaický mechanismus rozebírat. Kávovou sedlinu vysypal do papírového sáčku a pustil vodu.

V příštím okamžiku vešla Alison zabalená do prostěradla. Pohlédli si do očí se srozumitelným a jednoznačným sdělením. Sotva ji Petr spatřil, projela jím bolest – sladká a příjemná.

„Vstoupil jsi do mého života,“ zašeptala. „Ráda bych věděla, jestli zůstaneš.“

„Já přemýšlím v téže souvislosti o tobě v mém životě.“

„Inu, uvidíme, ne?“

19

Varak vstoupil do Bravovy pracovny bez obvyklého zaklepání.

„Nestojí za tím pouze jeden člověk," hlásil bez úvodu. „A pokud ano, má pod sebou jiné, kterým vydává rozkazy. Provedli první otevřený tah. Chancellor si myslí, že je tlačen k té dívce, ale skutečnost je jiná – cílem je on sám."

„To znamená, že ho chtějí zastavit," konstatoval Bravo.

„A když se jim to nepodaří," dodal Varak, „svedou ho ze stopy. Předhodí mu falešnou návnadu."

„Prosím o vysvětlení."

„Projel jsem si pásky. Jestli chcete, můžete si je poslechnout a podívat se na ně. Disponujeme zvukovým i obrazovým záznamem. Rozebrali MacAndrewovu pracovnu a něco v ní hledali… Nebo se snažili vyvolat dojem důkladné prohlídky. Osobně se kloním ke druhé možnosti. Falešná návnada měla podobu jména. *Chasong*. Pokouší se v Chancellorovi vyvolat dojem, že právě to jméno je klíčem ke všemu."

„Chasong?" Bravo se zamyslel. „Jestli se nemýlím, jde o události staré několik desetiletí. Vzpomínám, jak Truman tehdy soptil vztekem. Bitva u Chasongu za korejské války."

„Správně. Před pěti minutami jsem obdržel počítačovou sjetinu z archivu G-dva. U Chasongu jsme utrpěli nejtěžší porážku na sever od Osmatřicáté rovnoběžky. Útok, který vlastně nikdo nenařídil…"

„Útok na zcela nedůležitý kus země," přerušil ho Munro St. Claire. „Na pár bezvýznamných kopců. První ze série debaklů, které nakonec vedly k odstavení generála MacArthura."

„Archivní záznamy pochopitelně nehovoří tak jednoznačnou řečí."

„Pochopitelně. Takže?"

„MacAndrew tehdy sloužil v hodnosti plukovníka jako jeden z velitelů u Chasongu."

Bravo chvíli uvažoval. „Odpovídá bitva u Chasongu časově chybějícím údajům v MacAndrewově služebním záznamu?"

„Přibližně. Musí, má-li jít o onu návnadu. Ať už se Hooverových svazků zmocnil kdokoliv, nemůže vědět, co přesně MacAndrew Chancellorovi řekl. Člověk v panice a pod tlakem obav z odhalení často založí svou obranu na přesné chronologii a falešných informacích."

„Když před deseti dny vyloupili tu banku, zrovna jsem seděl v kině."

„Přesně tak.“

„Na této úrovni celkem racionální postup, nemyslíte?“

„Šachový turnaj právě začal. Myslím, že byste se měl seznámit s těmi pásky.“

„Souhlasím.“

Oba muži spěšně vyšli z pracovny, zamířili k mosazné mříži výtahu na konci chodby a o chvíli později vstoupili do malého audiovizuálního studia ve sklepním komplexu. Zařízení již bylo nastaveno a připraveno.

„Začneme od začátku, tedy videonahrávkou.“ Varak zapnul projektor a na stěně se objevil bílý obdélník. „Uvnitř by kamera byla příliš nápadná. Mějte prosím na paměti, že se spouští elektronicky.“

Na zdi se objevil záběr MacAndrewova domu. Podle osvětlení však neodpovídal časnému večeru, kdy Chancellor s dívkou dorazili. Byl pořízen za jasného slunečního svitu.

Agent cvakl dálkovým ovladačem. Pásek se zastavil a obraz na ploše stěny znehybněl. „Jak říkám,“ poznamenal Varak, „kamera se spouští velmi citlivým elektronickým spínačem. Podle časového záznamu byly tři hodiny odpoledne. Někdo vstoupil do domu, očividně zadním vchodem, tedy mimo dosah objektivu.“ Dálkovým ovladačem znovu pustil videorekordér, ale o několik vteřin později se páska zastavila a projektor se samočinně vypnul. Munro St. Claire se na Varaka tázavě zadíval.

„Jsou uvnitř v domě a kamera se na povel čidla automaticky zastavila. Přejdeme na zvukový záznam.“ Agent uvedl do chodu magnetofon.

Ozvaly se kroky, zvuk otevíraných dveří doprovázený vrzáním pantů, další kroky a opět dveře. „Jsou tam dva muži,“ vysvětlil Varak. „Nebo možná jeden muž a žena mohutné postavy. Podle úrovně hlasitosti váží oba přes osmdesát kilogramů.“ Následovalo nerozluštitelné šustění a pak podivné, tajemné zabečení, které se vzápětí opakovalo, hlasitější a svým způsobem děsivé. „Zvíře,“ řekl Varak. „Nejspíš ovce, ale možná i vepř. Podrobnou analýzu provedu později.“

Další minutu vyplnily ostré, rychlé zvuky. Trhání papíru, řezání kůže a tkaniny, otevírání zásuvek. Nakonec tříštění skla, do něhož se mísil kvikot neidentifikovatelného zvířete, zakončený zavřeštěním.

„V tomto okamžiku ho zabíjejí,“ řekl Varak lhostejně.

„Panebože,“ vydechl St. Claire.

Pak z reproduktoru zazněl lidský hlas, který pronesl jediné slovo.

Jdeme.

Páska se zastavila a Varak přístroj vypnul. „Další záznamy jsou zhruba o tři hodiny mladší a zachycují příjezd Chancellora a MacAndrewovy dcery. Kromě toho máme asi dvacetivteřinovou videonahrávku domu – v té

chvíli narušitelé odcházeli. Opět zadním vchodem, takže kamera nezachytila jejich podobu.“ Agent se odmlčel, jako kdyby obtížně hledal slova pro následující vysvětlení. „Jednu část jsem vystřihl a s vaším dovolením ji zničím. Pro naši věc je irelevantní, pouze potvrzuje skutečnost, že mezi Chancellorem a tou dívkou vznikl milostný poměr. S největší pravděpodobností pouze dočasný.“

„Chápu a děkuji vám,“ odvětil Bravo.

Na stěně se opět krátce objevilo průčelí domu, tentokrát zahalené šerem. Na příjezdové cestě se vynořil automobil a zastavil před vchodem. Vystoupila z něj Alison a chvíli nehybně hleděla na dům, než vyrazila po chodníku ke dveřím. Objektiv zachytil Chancellora s nákupní taškou v ruce. Dvojice se zastavila na verandě a prohodila spolu pár slov, potom dívka sáhla do kabelky pro klíče a odemkla.

Jako by je něco překvapilo. Opět spolu mluvili, živěji a naléhavěji než před okamžikem, a konečně vstoupili do domu. S přibouchnutím dveří se kamera zastavila a Varak beze slova zapnul magnetofon.

Pojďte dál. Nákup složíme v kuchyni. Dívka. Kroky, šustění papíru, kovový skřípot pantů, dlouhé ticho. Pak žena konečně znovu promluvila.

Otec se vždycky, ať bydleli kdekoliv, snažil zařídit dům tak, aby jí co nejvíce připomínal dětství.

Chancellor: *Je to příběh mimořádné lásky.*

Spíš mimořádné oběti. Dívka.

Vy jste ji neměla moc ráda, viďte? Chancellor.

Nesnášela jsem ji. On byl výjimečný člověk… Varak nečekaně cvakl ovladačem. „Toto je klíč. Její *matka*. Vsadil bych na to všechno, co vím. Chasong je falešná návnada. Dalších třicet minut poslouchejte velmi, opravdu velmi pozorně. Chancellor má instinkt spisovatele a okamžitě tu stopu zachytil, ale ona ho z ní svedla. Ovšem určitě ne záměrně, protože podle mě nic neví.“

„Budu poslouchat mimořádně pozorně, pane Varaku.“

Poslouchali oba. Bravo musel v reakci na neočekávanou větu či slovo několikrát odvrátit pohled a zahledět se do prázdna – při dívčině výkřiku z otcovy pracovny, při vzlycích a pláči, které následovaly, při Chancellorové soucitném utěšování a při jeho naléhavých otázkách. Spisovatelova představivost se nezastavila před ničím. Původní předpoklad byl správný, uvědomil si St. Claire. Chancellor dosáhl za necelých devět týdnů úžasného pokroku. Ani on, ani Varak netušili, jak se mu to podařilo, ale bylo zcela zřejmé, že vražda Waltera Rawlinse nějak souvisí s Hooverovými svazky. A teď je zde ten podivínský generál, jeho otevřená a upřímná dcera a navíc Chasong jako návnada. Nejdůležitější ovšem je, že

protivník učinil první otevřený tah – neznámí muži vystoupili ze stínů a zvuky jejich činů byly zaznamenány.

St. Claire netušil, kam až je Chancellor dovede, věděl však s jistotou, že Hooverovy svazky se přiblížily.

Stěna opět ožila záběrem: Chancellor vyšel před dům, otevřel auto a škubl sebou. Potom vůz opatrně obešel, zvedl ze země kámen, vrhl se do křoví, po jisté době se vrátil, vyhodil z auta dva neurčitelné předměty, vytáhl dva kufry a menší diplomatický kufřík a zanesl je do domu.

Potom zvuky: tekoucí voda, škrábání.

„Před hodinou jsem záznam zastavil a pečlivě jsem si prohlédl ty obrázky. Chancellor právě vymazává z víka svého kufru slovo Chasong," vysvětlil Varak. „Nechtěl, aby dívka to jméno viděla."

Následovalo ticho, než mikrofony zachytily občasné tiché zaskřípání hrotu tužky běžící po papíru. Agent přetočil pásku k prvním slovům.

Petře? Kde jsi?

V kuchyni…

Rozhovor o přípravě kávy, rychlé kroky, kradmý pohyb.

Vstoupil jsi do mého života. Ráda bych věděla, jestli zůstaneš. Tichý hlas Alison MacAndrewové.

Já přemýšlím v téže souvislosti o tobě v mém životě.

Inu, uvidíme, ne?

Záznam skončil. Varak vypnul magnetofon a vstal. Bravo zůstal v křesle, aristokratické prsty spojené pod bradou.

„To tiché šustění, co jsme slyšeli – myslíte, že psal?" zeptal se St. Claire agenta.

„Domnívám se, že ano. Odpovídá to jeho zvykům."

„Pozoruhodné, nezdá se vám? Uprostřed takového zmatku se vrátí ke svému románu."

„Spíš trochu podivné než pozoruhodné. Pokud postupujeme správně, jeho fikce se pro něj mění ve skutečnost."

Bravo rozpojil prsty a položil ruce na opěrky křesla. „Což nás přivádí zpět k jeho románu a ke způsobu, jakým jej interpretujete. Ačkoliv mi to připadá naprosto nepředstavitelné, stále se domníváte, že naše kořist je členem Inver Brassu?"

„Nejdřív mi dovolte otázku. Předevčírem večer jsem vás žádal, abyste schůzku Inver Brassu svolal později. Předal jste členům tu informaci, kterou jsem pokládal za důležitou? Že se Chancellor setkal s tou dívkou?"

„Kdybych to neudělal, řekl bych vám to."

„Věděl jsem, že se mnou nesouhlasíte."

„Založil jsem svůj nesouhlas na hlubokém vnitřním přesvědčení. Uposlechl jsem vaši radu. Když už pro nic jiného, tak proto, abych dokázal, že se mýlíte.“ Bravo mluvil upjatě, odmítavě. „Jak zní vaše odpověď? Pořád si myslíte, že se Hooverových svazků zmocnil člen Inver Brassu?“

„Dozvím se to za jeden dva dny.“

„To není odpověď.“

„Lepší vám dát nemohu. Upřímně věřím, že mám pravdu; všechno ukazuje právě na tuto možnost.“

Munro St. Claire se v křesle napřímil. „Protože jsem jim řekl o Chancellorovi a té dívce a dal jsem jim MacAndrewovo jméno?“

„Nejde pouze o jméno,“ opáčil Varak. „Důležitá je skutečnost, že z jeho služebního záznamu se ztratilo osm měsíců.“

„To nic nedokazuje! Současný vlastník Hooverových svazků o tom ví.“

„Správně. A součástí oněch osmi měsíců je bitva u Chasongu, kterou pokládám za falešnou návnadu. Podle mě můžeme důvodně předpokládat, že ať se u Chasongu stalo cokoliv, ať tam MacAndrew vydal či odmítl splnit jakýkoliv rozkaz, nemohlo jít o tak hrozný prohřešek, aby kvůli němu rezignoval. Pokud by tomu tak bylo, smečka dravců v Pentagonu by ho vyštvala už dávno.

„Možná nějaký nešťastný incident,“ souhlasil Bravo, „ale žádná katastrofa. Součást služebního záznamu, ovšem ne ta životně důležitá.“

„Krycí manévr,“ potvrdil Varak. „Stalo se však ještě něco jiného, mnohem vážnějšího, co možná s operací u Chasongu souvisí, ale třeba také vůbec ne. Předpokládáme-li, že existuje primární spojitost – a s něčím takovým musíme počítat –, pak nás právě ona neznámá událost může přivést k Hooverovým svazkům.“

Munro St. Claire odvrátil pohled. „Pokud vám tedy správně rozumím, ona falešná návnada byla v záznamech nalezena a následně využita během čtyřiadvaceti hodin, které uplynuly mezi schůzkou Inver Brassu a Chancellorovým příjezdem do MacAndrewova domu. Předtím totiž o Chancellorovi, nemluvě už o generálu MacAndrewovi, nikdo z Inver Brassu neslyšel.“

„Ano, Inver Brass – jako *skupina* – tehdy skutečně o Chancellorovi slyšel poprvé. To však neplatí pro člověka, který se zmocnil Hooverových svazků. Ten musel alespoň něco vědět, protože Chancellor se spojil se dvěma oběťmi, MacAndrewem a Rawlinsem. A není sebemenších pochyb, že ti dva jsou oběťmi.“

„Dobře, s tímto závěrem souhlasím.“ Bravo vstal z křesla. „V tom případě se v centru pozornosti ocitá jedna konkrétní informace: Petr Chancellor se sešel s generálovou dcerou a společně odjeli do domu

v Rockville. A místo aby tam narazili na slepou zeď, je jim podstrčena falešná stopa vedoucí k Chasongu. Ta má Chancellora vyslat falešným směrem.“

„Naprosto správně,“ odvětil Varak důrazně. „Proč by jinak Chasong vůbec použili?“

„Přesto stále nechápu,“ nedal se St. Claire, „proč by to měl být zrovna člen Inver Brassu.“

„Protože nikdo jiný neví, že se Chancellor s tou mladou ženou setkal. O tom vás mohu zcela jednoznačně ujistit. Nikdo kromě nás neodposlouchává Chancellorovi telefon, nikdo kromě nás ho nesleduje. A přesto se dvanáct hodin po schůzce Inver Brassu někdo vloupal do MacAndrewova domu a nastražil tam Chancellorovi dokonale promyšlenou léčku. Těch dvanáct hodin stačilo, aby si někdo prošel MacAndrewův spis a vymyslel návnadu v podobě Chasongu.“

St. Claire smutně přikývl. „Jste velmi přesvědčivý.“

„Přesvědčivá jsou fakta. Kéž by tomu bylo jinak.“

„Bůh je mi svědkem, že bych si přál totéž. Člen Inver Brassu! Příslušník skupiny těch nejúctyhodnějších mužů této země. Mluvíte o možnostech. Právě tuto bych pokládal za vyloučenou.“

„Chancellor si ji dokázal představit. Pro něj se jasně rýsovala od samého počátku. Sám jste to řekl, když jsme začínali. Jeho jako spisovatele neomezují fakta ani nutnost jejich dokazování. Mimochodem, ve své knize nazývá Inver Brass *Jádro*.“

St. Claire hleděl na stěnu, na níž se před několika minutami promítaly obrázky ze sledování MacAndrewova domu. „Fantazie a skutečnost. Neuvěřitelné…“ Jeho slova vyzněla do ztracena.

„Právě toto jsme chtěli,“ opáčil Varak. „V tohle jsme doufali.“

„Ano, zajisté. Říkáte, že za den za dva to budete vědět s jistotou?“

„To vám mohu zaručit, pokud svoláte další schůzku. Po MacAndrewově pohřbu. Chci Inver Brassu podstrčit další dvě jména.“

„Ale? Čí jména?“

„První je novinářka Phyllis Maxwellová, která…“

„Znám ji. Proč právě ona?“

„Těžko říct. Předtím jsem na ni nikdy nenarazil, ale Chancellor se s ní setkal a uvedl do svého románu postavu, která se jí nápadně podobá.“

„Chápu. A to druhé jméno?“

Varak zaváhal, zjevně očekával odpor. „Paul Bromley z ministerstva financí.“

„Ne!“ odmítl diplomat vehementně. „To nepřipustím. Dal jsem Bromleymu své slovo! Kromě jiného to nedává smysl. Jeho jméno začíná na *B* a my hledáme svazky od *M* po *Z*!“

„Nezapomínejte, že Bromleymu přidělili krycí označení *Zmije*,“ opáčil Varak. „U vojenské rozvědky v Pentagonu i u FBI ho vedli pod tímto alias nepřetržitě dvacet měsíců. V srpnu se ztratil, jako by zmizel z povrchu země. Je nebezpečný mnoha lidem ve Washingtonu, ale žádnému z nich se neozval. Zmije je zapomenutá osoba, a tudíž ideální pro naše účely.“

Bravo pomalu přecházel po místnosti. „Ten člověk už dost trpěl. Žádáte příliš mnoho.“

„Maličkost ve srovnám s naším cílem. Podle toho, co o něm vím, by Bromley byl první, kdo by souhlasil.“

St. Claire zavřel oči a myslel na muka, která Bromley prožil. Prchlivý stárnoucí účetní, který měl odvahu sám zaútočit na Pentagon. Odměnou mu byla dcera narkomanka, jež se po tříleté nepřítomnosti vrátila jako duševně chorá vražedkyně. A když pak jeho svět zapadl do normálních kolejí, noční můra znovu zahrozí. Má být použit jako vnadidlo.

Ovšem Stefan Varak je ve svém oboru, v temných zákoutích své profese, brilantně dokonalý. A samozřejmě má pravdu.

„Dejte se do práce,“ řekl Munro St. Claire. „Dnes večer svolám Inver Brass.“

Prosincový vítr přinášel tlumenou ozvěnu bouřky do tichého virblování bubnů. Hrob se nacházel na severní straně arlingtonského hřbitova. Na jeho západním křídle stála čestná stráž. Nehybný kordon křížů vyjadřoval nevyslovené poselství armády. *Doprovodíte rakev až sem, ale ani o krok dál. Zde bude uložena do země. Stojíme tady v plné parádě a vyžadujeme respekt, který nám náleží, avšak pouze mlčky. Nepřipustíme ani náznak soukromého žalu, protože ten je nepatřičný. Toto území patří armádě. My jsme muži. Mrtví muži.*

Děsivé, pomyslel si Chancellor; stál dva kroky za Alison, která seděla na obyčejné černé židli u paty hrobu. Nikdo se k ní nehlásil, nikdo se na ni nedíval, vše bylo podřízeno rituálu.

Stojíme zde podle funkcí. Začněte odpočítávat.

Za řetězy oddělujícími hrob nastoupili vysocí důstojníci Pentagonu. Deset či dvanáct z nich přistoupilo k Alison, podali jí ruku a šeptem vyslovili soustrast, zatímco ona jako sbor v antickém dramatu sdělovala Petrovi, jaký vztah zaujímali jednotliví herci k jejímu otci. Chancellor je pozorně sledoval. Bylo docela dobře možné, že někdo ze smutečních hostů

znal tajemství Chasongu. Prohlížel si jejich obličeje a povolil uzdu své obrazotvornosti.

Jeho pozornost upoutal muž zhruba stejně starý jako mrtvý generál. Měl hodnost majora a snědou pleť, napovídající středomořský původ. Během krátkého obřadu stál nehybně a s nikým nepromluvil jediné slůvko. Když vojáci přenášeli rakev od pohřebního vozu přes trávník k hrobu, jeho oči hleděly rovně před sebe, jako by přítomnost zesnulého vůbec nebral na vědomí.

První známku emocí projevil teprve při kaplanově řeči – krátký, téměř nepostřehnutelný záblesk v očích a neznatelný pohyb koutků úst. Výraz nenávisti.

Petr ho neustále pozoroval. V jednom okamžiku se zdálo, jako by si major uvědomil, že ho někdo sleduje, a dokonce se střetl s Petrovýma očima. V pohledu opět šlehla nenávist; hned však zmizela a důstojník odvrátil zrak.

Obřad skončil a dcera právě pohřbeného vojáka převzala složenou státní vlajku. Po řadě k ní přistupovali vysocí představitelé armády a pronášeli očekávané věty.

Snědý major však udělal čelem vzad a beze slova odcházel. Petr jej doprovázel očima. Muž se zastavil na hřebeni svahu za vyrovnanou řadou křížů, pomalu se otočil a ohlédl se k čerstvému hrobu – osamělá postava vyčnívající nad pohřebištěm slávy.

Chancellor instinktivně vycítil, že se major chce naposled podívat na místo MacAndrewova věčného odpočinku, jako kdyby chtěl sám sebe přesvědčit, že předmět jeho nenávisti je skutečně mrtvý. Podivně smutný moment.

„Cítila jsem za sebou tvé oči," řekla Alison, když nasedli do limuzíny, která je měla odvézt z arlingtonského hřbitova do Washingtonu. „Jednou jsem se po tobě ohlédla. Prohlížel sis přítomné. A vím také, že jsi slyšel každé slovo, které mi kdo řekl. Všiml sis někoho – nebo něčeho – zajímavého?"

„Ano," odpověděl Petr. „Jednoho majora. Vypadal jako Ital nebo Španěl. Jediný důstojník, který se u tebe nezastavil."

Alison se podívala okénkem na řadu hrobů, které míjeli. „Ano, všimla jsem si ho," odvětila tiše, aby ji armádní řidič a vojenský doprovod neslyšeli.

„V tom případě ti nemohlo uniknout, jak divně se choval."

„Choval se normálně – podle vlastních měřítek. Nosí svou zášť hrdě jako vyznamenání. Je *součástí* jeho vyznamenání."

„Kdo je to?"

„Jmenuje se Pablo Ramirez. Pochází ze San Juanu, jeden z prvních Portoričanů přijatých do West Pointu. Myslím, že by se dal označit jako typický hispánec ještě dřív, než vůbec někdo věděl, co ten termín znamená.“

„Znal tvého otce?“

„Jistě. Studovali spolu. Ramirez absolvoval Akademii dva roky po tátovi.“

Petr se dotkl její paže. „Sloužili spolu v Koreji?“

„Myslíš tím Chasong?“

„Ano.“

„Těžko říct. V Koreji se určitě setkali. Stejně tak v severní Africe za druhé světové války a před několika lety ve Vietnamu. Ale o Chasongu nevím.“

„Rád bych to zjistil. Proč tvého otce nenáviděl?“

„Nejsem si tak docela jistá, že ho nenáviděl. Mluvila jsem o *zášti*. A tu cítí ke svému okolí obecně.“

„Proč?“

„Je pořád pouze majorem. Většina jeho vrstevníků to dotáhla alespoň na plukovníka nebo brigádního generála.“

„Má ta jeho zášť nějaké opodstatnění? Přeskočili ho v postupu proto, že je Portoričan?“

„Inu, jistě je to jeden z důvodů. Vysocí důstojníci tvoří uzavřenou společnost. A na vlastní uši jsem slyšela, jak žertují na jeho účet. *Ne abyste pozvali Ramireze na večírek u velitele flotily. Musel by si obléct číšnický frak.* U námořnictva totiž slouží Portoričané většinou jako pucfleci. No a podobné věci.“

„Ty podobné věci dokážou vyvolat silnou zášť.“

„To jistě, ale tady jde o víc. Ramirez dostal spoustu příležitostí – možná víc než ostatní – právě proto, že je příslušník národnostní menšiny. A nedokázal je využít.“

Petr pocítil nejasné obavy a vyhlédl z okna. Pohled, který spatřil v Ramirezových očích, vyjadřoval ryzí nenávist zaměřenou na konkrétní cíle. MacAndrewova rakev. MacAndrewův hrob. MacAndrew.

„Co si o něm tvůj otec myslel?“ zeptal se.

„Zhruba to, co jsem ti právě řekla. Povrchní, prchlivý a příliš emocionální. Naprosto nespolehlivý. Táta odmítl dva návrhy na jeho povýšení v poli. Jinak o něm nemluvil.“

„Co myslel tou *naprostou nespolehlivostí*?“

Alison nakrčila čelo. „Moment, nech mě přemýšlet… Ano, týkalo se to recapů a reconů.“

„Tak ti mockrát děkuju. V nejmenším netuším, o čem mluvíš.“

Zasmála se. „Promiň. Písemná hlášení pro polní velitelství. Bojová situace a výsledky průzkumu.“

„No, moc mi to nepomůže, ale už tuším, cos měla na mysli. Tvůj otec považoval Ramireze za lháře, který si vymýšlí. Ať už záměrně, nebo podvědomě.“

„Možná. Ten člověk není důležitý, Petře.“ Alison mu zakryla ruku dlaní. „Je po všem. Konec. Minulost. Je to za námi. A já ti děkuju. Nedokážu vyjádřit, jak moc jsem ti zavázaná.“

„Ještě není konec,“ upozornil ji.

Podívala se mu do očí. „V to doufám,“ a usmála se. „Hotel je vynikající nápad. Celý den si budeme jenom užívat a nebudeme na nic myslet. Z přemýšlení se mi dělá zle. Pozítří potom zajdu za právníkem, aby zařídil, co je potřeba. Nechci, abys měl pocit, že se mnou musíš zůstat. Za pár dní se vrátím do New Yorku.“

Chancellor se zarazil a uvažoval, jestli už zapomněla. Tak rychle? Tak totálně? Držel ji za ruku a vroucně si přál, aby ji neodtáhla. „Ale co tvůj dům v Marylandu? Někdo se do něj vloupal a…“

„Ach, bože můj, nech ten dům plavat! Je mrtvý. Ti ničemové nám sdělili, co chtěli, i když v nejmenším netuším, co to bylo.“

„Promluvíme si o tom později.“

„Dobře,“ souhlasila.

Petr pochopil. Alison se musela vypořádat s žalem nad ztrátou otce a další muka si vytrpěla, když jeho smrt rozebírala. A před chvílí na pohřbu stála tváří v tvář mužům, kteří se ho snažili zničit. Obřad v Arlingtonu pro ni znamenal zlom. Gordický uzel byl přeseknut a ona získala volnost, jež jí umožní najít si ve světě své vlastní místo. A on ji teď žádá, aby se vrátila.

Musel. Musel, protože nic neskončilo. Věděla to stejně dobře jako on.

A Chancellor věděl i něco jiného. Alison řekla, že Ramirez není důležitý.

Mýlila se.

20

K domu v Georgetownu se opět sjížděly limuzíny – z různých míst a každá v jinou dobu. Němí řidiči ani tentokrát své pasažéry koutkem oka nespatřili. Inver Brass se scházel k další poradě.

Starší členové – Bravo, Benátčan a Christopher – již před několika týdny uzavřeli tichou dohodu, že nového Stvořitele zvolí ze zbývající dvojice mladších kolegů, Prapora a Parida.

Oba bezpochyby měli dostatečnou kvalifikaci, potřebný přehled a inteligenci, vynikali v mnoha oborech lidské činnosti.

Prapor se stal členem Inver Brassu před šesti lety. Byl nejmladším rektorem v dějinách jisté významné univerzity na východě Spojených států, odkud odešel, aby zaujal místo předsedy správní rady nadnárodní Roxtonovy dobročinné nadace. Ve skutečnosti se jmenoval Frederick Wells a specializoval se na mezinárodní finance. Přesto, navzdory celosvětovým dopadům svých rozhodnutí, Wells nikdy neztrácel ze zřetele základní lidskou potřebu důstojnosti a uznání, nárok na právo svobody projevu a volby. Hluboce věřil v člověka se všemi jeho chybami a nedostatky a ten, kdo chtěl lidské bytosti jakkoliv ponižovat nebo si je podřizovat, pocítil jeho hněv.

Tak jako jej, aniž si to uvědomil, pocítil John Edgar Hoover.

Paris byl nejnovější přírůstek, k Inver Brassu se připojil před necelými čtyřmi roky. Byl to vědec, jehož předkové pocházeli z Kastilie, ovšem on sám pevně zakořenil v Americe, kam jeho rodina uprchla před falangisty. Jmenoval se Carlos Montelán. V současnosti vedl katedru mezinárodních vztahů Harvardovy univerzity a byl pokládán za nejnadanějšího analytika geopolitického myšlení dvacátého století. Již déle než deset let se jej jednotliví prezidenti snažili zlákat, aby převzal křeslo ministra zahraničí, avšak on pokaždé odmítl. Byl vědec, ne politik. Chápal dějinami stokrát prokázané nebezpečí, které hrozí, když se teoretik vypraví do uspěchaného světa nelítostných pragmatických vyjednávání.

Ovšem Montelán jako neúnavný badatel neustále prověřoval motivy lidského konání, osobní i ty širší, společenské. A pokud shledal, že jsou neopodstatněné, či dokonce destruktivní, bez váhání dospíval k aktivním rozhodnutím.

Stejně tak nezaváhal v případě Johna Edgara Hoovera.

Bravo, navzdory Christopherovu naléhání, odmítl naznačit, kterému ze dvou uchazečů dává přednost, a volbu neustále odkládal. Christopherovo pravé jméno znělo Jacob Dreyfus. Byl to bankéř a poslední židovský patriarcha, jehož rod se mohl směle rovnat Baruchovu nebo Lehmanovu. V osmdesáti letech věděl, že mu už moc času nezbývá – považoval za důležité, aby v čele Inver Brassu stanul nový vůdce. Kmen bez náčelníka není kmen, nýbrž bezhlavá tlupa. A v milované vlasti Jacoba Dreyfuse neexistoval důležitější „kmen“ než ten, který pomáhal založit – Inver Brass.

V tomto smyslu mluvil s Munrem St. Clairem a Bravo věděl, že lépe než Jacob to nikdo vyjádřit nedovede. St. Claire stál u zrodu Inver Brassu stejně jako Daniel Sutherland, černý gigant právní vědy, jehož mimořádný intelekt vynesl z alabamských polí do nejvyšších soudních kruhů země. Ovšem ani Bravo, ani Benátčan nedokázali definovat Inver Brass a jeho poslání tak přesně jako Christopher.

Podle Jacoba Dreyfuse povstal Inver Brass z chaosu v době, kdy se země rozpadala a stála na pokraji sebezničení. Trh se zhroutil, obchodování se zastavilo, zavíraly se továrny, majitelé obchodů zatloukali výlohy prkny a farmy krachovaly, protože hladový dobytek umíral a stroje ležící bez užitku rezavěly. Objevily se první – očekávané a nevyhnutelné – výbuchy násilí.

Neschopní vůdcové ve Washingtonu se nedokázali rozhoupat alespoň k náznaku nějakého řešení. A tak byl v posledních měsících roku 1929 založen Inver Brass. Prvním Stvořitelem byl Skot, investiční bankéř, jenž poslechl Baruchovu a Dreyfusovu radu a stáhl se z trhu. Byl to on, kdo skupinu pojmenoval po malém bažinatém jezírku ve skotské Vysočině, které byste nenašli na žádné mapě. Inver Brass měl působit v naprostém utajení a mimo vládní struktury, protože musel jednat rychle, bez zbytečného byrokratického zatěžování.

Do nespočetných oblastí, kde propuklo násilí z nouze, putovaly obrovské finanční sumy. Bohatství Inver Brassu otupilo ostří násilností, uhasilo požáry, omezilo škody.

Samozřejmě docházelo i k chybám a omylům, ale ty byly okamžitě napraveny, jen co členové pochopili jejich podstatu. Některé ovšem napravit nešlo. Hospodářská krize se rozšířila do celého světa a kapitálové infuze byly nutné i za hranicemi Spojených států.

Především v Německu. Hospodářská devastace způsobená podmínkami Versailleské smlouvy, nedostatečné výsledky Locarnských úmluv a nepraktičnost Dawesova plánu, to vše připadalo členům Inver Brassu jako dobré, avšak nepochopené snahy o zlepšení situace. A to byla jejich nejosudovější chyba. Chyba, kterou o jedenatřicet let později začal

nedostudovaný doktorand Petr Chancellor pokládat za něco, čím ve skutečnosti *nebyla* – za spiknutí světové politiky.

Toho mladíka jménem Chancellor museli zastavit. Aniž cokoliv tušil, Inver Brass se ocitl v hledáčku jeho fantazie.

Tato chyba ovšem přivedla muže z Inver Brassu do nového teritoria. Vstoupili do panství národní politiky. Zprvu proto, aby napravili vlastní omyly, avšak později proto, aby mohli pomáhat a přispívat. Inver Brass disponoval moudrostí a finančními zdroji. Mohl jednat a reagovat pohotově, bez vnějších zásahů, a nezodpovídal se nikomu než vlastnímu kolektivnímu svědomí.

Munro St. Claire a Daniel Sutherland naslouchali Jacobovu vášnivému naléhání na co nejrychlejší jmenování nového Stvořitele. Oba vyslechli jeho prosby bez nadšení. Nepřesvědčivě souhlasili, aniž řekli cokoliv konkrétního. St. Claire ovšem věděl, že Sutherland nemohl tušit to, co je známo pouze jemu – existuje možnost, že Inver Brass má ve svém středu zrádce. Sutherlandovy pochyby tedy musely spočívat v něčem jiném a St. Claire se domníval, že jejich původ zná. Doba Inver Brassu se nevyhnutelně chýlí ke svému konci. Možná skončí se svými nejstaršími členy a třeba to tak bude nejlepší. Časové mandáty se mění a ty jejich pocházely z jiné éry.

St. Clairovy pochyby byly mnohem konkrétnější, a proto nemohl připustit povýšení jednoho z mladších uchazečů na nového Stvořitele. Pokud Inver Brass skutečně hřál na svém těle zrádce, pak to musel být Paris nebo Prapor.

Seděli kolem kruhového stolu, prázdné Stvořitelovo křeslo jako neodbytná připomínka jejich dědičné smrtelnosti. Ohně v kamnech nebylo zapotřebí. Na stole neležely žádné papíry, které by později museli spálit. Neobdrželi žádné šifrované sdělení o situaci, jež by vyžadovala řešení. Pouze si vymění informace a vyslechnou komentáře.

Bylo třeba nastražit past. Munro St. Claire nejdřív vylíčí nejnovější vývoj tak, aby mohl pozorovat reakce všech mužů rozsazených kolem stolu. Pak vysloví dvě jména: Phyllis Maxwellová, novinářka; Paul Bromley, alias Zmije, pohřešovaný kritik Pentagonu z ministerstva financí. Pohřešovaný, ovšem snadno vystopovatelný kterýmkoliv z mužů za tímto stolem.

„Naše dnešní setkání bude krátké," zahájil poradu Bravo. „Jeho účelem je informovat vás o nejnovějším vývoji situace a vyslechnout si všechny vaše připomínky."

„Věřím, že k tomu patří i kritika předchozích rozhodnutí," poznamenal Paris.

„Patří k tomu vše, co uznáte za vhodné."

„Dobře," pokračoval Paris. „Po našem posledním setkání jsem si sehnal a přečetl dvě knihy Petra Chancellora. Není mi jasné, proč volba padla zrovna na něj. Jistě, umí rychle uvažovat a má cit pro drama, ale sotva jde o spisovatele, který by něco řekl příštím generacím."

„Nehledali jsme literární kvality."

„Já je také nehledám. A podotýkám, že nemám nic proti populárním románům. Mám na mysli tohoto konkrétního autora. Je stejně schopný jako dobrá desítka jiných. Proč on?"

„Protože jsme ho znali," vmísil se do debaty Christopher. „Na rozdíl od desítky jiných."

„Co prosím?" Paris se naklonil dopředu nad stůl.

„Christopher má pravdu," vysvětlil Bravo. „O Chancellorovi jsme toho věděli opravdu hodně. Důvod, proč o něm něco zjišťovat, je skoro šest let starý. Oba znáte historii Inver Brassu, nic jsme před vámi netajili. Víte o všech našich chybách i o dobrých skutcích, které jsme vykonali pro blaho lidstva." Bravo se odmlčel a pak promluvil přímo k Paridovi. „Koncem šedesátých let předložil Chancellor analytickou dizertační práci o zhroucení Výmarské republiky a nástupu militantního nacismu. Dostal se velmi blízko k odhalení Inver Brassu a museli jsme ho zastavit."

Kolem stolu se rozhostilo ticho. St. Claire věděl, že černoch a tím spíše Žid se v duchu vracejí do oněch dnů, každý svírán vlastními obavami.

„Ze zmíněné dizertace," objasnil Paridovi Prapor, „vznikl později román *Reichstag!*"

„Nebylo to nebezpečné?" zeptal se Paris.

„Bylo to férové," odpověděl Benátčan.

„A byla to fikce," dodal Christopher nesouhlasně.

„Což odpovídá na mou otázku," konstatoval Paris. „Rozhodovala především důvěrná znalost adepta. Lepší známý subjekt s omezenými možnostmi než třeba slibnější kandidát, o kterém nic nevíme."

„Proč se stále snažíte Chancellora zdiskreditovat?" zajímal se Benátčan. „Jde nám o Hooverovy svazky, ne o literární hodnoty."

„To srovnání je subjektivní," namítl vědec. „Chancellor je typem spisovatele, kteří mě dráždí. O událostech v Sarajevu a o tehdejší politické situaci v Evropě ledacos vím. Četl jsem jeho knihu. Své závěry zakládá na záměrně nesprávné interpretaci faktů a na přeceňování některých souvislostí. Přesto pevně věřím, že tisíce čtenářů pokládají jeho dílo za autentické vykreslení historických událostí."

Bravo se v křesle opřel. „I já jsem tu knihu četl a i já vím ledacos o příčinách vzniku první světové války. Chcete tvrdit, že Chancellorův nápad zahrnout mezi rozhodující faktory spiknutí předních světových průmyslníků byl omylem?“

„Samozřejmě ne. Tato skutečnost byla dávno prokázána.“

„V tom případě měl pravdu – bez ohledu na to, jak ke svému závěru dospěl.“

Paris se usmál. „Když dovolíte, ulevilo se mi, že nevyučujete historii. Ale jak říkám, odpověď na svou otázku již znám. Jak vypadá nejnovější vývoj?“

„Dosáhli jsme hmatatelného pokroku, jinak to označit nelze.“ Bravo pokračoval popisem Chancellorova příjezdu na Kennedyho letiště ve společnosti Alison MacAndrewové, jejich setkání s vojenským doprovodem a nástupu do letadla s rakví s ostatky dívčina otce na palubě. Na Varakovu radu mluvil St. Claire pomalu a pátral po náznaku, že někdo u stolu jeho slova očekává, protože už ví, jak všechno probíhalo. *Bude to mít v očích*, prohlásil Varak, *krátký zamlžený výraz naznačující poznání. Některé chemické reakce nelze potlačit a oči fungují jako mikroskop.*

Munro St. Claire žádnou takovou reakci nezaznamenal. Všichni členové Inver Brassu soustředěně sledovali jeho výklad.

Popsal, co slyšel z magnetofonu a co viděl na videozáznamu.

„Bez Varakova přispění bychom o nečekané akci proti Chancellorovi nevěděli. A nic si nenamlouvejme, *byla* zaměřena proti Chancellorovi, ne proti MacAndrewově dceři. Domníváme se, že jejím cílem bylo svést ho ze správné stopy, přesvědčit ho, že generál MacAndrew rezignoval kvůli chybnému rozkazu, který před lety vydal za korejské války v bitvě u Chasongu.“

Paris viditelně zareagoval, jeho oči se rozšířily. „Zabijáci od Chasongu,“ vydechl.

St. Claire cítil, jak mu hrudníkem prošlehla bolest, a několik vteřin nemohl popadnout dech. S vypětím vůle se ovládl a probodl Carlose Montelána pohledem.

Při Paridových slovech ho zamrazilo. Tohle nemohl v žádném případě vědět! Ten výraz nezazněl na žádném pásku a Bravo jej nikdy nevyslovil!

„Co to znamená?“ nechápal Benátčan a pod jeho mohutnou postavou zavrzalo křeslo.

„Jak vám potvrdí každý vojenský historik, tento přívlastek byl použit jako charakteristika všech důstojníků, kteří se zúčastnili bitvy u Chasongu,“ odvětil Paris. „Bylo to sebevražedné šílenství. Jednotky se bouřily po celé frontové linii, mnohé z nejhlasitějších buřičů jejich vlastní velitelé

zastřelili. Katastrofální strategie a svým způsobem politický obrat v korejské válce. Pokud MacAndrew v té bitvě velel, je docela dobře možné, že se vynořila nějaká dosud skrytá oběť. Tohle skutečně *mohl* být důvod k rezignaci.“

St. Claire Parida pozorně sledoval; vysvětlení odborníka jej uspokojilo.

„Mohlo to mít nějakou spojitost s jeho smrtí na Havaji?“ zeptal se Christopher; jeho vyschlé žilnaté ruce se při té otázce třásly.

„Ne,“ odpověděl Bravo pomalu. „MacAndrewa zastřelil Longworth.“

„Chcete tím říct Varak?“ dotíral skeptický Wells.

„Ne,“ odmítl obvinění svého agenta Munro St. Claire. „Pravý Longworth. Na Havaji.“

Odpověď zazněla jako prásknutí bičem a oči všech přítomných se upřely na Brava.

„Jak? *Proč?*“ Benátčanův hlas se chvěl zlostí. Daniel Sutherland běsnil vztekem.

„Ta vražda se nedala předvídat, a proto jí nebylo možné zabránit. Jak víte, Varak s Chancellorem jednal jako Longworth. Použil jeho osobu jako ověřitelný zdroj, jako odrazový můstek. Chancellor to jméno sdělil MacAndrewovi a řekl mu, že Longworth má přístup ke svazkům. Po smrti své ženy odletěl generál přes půl zeměkoule, aby Longwortha vyhledal. Nakonec ho našel.“

„To ovšem znamená, že podle MacAndrewa byl Longworth jediný, kdo o událostech u Chasongu ví něco konkrétního,“ řekl Frederick Wells zamyšleně. „Tato informace se nacházela pouze v Hooverových tajných materiálech, nikde jinde.“

„A tento poznatek nás nepřivádí nikam, leda zpátky k těm svazkům,“ projevil opět svůj nesouhlas Christopher.

„Slepá ulička,“ dodal Prapor s pohledem upřeným na Brava. „Pouze potvrzení toho, co jste řekl. Chasong je klamný manévr.“

„Proč?“ zeptal se Benátčan.

Wells se otočil k soudci. „Protože neexistoval žádný důvod, proč Chasong vůbec vytáhnout.“

„Souhlasím.“ St. Claire se v křesle předklonil; opět nabyl ztracené sebeovládání. První část Varakovy léčky nepřinesla žádný výsledek; nastala chvíle přistoupit k druhé fázi, k těm dvěma jménům. „Jak jsem vám minule sdělil, Chancellor se svým novým románem dost pokročil. Varakovi se podařilo získat první část rukopisu. Obsahuje dva znepokojující momenty. Spíše bych asi měl říci, že se vynořily dvě nové postavy, s nimiž autor podle původního plánu nepočítal. Důvod neznáme. První z nich má v knize poněkud záhadný původ, druhou je muž, po němž Chancellor pátrá a jeho

jméno si zapsal do notesu. Známe ovšem totožnost obou předloh. První je novinářka Phyllis Maxwellová, druhý účetní z ministerstva financí jménem Bromley, Paul Bromley. Disponuje někdo z vás jakýmikoliv informacemi o těchto osobách?“

Nikdo nic nevěděl, ale jména zazněla, druhá past byla nastražena. Pokud má Varakovo podezření reálný základ, uvažoval St. Claire, kdo se do ní asi chytí? Prapor, nebo Paris? Frederick Wells, nebo Carlos Montelán?

Rozhovor uvázl a Bravo naznačil, že porada skončila. Odsunul křeslo od stolu, ale zarazil ho Wellsův hlas.

„Čeká Varak venku v chodbě?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl diplomat. „Jako vždy zařizuje váš odjezd.“

„Rád bych se ho na něco zeptal, ale nejdřív položím tu otázku vám všem. V MacAndrewově domě v Rockville byly umístěny mikrofony. Popsal jste nám zvuky vloupání a důkladné prohlídky generálova sídla, ovšem žádná slova, která by tyto zvuky provázela. Kamera instalovaná před domem nic nezachytila, protože narušitelé vnikli do objektu mimo její zorné pole. Zdá se, že pachatelé o sledovacím zařízení věděli.“

„Jak zní vaše otázka?“ zeptal se Carlos Montelán podrážděně. „Váš skrytý náznak se mi ani trochu nelíbí.“

Prapor zabodl pohled do Parida a St. Claire si uvědomil, že právě byla vytyčena hranice. Stojí proti sobě dva lvi, mladý proti stárnoucímu, a bojují o vládu nad smečkou.

„Připadá mi to divné. Svazky zmizely takovým způsobem a v takové době, že se nemohu ubránit myšlence, zda zloději o Hooverově smrti nevěděli předem. Měsíce intenzivního pátrání nepřinesly žádný výsledek, jeden z nejlepších zpravodajských expertů této země hlásí, že vůbec nic nezjistil. Bravo připraví plán na využití Petra Chancellora jako katalyzátoru. Náš zpravodajský specialista uvede plán do chodu – spisovatel je indoktrinován a pustí se do práce. Podle předpokladu rozvíří stojatou hladinu. Ti, kdo se Hooverových svazků zmocnili, se vylekají a vystoupí proti němu. Vystoupí tak důrazně, že tím riskují odhalení. My však nemáme jediný obrázek, jediné slůvko na magnetofonovém pásku.“

Montelán se naklonil přes stůl. „Chcete naznačit…“

„Chci naznačit,“ skočil mu do řeči Prapor, „že ačkoliv je náš specialista pověstný svou důkladností, včera projevil její podezřelý nedostatek.“

„Tohle už je moc!“ vybuchl Christopher. Jeho vyzáblý obličej zpopelavěl a kostnaté prsty se mu třásly. „Máte ponětí, kdo Varak ve skutečnosti je? Víte, jak v životě trpěl a čeho byl svědkem? Co ho žene kupředu?“

„Vím jen tolik, že přetéká nenávistí," odpověděl Prapor tiše. „A to mě děsí."

Kolem stolu se opět rozhostilo ticho. Nezpochybnitelná pravda obsažená v prohlášení Fredericka Wellse měla svůj účinek. Existuje možnost, že Stefan Varak operuje nezávisle na jejich skupině, motivován nenávistí, o jejímž původu nikdo v této místnosti neví.

St. Claire si vzpomněl na Varakova slova. *Dokážu vypátrat nacistu pod jakýmkoliv převlekem a jít mu po krku neúnavně jako ohař. A pokud si myslíte, že je nějaký rozdíl mezi tím, co ty chybějící svazky reprezentují, a cíli třetí říše, pak se hluboce mýlíte.*

Jakmile je nacista vypátrán a zničen, jak lépe ovládat jeho následovníky, než zmocnit se jeho svazků?

Bravo odstrčil křeslo a vstal od stolu. Přistoupil ke skříňce upevněné na stěně, odemkl ji a vytáhl pistoli ráže 38 s krátkou hlavní. Zavřel skříňku, vrátil se ke křeslu a posadil se. Zbraň držel v ruce ukryté pod stolem.

„Požádejte prosím pana Varaka, aby přišel mezi nás."

Stefan Varak stál za prázdným křeslem určeným pro Stvořitele a prohlížel si jednotlivé členy Inver Brassu. Munro St. Claire na něj hleděl, až se jejich pohledy setkaly.

„Pane Varaku, chceme vám položit jistou otázku a ocenili bychom jednoznačnou a srozumitelnou odpověď. Pokračujte prosím, Prapore."

Wells poslechl. „Pane Varaku, prostřednictvím spisovatele Petra Chancellora jste připravil situaci, která nás mohla dovést k Hooverovým svazkům," zahájil výslech. „Stačila by nám jediná identifikace, vizuální nebo pomocí hlasového otisku. Nastražil jste past, což naznačuje, že jste si byl vědom důležitosti tohoto úkolu. Při jeho plnění jste však rozhodně neprojevil svou pověstnou pečlivost a profesionalitu. Ptám se sám sebe proč. Podle mě by bylo docela jednoduché rozmístit kolem domu ne jednu, ale dvě, tři, v případě potřeby třeba šest kamer. Kdybyste tak učinil, pátrání mohlo být ukončeno a pohřešované svazky v našich rukou. Proč, pane Varaku? Anebo proč ne?"

Varak zrudl hněvem, krev mu vystoupila až ke kořínkům světlých vlasů. Instruktor projevoval všechny příznaky, po nichž učil Brava pátrat. Že by vztek produkoval stejné chemické reakce jako strach? St. Claire pohnul pistolí, kterou držel na klíně, a vsunul ukazovák pod lučík spouště.

Kritický okamžik pominul, Varak se s nejvyšším vypětím vůle ovládl. „Pokládám vaši otázku za oprávněnou," odvětil klidně. „Odpovím na ni co nejsrozumitelněji. Jak jistě víte, s výjimkou případů, kdy využívám spolupracovníky, kteří za žádných okolností nemohou odhalit mou totožnost, pracuji výhradně sám. Při plnění tohoto úkolu jsem použil

taxikáře, který v New Yorku naložil Chancellora a tu dívku a odvezl je na letiště. Jejich rozhovor byl nahráván. Taxikář mě sehnal ve Washingtonu a přehrál mi záznam do telefonu. Tehdy jsem se poprvé dozvěděl o jejich záměru uchýlit se do generálova domu v Rockville. Zbývalo mi jen málo času, abych sehnal potřebné vybavení, dovezl je na místo a nainstaloval. Jen s velkou dávkou štěstí se mi podařilo umístit jedinou infračervenou kameru. Víc nemám co dodat.“

Členové Inver Brassu v naprostém tichu zkoumali Varakův obličej. St. Claire pod stolem stáhl prst ze spouště. Celý život se učil rozeznávat pravdu, když ji slyší. Podle svého nejvnitřnějšího přesvědčení ji právě slyšel.

Modlil se k bohu, ať se nemýlí.

21

Petr se ze zvyku probudil v půl páté ráno. Dlouholetý návyk ho přiměl vstát z postele, přistoupit ke kufříku, který ležel na židli v ložnici, a vytáhnout z něj blok v kožených deskách.

Nacházel se v apartmánu hotelu Hay-Adams a toto byla úvodní lekce cyklu, jehož prostřednictvím zasvěcoval Alison do své neobvyklé pracovní doby.

Zaslechla ho a zprudka se na posteli posadila.

„Hoří?“ zvolala zděšeně.

„Promiň. Doufal jsem, že tě nevzbudím.“

„Vůbec tě nevidím. Venku je tma. Co se stalo?“

„Nic se nestalo. Je ráno a já nejraději pracuju právě ráno. Lehni si a spi. Půjdu do vedlejšího pokoje.“

Alison padla zpátky na polštář a zakroutila hlavou. Petr se usmál a odešel s poznámkovým blokem do obývací místnosti, kde usedl na pohovku u kávového stolku.

O tři hodiny později dopsal osmou kapitolu. Do nástinu se vůbec nedíval, nepotřeboval to. Emoce, které určil Alexanderu Meredithovi, sám prožíval. Drtil ho strach, ovládala panika. Věděl, jaké to je, stát se pronásledovanou kořistí ve zběsilé štvanici. Slyšel běžící kroky ve tmě.

Alison vstala krátce před osmou. Odvedl ji zpátky do ložnice a pomilovali se. Pomalu, ve vzájemném splynutí, cítili vzdouvající se lásku, něžnější a více vzrušující než posledně, až se nakonec podřídili zoufalému rytmu společné hladové touhy a jeden druhému neposkytli ani chvíli oddechu.

Usnuli, svírajíce se v náručí. Objetí jim přinášelo tolik potřebnou útěchu.

Probudili se v půl jedenácté, posnídali v pokoji a začali uvažovat o plánech pro zbytek dne. Petr jí slíbil „sladké nicnedělání“ a hodlal slib dodržet. Zasloužila si to. Když se na ni díval přes jídelní stůl, udivilo ho, že si dosud nevšiml jedné věci – navzdory prožívanému napětí a zármutku vyzařovala z Alison tichá vnitřní radost, nezničitelná, věčná.

V tom byla stejná jako Kateřina.

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. S úsměvem mu ji stiskla a pátravě, ovšem s odzbrojující něhou, se mu zahleděla do očí.

Zazvonil telefon. Právník jejího otce. Alison musí podepsat nějaké dokumenty, vyplnit několik úředních formulářů a seznámit se s jistými právními skutečnostmi. Generál zanechal velmi jednoduchou poslední vůli, což ovšem zdaleka neplatí o postupech armádních byrokratů v případě úmrtí vysokého důstojníka. Mohla by se Alison laskavě dostavit do jeho kanceláře dnes odpoledne ve dvě hodiny? Pokud nenarazí na žádné komplikace, mohou být kolem páté hotoví.

Chancellor tedy změnil načasování a odložil „sladké nicnedělání“ na zítřek. Ve skutečnosti začne dnes minutu po páté.

Protože zítra, rozhodl se v duchu, nadnese problém rockvillského domu.

Alison odjela za právníkem v půl druhé a Petr se vrátil k bloku v kožených deskách.

Kapitola 9 – Nástin

Ústředním tématem kapitoly je setkání Alexe Mereditha se senátorem. Dojde k němu v hotelovém pokoji po trýznivé štvanici, kdy se Alex *musí* zbavit svých pronásledovatelů. Při rozhovoru s politikem se Alex dozvídá, že existuje skupina osob ochotných pustit se do boje s Hooverem. Není sám. Toto může být počátek jeho návratu k normálnímu životu.

Smiřuje se s nebezpečím, jemuž nyní bude čelit, protože konečně má na koho se obrátit, a ihned se rozhoduje, že se těm lidem zcela podřídí. Ještě více se mu uleví, když mu senátor prozradí, kdo jsou jeho spojenci: bývalý vysoký vládní úředník a významná novinářka. I oni se chtějí s Meredithem setkat.

Skupina má plán. Alex nezná jeho podrobnosti, ale stačí mu, že ví o jeho existenci. Podřizuje se, aniž si plně uvědomuje možné důsledky.

Hodiny míjely, slova se nezadržitelně hrnula na papír. Dospěl k místu, kde senátor vysvětluje, jak se skupině podařilo získat na svou stranu Hooverova posla. Chancellor si spokojeně nahlas přečetl věty, které použije prakticky beze změny, až bude kapitolu psát.

„Alan Long si uvědomil svou chybu. Pochopil, že slouží nesprávnému pánu a že v zájmu vlastního přežití ho musí zradit. Jeho minulost – stejné jako minulost kteréhokoliv jiného občana – není imunní vůči cílené prověrce. Izolovaná fakta lze překroutit nebo vytrhnout z kontextu. Důležitý je pouze zdroj informací, Kainovo znamení, jako například písmena *F-B-I.* Long se pod záminkou smrtelného onemocnění chystá k odchodu do výslužby a v tomto

smyslu informoval ředitele. Ve skutečnosti však bude pracovat pro nás. Ačkoliv o něm nelze zrovna říci, že se vykoupal v beránčí krvi, faktem zůstává, že jeho vztah k archandělu temnoty ochladl. Bojí se. A strach je zbraň, kterou dobře zná."

Slušná práce za jeden den, pomyslel si Petr, když se podíval na hodinky a zjistil, že je skoro půl páté. Pozdně odpolední slunce vrhalo obdélníky stínů na budovy za oknem hotelového pokoje. Tu a tam se za sklem zahoupal suchý list, unášený ostrým prosincovým větrem.

Alison se brzy vrátí. Odjede s ní do malé restaurace v Georgetownu, kterou si oblíbil. V klidu povečeří, budu se na sebe dívat a dotýkat se jeden druhého. V jejích očích i hlase se objeví humor a on se bude vděčně těšit z její přítomnosti. Pak se vrátí do hotelu a pomilují se. Nádherně. Smyslně. Vroucně. Už je to příliš dlouho, co ve své ložnici naposled cítil něhu.

Vstal z pohovky, protáhl se a zakroutil krkem. Zkušenost jej naučila, že dunění ve spáncích nejlépe zažene otáčením hlavou. Nyní však kupodivu žádnou bolest necítil. Navzdory stresu posledních osmačtyřiceti hodin se bušení ozvalo jen několikrát a vzdáleně. Vysvětlení bylo prosté – do jeho života vstoupila Alison MacAndrewová.

Zazvonil telefon. Usmál se a pomyslel si, že reaguje jako zamilovaný studentík. Volat může pouze Alison, protože o jeho pobytu v tomto hotelu nikdo jiný neví. Zvedl sluchátko a očekával, že uslyší její hlas, který mu s nezaměnitelným humorem oznámí, že všechny taxíky ve Washingtonu jsou plné nebo zadané a odmítají ji vzít. Uvázla v betonové zoologické zahradě a ze všech stran na ni vrčí divá zvěř.

Opravdu to byl ženský hlas, avšak nepatřil Alison; zdrcený, napjatý hlas vyděšené lidské bytosti.

„Co jste to, pro smilování boží, udělal? Jak jste mě mohl zařadit do své knihy? Kdo vám k tomu dal *právo*?"

Phyllis Maxwellová.

Její telefonát odstartoval šílenství.

Nechal na stole vzkaz pro Alison a druhý pro jistotu v recepci. Na podrobnější vysvětlování neměl čas – musel odjet v naléhavé záležitosti a vrátí se asi za hodinu, při první příležitosti jí zavolá, miluje ji.

Phyllis Maxwellová. To snad není pravda! Ta žena mluvila jako smyslů zbavená a Petr měl co dělat, aby ji alespoň částečně uklidnil. Ano, vysvětlil jí, v knize opravdu vystupuje postava, která by někomu *snad mohla* novinářku *vzdáleně* připomínat. Stejně tak ovšem může připomínat desítku jiných!

Ne! Nechystá se ji zničit! Ani ji, ani kohokoliv jiného! Jediné, co zničit *chce*, je reputace J. Edgara Hoovera, a za to se nikomu omlouvat nebude. Proboha, opravdu ne! Pracuje sám! Žádný zdroj informací, které použil, žádný výsledek předběžného průzkumu s ní nemá nic společného!

Ani s jakousi Paulou Mingusovou, kterou on – zatraceně! – vůbec nezná.

S hlasem na druhém konci linky nebyla rozumná řeč. Jednou se ztišil do téměř nesrozumitelného šepotu, vzápětí vybuchl v hysterický jekot. Phyllis Maxwellová ztrácela rozum a on je za to nějak zodpovědný.

Snažil se mluvit rozumně; zbytečně. Křičel na ni; chaos se ještě prohloubil. Nakonec z ní vymámil slib, že se s ním sejde.

Do hotelu Hay-Adams ovšem za žádnou cenu nepřijde. Tam už se setkali. Už na to zapomněl? Nebo mu ten zážitek připadal odporný?

Kristepane! Nechte toho!

Sejde se s ním pouze na místě, které sama vybere. Nevěří mu; proboha, jak by mohla? A nesetkají se nikde, kde by je někdo mohl vidět spolu.

Na severozápadní straně Třicáté páté ulice stojí nedaleko křižovatky s Wisconsin Avenue, hned za Dumbarton Oaks, nenápadný dům. Patří jejím známým, kteří odjeli do zahraničí. Má od něj klíč. Číslem si není jistá, ale to nevadí. Nad vstupními dveřmi je vsazeno okno s kouřovým sklem v bílém rámu. Bude tam za půl hodiny.

Zavěsila se slovy: „Celou dobu s nimi spolupracujete, že? Musíte na sebe být pořádně pyšný.“

U obrubníku zastavilo taxi. Chancellor doslova skočil na zadní sedadlo, udal řidiči adresu a snažil se uspořádat si myšlenky.

Jedna věc je jasná – někdo četl jeho rukopis. Ale kdo? A jak se k němu dostal? Druhá otázka jej obzvlášť znepokojila. Získat rukopis vyžadovalo mimořádné úsilí. Petr dobře znal bezpečnostní opatření agentury, jež zajišťovala přepis. Záruka nedotknutelnosti byla součástí jejích služeb, právě proto si ji vybral. Musel ji tedy jako zdroj úniku informací vyloučit.

Morgan! Ne záměrně či ze zlého úmyslu, prostě nedopatřením! Tony měl v sobě zakódovanou neopatrnost aristokrata. Řídil desítky projektů současně a jeho nestálá mysl přelétala jako motýl z květu na květ. Chancellor si snadno dokázal představit, že Morgan prostě zapomněl rukopis na něčím psacím stole. Anebo, bůh mě netrestej, na toaletě.

Taxi se blížilo ke křižovatce Pennsylvania Avenue a Dvacáté ulice. Na rohu stála telefonní budka. Petr mrkl na hodinky. Za deset minut pět. Ještě by mohl Tonyho chytit v kanceláři.

„Mohl byste mi prosím zastavit tamhle u toho telefonu?“ požádal řidiče. „Potřebuju si zavolat. Nepotrvá to dlouho.“

„Jsou to vaše peníze, pane. Taxametr běží.“

Chancellor zavřel dveře prosklené budky a vytočil Morganovo soukromé číslo.

„Tady Petr, Tony. Musím se tě na něco zeptat.“

„Kde sakra trčíš? Dnes ráno jsem mluvil s paní Alcottovou a ta mi řekla, že jsi ve městě. Volal jsem ti do bytu, ale ozval se mi jenom záznamník.“

„Jsem ve Washingtonu a nemám čas ti něco vysvětlovat. A teď dobře poslouchej. Někdo četl můj rukopis o Hooverovi. Ať už to byl kdokoliv, udělal hroznou věc, dopustil se strašného omylu…“

„Hej, zadrž, chlapče!“ přerušil ho Morgan. „Něco takového se prostě nemohlo stát. A teď pěkně po pořádku. Jakou věc? Jaký omyl?“

„Řekl jedné ženě…, jednomu muži, že v té knize vystupuje.“

„Tak ženě, nebo muži?“

„Co na tom záleží? Jde o to, že někdo ten rukopis četl a s využitím takto získaných informací se pokouší vyděsit k smrti jiného člověka!“

„Byl to omyl? Taková postava v knize nevystupuje?“

„Ale nebyl. Jenže ten popis se hodí na deset jiných lidí. To už je teď bohužel jedno.“ Na Morganovy otázky neměl čas.

„Chtěl jsem jenom říct, že některé tvé postavy opravdu vzdáleně připomínají skutečné osoby. Například ten generál.“

„Ach, bože můj…“ Během složitého procesu budování charakterů vzal jeden aspekt života Phyllis Maxwellové – její žurnalistickou kariéru – a na jeho základě vytvořil jinou osobu. *Jinou* osobu, ne ji samotnou! Ne Phyllis Maxwellovou! Odvozená postava se stala obětí vydírání, což se o Phyllis rozhodně říci nedalo! Napsal přece fikci! Ovšem hlas, který slyšel z telefonu v hotelovém pokoji, nebyla žádná fikce. „Nechal jsi někomu ten rukopis přečíst?“

„Samozřejmě že ne. Myslíš si snad, že toužím, aby lidé zjistili, že jsou tvoje texty před mou redakční úpravou naprosto nepublikovatelné?“

Tentokrát se Chancellor jejich obvyklému žertu nezasmál. „Kde máš svou kopii?“

„Kde? Nebudeš mi to věřit, ale v šuplíku nočního stolku u své postele. A už nás nevykradli dobrých šest měsíců, což je myslím rekord.“

„Kdy jsi ho naposled viděl?“

Morgan, náhle vážný, se odmlčel. Zjevně teprve v té chvíli pochopil, jak hluboce je Petr znepokojený. „Včera večer. A ten šuplík vždycky zamykám.“

„Nechal jsi udělat xeroxy pro Joshuu?“

„Ne, posílám mu až korigovanou verzi. Nemohl si někdo přečíst *tvou* kopii?“

„Kdepak, tu nosím pořád u sebe v kufru.“ Chancellor se zarazil. *Jeho kufr*. Diplomatický kufřík i kufr zůstaly tehdy v Rockville přes noc v autě! Časné ráno, běžící kroky; děsivé zvířecí nohy; víko kufru potřísněné krví. Tehdy se to mohlo stát. „Nechme toho, Tony. Ozvu se ti zítra nebo pozítří.“

„Co děláš ve Washingtonu?“

„Ani pořádně nevím. Chtěl jsem si něco ověřit, ale teď si nejsem jistý…“ Zavěsil, než mohl Morgan cokoliv namítnout.

Za kouřovým sklem vsazeným do bílého rámu nad dveřmi spatřil slabé světlo. Ulici lemovaly starší domy, kdysi výstavné, dnes poznamenané zubem času.

„Tady mi zastavte,“ požádal řidiče. „Děkuji. A drobné si nechte.“

Taxikář zaváhal. „Poslyšte, pane,“ řekl tiše, „možná se mýlím a nejspíš mi do toho nic není. A třeba jste s tím počítal, a právě proto jste někam telefonoval. Nicméně pokládám za svou povinnost vám sdělit, že nás cestou sem někdo sledoval.“

„Cože? Kde je to auto?“ Petr se na sedadle otočil a vyhlédl zadním oknem taxíku.

„Neuvidíte ho. Počkalo, až jsem zpomalil a zamířil k chodníku, a pak odbočilo doleva tamhle za tím rohem. Jelo taky hodně pomalu. Ten chlápek chtěl nejspíš zjistit, kam máte namířeno.“

„Jste si tím jistý?“

„Jak říkám, možná se mýlím. V noci vypadají všechny reflektory prakticky stejně. Zrak vás snadno ošálí.“

„Rozumím.“ Petr se na okamžik zamyslel. „Nepočkal byste tu na mě? Zaplatím vám.“

„Díky, ale nechci. Už tak jsem si s vámi dost zajel. Stará bude zase vyvádět, kde jsem se flákal. Hned za rohem máte Wisconsin Avenue s hromadou taxíků, co se vracejí do centra.“

Chancellor vystoupil a přibouchl dveře. Taxikář se odlepil od obrubníku a rychle zmizel; Petr se otočil k domu. Až na mdlé světlo v chodbě hleděl do ulice pouze temnými okny. Od jeho rozhovoru s Phyllis Maxwellovou uplynula skoro hodina. Už by tu měla být. Napadlo ho, jestli je ve svém rozrušení vůbec schopna řídit se vlastními instrukcemi. Vykročil ke vchodu.

Když vystoupil na nejvyšší schod, zaslechl kovové cvaknutí zámku. Dveře se pomalu otevřely, ale nikoho za nimi neviděl.

„Phyllis?“

„Vstupte! Rychle!“ sykla naléhavě.

Stála těsně u stěny vlevo od dveří, tiskla se zády k vybledlé tapetě. V matném světle vypadala mnohem starší než při mihotavém plápolání svíček v jídelně hotelu Hay-Adams. Obličej jí zpopelavěl strachem, od koutků úst se jí táhly hluboké brázdy vrásek vyryté napětím. Pronikavé oči postrádaly lesk, který si pamatoval; už nevyzařovaly zvědavost, jen děs a hrůzu. Vešel a zavřel za sebou.

„Ode me se nemáte čeho bát a nikdy jste neměla. Věřte mi, Phyllis."

„Víte, mladý muži, lidi jako vy jsou nejhorší." Její šepot přetékal smutkem a opovržením. „Zabíjíte mile."

„To je naprostý nesmysl. Chci si s vámi promluvit. Ale tady stát nebudeme. Nevidím na vás."

„Světla se rozsvěcovat nebudou!"

„Teď vás aspoň slyším." Náhle si Petr vzpomněl na taxikářovu znepokojující informaci. Někde tam venku čeká auto, které ho sledovalo. „No dobře, svítit se nebude. Ale nemohli bychom se někam posadit?"

Odpověděla mu ostrým pohledem a náhlým pohybem, jímž se odpoutala od stěny. Následoval ji chodbou do zatemnělého obývacího pokoje V šeru pouliční lampy rozeznal masivní čalouněná křesla a velkou pohovku. Žena zamířila přímo ke křeslu naproti pohovce; do ticha zaznělo jen šustění její sukně. Svlékl si svrchník, odložil ho na opěradlo pohovky a posadil se tak, aby na novinářku viděl lépe, než kdyby seděla vedle něho.

„Něco vám povím," začal. „Jestli se vyjádřím nejasně, bude to proto, že jsem něco takového dosud nemusel nikomu vysvětlovat. Nad tím, čemu se dost pochybně říká *tvůrčí proces*," pohrdavě pokrčil rameny, „jsem se totiž nikdy ani pořádně nezamyslel. Udělala jste na mě ohromný dojem."

„Děkuji za lichotku."

„Prosím vás, dobře víte, jak jsem to myslel. Můj otec celý život pracoval jako žurnalista. Při našem setkání jste určitě zapůsobila vy na mě víc než já na vás. Skutečnost, že jste mě požádala o interview, mi připadla poněkud pošetilá. Povzbudila jste mě způsobem, který nebolel, a nemělo to nic společného s mými knihami. Jste součástí něčeho velmi důležitého a co do významu práce se s tou vaší nemohu srovnávat. Naparoval jsem se jako nějaký zatracený kohout a dopadlo to dost nešťastně. Hodně jsem toho vypil a vy také. No a co?"

„Zabíjíte sladce, mladý muži," zašeptala.

Petr zadržel dech, aby se ovládl. „Skončil jsem v posteli s úžasnou ženskou. Jestli je to zločin, pak jsem vinen, Vaše Ctihodnosti."

„Pokračujte." Phyllis Maxwellová zavřela oči.

„Tehdy večer jsem vám položil řadu otázek o Hooverovi. Odpovídala jste mi, dozvěděl jsem se od vás spoustu věcí, které jsem předtím neznal.

Mluvila jste důrazně, sálala z vás morální síla. Někdo se vás hluboce dotkl, ublížil vám, a já jsem ve vás vycítil hněv, s nímž jsem se v žádném z vašich článků nesetkal.“

„Na co narážíte?“

„Je to součást krkolomného vysvětlení, o které se tak nemotorně pokouším. Přijel jsem do Washingtonu, abych si ujasnil pozadí děje, a o několik dní později jsem začal psát knihu. Váš hněv jsem měl neustále vrytý hluboko do paměti. Zloba *ženy*, výřečné a úspěšné. Krokem, který musel logicky následovat, bylo vytvoření postavy ženy se stejnými charakteristickými rysy. Přesně to jsem udělal a tak zní mé vysvětlení. Poskytla jste mi námět na postavu, avšak vy jí nejste! Je to můj výtvor. Dítě mé obrazotvornosti.“

„Toho generála, kterého včera pohřbili v Arlingtonu, jste si také vymyslel?“

Chancellor ztuhl překvapením. Její mrtvé oči na něj zíraly přes téměř neproniknutelné šero. „Ne, toho jsem si nevymyslel,“ odpověděl tiše. „Kdo vám o něm řekl?“

„To zajisté víte. Hrozivý pronikavý šepot v telefonu. Neskutečně účinný v tom, jak působí na základní instinkty člověka. Ale to jistě víte nejlíp sám.“ Phyllis jednotlivá slova prakticky neoddělovala, jako kdyby se bála, že uslyší, jak je vyslovuje.

„Nic takového nevím,“ odvětil Chancellor po pravdě, ačkoliv již začínal rozeznávat obrysy děsivého obrazu. Násilím se nutil ke klidu a snažil se mluvit rozumně, cítil však, jak v něm stoupá vztek. „Myslím, že už to zašlo příliš daleko. Šepot v telefonu. Slova napsaná na zdi. Vloupání do domů. Rozsekaná zvířata! To by stačilo!“ Vstal a rozhlédl se. „Tohle musí konečně přestat.“ Uviděl, co hledal – velkou stojací lampu na stole. Odhodlaně k ní zamířil, vsunul ruku pod stínidlo, nahmatal řetízek a zatáhl. Žárovka se rozsvítila. „Už žádné skrývání, žádné temné pokoje. Někdo se vás snaží dohnat k šílenství. Totéž se týká Alison. I já sám pomalu, ale jistě ztrácím zdravý rozum! Znám to z vlastní zkušenosti. A nehodlám připustit…“

Dál se nedostal. Jedna z okenních tabulek explodovala. Současně zaznělo ostré rozštípnutí dřeva, jak se kulka zaryla do zárubně. Rozbilo se další sklo, vzduchem proletěly střepy, v omítce na zdi se zjevila puklina klikatá jako čára blesku na obloze.

Petr se instinktivně ohnal rukou a shodil lampu ze stolu. Přistála na podlaze okrajem stínítka; žárovka stále svítila a vrhala na stěny strašidelné stíny.

„K zemi!“ zaječela Phyllis.

Chancellor se vrhl na podlahu a v letu si uvědomil, že oknem sice proletěly kulky, ale neslyšel práskání výstřelů! V mysli se mu zjevil děsivý obraz.

Svítání v Cloisters! Muž zastřelený přímo před jeho očima, rudý kruh, který se náhle, bez varování objevil na bílém čele. Tělo škubající sebou ve smrtelné křeči, než se skácelo do trávy. *Ani tehdy neslyšel výstřely!* Jen hrozivé pleskání, které narušilo velebné ticho a naplnilo je smrtí.

Pohyb! Proboha svatého, *hoď sebou*! V panice se vrhl k novinářce a strhl ji s sebou na podlahu.

Vybuchla jiná okenní tabule, střela se neškodně zaryla do zdi. Další plesknutí. Tentokrát se kulka odrazila od něčeho pevného, podle zvuku od kamene, a roztříštila zasklenou fotografii pověšenou na stěně.

Pohyb! Hrozí smrt!

Musí se dostat k lampě. Světlo z nich dělá snadné terče. Odsunul Phyllis sténající hrůzou a přitiskl jí k zemi. Podíval se doprava, pak na druhou stranu. Kámen! Někde je zde určitě krb! Našel ho za zády a hned spatřil, co potřeboval – pohrabáč opřený o cihlovou zeď. Vrhl se k němu.

Řinčení skla, na stěně zahalené stínem naskočily dvě nové pukliny. Phyllis vykřikla a Chancellor na okamžik zadoufal, že ji někdo uslyší. Pak si však vzpomněl, že dům stojí na rozlehlém pozemku a od nejbližšího stavení ho dělí dobrých třicet metrů. Křikem pomoc nepřivolají.

Odplazil se k lampě, zvedl pohrabáč a praštil jím do stínidla, jako kdyby dobíjel nebezpečné zvíře.

V předsíni se však stále svítilo! Bledá zář jako by nabyla intenzity reflektoru – pronikala do všech koutů, místnost se neuvěřitelně rozjasnila. Vztyčil se, proběhl chodbou a hodil pohrabáč na svítidlo upevněné na stropě. Nástroj zavířil vzduchem jako vržený bumerang a na dlažbu zapršely skleněné slzy.

Petr klesl k zemi a plazil se zpátky k Phyllis. „Kde je tady telefon?“ zeptal se šeptem.

Cítil, jak se chvěje; nedokázala odpovědět.

„Telefon! *Kde je?*“

Pochopila otázku. Petr v šerém odlesku pouličních lamp viděl, jak se mu snaží odečítat slova ze rtů. „Tady ne,“ mumlala mezi vzlyky. „Jenom zásuvka… Aparát ne.“

„*Cože?*“ Co se mu to pokouší říct? Jenom zásuvka, aparát ne?

Pokojem se znovu rozlehlo tříštění skla. Kulka jim proletěla pár centimetrů nad hlavou a zaryla se do omítky. Hned nato zazněl zvenčí hlasitý výstřel jako kontrapunkt k tlumenému pleskání, následován

výkřikem, vzápětí přidušeným. Zakvílely pneumatiky, zaskřípěl kov o kov. Další výkřik, vzteklý hlas. Přibouchnutí dveří automobilu.

„V kuchyni," hlesla Phyllis a ukázala mezi stíny vpravo.

„Telefon je v kuchyni? *Ale kde je sakra kuchyně?*"

„Tamhle."

„Držte se u země a nezvedejte hlavu!" Petr se plazil po podlaze jako vyplašený šváb ke dveřím na protější straně chodby. Dlaněmi nahmatal kuchyňské dlaždice. Telefon! Kde je? Jeho oči se ve tmě sotva orientovaly.

V panice šmátral rukama po zdi. Kuchyňské telefony bývají většinou upevněny na stěně, pod nimi visívá kroucená šňůra… Tady je! Vymrštil ruku, strhl sluchátko, přitiskl ho k uchu a nahmatal poslední kroužek číselníku. Vytočil nulu a napjatě poslouchal.

Přístroj byl němý!

Ohlušující rachot. O protilehlou stěnu smolně černé kuchyně zařinčelo sklo. Horní tabule vnějších dveří se rozpadla a zeď dutě zaduněla nárazem. Kámen? Ne! Někdo prohodil sklem cihlu!

Cihla… Krb! Ten nástroj tam určitě viděl! Stál opřený v rohu vpravo od roštu, vedle něj plechová nádoba s víkem. Byl si tím jistý! Jediné řešení! Snad vyjde…

Po čtyřech se přesunul zpět do potemnělého obývacího pokoje. Phyllis Maxwellová se krčila vedle pohovky ochromená šokem.

Tam je! Teď jenom jestli ho majitelé domu používali k účelu, jemuž měl sloužit.

Někteří lidé ten nástroj nazývají novoanglický zapalovač, mezi obyvateli Středozápadu je známý jako erijský startér. Kulatý pórovitý kámen nasazený na kovové tyči se namočí do petroleje, zapálí se a podrží pod poleny, která od něj chytnou jako od třísek.

Přitáhl si nádobu a sundal kovové víko. Uvnitř zašplouchala kapalina. Petrolej!

Zvenčí pleskly další tlumené výstřely. Kulky svištěly vzduchem, některé tříštily sklo, jiné si našly volnou cestu již rozbitými okenními tabulkami. Zarývaly se do stěn a stropu, některé se s cinknutím odrážely zdeformované od tvrdých předmětů.

Petrovi se po obličeji řinul pot. Věřil, že našel východisko, ale zatím nevěděl, jak to zařídit. A pak se mu v hlavě vynořil úryvek z jednoho jeho románu. Řešení zformuloval už dříve.

> Dobrič si strhl košili a namočil ji do sudu s benzinem. Senoseč skončila, na louce stály vyrovnané panáky. Stačí zapálit nejbližší

a vítr požár rychle rozšíří. Brzy vzplane celá pastvina a oddíly vojáků, kteří ho hledají, budou donuceny…

Sarajevo! K podobnému incidentu došlo krátce po atentátu na arcivévodu Ferdinanda.

Petr si spěšně svlékl sako a košili, pak se doplazil ke stolu, z něhož shodil lampu, a stáhl ubrus. Vrátil se ke krbu, rozložil košili na podlahu, přehodil přes ni ubrus a vylil na vrstvy tkaniny téměř celý obsah nádoby s petrolejem. Zbytek vylil na polštářek, který původně ležel na pohovce.

Střelba zvenčí pokračovala s neztenčenou intenzitou a Chancellor se bál, že se strachem pozvrací. Bolest ve spáncích se mu vrátila s takovou prudkostí, že nedokázal zaostřit pohled. Na okamžik zavřel oči a nejraději by se rozkřičel jako šílenec; věděl ovšem, že nesmí.

Postavil prázdnou plechovku od petroleje na ubrus a zabalil ji do látky nasáklé hořlavinou. Nakonec kolem smotku utáhl rukávy košile a jeden z nich nechal trčet. Pak sáhl do kapsy kalhot pro krabičku zápalek.

Byl připraven. Doplazil se k levému oknu, přičemž omotanou plechovku táhl za sebou a polštářek držel v ruce, a přikrčil se těsně u zdi. Pomalu se zvedl do dřepu, polštářek nasáklý petrolejem položil na zem a sevřel dlouhý konec rukávu. S jistými obtížemi otevřel oběma rukama krabičku, vylovil zápalku a škrtl. Přiložil plamínek k tkanině a ta v mžiku vzplála.

Paží držící rukáv se rozmáchl dozadu a vší silou jí mrštil k rozbitému oknu. Hořící nálož pustil v posledním okamžiku. Ohnivá koule proletěla rámem a s hučením se nesla přes trávník. Vítr plameny ještě více rozdmýchal a odkapávající hořlavina vytvářela za projektilem planoucí ocas ne nepodobný kometě.

Petr zaslechl kroky a potom nesrozumitelné výkřiky. Další kroky, tentokrát z boční strany domu. Útočníci se snažili hořící kouli uhasit. Nastala chvíle použít druhou zbraň. Rozžal další zápalku, přidržel ji levou rukou, pravačkou uchopil polštářek a přiložil k němu plápolající zápalku.

I teď petrolej okamžitě vzplanul a poskakující plameny ožehly Chancellorovi chlupy na předloktí. Přiskočil k pravému oknu a vyhodil hořící polštářek rozbitým sklem. Jak doufal, dopadl na podlahu malé verandy.

Suché dřevo se ve vteřině rozhořelo a plameny vydatně posilované větrem vyšlehly s divokou silou.

Opětovné výkřiky v jakémsi neznámém jazyce. Co je to za řeč? Petr ji v životě neslyšel.

Okny proletěly kulky, poslední salva tlumených výstřelů byla vypálena na dům bez míření. Ozvalo se zaburácení silného motoru, pak otevírání a bouchání dveří a kvílení pneumatik proklouzávajících na asfaltu – záškodníci naskákali do únikového vozidla a opouštěli místo činu.

Petr se rozběhl k novinářce, postavil ji na nohy a přitiskl k sobě. Vnímal, jak se tělo v jeho náruči chvěje.

„Konec. Už je po všem. Přežili jsme. Teď musíme odsud. Zadními dveřmi. Dům bude za chvíli hořet jako… jako stoh slámy."

„Ach, bože! Bože můj!" Zabořila mu hlavu na holá prsa; z očí se jí řinul nezadržitelný proud slz.

„No tak, vzpamatujte se! Musíme pryč! Venku počkáme na policii. Požáru si už jistě někdo všiml a zavolal hasiče."

Phyllis k němu pomalu zvedla zrak, v očích žalostný výraz strachu, jasně viditelný v odlesku plamenů šlehajících za oknem. „Ne," odmítla stejným drsným šepotem, jakým celou dobu mluvila. „Policii ne!"

„Pro smilování boží! Ti lidé se nás pokoušeli zabít! Je zatraceně nutné, abychom podali svědectví!"

Odstrčila ho a jako by se jí zmocnila nevysvětlitelná pasivita. Chancellor se domníval, že hledá zbytky zdravého rozumu. „Nemáte košili…"

„Zato mám sako a kabát. Jdeme!"

„Ano, chápu… Moje kabelka. Můžete mi podat kabelku? Nechala jsem ji v hale."

Chancellor se ohlédl do chodby. Škvírami kolem předních dveří se valil kouř, veranda stála v jednom plameni, ale oheň do domu dosud nepronikl.

„Jistě." Pustil ji a natáhl se ke krbu pro sako.

„Možná je na schodech… Ale ne. Myslím, že jsem ji odložila v šatně… Já vlastně nevím.

„Nevadí. Někde ji najdu. Vy jděte ven. Přes kuchyň."

Phyllis Maxwellová se otočila ke dveřím. Petr si ve spěchu oblékl sako a rozběhl se do chodby. Cestou sebral svrchník odložený na pohovce.

Je po všem. Čeká ho policejní výslech, rozhovory s nejrůznějšími úředníky, s kýmkoliv, kdo jej bude ochoten poslouchat, ale dnešní večer znamená tečku. Žádná kniha. Za tuto cenu ne.

V hale ani na schodech kabelku nenašel. Na prostřední podestě se zastavil, ale neviděl ji ani na horním rameni schodiště. Kouř znatelně zhoustl. Měli by si pospíšit, přední dveře už hoří. Seběhl ze schodů, zabočil doleva a hledal šatnu. Našel ji vpravo na konci chodby. Rychle otevřel dveře. Na ramínkách visely košile, obleky a kabáty, na věšáku dva pánské klobouky a sbírka šátků a šál, ovšem kabelka veškerá žádná.

Dlouho už se zdržovat nemůže. Neproniknutelný dusivý kouř dráždil v hrdle; Petr se rozkašlal a z očí mu tekly slzy. Proběhl obývacím pokojem, pak přes chodbu a jídelnu do kuchyně a konečně se ocitl na čerstvém vzduchu.

V dálce vyly sirény.

„Phyllis?“

Oběhl dům k přednímu vchodu. Nebyla tam. Pokračoval po příjezdové cestě a kolem druhé strany budovy zase dozadu.

„Phyllis! *Phyllis!*“

Jako by se propadla. A vtom Petr pochopil. Žádná kabelka na schodišti nebo v šatně. Prostě a jednoduše se ho chtěla zbavit a utéct.

Sirény zněly mnohem hlasitěji, přiblížily se na vzdálenost několika bloků. Celá přední strana domu už hořela a plameny rychle pronikaly dovnitř.

Chancellor nevěděl proč, ale cítil, že s policisty sám mluvit nedokáže. Alespoň v této chvíli.

Rozběhl se do noci.

22

Bolest ve spáncích se ozývala tak nesnesitelně, že by nejraději klesl na kolena a bušil hlavou o betonový obrubník; věděl však, že by mu to nepomohlo.

Kráčel tedy dál a s pohledem upřeným na řadu automobilů směřujících do centra Washingtonu vyhlížel volný taxík.

Měl zůstat u hořícího domu na Pětatřicáté ulici a svěřit se se svým neuvěřitelným příběhem policii. Vnitřní hlas jej přesto varoval, že kdyby učinil výpověď bez novinářky, vyvolal by tím další otázky, na které neznal odpověď, alespoň ne takovou, která by Phyllis Maxwellovou osobně i profesně nezničila. Na jeho bedrech spočívala tíha odpovědnosti. Některé věci prostě neznal, ačkoliv by je znát potřeboval. Tohle jí dlužil. Víc možná ne, ale tolik určitě.

Konečně taxi. Žluté návěští na střeše svítilo jako maják. Vstoupil do vozovky a zamával. Řidič zpomalil a zvědavě vyhlédl oknem, než zabrzdil.

„Hotel Hay-Adams prosím," požádal Chancellor.

„Bože všemohoucí!" vyjekla Alison otřeseně, když mu otevřela dveře. „Co se ti stalo?"

„V zadní přihrádce kufru mám lahvičku prášků proti bolesti. Můžeš mi ji přinést? Rychle prosím!"

„Petře, miláčku, co se ti *stalo*?" Musela ho podepřít, aby se na prahu nesložil. „Zavolám doktora!"

„Ne! Udělej, oč tě žádám. Já už ty stavy dobře znám. Prášky postačí. Ale rychle!" Cítil, jak se mu podlamují kolena. Opřel se jí o rameno a společně se dobelhali do ložnice. Položil se na záda a bezmocně máchl rukou ke kufru, který ležel na stojanu v rohu. Rozběhla se k němu.

Jen málokdy si vzal dvě tablety. Dnes ano.

Alison spěchala do koupelny a vzápětí přiběhla se sklenicí vody. Posadila se vedle něho a držela mu hlavu, zatímco pil.

„Prosím tě, Petře, potřebuješ doktora!"

Zavrtěl hlavou. „Ne," zasípal a pokusil se úsměv – s chabým výsledkem. „Nepomohl by mi. Bolest za pár minut poleví." Těžká víčka mu nezadržitelně klesala, propadal se do tmy. Ale nesměl se do ní ponořit, dokud ji neuklidní… a neupozorní na to, co se může stát, až ho temnota pohltí. „Možná budu chvíli spát. Ne moc dlouho. Nikdy to netrvá dlouho. Taky je možné, že budu ze spaní mluvit a třeba i trochu křičet.

Neznepokojuj se tím. Nic to neznamená. Jsou to jen takové nesmyslné bláboly.“

Tma naplnila jeho mysl; upadl do své soukromé noci. Vznášel se v nicotě, poháněn lehkým vánkem.

Otevřel oči a netušil, jak dlouho už v posteli leží. Nad sebou spatřil pohledný obličej – Alison se nad ním skláněla, oči zkrásnělé slzami, které se v nich třpytily.

„Ahoj.“ Natáhl se, aby jí pohladil mokré líce. „Jsem v pořádku.“

Vzala ho za ruku a přitiskla si ji ke rtům. „Jmenovala se Kateřina, viď?“

Doufal, že se to nestane, nechtěl vypustit z úst její jméno, byť pouze ve snu. Teď už s tím nic nenadělá. „Ano,“ přikývl.

„Je mrtvá, že?“

„Ano.“

„Ach, lásko moje. Tolik bolesti, tolik lásky…“

„Promiň.“

„Nemáš se za co omlouvat.“

„Pro tebe to muselo být dost nepříjemné.“

Natáhla ruku a hladila mu oči, tváře, rty. „Pro mě to byl dar,“ řekla prostě. „Nádherný dar.“

„Nechápu.“

„Poté, co jsi vyslovil její jméno, volal jsi mě.“

Vylíčil Alison události v domě na Pětatřicáté ulici. Bezprostřední ohrožení života minimalizoval tvrzením, že šlo o sporadickou střelbu, která měla nahnat strach, vyděsit, ne zranit či zabít.

Viděl, že mu nevěří, ale byla dcerou vojáka. V té či oné formě slyšela podobné ujišťování už mockrát. Přijala přikrášlené vysvětlení bez komentáře a jen svým očím dovolila vyjádřit nevíru.

Skončil a postavil se k oknu s výhledem na vánočně vyzdobenou Šestnáctou ulici. Z nedalekého kostela zněly zvony tlumeným, velebným chórem. Teprve teď mu došlo, že do svátků zbývá jen pár dní. Měl jiné myšlenky; i teď se soustředil především na to, co musí udělat. Navštíví Federální úřad pro vyšetřování, kde to šílenství začalo, a donutí je, aby s tím skončili. Jenže došlo ke střelbě, ke zničení soukromého majetku. Phyllis Maxwellová u toho nesmí chybět.

„Musím ji najít a promluvit si s ní,“ řekl tiše. „Snad ji dokážu přesvědčit, že by měla jít se mnou.“

„Seženu ti její číslo.“ Alison vzala z nočního stolku telefonní seznam. Petr dál hleděl z okna. „Nehledej ho. Není v seznamu.“

Chancellor si vzpomněl, že ani Alisonin otec nebyl v telefonním seznamu uveden. Třeba se mu podaří získat novinářčino utajené číslo stejně snadno jako MacAndrewovo. Zkusí obdobu lsti, kterou prve úspěšně použil. Novinářskou variantu. Starý známý, kolega reportér, který přijel do Washingtonu na jedinou noc a moc rád by se s ní setkal.

Tentokrát však úskok nezabral; nejspíš byl v žurnalistických kruzích až příliš známý a často používaný. Redakce odmítla telefonní číslo Phyllis Maxwellové prozradit.

„Teď to zkusím já," navrhla Alison. „Tiskové oddělení Pentagonu drží službu čtyřiadvacet hodin denně. Špatné zprávy a počty obětí nehledí na pracovní dobu. Výhody vysoké hodnosti se přenášejí i na příbuzné. Buď někoho budu znát já, nebo někdo pozná mě."

Pentagon jim poskytl na Phyllis Maxwellovou dvě čísla. Jedno patřilo její soukromé lince, druhé ústředně v nájemním domě, kde bydlela.

Privátní telefon nikdo nezvedl. Ústředna zásadně neposkytuje žádné informace o nájemnících, pouze jim předává vzkazy. Volající ovšem neznala přesnou adresu – a tady se telefonistka nechala přemluvit.

„Chci jít s tebou," prohlásila Alison.

„Nemyslím, že by to bylo vhodné," odmítl Petr. „Zmínila se o tvém otci. Ne jménem, ale mluvila o včerejším pohřbu v Arlingtonu. Je k smrti vyděšená. Potřebuju jediné – přesvědčit ji, aby se mnou zašla na FBI. Setkání s tebou by ji mohlo odradit."

„Dobře," podvolila se dívka. Vojákova dcera chápala. „Ale dělám si o tebe starosti. Co když tě zase přepadne záchvat bolesti?"

„To se nestane," ujistil ji. Na chvíli se odmlčel, pak ji k sobě přitáhl. „Je tady ještě něco jiného." Hleděl jí zpříma do očí. „Nechci tě do ničeho zatáhnout. Ta věc je vyřízená. Všechno skončilo. Sama jsi to řekla, pamatuješ? Tehdy jsem s tebou nesouhlasil. Teď ti dávám za pravdu."

„Jsem ti za to vděčná. Myslím, že jsem tím chtěla říct, že ať už táta udělal cokoliv, stalo se to a nelze na tom nic změnit. Za něčím si stál a já jsem v něho věřila. Nechci zničit jeho památku."

„I já mám na mysli něco důležitého, a to také nelze změnit. Ani zničit. Nás dva." Zlehka ji políbil. „Až skončí dnešek, můžeme žít své vlastní životy. Společně. Pokládám tu představu za velmi vzrušující."

Usmála se a vrátila mu polibek. „Chovám se jako nestyda. Načapala jsem tě ve slabé chvilce a svedla jsem tě. Zasloužila bych přivázat na pranýř a vypálit cejch nevěstky." Vtom však její úsměv povadl a v očích se jí objevila bezmocná zranitelnost. „Všechno se seběhlo tak rychle. Nežádám od tebe žádný závazek, Petře."

„Já ti ho chci dát," odvětil.

„Kdybyste se zatím laskavě posadil na chodbě, pane. Hned se vám budu věnovat," řekl vrátný v nájemním domě Phyllis Maxwellové. Ten muž ani na okamžik nezaváhal, pomyslel si Petr. Jako kdyby mě očekával.

Usedl na zelenou plastovou židli a čekal. Dveřník zůstal venku a pohupoval se na patách, ruce v bílých rukavicích složené za zády kabátu uniformy.

Divné přijetí. Moc divné.

Uplynulo pět minut. Dveřník neprojevil ani náznak, že by se chtěl vrátit k návštěvníkovi. Že by zapomněl? Chancellor vstal ze židle a rozhlédl se. Mluvil s telefonistkou – kde je domovní ústředna?

Na zadní straně haly se leskl úzký skleněný panel, vklíněný mezi sadu poštovních schránek a řadu výtahů. Přistoupil k němu a nahlédl dovnitř. Telefonistka mluvila do mikrofonu, zabudovaného do soupravy sluchátek. Hovořila rychle, důrazně – rozhovor mezi přáteli, nikoliv odpověď operátorky tazateli. Petr zaťukal na sklo. Telefonistka přerušila hovor a zvedla panel.

„Přejete si, pane?"

„Pokouším se sehnat Phyllis Maxwellovou. Mohla byste zavolat k ní do bytu a nechat mě s ní promluvit prosím? Jde o naléhavou záležitost."

Operátorka zareagovala neobvykle, podobně jako dveřník. Sice jinak, ale stejně podivně. V rozpacích zaváhala.

„Nemyslím, že je slečna Maxwellová doma," odvětila.

„A nezjistíte to, dokud jí nezavoláte, že?"

„Ptal jste se vrátného?"

„Co to má sakra znamenat?" Chancellor pochopil – ti lidé jednají podle instrukcí. „Zavolejte do jejího bytu!"

Jak mohl očekávat, telefon nikdo nebral a už nemělo smysl dál ztrácet čas. Rychle vyšel před dům a obořil se na vrátného.

„Nechme těch pitomostí, ano? Máte mi něco vyřídit. Mluvte."

„Je to dost choulostivé."

„*Co* to je?"

„Popsala vás a uvedla, že se jmenujete Chancellor. Kdybyste přišel řekněme před hodinou, měl jsem vám říct, abyste se vrátil v jedenáct, protože v té době už bude slečna Maxwellová doma."

Petr se podíval na hodinky. „Dobře. Je skoro jedenáct. Co teď?"

„Ještě chvilku, ano?"

„Ne. Hned! Nebo mi ten vzkaz vyřídíte na policejní stanici."

„No jo, vždyť nemusí být hned tak zle. Koneckonců, jde jen o pár minut." Dveřník sáhl do kapsy uniformy pro obálku a podal ji Chancellorovi.

Petr se podíval na vrátného, pak na obálku, na níž bylo napsáno jeho jméno. Vrátil se do osvětlené haly, roztrhl obálku a vylovil z ní dopis.

Drahý Petře,

omlouvám se za svůj útěk, ale věděla jsem, že bys mě jinak nepustil. Zachránil jsi mi život – a do jisté míry i zdravý rozum – a zasloužíš si vysvětlení. Obávám se, že bude jen kusé.

Ve chvíli, kdy čteš tyto řádky, sedím v letadle. Nesnaž se mě vystopovat, neuspěl bys. Již několik let vlastním falešný cestovní pas. Tušila jsem, že bych ho jednoho dne mohla potřebovat. Ten okamžik zjevně nastal.

Dnes odpoledne, po tom strašném telefonátu, z něhož jsem se dozvěděla, že vystupuji jako postava v tvé chystané knize, jsem informovala svou redakci, že si ze zdravotních důvodů beru delší dovolenou. Po pravdě řečeno, šéfredaktor nic nenamítal. V posledních měsících moje práce za moc nestála.

K rozhodnutí odejít jsem nedospěla náhle. O odchodu ze země jsem uvažovala již delší dobu a události dnešního večera mě definitivně přesvědčily. Ať už jsem se dopustila čehokoliv, nehodlám za svá provinění zaplatit ztrátou života. Svého, tvého ani nikoho jiného. Ovšem současně bych se neměla zpronevěřit své profesionální zodpovědnosti.

To už se však stalo. Opravdu jsem se zpronevěřila zásadám svého povolání. Potlačila jsem pravdu tam, kde měla být vykřičena do celého světa. Svůj život jsem – na jak dlouho? – díky tobě uchránila. Ale takto už dál nemohu pokračovat.

Děkuji ti za svůj život. A hluboce se omlouvám, že jsem tě, ač nevinného, podezřívala z podílu na strašném spiknutí.

Nejraději bych na tebe zařvala, ať se proboha na tu svou knihu vykašleš. Ale druhá část mé osobnosti tvrdí, že to nesmíš *udělat!*

Už o mně nikdy neuslyšíš, můj drahý – a mladý – chlapče. Ale navěky ti bude patřit část mé lásky. A má vděčnost.

Phyllis

Přečetl si dopis podruhé ve snaze dopátrat se významu skrytého za větami. Phyllis Maxwellová volila slova uvážlivě a s opatrností diktovanou strachem. Ale čeho se bála? A jaká „provinění“ měla na mysli? Co udělala – nebo neudělala –, že ji to donutilo zahodit celoživotní úspěšnou kariéru? Šílenství!

Všechno je šílené. Úplně všechno! Ale už brzy to skončí. Zamířil ke dveřím. Odněkud zaznělo naléhavé bzučení. Ztichlo, když pokládal ruku na madlo dveří, nahrazeno zvukem vytahovaného panelu.

„*Pane Chancellore!*“ volala za ním telefonistka s hlavou vystrčenou z kukaně. „Máte tady hovor.“

Phyllis? Třeba změnila názor! Rozběhl se přes halu a převzal sluchátko.

Nevolala Phyllis Maxwellová. Na lince se ozvala Alison.

„Stalo se něco hrozného. Volal ti nějaký člověk z Indianopolisu. Byl bez sebe vztekem. Čekal na letišti na spoj do Washingtonu…“

„Kdo to byl?“

„Představil se jako Bromley. Hulákal, že tě zabije.“

Carroll Quinlan O’Brien převzal od ostrahy bezpečnostní záznam a poděkoval. Vchod z Pennsylvania Avenue byl uzavřen; jmenný seznam osob, které jím vstoupily nebo vyšly, bude prověřen a zpracován a posléze založen. Federální úřad pro vyšetřování musí v každém okamžiku vědět o všech, kdo se v prostorách jeho hlavního stanu pohybují, a budovu nebylo možné opustit, aniž by návštěvník neodevzdal propustku.

Právě bezpečnostním záznamem to před čtyřmi měsíci začalo, pomyslel si O’Brien. Od té doby klesal v očích svých nadřízených jako kámen. Při rutinní kontrole seznamu z prvního května narazil na tři jména: Salter, Krepps a Longworth. Dvě byla nepřidělená krytí pro pracovníky v terénu, třetí patřilo vysloužilému agentovi, který žil na ostrově Maui v Pacifiku. Tito tři muži vstoupili oné noci do budovy a druhý den byl Hoover nalezen mrtvý a jeho tajný soukromý archiv beze stopy zmizel. Ředitelovy svazky se rychle staly zapomenutým odkazem z pekla, nikdo se je nesnažil nalézt a prozkoumat.

A tak začal Quin O’Brien nenápadně klást otázky a obrátil se o radu na ty, o nichž věděl, že ho vyslechnou, protože jim stále ještě na něčem záleželo. Muži, kteří pracovali pro FBI a které situace, jež v posledních letech v jejich instituci panovala, také pořádně znechutila; většinu z nich dokonce ještě více než jeho – už proto, že zde působili delší dobu.

On sám nastoupil před necelými pěti lety – válečný hrdina ze Sacramenta, čtyřicetiletý právník a posléze důstojník armádní rozvědky, kterému se podařilo utéct ze zajateckého tábora Vietkongu a pak vystupoval na přehlídkách a besedách po celé Kalifornii v rámci kampaně „zkrášlování“ vietnamské války. Povolali ho do Washingtonu, prezident ho vyznamenal a Hoover zaměstnal, protože představoval ideální materiál pro vztahy s veřejností – dodával Federálnímu úřadu pro vyšetřování tolik potřebnou důstojnost a počestnost. Předpokládalo se, že to prospěje i jemu osobně, a mnozí mu předpovídali vynikající kariéru na ministerstvu spravedlnosti.

Mohlo tomu tak být, ale dnes už ne. Kladl totiž otázky. A pak mu šepot v telefonu přikázal, aby toho nechal. Monotónní, hrozivě pronikavý šepot, který mu řekl, že *oni* všechno vědí, že mají k dispozici podepsané místopřísežné prohlášení podplukovníka, který spolu se sedmi dalšími muži padl pod kulkami popravčí čety v důsledku neuváženého činu majora Carrolla Quinlana O'Briena. Major neuposlechl přímý rozkaz. Kvůli němu bylo popraveno osm amerických vojáků.

To je ovšem pouze polovina pravdy. Existuje i ta druhá, v níž uvedený major pečuje o zraněné a nemocné americké zajatce mnohem pečlivěji než onen popravený podplukovník. Ta polovina pravdy, ve které major bere na sebe pracovní úkoly místo svých spoluvězňů a krade strážím potraviny a léky, bez nichž by řada mužů nepřežila. A při závěrečné analýze se koneckonců ukázalo, že major uprchl z tábora stejně tak v zájmu ostatních vězňů jako svém vlastním.

Byl právník, ne voják. Jeho činy vedla právnická logika, nikoli vojenská strategie. Nepřijal za svou ochotu vojáka podřídit se nesnesitelné krutosti války. A právě v tom, jak si uvědomil, spočívala slabina argumentů, které mohl uvést na svou obhajobu. Uprchl ve společném zájmu všech, nebo to udělal jen pro sebe?

Jednoznačnou odpověď O'Brien neznal. Zničit ho ovšem mohla samotná otázka. Odhalený „válečný hrdina" byl považován za nejopovrženíhodnější lidskou sortu, protože oklamal, sprostě podvedl své spoluobčany. Právě tento aspekt ho nejvíce vztekal.

Takže tohle všechno mu výhružný šepot sdělil jen proto, že kladl otázky. Tři neznámí muži získali přístup do budovy FBI v noci na den, kdy zemřel John Edgar Hoover. A druhý den ráno ředitelovy soukromé svazky zmizely.

Jestli O'Brien vůbec potřeboval nějaký další důkaz vlastního pádu, stačilo mu podívat se na svůj poslední pracovní rozpis. Ve vší tichosti ho vystrčili z několika komisí. Na jeho stůl už nepřicházela tajná memoranda týkající se obnovených vztahů FBI s Ústřední zpravodajskou službou a Národní bezpečnostní radou. A v poslední době mu soustavně přidělovali noční služby. Ve washingtonské centrále Federálního úřadu pro vyšetřování je noční služba považována za ekvivalent přeložení do pobočky v Omaze. Donutí agenta přehodnotit spoustu věcí, především pak vlastní budoucnost.

O'Briena přiměla k úvaze, kdo mu jde po krku. Ať to je kdokoliv, musí něco vědět o neoprávněném vstupu tří mužů s falešnými jmény do budovy v noci před Hooverovou smrtí. A ještě víc toho musí vědět o nespočetných stovkách složek plných kompromitujících údajů, o Hooverových soukromých svazcích.

Quinn O'Brien byl ovšem nucen zamyslet se i nad jinou, rovněž velmi nepříjemnou skutečností. Během těch čtyř měsíců, které uplynuly od chvíle, kdy ve sluchátku uslyšel ten pronikavý šepot, ztratil vůli bojovat, odhodlání postavit se na odpor. Je docela dobře možné, že si za svůj sestup na služebním žebříčku může sám. Že si ho zavinil chabými pracovními výkony.

Jeho neveselé úvahy přerušilo zazvonění telefonu, které ho vrátilo do bezvýznamné reality noční služby. Podíval se na blikající kontrolku – vnitřní hovor od jednoho ze dvou vchodů do budovy.

„Tady kontrolní stanoviště u Desáté ulice, pane. Máme zde problém. Jakýsi chlápek tvrdohlavě naléhá, že musí mluvit s nějakým vysokým představitelem, s někým z vedení. Řekli jsme mu, ať přijde ráno, ale on se odmítá vzdálit."

„Je opilý? Nebo snad blázen?"

„Neřekl bych, pane. Já toho člověka vlastně znám. Četl jsem knihu, kterou napsal. Jmenovala se *Protiúder!* Je to pan Chancellor. Petr Chancellor."

„Jo, už jsem o něm slyšel. Co chce?"

„To nám nesdělil. Tvrdí jenom, že jde o naléhavou záležitost."

„A co si o tom myslíte vy?"

„No, bojím se, že tady bude otravovat až do rána, než ho někdo vyslechne. Myslím, že byste ho měl přijmout, pane."

„Tak jo. Prohledejte ho, jestli nemá zbraň, přidělte mu doprovod a pošlete mi ho nahoru."

23

Petr vstoupil do kanceláře a úklonou poděkoval uniformovanému strážnému, který zavřel dveře a zmizel. Za psacím stolem u okna povstal podsaditý muž s rezavě hnědými vlasy a natáhl k němu pravici. Chancellor k němu přistoupil a potřásl podanou rukou. Podivný stisk – nepřirozeně chladná dlaň, která okamžitě povolila sevření.

„Jsem pověřený zvláštní agent O'Brien, pane Chancellore. Asi vám nemusím zdůrazňovat, že váš příchod v tuto dobu je velmi neobvyklý."

„Neobvyklé jsou okolnosti, které mě přivádějí."

„Neměl byste se raději obrátit na policii? Jak jistě víte, naše jurisdikce je omezená."

„Chci vás."

„A nepočkalo by to do rána?" zeptal se O'Brien, stále ve stoje

„Ne."

„Chápu. Posaďte se prosím." Agent ukázal na dvě židle před psacím stolem.

Petr zaváhal. „Raději bych zůstal prozatím stát. Abych řekl pravdu, jsem velmi nervózní."

„Jak myslíte." O'Brien si sedl na svou židli. „Tak si alespoň sundejte kabát. Tedy pokud se chcete zdržet déle."

„Klidně se zdržím až do rána," odvětil Chancellor. Svlékl si svrchník a odložil ho na židli.

Agent si ho změřil pohledem. „Na to bych nespoléhal."

„Rozhodnutí ponechám na vás. Souhlasíte?"

„Jsem právník, pane Chancellore. Nepřímé odpovědi, zejména ty, které jsou formulovány jako otázky, jsou irelevantní a otravné. Kromě toho mě nudí."

Petr se zarazil a podíval se agentovi do očí. „Právník? Mám dojem, že jste říkal agent. Pověřený agent."

„Taky že ano. Ale většina z nás jsou původní profesí právníci. Nebo účetní."

„To jsem si neuvědomil."

„No tak jsem vám to připomněl. Nedokážu si však představit, proč by na tom mělo záležet."

„Nezáleží," přitakal Chancellor a přešel rovnou k věci. „Chci vám vylíčit jisté události, pane O'Briene. Až skončím, půjdu s vámi za

kýmkoliv, o kom se budete domnívat, že by měl mé vyprávění slyšet, a ochotně ho zopakuju. Musím však začít od začátku, aby vůbec mělo nějaký smysl. Než tak učiním, rád bych vás požádal, abyste někam zavolal.“

„Tak moment,“ přerušil ho agent. „Přišel jste sem dobrovolně a odmítl jste náš návrh, abyste se dostavil ráno k oficiálnímu pohovoru. Nehodlám přistoupit na žádné předběžné podmínky a odmítám někam volat.“

„Mám ke své žádosti pádný důvod.“

„Je-li to předběžná podmínka, nemám zájem. Vraťte se ráno.“

„*Nemůžu.* K těm důvodům patří skutečnost, že sem z Indianopolisu letí muž, který vyhrožuje, že mě zabije.“

„Jděte na policii.“

„A to je všechno, co mi řeknete? Kromě *Vraťte se ráno*?“

Agent se na židli opřel a jeho oči prozrazovaly sílící podezření. „Napsal jste román *Protiúder!*, nemám pravdu?“

„Napsal, ale to není…“

„Už si vzpomínám,“ skočil mu do řeči O’Brien. „Vyšel vloni. Spousta lidí si myslela, že jste ho napsal podle skutečnosti, a spoustu dalších znepokojil. Tvrdil jste, že CIA operuje na domácí půdě.“

„Pořád si myslím, že je to pravda.“

„Aha,“ povzdechl si agent otráveně. „Už chápu. Vloni to byla Agentura. Takže letos je na řadě FBI? Vtrhnete sem rovnou z ulice uprostřed noci a snažíte se nás vyprovokovat k něčemu, o čem byste pak mohl napsat, že?“

Petr sevřel opěradlo židle. „Nepopírám, že na počátku opravdu byla kniha. Přesněji řečeno *námět* pro knihu. Ale to už je minulost, dávná minulost. Zemřelo několik lidí. Dnes večer jsem *já sám* málem přišel o život, stejně jako osoba, která byla se mnou. Všechno spolu souvisí.“

„Důrazně opakuji, obraťte se na policii.“

„Chci, abyste na policii zavolal vy.“

„Proč?“

„Abyste mi uvěřil. Protože se to týká lidí, kteří pracují tady, ve Federálním úřadu pro vyšetřování. Myslím, že jste jediní, kteří to dokážou zastavit.“

O’Brien se předklonil, stále ostražitý, ale nyní i očividně vzrušený. „Zastavit *co*?“

Chancellor váhal. Uvědomoval si, že s tímto podezřívavým mužem musí mluvit racionálně. Jestli agent dopěje k názoru, že je blázen – třeba jen poloviční –, hodí ho na krk policii. Petr policii v zásadě nezavrhoval, i ona mu může poskytnout vítanou ochranu, ovšem vyřešit situaci dokáže pouze FBI. Snažil se mluvit co nejklidněji.

„Samozřejmě především zastavit zabíjení. Potom používání teroristických nátlakových metod a vydírání. Zastavit ničení lidí.“

„Kým?“

„Těmi, kdo se domnívají, že vlastní informace, které by mohly nenapravitelně poškodit FBI.“

O’Brien seděl v nehybném předklonu. „Jaká je povaha toho *nenapravitelného poškození*?“

„Je založeno na teorii, že Hoover byl zavražděn.“

O’Brien strnul. „Rozumím. Co s tím má společného ten telefonát na policii?“

„Jde o starý dům na Třicáté páté ulici za Dumbarton Oaks, nedaleko křižovatky s Wisconsin Avenue. Když jsem odtamtud před několika hodinami odcházel, hořel. Sám jsem ho zapálil.“

Agent vytřeštil oči. „To je mi pane přiznání,“ vyhrkl. „Jako právník vám důrazně radím, abyste…“

„Jestli policie to místo prohlédne,“ přerušil Petr O’Brienovu tirádu, „najde na trávníku před domem hromadu nábojnic, ve stěnách a v nábytku díry po kulkách a horní polovinu zadních dveří z kuchyně rozbitou. A také přerušené telefonní vedení.“

Agent FBI na Chancellora otřeseně zíral. „Co mi to tady povídáte?“

„Byla to léčka.“

„Uprostřed rezidenční čtvrti že se střílelo?“

„Ano, ale ze zbraní opatřených tlumičem. Nikdo nic neslyšel. Střelba občas utichla, nejspíš kvůli projíždějícím autům. Právě proto mě napadlo založit požár. Plamenů si musel někdo všimnout.“

„Opustil jste místo činu?“

„Utekl jsem. Teď toho lituju.“

„Proč jste utekl?“

Petr znovu zaváhal. „Byl jsem zmatený. Vyděšený.“

„A ta osoba, co tam byla s vámi?“

„Také zapadá do obrazu.“ Chancellor se odmlčel; v agentových očích si přečetl zřejmou otázku. Měl stovku důvodů ji nechránit. Phyllis to řekla sama. *Ať už jsem se dopustila čehokoliv, nehodlám za svá provinění zaplatit ztrátou života. Svého, tvého ani nikoho jiného.* „Jmenuje se Phyllis Maxwellová.“

„Ta novinářka?“

„Ano. Utekla dřív než já. Snažil jsem se ji najít, ale neúspěšně.“

„Říkáte, že se to stalo před několika hodinami. Víte, kde je ta žena teď?“

„Vím. Sedí v letadle.“ Sáhl do náprsní kapsy pro dopis a se zřejmou neochotou ho podal O’Brienovi; věděl, že nemá jinou možnost.

Když se Petr díval, jak ten dopis čte, nemohl se zbavit dojmu, že se v agentově mysli děje něco velmi významného. V jednom okamžiku se mu úplně vytratila barva z obličeje a hned nato se na spisovatele krátce zadíval. Chancellor ten pohled moc dobře znal, ale od muže v O’Brienově postavení by ho nečekal. Vyjadřoval totiž strach.

Agent dočetl a odložil dopis popsanou stranou dolů. Pak se natáhl pro zápisník, který ležel na stole, nalistoval stránku, zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Tady FBI, dozorčí důstojník noční služby, nouzový kód sedm-pět-vrabec. Na Pětatřicáté blízko křižovatky s Wisconsin hoří dům. Máte někoho nablízku…? Můžete mě spojit s velitelem směny? Děkuji.“ O’Brien vzhlédl k Petrovi. „Sedněte si!“ vyštěkl velitelským tónem.

Chancellor poslechl. Zdálo se mu, že v O’Brienově hlase zazněl kromě rozkazu i strach, který před chvílí postřehl v jeho očích.

„Seržante, tady FBI.“ Agent si přehodil sluchátko do pravé ruky a Chancellor si s údivem všiml, že se mu levá dlaň leskne potem. „Ústředna vám už jistě potvrdila mou identitu. Chci vám položit pár otázek. Objevili jste nějaké důkazy naznačující, jak ten požár vznikl? Našli jste stopy po střelbě? Nábojnice před domem, kulky uvnitř?“

Agent poslouchal, nezaostřený, avšak napjatý pohled zavrtaný do desky stolu. Chancellor ho pozoroval jako zhypnotizovaný. O’Brienovi naskočily na čele drobné kapičky potu; jako duchem nepřítomný zvedl ruku a setřel si je. Když konečně promluvil, bylo mu sotva rozumět.

„Díky, seržante. Ne, není to náš píseček. Prověřoval jsem anonymní hlášení, nic jiného nevím. S FBI to nemá nic společného.“

Očividně rozrušený O’Brien zavěsil a v očích se mu objevil smutek.

„Podle předběžného vyjádření hasičů byl požár založen úmyslně. Našly se zbytky tkaniny nasáklé petrolejem. Na trávníku se válely nábojnice a okna byla prostřílena, takže lze předpokládat, že uvnitř – tedy v tom, co z domu zbylo – budou nalezeny stopy po kulkách. Všechny hmotné důkazy poputují do laboratoře.“

Petr poposedl. Něco tady nehrálo. „Proč jste tomu seržantovi řekl, že FBI nic neví?“

Agent nasucho polkl. „Protože chci slyšet váš příběh. Řekl jste, že se týká FBI, mluvil jste o jakési bláznivé teorii, podle které byl Hoover zavražděn. To mi stačí. Jde mi o kariéru a chci to slyšet jako první. Zvednout sluchátko a zavolat zpátky na ten policejní okrsek můžu vždycky.“

O’Brien objasnil svou pozici klidným, tichým hlasem. Bere to rozumně, pomyslel si Chancellor. Vše, co o Federálním úřadu pro vyšetřování věděl, svědčilo o tom, že v pozadí jeho činnosti vždy stojí snaha zachovat si čistý štít před veřejností, za každou cenu se vyhýbat skandálům a chránit výkonnou moc. Vzpomněl si na slova Phyllis Maxwellové.

Pravda o jeho činech zůstala ukryta pořádně hluboko a pochybuju, že kdy vypluje na povrch… FBI tomu zabrání… Dědicové trůnu nepřipustí pošpinění jeho jména. Bojí se infikovaných genů. A zatraceně právem.

Ano, usoudil Chancellor v duchu. O’Brien do toho vzorce přesně zapadá. Ponese nejtěžší břímě, protože tu mimořádnou novinku uslyší jako první. Uvnitř FBI je skutečně něco hodně shnilého a tenhle agent bude muset zvěst o hnilobě předat svým nadřízeným. Moc dobře chápal jeho dilema – poslům špatných zpráv se často dává vina za neštěstí či katastrofu, o níž informují. Geny se přece nesmí nakazit. Není divu, že se ten člověk potí.

Na to, co následovalo, však Petra nemohla připravit ani ta nejbujnější fantazie.

„Vrátím se na samý začátek,“ začal Chancellor. „Před čtyřmi pěti měsíci jsem žil v Malibu na západním pobřeží. Jednou pozdě odpoledne jsem si všiml muže, který stál na pláži a pozoroval můj dům. Vyšel jsem ven a zeptal se ho, proč to dělá. Znal mě a uvedl, že se jmenuje Longworth.“

O’Brien na židli doslova nadskočil a jeho oči se zavrtaly do Petrových. Rty to jméno zopakovaly, ale vyšel přes ně jen náznak zvuku. „Longworth!“

„Ano, Longworth. Takže ho znáte.“

„Pokračujte,“ zašeptal agent.

Petr vycítil příčinu O’Brienova šoku. Alan Longworth zradil Hoovera, dezertoval z Federálního úřadu pro vyšetřování a pravda nějak vyšla najevo. Jenže Hoover je mrtvý a zrádce na druhém konci světa – skvrna je smazána. A teď musí vedoucí agent O’Brien sdělit svým nadřízeným, že zmizelý Longworth se opět vynořil. Chancellorovi bylo kariéristy středního věku nějakým podivným způsobem líto.

„Longworth mi řekl, že se mnou chce mluvit, protože četl mé knihy. Chtěl se mi s něčím svěřit a domníval se, že bych o tom mohl napsat román. Odmítl jsem ho s tím, že žádné nové téma nehledám. Kontroval šokujícím prohlášením, že Hoover nezemřel přirozenou smrtí, že byl ve skutečnosti zavražděn a že se ztratily jeho tajné záznamy. Naléhal, abych si ho prověřil. Věděl, že k tomu mám potřebné kontakty. Je mi jasné, že vypadám jako blázen, ale skočil jsem mu na to. Bůh je mi svědkem, že jsem mu nevěřil. Hoover byl starý a vědělo se o něm, že má nemocné srdce.

Ale ta představa mě fascinovala. A také skutečnost, že si Longworth dal tolik práce, aby…“

O’Brien se zvedl ze židle; stál za stolem a shora shlížel na Petra, v očích žár. „Longworth. Hooverovy soukromé svazky. Kdo vás za mnou poslal? Kdo vlastně *jste*? Co vám na to mám sakra říct?“

„Cože?“

„Snad nečekáte, že těm vašim blábolům uvěřím! Vtrhnete sem z ulice uprostřed noci a jdete na mě s takovou boudou! Co ode mě, pro smilování boží, chcete? Co *ještě* můžete chtít?“

„Nechápu, o čem tady mluvíte,“ vyhrkl Chancellor zděšeně. „Vždyť jsem vás v životě neviděl!“

„Salter a Krepps. No tak, řekněte to! *Salter a Krepps!* Ti tady tehdy taky byli.“

„Kdo jsou Salter a Krepps? Kde byli?“

O’Brien se odvrátil a ztěžka oddechoval. „Vy dobře víte, kde byli. Nepřidělená krytí. Longworth na Havajských ostrovech.“

„Žije na Maui,“ přitakal Petr. „Tím ho uplatili. Ta další dvě jména neznám. Longworth se o nich nezmínil. Ti muži s ním spolupracovali?“

O’Brien stál bez jediného pohybu, tělo ztuhlé jako kámen. Pak se pomalu obrátil zpátky k Chancellorovi a přimhouřil oči. „Spolupracovali s Longworthem?“ zeptal se chraplavě. „Jak to myslíte, jestli s ním spolupracovali?“

„Tak jak to říkám. Longworth byl z FBI přeložen na ministerstvo zahraničí, ale to byl pouze zastírací manévr. Tolik jsem si zjistit dokázal. Žasnu však nad tím, že o něm někdo od vás vůbec ví.“

Agent na něj nekonečné vteřiny mlčky hleděl, vyděšené oči rozšířené. „Jste čistý…“

„Cože?“

„Jste *čistý*. Vlezete sem rovnou z té zatracené ulice a jste čistý!“

„Co tím chcete říct? Jak čistý?“

„Kdybyste nebyl, neřekl byste mi, co jsem právě slyšel. Musel byste být blázen, kdybyste to udělal. Falešné přeložení pod hlubokým krytím. Na ministerstvo zahraničí… Panebože!“ O’Brien byl jako v tranzu. Uvědomoval si svůj stav, ale nedokázal ho setřást. Opřel se o desku psacího stolu, prsty obou rukou zaryl do dřeva a zavřel oči.

Petr se vylekal. „Možná byste mě mohl odvést k někomu jinému.“

„Ne. Počkejte. Prosím.“

„Obávám se, že nemohu.“ Petr vstal ze židle. „Jak říkáte, není to váš píseček. Chci mluvit s jiným agentem, který má noční službu.“

„Nikdo jiný tady není.“

„Do telefonu jste řekl…“

„Já vím, co jsem řekl! Snažte se mě pochopit. *Musíte* se mnou mluvit. Musíte mi říct všechno, co víte. Do posledního detailu!“

Nikdy, blesklo Petrovi hlavou. O Alison nepadne ani slovo. Přece ji do toho nenamočí! A vůbec si nebyl jistý, zda má v rozhovoru s tímto člověkem, který se chová tak divně, pokračovat. „Zařiďte, aby mě kromě vás vyslechl i někdo jiný.“

O’Brien několikrát zamrkal a konečně se probral z omámeni. Rychlými kroky přistoupil ke skříni na protější straně místnosti, vytáhl kazetový magnetofon a vrátil se ke stolu. Posadil se a otevřel spodní zásuvku. Když se jeho ruka opět vynořila, držela kazetu v plastovém obalu.

„Pečeť je neporušená, kazeta je čistá. Jestli chcete, klidně vám ji přehraju.“ Agent roztrhl celofán, vylovil kazetu a vložil ji do přístroje. „Máte mé slovo, že nebudu sám, kdo vaši výpověď uslyší.“

„Pásek mi nestačí.“

„Musíte mi věřit,“ naléhal O’Brien. „O mém chování v posledních minutách si myslete, co chcete, ale důvěřujte mi. Svůj příběh můžete vyprávět pouze v mé přítomnosti na záznam. Hlavně neprozraďte svou totožnost. Představte se jako spisovatel, to postačí. Uveďte jmenovitě všechny osoby, které jsou do událostí zapleteny, kromě těch, kdo jsou s vámi v osobním nebo profesním spojení. Pokud to nebude možné, pokud jsou někteří ti lidé pro váš příběh životně důležití, zvedněte ruku. Já zastavím nahrávání a budete mluvit mimo záznam. Rozumíte?“

„*Ne*,“ vzepřel se Chancellor. „Teď zase poslouchejte vy mě. Kvůli tomuhle jsem sem nepřišel.“

„Přišel jste sem, abyste *to* zastavil! Takhle jste se vyjádřil. Chcete zastavit zabíjení, zastavit teror, zastavit vydírání. Dobře, já chci to samé! Nejste sakra jediný, koho přitlačili ke zdi! Ani ta Maxwellová, ani nikdo z vás. Kristepane, já mám ženu a děti!“

Petr sebou škubl; O’Brienova slova ťala do živého. „Co jste to řekl?“

Agent FBI v rozpacích snížil hlas. „Mám rodinu. Zapomeňte na to, není to důležité.“

„Já si naopak myslím, že je to velmi důležité,“ namítl Petr. „Pochybuju, že bych dokázal vyjádřit, jak je to pro mě právě teď důležité.“

„Nechme toho,“ mávl rukou O’Brien, opět dokonalý profesionál. „Nejdřív budu mluvit já. Nezapomeňte, co jsem vám kladl na srdce – neprozraďte svou totožnost, ale uveďte všechny, kdo vás navštívili nebo za kým vás poslali, osoby, které jste předtím *neznal*. Jména ostatních mi sdělíte později mimo záznam. Nechci, aby někdo odhalil vaši identitu. Mluvte pomalu a myslete na to, co říkáte. Pokud budete mít jakékoliv

pochybnosti, podívejte se na mě; já to poznám. Teď začneme. Nejdřív uvedu já své osobní údaje a okolnosti, za kterých bude nahrávka pořízena.“

O’Brien stiskl na malém magnetofonu dvě tlačítka a promluvil úsečným, ostrým tónem.

„Tento záznam pořídil pověřený zvláštní agent C. Quinlan O’Brien, stupeň bezpečnostního oprávnění sedmnáct-dvanáct, dne osmnáctého prosince přibližně ve dvacet tři nula nula hodin. Muž, jehož hlas uslyšíte, byl strážným uveden k dozorčímu důstojníkovi noční služby. Odstranil jsem jeho jméno z bezpečnostního záznamu a přikázal jsem veliteli ostrahy, aby mi hlásil jakékoliv dotazy ohledně jeho osoby, a to na základě výše uvedeného oprávnění sedmnáct-dvanáct.“ O’Brien se odmlčel, vzal tužku a zapsal si do bloku krátkou poznámku. „Informacím zachyceným na tomto pásku přikládám mimořádnou důležitost a zařazuji je pod nejvyšší stupeň utajení. Z bezpečnostních důvodů zakazuji jakoukoliv manipulaci se záznamem. Jsem si vědom neobvyklosti tohoto postupu a přebírám za něj – z ryze osobních důvodů – plnou zodpovědnost.“

Agent zastavil nahrávání a podíval se na Petra. „Připraven? Začněte letošním létem, setkáním s Longworthem v Malibu.“ Znovu stiskl dvě tlačítka a páska se roztočila.

Chancellor začal zahalen oparem nevíry. Mluvil pomalu a snažil se dodržet doporučení muže, kterého najednou, ke svému úžasu, moc dobře znal. Muže, jehož svým způsobem sám stvořil. C. Quinlan O’Brien. *Alexander Meredith.* Právník. *Právník.* Federální úřad pro vyšetřování. *Federální úřad pro vyšetřování.* Manželka a děti… *Manželka a děti…*

Vyděšení muži.

Jeho výpověď O’Brienem viditelně otřásla. Při líčení jednotlivých událostí dával najevo překvapení a znepokojení. Kdykoliv se Petr zmínil o Hooverových soukromých svazcích, agent ztuhl a pak se mu roztřásly ruce.

Když se Chancellor dostal k rozhovoru s Phyllis Maxwellovou, která mu popsala pronikavý šepot v telefonu, O’Brien nedokázal skrýt šok. Zalapal po dechu, zaklonil hlavu a zavřel oči.

Petr se odmlčel; páska se točila dál. Agent otevřel oči, chvíli hleděl ke stropu, pak pomalu sklonil hlavu a podíval se na Chancellora.

„Pokračujte,“ vyzval ho.

„Už toho moc není. Její dopis jste četl.“

„Ano, četl. Popište, co se stalo. Střelbu, požár, důvody svého útěku.“

Petr to udělal a pak záznam opravdu skončil. Řekl všechno. Nebo skoro všechno. Nezmínil se o Alison.

O’Brien zastavil kazetu, o kousek ji vrátil a znovu si poslechl poslední slova, aby si ověřil, že je správně pochopil. Potom spokojeně vypnul magnetofon.

„Výborně. Řekl jste, co jste chtěl. Teď mi dopovězte zbytek.“

„Jaký zbytek?“

„Žádal jsem vás, abyste mi věřil, ale vy jste něco zamlčel. Psal jste v Pensylvánii a pak jste se najednou ocitl ve Washingtonu. Proč? Uvedl jste, že předběžný průzkum jste už měl hotový. Utekl jste z hořícího domu na Pětatřicáté ulici před pěti hodinami, ale sem jste přišel o tři hodiny později. Kde jste celou tu dobu byl? S kým? Tyto mezery byste měl vyplnit, pane Chancellore. Jsou důležité.“

„Odmítám. Naše dohoda zněla jinak.“

„Jaká dohoda? Žádáte o ochranu?“ O’Brien zlostně vstal. „Vy zatracený blázne! Jak mohu někoho chránit, když nevím *koho*? A nic si nenamlouvejte, ochrana *je* součástí dohody. Kromě toho by mně – nebo komukoliv jinému, kdo by na tom měl zájem – stačila necelá hodina, abych si ověřil každý váš krok po odjezdu z Pensylvánie.“

Petr nemohl agentovu logiku popřít a zmocnil se ho neodbytný pocit, že je nezkušený amatér, kterého postavili do ringu proti ostřílenému profesionálovi. „Nechci ji do toho zatáhnout. Musíte mi slíbit, že to neuděláte. Už tak dost trpěla.“

„Trpěli jsme všichni,“ opáčil O’Brien. „Někdo jí volal?“

„Ne. Ale vám ano, že?“

„Otázky tady kladu já.“ Agent se znovu posadil. „Povězte mi o ní.“

Petr vylíčil temný, smutný příběh generálporučíka Bruce MacAndrewa a jeho ženy – a dcery, která musela předčasně dospět. Popsal osamělý dům u zastrčené venkovské silnice v Marylandu. A slova zářící rudě na stěně: *Mackie Messer. Řezník z Chasongu.*

Quinn O’Brien zavřel oči a zašeptal: „Chan Čou.“

„To je v Koreji?“

„Ne. Byla to jiná válka, ale stejné metody nátlaku a vydírání. Vojenské služební záznamy, které se nikdy nedostaly do Pentagonu. A pokud ano, byly odstraněny. A dnes je má někdo jiný.“

Petr zatajil dech. „Mluvíte o Hooverových svazcích?“

O’Brien na něj beze slova hleděl. Chancellor cítil, že šílenství dosáhlo vrcholu.

„Ty byly přece skartovány,“ zašeptal Petr, náhle nejistý. „Byly zničeny! Co se mi to, ke všem čertům, snažíte namluvit? Tohle je kniha! Román, který nemá s realitou nic společného! Vy prostě chráníte tu svou proklatou instituci! Ale toto já neberu! Žádné tajné svazky neexistují!“

O’Brien vstal a zvedl ruce dlaněmi dopředu v uklidňujícím gestu, jímž se otec snaží utišit hysterické dítě. „Klid, pane Chancellore. O Hooverových svazcích jsem neřekl ani slovo. Dnes večer jste si prožil svoje a nedivím se, že podléháte falešným představám. Na okamžik jsem jim sám také uvěřil. Oba jsme se mýlili. Dva služební záznamy armádních důstojníků zneužité k vydírání sotva něco dokazují. Oba víme, že ty svazky byly zničeny.“

„Co znamená Chan Čou?“

„To je vedlejší.“

„Před chvílí jste si to nemyslel.“

„Během té chvíle mi proběhla hlavou spousta myšlenek a teď je mi vše jasné. Máte pravdu. Někdo vás využívá, stejně jako mě a nejspíš desítky dalších lidí, k rozvrácení FBI. Ten někdo nás dobře zná, zná naši pracovní strukturu. S největší pravděpodobností je to někdo od nás. Nestalo by se to poprvé.“

Petr mlčky hleděl na agenta Federálního úřadu pro vyšetřování. Po Hooverově smrti se vynořila řada dohadů, z nichž mnohé byly uveřejněny v tisku, že uvnitř FBI vznikají vzájemně soupeřící frakce. A O’Brienova inteligence a morální integrita byly dostatečně přesvědčivé.

„Promiňte,“ omlouval se. „Pořádně jste mě vyděsil.“

„Máte ke zděšení hromadu důvodů. Mnohem víc než já. Na mě nikdo nestřílel.“ O’Brien se usmál. „Ale s tím už je konec. Zajistím vám osobní stráž. Budete pod ochranou čtyřiadvacet hodin denně.“

Chancellor mu poděkoval chabým pokusem o úsměv. „Doufám, že to budou ti nejlepší. Nestydím se přiznat, že jsem se v životě tak nebál.“

O’Brien se už neusmíval. „Nebudou to zaměstnanci FBI.“

„Ale? Proč ne?“

„Nevím, komu můžu věřit.“

„Což přirozeně znamená, že u vás působí lidé, kterým věřit *nemůžete*. Jde o někoho konkrétního?“

„Zdaleka není sám. Máme ve svých řadách smečku extremistů. O některých víme, o jiných ne. Říkáme jim Hooverova tlupa. Po ředitelově smrti se domnívali, že převezmou moc. Nepodařilo se jim to a teď běsní vztekem. Mnozí jsou stejně paranoidní jako Hoover.“

O’Brienova slova opět Chancellora šokovala, protože potvrzovala jeho prvotní úvahu. Všechny události od Malibu přes Rockville až po starý dům na Třicáté páté ulici byly důsledkem zuřivého boje uvnitř FBI. A Longworth se znovu vynořil, aby do něj zasáhl.

„Jsme dohodnutí,“ řekl. „Chci ochranu. Pro sebe a tu dívku.“

„Dostanete ji.“

„Kdo to bude? Odkud?“

„Mluvil jste o soudci Sutherlandovi. Před několika lety měl hlavní zásluhu na nápravě pošramocených vztahů mezi FBI a ostatními zpravodajskými a bezpečnostními agenturami. Hoover zcela zastavil výměnu informací s Národní bezpečnostní radou a Ústřední zpravodajskou službou.“

„Já vím,“ přitakal Chancellor tiše. „Napsal jsem o tom knihu.“

„*Protiúder!*, že? Myslím, že bych si ji měl přečíst.“

„Pošlu vám jeden výtisk a vy nám ochránce. Znovu se ptám. Koho a odkud?“

„Znám jednoho chlapíka. Jmenuje se Varak. Sutherlandův člověk. Něco mi dluží.“

O’Brien ztěžka dosedl na židli a hlava mu spadla dozadu. Ztěžka a trhaně dýchal, jako kdyby nedokázal nasát do plic dostatek vzduchu. Když složil obličej do dlaní, cítil, jak se mu třesou prsty.

Nebyl si jistý, zda situaci zvládne. Během uplynulých dvou hodin se několikrát obával, že se zhroutí.

V posledních minutách mu pomohla spisovatelova panika. Uvědomil si, že musí za každou cenu Chancellorovi zabránit v poznání pravdy.

Hooverovy svazky *nebyly* zničeny, jak Quinn dobře věděl. A teď se zdá, že to ví i někdo jiný. Kdo všechno? Z kolika telefonních sluchátek zazněl výhružný šepot? Mrtvý generál, zavražděný kongresman, novinářka na útěku… Kolik dalších?

Věci již nebyly stejné jako před dvěma hodinami. Odhalení Petra Chancellora znamenalo pro O’Briena jediné – spoustu práce, kterou je třeba vykonat co nejrychleji. Ke své úlevě znovu cítil, že bude schopen ji zvládnout.

Zvedl telefon a zavolal do Národní bezpečnostní rady. Jenže Stefan Varak nebyl nikde k sehnání.

Kde je? Jaký úkol mohl přerušit Varakovo spojení s FBI a zejména s O’Brienem? Jsou přece přátelé! Quinn kvůli němu před dvěma roky obrovsky riskoval. Přes Hooverův přísný zákaz mu poskytl důležité údaje. Mohlo jej to stát kariéru.

Teď Varaka sám potřebuje. Je z celé zpravodajské komunity ten nejlepší. Má největší zkušenosti a nejširší síť kontaktů. Quinn chtěl, aby si právě Varak poslechl Chancellorovu výpověď jako první. On už bude vědět, co dál.

Spisovatel mezitím dostane dočasnou ochranu. Jeho jméno bylo vymazáno z bezpečnostního záznamu, případné dotazy budou

přesměrovány na O’Briena. Quinn se dobře znal s několika agenty CIA, které během Hooverova embarga zásoboval tištěnými materiály. Když jim oznámil, že jejich svěřencem se má stát autor *Protiúderu!*, málem odmítli. Samozřejmě jenom „málem“. Rozumní lidé v té nejnerozumnější profesi si musí pomáhat. Jinak by kontrolu převzali nerozumní lidé, a to by vedlo ke katastrofě.

Třeba už k tomu došlo. Katastrofa už možná začala.

24

Eskorta FBI dopravila zásilku do haly hotelu Hay-Adams. Tvořil ji Chancellor. Kývnutím hlavy místo podpisu a zdvořilým „V pořádku… Dobrou noc!“ jej převzal agent Ústřední zpravodajské služby.

Ve výtahu se Petr snažil navázat rozhovor s neznámým mužem, který se uvolil dělat mu ochránce. „Jmenuji se Chancellor,“ představil se dost nevhodně.

„Já vím,“ odpověděl muž, „četl jsem vaši knihu. Dal jste nám pořádně zabrat.“

Příliš povzbudivě ta slova na úvod nepůsobila. „Tak jsem to nemyslel. Mám v CIA pár přátel.“

„Vsadil byste si na to?“

To už vůbec neznělo povzbudivě. „Z Indianopolisu sem letí jistý člověk. Jmenuje se Bromley…“

„Víme o něm. Je mu šestapadesát let a má chatrné zdraví. Na letišti u něj našli zbraň. Má na ni povolení, takže očekává, že mu ji ve washingtonském terminálu vydají. To se však nestane. Řeknou mu, že se ztratila.“

„Může si obstarat další.“

„To sotva. O’Brien na něj nasadil svého člověka.“

Když dorazili na příslušné poschodí, dveře výtahu se otevřely. Agent CIA zabránil pohybem paže Petrovi vystoupit a vykročil první. Pravou ruku měl přitom zasunutou v kapse kabátu. Obhlédl chodbu, otočil se a pokynul Chancellorovi.

„A zítra ráno?“ otázal se Petr, když vyšel z výtahu. „Bromley může zajít do kteréhokoliv obchodu se zbraněmi…“

„S povolením z Indianopolisu? Tady mu střelnou zbraň nikdo neprodá.“

„Našli by se obchodníci, kteří to udělají. Vždycky se dá najít nějaký způsob.“

„Taky existují dobré způsoby, jak tomu zabránit.“

Došli ke dveřím apartmánu. Agent CIA vytáhl z kapsy pláště pravou ruku, v níž držel malou automatickou pistoli. Levou si rozepnul dva prostřední knoflíky kabátu a zbraň zmizela z dohledu. Petr zaklepal.

Slyšel, jak Alison běží ke dveřím. Otevřela a přistoupila k němu ve snaze ho obejmout, když však spatřila neznámého muže, zarazila se. „Alison, tohle je… Promiňte, neznám vaše jméno.“

„Dnes večer žádné nemám,“ odpověděl agent CIA a lehkou úklonou pozdravil Alison: „Dobrý večer, slečno MacAndrewová.“

„Dobrý večer,“ neskrývala Alison překvapení. „Prosím, pojďte dál.“

„Ne, děkuji.“ Agent se podíval na Chancellora. „Zůstanu na chodbě. V osm ráno mě přijdou vystřídat, takže vás budu muset vzbudit, abyste se s novým mužem seznámil.“

„To už nebudu spát.“

„Výborně. Dobrou noc.“

„Moment, počkejte ještě, něco mě napadlo. Pokud sem Bromley přijde a vy budete mít jistotu, že není ozbrojený, měl bych si s ním možná promluvit. Vůbec ho neznám. Netuším, proč mě pronásleduje.“

„To je vaše věc. Zařídíme se podle toho, jak se situace vyvine.“ Zavřel dveře.

„Tak dlouho jsem tě neviděla!“ objala jej Alison a přitiskla se k němu obličejem. „Myslela jsem, že se zblázním.“

Lehce ji objímal. „Se vším je konec. Nikdo už se nezblázní. Nikdo.“

„Řekl jsi jim všechno?“

„Ano.“ Trochu ji od sebe odtáhl, aby se jí mohl podívat do očí. „Všechno. I o tvém otci. Musel jsem. Muž, se kterým jsem mluvil, vycítil, že si něco nechávám pro sebe. Dal mi jasně najevo, že si mohou ověřit vše, co jsme podnikali, a ani by nemuseli chodit daleko. Stačilo by zajít na druhý břeh řeky, do Pentagonu.“

Přikývla, chytila ho za rameno a vedla ho do pokoje. „Jak se cítíš?“

„Dobře. Ulevilo se mi. Nedáme si skleničku?“

„Můj muž tvrdě pracoval, já připravím pití,“ odpověděla a zamířila k baru, dobře zásobenému pokojovou službou. Petr se sesunul do křesla a natáhl si nohy. „Chtěla jsem se tě zeptat,“ ozvala se Alison, zatímco nalévala whisky a otvírala nádobku s ledem. „To si vždycky necháš zařídit bar, když někam jedeš? Ty přece tolik nepiješ.“

„Před několika měsíci jsem pil jako duha.“ Chancellor se zasmál; teď se na to dobře vzpomíná, když vím, že se situace změnila, pomyslel si. „Pokud mám odpovědět na tvou otázku, tak je to rozmar, který si pěstuju od doby, co jsem dostal první větší honorář. Vzpomínáš na všechny ty filmy? Spisovatelé v hotelových pokojích mají vždycky k dispozici dobře vybavené bary a nosí kuřácký kabátek, aby jim od tabáku nepáchl oblek.“

Teď se musela zasmát Alison. Přinesla mu sklenku a posadila se na židli naproti němu. „Na Vánoce ti koupím kuřácký kabátek.“

„Na *příští* Vánoce,“ odvětil a hleděl jí při tom do očí. „Na ty letošní mi daruj obyčejný zlatý prstýnek. Navleču si ho na prsteník. A stejný dostaneš i ty.“

Alison upila ze sklenky a odvrátila zrak. „To, co jsem říkala před několika hodinami, jsem myslela vážně. Nežádám od tebe žádné závazky.“

Chancellor se na ni zmateně podíval. Položil sklenku na stůl a přistoupil k ní. Poklekl vedle ní a pohladil ji po tváři. „A co ti mám teď říct? Děkuji, slečno MacAndrewová, bylo to krásné intermezzo? Kdepak, ani nápad. Myslím, že bys to taky nechtěla.“

Hleděla na něj se smutkem v očích. „Víš o mně tak strašně málo.“

Petr se usmál. „Co tedy nevím? Že jsi byla dcerou pluku? Matrací dvanáctého praporu? Panna nejsi, ale to ostatní taky nesedí. Nejsi ten typ. Na to jsi příliš nezávislá.“

„Děláš značně ukvapené závěry.“

„Dobře! Těší mě, že si to myslíš. Jsem velmi rozhodný člověk, jenže jsem tuto vlastnost v sobě dlouho potlačoval – dokud jsem nepotkal tebe.“

„Prožíval jsi období, kdy jsi překonával bolestivou psychickou rekonvalescencí. A náhodou ses setkal se mnou, s ženou, která měla sama taky dost potíží.“

„Díky, paní Freudová. Ale víš co? Už mám rekonvalescencí za sebou a vím, co chci. Budeš si moci ověřit moji rozhodnost. Chápu, že teď se manželství nenosí, působí moc měšťácky.“ Přitiskl se k ní blíž. „Ale jistě víš, že to, co jsem před chvílí řekl, myslím vážně. Já od tebe ten závazek žádám. Věřím v manželství a chci s tebou žít, dokud nás smrt nerozdělí.“

Oči se jí zalily slzami. Zavrtěla hlavou a dotkla se jeho tváře. „Ach, Petře, kde jsi celá ta léta byl?“

„V jiném životě.“

„To já taky. Jak zní ta hloupá báseň? *Žij se mnou a miluj mne navěky…*“

„Napsal ji Marlowe. Tak hloupá zase není.“

„A já s tebou chci žít, chci tě milovat navěky. Tedy do té doby, dokud to bude mít pro nás oba význam. Ale neprovdám se za tebe.“

Odtáhl se, znovu jej zachvátil zmatek. „Chci něco víc.“

„Víc ti dát nemohu. Promiň.“

„Vím, že můžeš! Cítím to! Celým svým srdcem! Bude to krásné jako…“ Zarazil se.

„Jako s ní? S Kateřinou?“

„Ano! Nedokážu na ni zapomenout.“

„Já ani nechci, abys na ni zapomněl. Možná že to, co prožijeme spolu, se té kráse vyrovná. Ale ať to není manželství.“

„Proč?“

Slzy jí tekly po tvářích. „Protože manželství znamená… Nechci mít děti, Petře.“

Chancellor si uvědomoval, že mu něco nepřímo naznačila, jen si nebyl jistý, o co jde. „Předbíháš. Tak daleko jsem zatím vůbec nepřemýšlel…“ Najednou mu všechno došlo. „Kvůli matce? Kvůli její duševní chorobě?“

Alison zavřela oči a po tvářích se jí kutálely slzy. „Miláčku, snaž se pochopit…“

Petr se nepohnul; zůstal těsně vedle ní a přinutil ji, aby se na něj podívala. „Teď mě dobře poslouchej. Chápu i něco jiného. Nikdy jsi neuvěřila tomu, co ti povídali a o čem tě přesvědčoval otec. Že matka onemocněla v důsledku toho, že se málem utopila. S tou myšlenkou ses nikdy nesmířila. Proč?“

V očích se jí zračil smutek. „Neměla jsem jistotu. Nedokážu vysvětlit proč, ale je to strašné. Děsivé.“

„Proč jsi neměla jistotu? Proč by ti otec lhal?“

„Nevím! Znala jsem ho tak dokonale, každé zabarvení jeho hlasu, každičké gesto. Vyprávěl mi ten příběh aspoň padesátkrát, pokaždé tak sugestivně, jako kdyby chtěl, abych ji měla stejně ráda jako kdysi on. Ale vždycky se tam skrývalo cosi falešného. Něco chybělo. Nakonec jsem pochopila. Byla to prostě a jednoduše duševně nemocná žena. Normálně se zbláznila. *Přirozenou cestou.* A otec nechtěl, abych se to dozvěděla. Teď už chápeš?“

Chancellor se natáhl a uchopil ji za ruku. „Mohl před tebou tajit i něco jiného.“

„Co? Proč by to…“

Zazvonil telefon. Petr pohlédl na hodinky. Tři v noci. Kdo mu sakra může volat tak pozdě? Určitě O’Brien. Zvedl sluchátko.

„Myslíš si, žes mě zastavil, ale to se mýlíš!“ Hlas na druhém konci linky zněl chraplavě, muž těžce oddechoval.

„*Bromley?*“

„Ty darebáku! Ty proklatý špinavče!“ Hlas volajícího byl poznamenán věkem. Hysterický tón prozrazoval staršího člověka.

„Poslyšte, pane Bromley, kdo vlastně jste? Co jsem vám udělal? V životě jsem s vámi nepřišel do styku!“

„A copak to bylo nutné? K tomu, abyste člověka zničil, ho nemusíte znát. Zničil jste moji dceru! A její děti!“

Stejné slovo použila i Phyllis Maxwellová. *Zničit.* Měl snad Bromley na mysli Phyllis? Mluvil o ní? To není možné; novinářka nemá děti.

„Přísahám, že nevím, o čem mluvíte. Někdo vás podvedl. Podvedli i jiné.“

„Nikdo mě nepodvedl. Přečetli mi to! Vyhrabal jste soudní zápisy, důvěrné záznamy, chorobopisy z psychiatrie. To všechno jste opsal, každý špinavý detail! Dokonce jste použil i naše jména, naše adresy, *její* adresu!“

„Nesmysl! Žádné soudní zápisy ani psychiatrické záznamy jsem nepoužil! Nic takového se v mém rukopise nevyskytuje! Nemám nejmenší ponětí, co to má tohle všechno znamenat!“

„*Lotře. Lháři.*“ Slova starého muže přetékala nenávistí. „Myslíš si, že jsem blázen? Že mi nedali do rukou důkazy? Odpovídal jsem za zveřejnění stovek revizních zpráv.“ Hlas burácel. „Dali mi číslo. *Ověřil* jsem si ho a *zavolal* jsem tam! Bedfordova tiskárna! Mluvil jsem s typografem. Přečetl mi, co jsi napsal! Co před týdnem vysázel!“

Petr zalapal po dechu. Vydavatel opravdu nechával jeho knihy tisknout v Bedfordově tiskárně. „Vyloučeno. Rukopis nemůže být u Bedforda. Nepřipadá v úvahu! Ten román jsem ještě zdaleka nedokončil!“

Telefon na chvíli umlkl. Chancellor mohl jen doufat, že starý pán pochopí, co se mu snaží vysvětlit. Ale další Bromleyho věty jej přesvědčily o opaku.

„Že se nestydíš takhle si vymýšlet! Kniha má vyjít v dubnu. Tvoje knihy vždycky vycházejí v dubnu.“

„Tento rok ne.“

„Kniha už je vytištěná. A mně už na ničem nezáleží. Nestačilo ti, že jsi zničil mě. Teď pronásleduješ *ji*. Ale já ti v tom zabráním, Chancellore. Přede mnou se neschováš. Najdu tě a zabiju. Protože mně už na ničem nezáleží. Můj život skončil.“

Petr rychle uvažoval. „Poslouchejte mě! Co se stalo vám, stalo se i jiným. Dovolte mi jednu otázku. Mluvil s vámi někdo šeptem po telefonu? Pronikavým šepotem…“

Linka oněměla. Chancellor chvíli hleděl na telefon a pak se otočil k Alison, jejíž tváře byly ještě mokré od slz. „Ten chudák se zbláznil.“

„Blázni jsou dnes v módě.“

„Nemám zájem poslouchat ty hrozné výmysly,“ rozhodl se najednou Petr, sáhl do kapsy a vytáhl lístek, na němž měl zapsáno O’Brienovo číslo. Vytočil ho. „Volal mi Bromley. Doslova šílel zoufalstvím. Tvrdil, že moje kniha vyjde v dubnu. Stejně jako Phyllis Maxwellová je přesvědčený, že se v ní vyskytují informace, které ho mohou zničit.“

„A je tam něco takového?“ zeptal se O’Brien.

„Pochopitelně není. O tom chlapovi jsem nikdy v životě neslyšel.“

„To mě překvapuje. Jako účetní ministerstva financí se pustil do Pentagonu kvůli projektu dopravního letadla C-čtyřicet a obvinil odpovědné úředníky z tajné dohody o překročení rozpočtu.“

„Už si vzpomínám…“ Petr horečně přemýšlel a vybavoval si články v novinách. „Tu záležitost projednával Senát. Pokud si dobře pamatuju, ten chlapík bojoval sám, na vlastní pěst. Supervlastenci z něho udělali komunistu a zahnali ho do kouta.“

„To je on. U nás jsme ho evidovali pod krycím jménem Zmije.“

„Vhodné označení. Co se s ním potom stalo?“

„Odstavili ho od takzvaných delikátních auditů. Pak se nějaký pitomec z osobního oddělení chtěl zalíbit nadřízeným, a ačkoliv měli Bromleyho povýšit, zabránil tomu. Bromley to dal k soudu.“

„A dál?“

„Dál nevíme. Žalobu odvolal a stáhl se do ústraní.“

„My dva ale víme, co se stalo, že?“ poznamenal Chancellor. „Zatelefonoval mu pronikavý šeptavý hlas. A před nedávnem mu volali znovu. Poskytli mu dostatek údajů vytržených ze souvislostí a přesvědčili ho, že všechno, co mu napovídali, je pravda.“

„Jen klid. Nemůže vám ublížit. Bez ohledu na to, co si myslí, že jste mu provedl…“

„Ne jemu,“ skočil mu do řeči Petr. „Mluvil *o ní*, o své dceři, o jejích dětech.“

O’Brien mlčel. Chancellor věděl, na co agent FBI myslí. *Mám ženu a děti.*

Alexander Meredith.

„Pokusím se zjistit, jak to s ním vypadá,“ ujistil ho agent FBI na závěr. „Ubytoval se v hotelu v centru. Nechal jsem ho sledovat. Můj člověk z něho nespustí oči.“

„Ví ten váš člověk, o co jde? Nemůže se…?“

„Jistě že ne,“ přerušil jej Quinn. „Stačilo, když jsem řekl, že jeho krycí jméno je Zmije. A že mu na letišti v Indianopolisu vzali zbraň. Už nikomu neuškodí. Vyspěte se trochu.“

„O’Briene?“

„Prosím?“

„Řekněte mi jedno. Proč si vybrali právě jeho? Starého a nemocného člověka?“

Agent se znovu odmlčel, než odpověděl. Když se ozval, Petra zamrazilo. „Staří lidé se mohou volněji pohybovat. Jen málokdo je zastaví nebo podezírá; nikdo je nebere vážně. Podle mého názoru lze ze starého zoufalého člověka relativně snadno udělat vraha.“

„Protože mu na ničem nezáleží?“

„Myslím, že částečně i proto. Ale nedělejte si starosti. Nedostane se k vám.“

Chancellor zavěsil. Potřeboval se vyspat. Měl toho spoustu k přemýšlení, ale nebyl schopný myslet. Noční napětí se začalo projevovat, tablety už přestaly působit.

Cítil, že ho Alison pozoruje a čeká, co řekne. Otočil se a jejich pohledy se setkaly. Spěšně k ní zamířil, s každým krokem získával větší jistotu. Promluvil klidně, naléhavě.

„Souhlasím se všemi tvými podmínkami, se způsobem života, jaký si určíš, když budeme spolu. Za nic na světě tě nechci ztratit. Na jednom však trvám. Nedovolím, aby ses trápila kvůli něčemu, co možná ani není pravda. Domnívám se, že se tvá matka zbláznila v důsledku nějaké otřesné události. Ještě jsem neslyšel o člověku, který by se choval v jednu chvíli normálně a vzápětí byl duševně nemocný – jen tak, bez patrné příčiny. Chci vypátrat, co se stalo. Může ti to způsobit bolest, ale jsem přesvědčen, že se to musíš dozvědět. Přijímáš tu podmínku?“ Petr zatajil dech.

Alison přikývla. V obličeji se jí mihl náznak úsměvu. „Možná se to musíme dozvědět oba.“

„Dobrá.“ Petr zase normálně dýchal. „Teď, když jsme se dohodli, už nechci o té věci nějakou dobu mluvit. Bylo by to zbytečné a máme všechen čas na světě. A vůbec, několik dní nechci mluvit o ničem, co by se byť jen zdálo nepříjemné.“

Alison zůstala sedět a zvedla k němu oči. „Pokládal bys za nepříjemný svůj vlastní román?“

„Velice. Proč?“

„Už nebudeš psát?“

Mlčel. Připadalo mu to divné, ale tlak, který na něj doléhal, se rozplynul ve chvíli, kdy se rozhodl, kdy skutečně zašel do FBI a odvyprávěl svůj příběh. Už zase dokázal jasně uvažovat. Jeho profesionální já se znovu hlásilo o slovo. „Bude to jiná kniha. Několik postav z ní vyloučím, nové přidám, změním okolnosti. Ale hodně z toho původního ponechám.“

„Můžeš to udělat?“

„Ano. Pořád je to lákavý námět. Najdu způsob, jak ho dotáhnout do konce. Chvíli to půjde pomalu, ale potom se řešení objeví.“

Alison se usmála. „Mám radost.“

„To je poslední rozhodnutí dnešní noci. Stejně bych se držel toho prvního.“

„To jest?“

Usmál se. „Žij se mnou a miluj mě navěky.“

Přes hluboký spánek k němu dolehlo rychlé zaklepání. Alison se vedle něho zavrtěla a zabořila hlavu hlouběji do polštáře. Vstal z postele a hmátl

po kalhotách přehozených přes židli. Nahý přešel do pokoje a zavřel dveře ložnice. Nemotorně si natahoval kalhoty a poskakoval ke dveřím.

„Kdo je tam?“ zeptal se.

„Je osm hodin,“ ozval se za dveřmi hlas agenta CIA.

Petr se rozpomněl. V osm se mění stráž; měl by se seznámit s novým hlídačem.

Pokoušel se zakrýt rozespalost, ale zmohl se jen na zamžourání, potlačil zívnutí a protíral si oči. Novým hlídačem byl jeho „vnitřní zdroj“ ze CIA, který mu poskytl materiál k napsání *Protiúderu!* Poskytl mu ho z vlastní vůle. Ze vzteku. Rozhořčilo jej protizákonné jednání, kterého se Ústřední zpravodajská služba z donucení dopouštěla.

„Jména si necháme pro sebe,“ oznámil agent, který hlídal Chancellora od večera. „Tento člověk mě vystřídá.“

Petr přikývl. „Dobře. Beze jmen, bez stisků rukou. Abych vás snad probůh nenakazil.“

„Nechte toho,“ promluvil jeho informátor a otočil se k prvnímu agentovi. „Zůstane v hotelu, ne?“

„Tak zněla dohoda. Nemáme pracovat venku.“

Oba muži se o Petra přestali zajímat, obrátili se a zamířili k výtahům. Vrátil se do apartmánu a zamkl za sebou. Poslouchal, až uslyší slabý zvuk výtahu. Pak vyčkal dalších deset vteřin a otevřel dveře.

Agent CIA za ním vklouzl do malé chodbičky a Petr spěšně zabouchl.

„Kristepane!“ hlesl agent. „Když mi včera večer volali, málem se o mě pokusil infarkt.“

„Co o vás! Když jsem vás tam uviděl stát, měl jsem dojem, že omdlím.“

„Zvládl jste to. Promiňte. Nemohl jsem riskovat a telefonovat vám.“

„Jak se to stalo?“

„O’Brien. Jeden z našich lidí v FBI. Když Hoover rozkázal přerušit veškeré kontakty s ostatními zpravodajskými agenturami, O’Brien a někteří další s námi nepřestali spolupracovat a předávali nám potřebné informace. Z jeho pohledu nemělo smysl volat jiným; asi by odmítli. O nás věděl, že to neuděláme.“

„Byli jste mu zavázáni.“

„To ano. Víc, než si dokážete představit. O’Brien a jeho přátelé kvůli nám riskovali nejen svou kariéru, ale i krk. Kdyby jim na to byli přišli, Hoover by vzteky lezl po stropě. Zařídil by, aby se dostali do speciálních vězení a každý by vyfasoval od deseti do dvaceti let.“

Petr se zachvěl. „A mohl to udělat, že?“

„Mohl a taky to dělal. Ještě dnes trčí v mississippských kobkách několik zapomenutých na kost vyhublých chudáků. To byla jeho Sibiř. O'Brienovi jsme zavázáni, na to nesmíme zapomenout."

„Hoover je přece mrtvý."

„Možná ho chce někdo vzkřísit. Neděje se tohle všechno právě kvůli tomu? Z jakého jiného důvodu by se na nás O'Brien obracel?"

Chancellor přemýšlel. Vypadalo to reálně. O'Brien se zmiňoval o Hooverově tlupě – některé její členy zná, jiné ne, ale nikomu se nevyplatí důvěřovat. To oni vlastnili Hooverovy svazky? Snažili se získat nadvládu nad FBI? Pokud je to tak, nepodaří se jim dosáhnout svého cíle dřív, než zničí muže jako O'Brien. „Možná máte pravdu," řekl nakonec.

Agent přikývl. „Všechno začíná znovu. Ne že by to někdy skončilo. Když včera večer zmínili vaše jméno, uvažoval jsem, proč vám to trvalo tak dlouho."

„Jak to myslíte?" zarazil se Petr.

„Mluvím o informacích, které jsem vám dal k dispozici. Použil jste je výhradně proti nám. Proč? Vinu neslo víc lidí, nejen my."

„Dnes bych zopakoval totéž, co jsem napsal před dvěma lety. CIA využila chyb jiných jako záminku. Zatraceně rychle a až příliš horlivě a nadšeně. Myslím, že tehdy jsme byli zajedno. Domníval jsem se, že právě kvůli tomu jste mi ty informace poskytl."

Agent zavrtěl hlavou. „Spíš jsem si to představoval tak, že připíšete vinu i jiným. Pak mě napadlo, že část toho, co jsem vám prozradil, si ponecháváte na další knihu. Nemýlím se, že? Teď píšete knihu o FBI."

Chancellor překvapeně zamrkal. „Kde jste to slyšel?"

„Já jsem to neslyšel. Přečetl jsem si to. V ranních novinách. V článku Phyllis Maxwellové."

25

Tak přece to udělala. Článek byl krátký, jeho strohost a obsah působily zlověstně. Uveřejnili jej na nápadném místě v černém rámečku. Přečte si ho spousta lidí, vyvolá znepokojující otázky a možná i naléhavý poplach. Chancellor si živě představoval, jak se zděšená Phyllis Maxwellová motá po letišti, jak se zuby nehty drží proti šílenství, jak dospívá k nevyhnutelnému rozhodnutí a volá noční službě v redakci. Věděla, že žádný redaktor si netroufne redigovat její materiál; těšila se pověsti novinářky, která si fakta ověřuje. Ale kromě toho to bylo její poslední gesto, její odkaz, to se dalo vytušit. Dlužila to své profesi a její povolání se k ní neotočilo zády.

Washington, 19. prosince. – Podle údajů z důvěryhodných zdrojů bude muset FBI v nejbližší době čelit neobvyklým obviněním ze zneužití moci, z vydírání, z utajování důkazů o zločinech a z protizákonného sledování občanů, což je v přímém rozporu s jejími právy zaručenými ústavou. Tato konstatování tvoří páteř připravovaného románu Petra Chancellora, autora děl *Protiúder! a Sarajevo!* Ačkoliv je dílo koncipováno jako fikce, Chancellor se opírá o konkrétní fakta. Autor se setkal s oběťmi a stal se svědkem utrpení, které musely prožívat. Jen díky svým morálním zásadám nevyzradil jména osob a zabalil události do románové podoby. Tato kniha měla vyjít už dávno. V tomto překrásném městě, kde se člověk na každém kroku může setkat se symboly jedinečného zápasu národa za svobodu, žijí muži i ženy ve strachu. Bojí se o sebe, o své milované, bojí se vlastních myšlenek a často se bojí, že přijdou o rozum. Žijí ve strachu proto, že obrovská příšera všude natáhla svá tenata a šíří kolem sebe atmosféru strachu. Hlavu této obludy je třeba hledat někde uvnitř FBI.

I autorka tohoto článku na vlastní kůži pocítila tuto taktiku. Proto záměrně přestávám na neurčitou dobu psát svoje příspěvky. Doufám, že se jednoho dne vrátím, ale pouze tehdy, když budu moci psát zodpovědně a pravdivě, na což máte vy, moji čtenáři, právo.

Ještě slovo na závěr. Mnoho dobrých a vlivných lidí ve vládě bylo zkompromitováno metodami práce FBI. To musí skončit. Možná se o to zaslouží román pana Chancellora. Pokud se tak stane, část našeho systému se očistí.

Bylo to jako výbuch bomby; z kráteru se ještě kouřilo, jeho okraje vroubil černý pás. Petr se podíval na hodinky. Dvacet minut po osmé. Překvapilo ho, že O'Brien mu ještě nezavolal. Noviny už jistě četl, v FBI určitě vypukl pořádný zmatek. Agent je asi nadmíru opatrný. Telefon se najednou stal nebezpečným nástrojem.

Nečekaně, jako by mu to Petr vnukl, přístroj zazvonil. O'Brien.

„Věděl jsem, že vás v osm probudí," řekl Quinn. „Četl jste noviny?"

„Ano. Čekal jsem, kdy se ozvete."

„Volám z budky. Z pochopitelných důvodů. Nechtěl jsem telefonovat z domu. Z kanceláře jsem vypadl ve čtyři, chvíli jsem se povozil v autě a přemýšlel jsem, potom se mi podařilo na několik hodin usnout. Očekával jste, že Phyllis Maxwellová udělá něco takového?"

„Ani ve snu. Ale chápu ji. Možná si myslela, že to je jediné, co může dělat."

„Je to zbytečná komplikace. Budou po ní pátrat. Jestli ji najdou, ať je jí bůh milostivý. Jedni se budou snažit ji zabít, druzí z ní budou chtít vymámit svědeckou výpověď."

Petr chvíli přemýšlel. „Kdyby si myslela, že ji mohou najít, neudělala by to. V tom dopise nelhala. Útěk plánovala už dávno."

„To znamená, že si našla nějaké doupě. Ale ze zkušenosti vím, že doupě se často stane pro oběť pastí. To je však už její problém, my máme dost svých."

„Váš soucit je dojímavý. Spojil jste se s tím svým Varakem?"

„Poslal jsem mu speciální heslo, používané v krizové situaci. Musí na ně zareagovat. Je specialista na řešení krizí."

„Co máme dělat do té doby?"

„Zůstaňte, kde jste. Později vás přestěhujeme. Varak už bude vědět kam."

„Já vím kam," odsekl Petr zlostně. O'Brien s ním a s Alison jednal, jako kdyby utíkali před zákonem. „Do mého domu v Pensylvánii. Tam půjdeme. Vy nás tam jenom…."

„Ne," přerušil ho agent FBI rázně. „Předběžně se nevracejte ani do svého domu, ani do svého bytu. Přemístíte se tam, kam určím já. Chci, abyste zůstal naživu, Chancellore. Jste pro mne velmi důležitý."

O'Brienova slova na Petra zapůsobila; ožily v něm vzpomínky na nedávnou střelbu. „Dobře. Budeme sedět na zadku a čekat."

„Ví někdo v New Yorku nebo v Pensylvánii, kde se zdržujete?"

„Nic konkrétního. Je jim známo, že jsem ve Washingtonu."

„Věděli by, kde vás mají hledat?"

„Nejspíš v tomto hotelu. Často tu bydlím."

„V seznamu hostů už nefigurujete," oznámil mu O'Brien. „Včera večer jste hotel opustil. Ředitel vydal recepci příkaz v tomto smyslu."

Byla to zpráva, po které mu přeběhl mráz po zádech. Když si uvědomil, jak lehce se to dá vyřídit a že to agent vůbec pokládal za důležité, mimovolně polkl. Potom si na něco vzpomněl. „Volal jsem pokojovou službu. Uvedl jsem své jméno a číslo apartmánu. Podepsal jsem účet."

„Zatraceně!" vybuchl O'Brien. „To mě nenapadlo."

„Jsem rád, že nejste dokonalý."

„Těch nedokonalostí je ve mně tolik, že na to nechci ani myslet. Takovou chybu by Varak neudělal. Ale i tak si poradíme. Jde prakticky jen o několik hodin. Jednoduše chcete bydlet inkognito."

„Jaké je moje nové jméno?"

„Peters, Charles Peters. Není moc originální, ale na tom nezáleží. Volat vám budu jenom já. A teď co nejdříve zatelefonujte těm lidem v New Yorku, kteří vědí, že se zdržujete ve Washingtonu. Řekněte jim, že slečna MacAndrewová a vy jste se rozhodli na několik dní odjet a odpočinout si. Že se vydáte přes Virginii, konkrétně přes Fredericksburg, do Shenandoah. Je vám to jasné?"

„Je, ale nechápu to. Proč?"

„Na té trase je poměrně málo hotelů nebo motelů, kde byste mohli přenocovat. Zajímá mě, kdo se v nich ukáže a bude se na vás vyptávat.

Chancellor cítil, jak se mu svírá žaludek. Chvíli se nezmohl na slovo. „Co tím sakra chcete naznačit?" vydechl. „Snad si nemyslíte, že Tony Morgan nebo Joshua Harris jsou do té záležitosti zapletení? To je nesmysl!"

„Řekl jsem vám," odpověděl O'Brien, „že jsem ráno jezdil v autě po městě a přemýšlel. Všechno, co se vám přihodilo, souvisí s knihou, kterou píšete. O většině míst, kde byste se mohl zdržoval – ne o všech, ale o většině – tito lidé vědí, protože jste jim o nich řekl."

„Tohle nemíním dál poslouchat. Jsou to moji přátelé!"

„Možná neměli na výběr," řekl O'Brien. „Metody, jak verbovat lidi, znám lépe než vy. A netvrdím, že jsou do věci zapletení, konstatuju jen, že by mohli být. Chci tím říct, že nesmíte důvěřovat absolutně nikomu. Alespoň do té doby, než budeme vědět víc." O'Brien ztišil hlas. „Možná byste neměl důvěřovat ani mně. Jsem samozřejmě připravený podrobit se prověrce a myslím, že jsem bezúhonný. Ale zatím jste si mě nevyzkoušel. Můžu vám pouze dát své slovo, že se budu ze všech sil snažit. Ještě se ozvu."

Quinn rázně zavěsil, jako by si nemohl dovolit mluvit ani o vteřinu déle. Pozoruhodné. O'Brien uměl vyslovit pochybnosti i o sobě. Statečný člověk.

Očividně vylekaný, ale uměl se s tím strachem vyrovnat sám, o samotě, jakou Chancellor nemusel poznat.

Petr si sedl ke snídani. Ani si pořádně neuvědomoval, že jí – vypil džus, snědl vejce na slanině a topinku. Ustavičně myslel na to, co mu řekl O'Brien. *Chci tím říct, že nesmíte důvěřovat absolutně nikomu.*

Jako by slyšel ozvěnu neskutečna. Varování znělo příliš melodramaticky, než aby mohlo být součástí reálného života. Bylo v něm cosi nenormálního, falešného.

Fikce.

Oči mu podvědomě zabloudily přes konvici s kávou na poznámkový blok, který ležel na stole před pohovkou. Petr vstal s šálkem v ruce a sedl si na pohovku. Otevřel blok, podíval se na věty, které napsal včera, ještě předtím, než se začaly odehrávat ty šílené události. Šílené události, které ho nakonec přivedly ke Quinnu O'Brienovi.

Najednou pocítil naléhavé nutkání a uvědomil si, co to je – potřeba přenést prožité šílenství do skutečnosti, kterou mohl zprostředkovat, protože ho skutečně zakusil na vlastní kůži. Dosud si vždycky jenom představoval, jaké to je, když člověka pronásledují, když ho chytí do pasti, vylekají, zmatou a donutí čelit smrti a on musí napínat každé svalové vlákno a zapojit každou mozkovou buňku, aby unikl a zachránil si život. Dnes ty pocity poznal. Na změny v knize přijde řada později, teď musí rozvíjet rozpracovanou dějovou linii a zítra dokončit kapitolu. Musí popsat to nové šílenství z první ruky.

Kapitola 10 – Nástin

Meredith se stal členem Jádra. Jeho úlohou je obstarat nezvratné důkazy, že v FBI působí skupina *konkrétních* osob, která se specializuje na bezohlednou protizákonnou činnost. Ne slova na papíru, ale hlasy na pásku.

Alex má nepřáteli nastražit past a jeho instruktorem je Alan Long. Hooverův pistolník, který přešel na druhou stranu, vysvětlí Meredithovi, že existuje jen jediná možnost: předstírat před fanatiky z FBI bezpodmínečnou kapitulaci. Meredith má i motiv: už nedokáže ty neustálé útoky dál snášet.

Úlohu pasti sehraje miniaturní magnetofon v horní kapsičce saka, který se uvádí do pohybu dotykem.

Následuje řada krátkých, emocionálních střetnutí, ve kterých vidíme Alexe, jak bídně „kapituluje" před Hooverovými lidmi. Bez problémů sehraje to divadlo velmi přesvědčivě, protože si moc dobře pamatuje hrůzu, kterou ve skutečnosti prožíval.

Následuje noční scéna, v níž Meredith vyslechne – se všemi podrobnostmi – plán na „eliminaci“ udavače, který se chystá, že prozradí účast FBI na zavraždění pěti černošských radikálů v Chicagu. Masakr byl přímým důsledkem provokace Federálního úřadu pro vyšetřování. Zrádce je odsouzen k smrti; zastřelí ho zbraní, jejíž původ nelze zjistit, na přeplněném nástupišti podzemní dráhy.

Alex spustil miniaturní magnetofon. Nahrál hlasy na pásek. Získal nezvratný důkaz o zločinném spiknutí za účelem spáchání vraždy.

Obvinění je tak závažné, že stačí na Hooverovo odvolání. Navíc pomůže odhalit další zneužívání moci, protože je jen epizodou v síti konspirace. Hoover je vyřízený.

Vidíme, jak Alex odchází, ale Hooverovi lidé jeho licoměrnost vytuší.

Meredith vyběhne z budovy a míří k autu. Řekli mu, aby v případě ohrožení vyhledal jistou adresu v McLeanu ve Virginii. Tak nebezpečnou situaci ještě nezažil: v kapse saka má důkaz, jenž může zničit ředitele a jeho muže, kteří chtějí udělat ze země svůj vlastní soukromý policejní stát.

Když odjíždí z parkoviště, uvidí ve zpětném zrcátku automobil; je přesvědčen, že patří FBI.

Ve washingtonských ulicích se odehraje divoká honička. Alex zastaví u semaforu. Muž sedící vedle řidiče FBI spustí okénko a zařve: „Tady je!“ Vyskočí z auta a vrhne se ke dveřím Meredithova vozu. Alex vyrazí na červenou, žene se ulicí, mačká klakson, kličkuje v provozu.

Vzpomene si na jednu z mnoha rad svého instruktora: zbav se auta, zbavíš se sledovačů. Zastaví před vládní budovou, motor nechá běžet, rychle vystoupí a vyběhne po schodech dovnitř.

Je tam jen uniformovaný strážný. Meredith mu zamává před nosem služebním průkazem zaměstnance ministerstva spravedlnosti a sprintuje po mramorové podlaze kolem řady výtahů, mačká tlačítka přivolávačů, hledá druhý východ. Uvidí skleněné dveře, které vedou do otevřeného průchodu spojujícího budovu se sousední. Rozběhne se k nim; zpoza sloupu se vynoří muž. Je to jeden ze dvojice, která ho sledovala. V ruce drží zbraň. Alex se dotkne magnetofonu a uvede ho tím do chodu.

„To je starý trik, Meredithe. Jako agent byste to daleko nedotáhl.“

„Jste vrahové! Hooverova popravčí četa!“ křičí Alex v panice.

Protivník na okamžik poleviv koncentraci; ty výkřiky někdo určitě uslyší. Meredith toho využije a ve zlomku vteřiny udělá něco, co by od sebe nikdy nečekal. Vrhne se na ozbrojeného muže.

Propuká zuřivá rvačka; zazní dva výstřely.

První kulka prostřelí Alexovi rameno. Druhá zabije fanatika z FBI.

Meredith vrávoravě spěchá průchodem, drží si zraněné rameno. Skleněnými dveřmi vidí přibíhat druhého agenta FBI.

Alex se dostane do sousední budovy a vyběhne na ulici. Zamává na taxi, sveze se na sedadlo a udá řidiči adresu v McLeanu ve Virginii.

Dorazí do městečka na pokraji bezvědomí. Dovrávorá po chodníku ke dveřím, drží prst na zvonku. Otevírá mu bývalý vysoký vládní úředník; dům je jeho.

„Postřelili mě. V kapse. Magnetofon. Všechno je na pásce."

Upadá do mdlob.

Probouzí se v místnosti se zataženými závěsy; leží na pohovce, hrudník a rameno má převázané. Za zavřenými dveřmi slyší hlasy; vstane, drží se stěn, dobelhá ke dveřím a zlehka je pootevře. Za nimi sedí u jídelního stolu někdejší člen kabinetu, novinářka a Alan Long. Senátor chybí.

Alexův magnetofon drží bývalý vysoký vládní úředník a říká Longovi:

„Slyšel jste o těch… popravčích četách?"

„Šířily se jisté fámy," odpoví Long opatrně. „Ale mě se to netýkalo."

„Nesnažíte se náhodou zachránit si vlastní krk?"

„Co se na něm dá zachránit?" ptá se Long. „Kdyby někdo zjistil, co jsem dělal – co dělám –, jsem mrtvý."

„Což nás přivádí zpátky k těm popravčím četám," říká novinářka. „Co jste o nich slyšel?"

„Nic konkrétního," odpoví Long. „Žádné důkazy. Hoover striktně rozděluje pravomoci a informace. Vše se děje tajně; v podstatě žádný agent neví, co dělá kolega v sousední kanceláři. Tak drží každého v šachu."

„Gestapo!" ušklíbne se žena.

„Co jste slyšel?" naléhá bývalý vysoký vládní úředník.

„Jen to, že vždy existuje konečné řešení pro případ, že se nějaký projekt totálně sesype."

Žena upřeně hledí na Longa, potom krátce zavře oči. „Konečné… Ach, bože můj."

„Pokud jsme kdy potřebovali poslední, nezdolatelné ospravedlnění," říká plešatící muž, „myslím, že ho máme. Hoover od pondělka za dva týdny zemře a my se zmocníme jeho svazků."

„Ne!" Alex rozrazil dveře tak prudce, že bouchly do stěny. „To nesmíte! Máte všechno, co potřebujete. Postavte ho před soud! Ať nad ním vyřkne ortel orgán spravedlnosti! Celá země!"

„Vy to nechápete," říká někdejší vysoký vládní úředník. „V této zemi se pro něj nenajde soud ani soudce. Žádný člen Sněmovny

nebo senátor, žádný ministr, dokonce ani prezident ho nedokáže popohnat před soudní dvůr. To je vyloučeno.“

„Ne, není! Existují přece zákony!“

„Existují i svazky,“ řekne tiše novinářka. „Všichni chtějí přežít. Oslovili by ty správné lidi a…“

Meredith vidí, jak na něj zírají. Jejich oči hledí chladně, necitelně.

„Potom nejste o nic lepší než on,“ řekne Alex a uvědomí si, že jestli se vůbec dostane z tohoto domu živý, štvanice na něj bude pokračovat.

Chancellor pustil tužku na stůl. Najednou si uvědomil, že ve dveřích stojí Alison. Měla na sobě bleděmodrý župan a dívala se na něho. Byl vděčný za teplo v jejích očích a za úsměv na jejích rtech.

„Víš, že jsem tu stála skoro tři minuty, než sis mě všiml?“

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Ten pohled mě fascinoval. Byl jsi kdesi strašně daleko.“

„V McLeanu ve státě Virginia.“

„To zas tak daleko není.“

„Kéž by bylo.“ Petr vstal z pohovky a objal ji. „Jsi rozkošná a miluju tě a pojďme do postele.“

„Právě jsem z ní vylezla. Vypijme si kávu. Ta mě probudí.“

„K čemu potřebuješ probudit?“

„Abych se mohla kochat pohledem na tebe. Není to moc lascivní?“ Políbila ho.

„Káva je studená,“ řekl. „Objednám novou.“

„Nevadí. Studená taky pomůže.“

„Musím odeslat jednu zásilku.“

„Co?“

„Práci za několik posledních dnů. K přepisu.“

„Hned teď?“

Petr přikývl. „Měl bych si to ještě jednou přečíst, nechat okopírovat a předat poslíčkovi k doručení. Ale už ten text nechci ani vidět. Chci se ho prostě zbavit. V kufříku mám několik velkých obálek.“ Prošel křížem přes pokoj k telefonu a vzpomněl si na O’Brienovy pokyny. „Ústředna? Tady je Peters z pět set jedenáctky. Pošlete mi prosím pokojovou službu. Kromě toho potřebuju odeslat speciální zásilku. Můžu ji dát číšníkovi, aby ji předal na recepci?“

„Samozřejmě, pane Petersi.“ Zdálo se mu, že v hlase telefonistky postřehl náznak smíchu.

Leželi si nazí v náručí, vychutnávali blažené objetí a cítili znovu vrůstající touhu.

Odpolední slunce se odráželo od neviditelných venkovních oken. Z ulice k nim doléhaly tlumené tóny vánoční koledy. Petr si najednou uvědomil, že už uplynula většina dne.

Zazvonil telefon. Chancellor se natáhl pro sluchátko.

„Pan Peters?“ Poznal hlas operátorky z hotelové ústředny.

„Prosím?“

„Pane Petersi, uvědomuju si, že nepostupuju správně. Vím, že nechcete, aby někdo věděl, že u nás bydlíte, a mohu vás ubezpečit, že jsem neřekla nic, čím bych tuto skutečnost potvrdila…“

„O co jde?“ přerušil ji Petr a srdce se mu rozklepalo.

„Mám na lince jistého muže. Říká, že je to strašně naléhavé a že musí mluvit s nějakým panem Chancellorem. Podle hlasu vypadá jako nemocný člověk…“

„Kdo je to?“

„Říká, že se jmenuje Longworth. Alan Longworth.“

Bolest ve spáncích donutila Petra zavřít oči.

26

„Vypadněte z mého života, Longworthe! Je po všem. Šel jsem na FBI a všechno jsem jim řekl!“

„Blázne nešťastný! Nemáte ani tušení, co jste udělal.“

Byl to Longworthův hlas, ale zněl chraplavěji a jeho středoevropský přízvuk výrazněji, než jak si Petr pamatoval.

„Vím velmi přesně, co jsem udělal, a vím i to, o co se snažíte vy. Vy a vaši kumpáni chcete ovládnout FBI. Myslíte si, že vám patří jakýmsi dědickým právem. Jenže ono to tak není. A teď vám pořádně šlápnou na prsty.“

„Mýlíte se, totálně se mýlíte. Jsme to my, kdo chce s tou hrůzou skoncovat. *Jenom* my.“ Longworth se rozkašlal; byl to děsivý zvuk. „Nemůžu mluvit do telefonu. Musíme se sejít.“

„Proč? Abyste znovu dali dohromady popravčí četu jako na Třicáté páté ulici?“

„Byl jsem u toho. Snažil jsem se tomu zabránit.“

„Nevěřím vám ani slovo.“

„Vyslechněte mě.“ Longworth překonal další záchvat kašle. „Útočníci použili tlumiče. Všichni. Jako v parku Fort Tryon.“

„Já vím. Nikdy na to nezapomenu.“

„Ale včera večer jeden výstřel *nebyl* vypálen ze zbraně s tlumičem. Vzpomenete si na to?“

Longworthova slova oživila Petrovu paměť. Jeden výstřel opravdu zaburácel velmi hlasitě, kontrapunkt k tlumenému pleskání. A vzteklý výkřik. Tehdy o tom nepřemýšlel, seběhlo se příliš mnoho věcí najednou. Teď mu to připadalo jasné. Střelec prostě zapomněl nasadit tlumič.

„Vzpomenete si?“ naléhal Longworth. „Musíte!“

„Ale ano. O co vám jde?“

„Byl jsem to já!“ Znovu ten přízvuk. A podivný slovosled. Většina lidí by v rozrušení řekla *To jsem byl já!*

„Vy?“

„Ano. Sledoval jsem vás. Pořád jsem se vám držel nablízku. Když se ti střelci objevili, nebyl jsem na nic takového připraven. Dělal jsem, co bylo v mých silách. Přiznávám, že nechápu, jak jste z toho domu mohl vyváznout živý.“ Longworth se znovu rozkašlal.

Chancellor nikdy neslyšel předsmrtný chrapot, ale teď si ho dokázal velmi živě představit. A jestli Longworth skutečně umírá, pak nelže. „Položím vám jednu otázku," vyhrkl. „Potom vás možná i obviním. Tvrdíte, že jste se mi stále držel nablízku. Vím, že jste to byl vy, kdo řídil ten stříbrný Lincoln Continental, ale k tomu se dostaneme později…"

„*Rychle!*"

„Sledoval jste mě. To znamená, že jste počítal s tím, že se se mnou někdo spojí."

„Ano."

„Kdo?"

„Do telefonu ne! Zejména ne teď."

„Sloužil jsem jako *návnada*!"

„Snažili jsme se, aby se vám nic nestalo."

„Ale byl jsem návnada, že? Sakra, vždyť mě málem zabili! A vy si klidně řeknete, že jste nebyl připravený. V New Yorku ani tady. *Proč* jste nebyl připravený?"

Longworth chvíli mlčel. „Protože s tím, co se stalo, jsme vůbec nepočítali. Odporovalo to všem našim poznatkům, všem našim předpokladům."

„Chcete říct, že to bylo nepředstavitelné?" zeptal se Petr sarkasticky.

„Ano. V životě by nás nenapadlo, že by někdo takhle riskoval… Ale už nemáme čas. Jsem velmi oslabený a telefonní hovor lze snadno vysledovat. Musíte se se mnou sejít, už kvůli vlastní bezpečnosti. Kvůli bezpečnosti té dívky."

„Na chodbě stojí agent CIA. Zůstane tady. Sejdu se s vámi v doprovodu policistů!"

„Zkuste to a budete na místě zastřelen. A hned po vás ta dívka."

Chancellor věděl, že slyší pravdu. Vycítil ji v Longworthově hlase. Byl to hlas umírajícího. „Co se stalo? Kde vlastně jste?"

„Utekl jsem. A teď mě dobře poslouchejte a potom udělejte přesně to, co vám řeknu. Dám vám tři telefonní čísla. Máte tužku?"

Petr se otočil. „Podej mi, prosím tě, papír a…" Nemusel ani domluvit. Alison vyskočila z postele a přinesla mu blok a tužku. „Pokračujte," vyzval agenta.

Longworth mu všechna tři čísla dvakrát zopakoval. „Vezměte si dost mincí, najděte si telefonní automat a přesně za třicet minut na ta čísla zavolejte v tom pořadí, v jakém jsem vám je nadiktoval. Při jednom hovoru poznáte něco z toho, co jste napsal. Pak budete vědět, kde mě hledat. Určitě to pochopíte. Dostanete pár otázek."

„Otázky? Něco z toho, co jsem *napsal*? Napsal jsem tři knihy!"

„Je to jen krátký odstavec, ale jsem přesvědčen, že jste o něm při psaní důkladně přemýšlel. Počítejte s tím, že vás někdo bude sledovat. Vezměte s sebou toho agenta z chodby. Máte třicet minut, během kterých musíte sledovače setřást. Váš hlídač bude vědět, co a jak.“

„*Ne*,“ odmítl Petr důrazně. „Ten člověk zůstane tady. S MacAndrewovou dcerou. Pokud ho nenahradí jiný strážce.“

„Na to není čas!“

„V tom případě musíte věřit, že i já vím, co a jak.“

„Jenže vy to nevíte.“

„Uvidíme. Zavolám za třicet minut.“ Chancellor zavěsil a zíral na sluchátko.

Alison mu položila ruku na rameno. „Kdo má zůstat tady a kam se chystáš?“

„Ten chlápek ze CIA. A já jdu ven.“

„Proč?“

„Protože musím.“

„To není odpověď. Neříkal jsi náhodou, že už je po všem?“

„Mýlil jsem se. Ale už brzy bude. Slibuju.“ Vstal z postele a začal se oblékat.

„Co hodláš dělat? Nemůžeš přece jen tak bez vysvětlení odejít!“ Dívce se třásl hlas.

Chancellor se k ní otočil a zapínal si košili. „Longworth je zraněný. Obávám se, že velmi vážně.“

„A co je ti po tom? Podívej se, co ti udělal! Co udělal *nám*!“

„Ty to nechápeš. Tohle je jediná možnost, jak ho donutit, aby šel se mnou.“ Petr vylovil z kufru tmavohnědý svetr a natáhl si ho.

„Kam s tebou má jít?“

„K O’Brienovi. Bez ohledu na to, co tvrdí Longworth, Quinnovi věřím. Neříká mi možná všechno, ale zatraceně dobře ví, co se děje. Slyšel jsem ho, co říkal do magnetofonu před mou výpovědí. Riskuje kariéru a možná i život. Celá tahle proklatá záležitost začala v FBI a tam také skončí. Klíčem je Longworth. Dopravím ho k O’Brienovi a ten si už bude umět poradit.“

Alison mu položila ruce na paže a pevně stiskla. „Proč raději nezavoláš O’Brienovi, ať si Longwortha najde sám? Proč bys ho měl k němu vodit?“

„To by nešlo. Longworth je zkušený profesionál. Viděl jsem ho při práci. Jistě se postaral o nějaká preventivní opatření. Při sebemenším stínu podezření, že se chci o něco podobného pokusit, by okamžitě zmizel.“ Se svou obavou, že Longworth nejspíš zemře dříve, než z něj O’Brien vypáčí

odpovědi na všechny otázky a zjistí totožnost viníků, se jí Chancellor raději nesvěřil. Pak by totiž šílenství pokračovalo s neztenčenou silou.

„Proč ti dal *tři* telefonní čísla?“

„Bude na jednom z nich. Je to součást jeho preventivních opatření. Nechce nic riskovat.“

„Když jsi s ním mluvil, zmínil ses o svých knihách….“

„Taky součást obrany,“ přerušil ji a šel si do skříně pro sako. „Bude mi citovat úryvek a tvrdil, že ho poznám. Současně mi tím naznačí, kde se nachází. Další důvod, proč teď nemůžu zapojit O’Briena.“

„*Petře!*“ Alison se mu postavila do cesty se směsicí starostí a hněvu v očích. „Longworth chtěl, aby ten člověk z chodby šel s tebou, viď?“

„Na to, co Longworth chce, zvysoka kašlu.“ Chancellor zamířil do obývacího pokoje. Přistoupil ke stolku a vytrhl několik prázdných listů ze svého bloku, který na něm ležel. Alison mu kráčela v patách.

„Vezmi ho s sebou.“

„Ne,“ odpověděl stručně. „Nemám čas.“

„Na co?“

Otočil se k ní. „S někým se vybavovat. Musím jít.“

Nepustila ho. „Řekl jsi Longworthovi, že za ním přijdeš s policisty. Proč to neuděláš?“

Doufal, že právě tuto otázku mu nepoloží. Odpověď našel ve smrtelné hrozbě, o níž věděl, že je až příliš reálná. „Ze stejného důvodu, proč nezavolám O’Brienovi. Longworth by utekl. Musím ho najít, zmocnit se ho a přivést ke Quinnovi. Nesmím připustit, aby se nám ztratil.“ Krátce ji objal. „Budu v pořádku. Věř mi. Vím, co dělám.“

Políbil ji, bez ohlédnutí zmizel v předsíňce a vyšel na chodbu. Agent Ústřední zpravodajské služby polekaně zvedl hlavu.

„Potřebuju si venku něco vyřídit,“ oznámil mu Petr.

„V žádném případě,“ odmítl strážce. „Pravidla to zakazují.“

„Tady žádná pravidla neplatí. Například my dva jsme uzavřeli dohodu. Potřeboval jsem informace a vy jste mi je poskytl. Zavázal jsem se, že nikdy neprozradím, kde jsem k nim přišel. Teď svůj závazek ruším. Jestli mi nepomůžete, vrátím se do svého pokoje, zvednu telefon, zavolám do Agentury a odhalím všechny své zdroje, které jsem využil při psaní *Protiúderu!* Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ty zasraný hajzle…“

„Věřte, že to udělám.“ Chancellor vůbec nezvýšil hlas. „Teď k věci. Tento hotel hlídají lidé, kteří se mě pokusí sledovat. Pokud se mi odsud podaří vypadnout, aniž si mě všimnou, mám slušnou šanci. Já tu šanci chci a vy mi povíte, jak to mám udělat. Měla by to být dobrá rada, protože jestli

mě chytnou, jste v háji i vy. Sám se ovšem nehnete na krok z této chodby. Protože když to uděláte a té dívce se něco stane, jste mrtvý muž.“

Agent beze slova stiskl knoflík na zdi. Jako první přijel pravý výtah, ale v kabině stáli tři lidé, takže ji nechal zase odjet. Levý přijel ze vstupní haly prázdný. Strážce zmáčkl tlačítko STOP a zvedl nouzový telefon. Když se ohlásil dispečer údržby, představil se mu jako správce budovy, ale mluvil lehkým tónem, prohodil pár žertů a pak požádal o pomoc. Mohl by mu jeho nový přítel laskavě poslat opraváře? Podařilo se mu něco zmrvit na ovládacím panelu a nemá žádné nástroje. Zavěsil a otočil se k Chancellorovi.

„Máte u sebe peníze?“

„Trochu.“

„Dejte mi dvacet dolarů.“

Petr mu podal bankovku. „Co chcete dělat?“

„Dostat vás odsud.“

Za necelou minutu se otevřely dveře výtahu a z kabiny vystoupil opravář. Na sobě měl placatou čepici a pracovní kombinézu, opásanou širokým koženým řemenem se zavěšenými nástroji. Agent ho pozdravil, ukázal mu služební průkaz CIA a požádal ho, aby se vrátil do kabiny. Dvojice mluvila tak tiše, že Chancellor neslyšel ani slovo. Viděl však, že agent předal údržbáři dvacetidolarovku, pak vystoupil z výtahu a mávl na Petra, ať zaujme jeho místo.

„Uděláte, co vám řekne. Myslí si, že jde o součást výcviku nováčka.“

Chancellor vešel do kabiny, kde už opravář svlékal kombinézu. Petr ho užasle pozoroval. Pod pracovním oděvem se objevilo špinavé tričko a bílé trenýrky s modrými a červenými tečkami, které připomínaly ozdobný balicí papír.

„Opasek s vercajkem vám nedám, jasný? Je to mý osobní vlastnictví.“

„Chápu,“ odpověděl Chancellor. Nasoukal se do kombinézy a převlek korunoval placatou čepicí.

Sjeli výtahem až do suterénu. Údržbář odvedl Chancellora za roh a po krátkém betonovém schodišti do šatny, kde se právě převlékali dva zaměstnanci, kterým skončila směna. Opravář si s nimi tiše promluvil.

„Pojďte dál, šéfe,“ vyzval Petra muž vpravo. „Že byste nám hned podepsal přihlášku do odborů?“

„Víš houby,“ ušklíbl se jeho kolega. „Superšpioni si akorát hrajou, na práci maj vobě ruce levý.“

Dveře ze suterénu se otvíraly do úzké uličky zaskládané popelnicemi, která ústila do kolmé ulice. Na jejím konci spatřil Petr muže v nepromokavém plášti, jehož silueta se zřetelně rýsovala proti večernímu

šeru. Brzy se setmí. Využiju tmu a ztratím se v davu na ulici, pomyslel si Chancellor. Nejdřív ovšem bude muset projít kolem muže v pršiplášti, který tam určitě nestojí náhodou.

Kráčel mezi dvěma zaměstnanci hotelu a nenápadně pokynul hlavou k postavě při ústí uličky; dvojice pochopila. Spoluúčast na výcviku nového špiona se jim očividně zalíbila. Oba prakticky současně začali na Petra mluvit a blížili se k hlídce na rohu.

„Hej! Vy!“ křikl muž v plášti do deště.

Chancellor ztuhl. Na rameno mu dopadla těžká ruka. Vztekle ji setřásl. Muž si ho otočil k sobě a strhl mu z hlavy čepici.

Petr ho nabral ramenem a hokejovým bodyčkem ho srazil do uličky. Dva zaměstnanci hotelu si vyměnili ustaraný pohled.

„Vy, hoši, teda umíte hrát tvrdě,“ řekl jeden z nich.

„Nemyslím, že by si hráli,“ vyhrkl jeho kolega a dal se na spěšný ústup.

Víc už Petr neslyšel. Běžel, prodíral se mezi chodci, odstrkoval je a razil si cestu k nejbližší křižovatce. Na semaforu svítila červená a ulicí projížděly oběma směry řady automobilů. Ohlédl se, spatřil běžící postavu a rozběhl se podél domovního bloku. Po několika desítkách metrů se vrhl do hustého provozu. Prokličkoval mezi auty na druhou stranu ulice a odnesl to pouze jedinou modřinou po srážce s nárazníkem. Před výkladní skříní, za níž loutkáři předváděli vánoční scénku se Santa Clausem a jeho skřítky, se tlačil zástup diváků. Chancellor si jako šílenec razil cestu mezi těly. Ohlédl se přes hlavy davu.

Muž v nepromokavém plášti stál na protějším chodníku, ale vůbec nejevil snahu přeběhnout ulici. Místo toho si tiskl k pravé tváři tmavý obdélníkový předmět – mluvil do vysílačky.

Petr proklouzl mezerou podél zdi obchodu a vymanil se z lidského sevření. Než si to stačil uvědomit, ocitl se před další výkladní skříní. Patřila klenotnictví. Sklo náhle jako by prasklo; podobný zvuk dosud nikdy neslyšel.

Spustil se alarm a vzduch se rozechvěl ohlušujícím vytím sirény. Lidé se otáčeli, hleděli na něho. Ochromený šokem se podíval na sklo. Pár centimetrů od jeho hlavy se v něm rýsoval kruhový otvor. Díra po kulce! *Odkudsi po něm střílela neviditelná ruka!*

Mezi chodci se ozvaly výkřiky. Chancellor vyrazil směrem k nároží. Nějaký muž se rozběhl za ním.

„Stůj! Policie!“

Petr se snažil krýt mezi chodci. Jestli na něj ten policajt míří, neodváží se vystřelit. Kličkoval, narážel do těl, která se mu včas neuklidila z cesty,

a směřoval k obrubníku. Při okraji vozovky sprintoval ke křižovatce. Byla ucpaná. Dopravní špička právě vrcholila a provoz se zcela zastavil.

Bez problémů se dostal na druhou stranu a v polovině bloku zahlédl prázdný taxík. Rozběhl se k němu a modlil se, aby ho někdo nepředběhl. Nebyl to jen dopravní prostředek, ale také bezpečné útočiště.

„Mně už skončila šichta, kamaráde. Další kunčafty neberu."

„Svítí vám návěští!"

„Chybička se vloudí. Teď už nesvítí." Řidič ho sjel tvrdým pohledem a znechuceně potřásl hlavou.

Petr si náhle všiml, že se mu údržbářská kombinéza rozepnula až k rozkroku. Vypadám jako nějaký pobuda nebo úchyl, blesklo mu hlavou. Bez dalšího rozmýšlení se začal uprostřed ulice svlékat.

„He-ezká holka… je jako… me-elodie…"

Opilec usazený na obrubníku ho se zájmem pozoroval a tleskal mu k jeho striptýzu do rytmu. Dopravní zácpa se částečně uvolnila a taxík se posunul o pár metrů dopředu. Petr se konečně vyprostil z kombinézy. Zvedl ji z asfaltu a hodil ji opilci na hlavu.

Auta už zase brzdila. Petr proskočil mezi dvěma nárazníky a rozběhl se po chodníku. Podíval se na hodinky. Od ukončení hovoru s Longworthem uplynulo sedmadvacet minut. Musí se co nejrychleji dostat k telefonu.

Šikmo přes ulici zahlédl odraz barevných světel na prosklené stěně budky. Soumrak se změnil v noc. Nahoře se klenula temná washingtonská obloha.

Prokličkoval mezi auty na druhou stranu ulice. Budka byla obsazená. Asi desetiletá holčička v kalhotách s laclíkem a v červené flanelová košili živě štěbetala do sluchátka. Petr se znovu podíval na hodinky. Do půlhodinového limitu zbývala pouhá minuta. Longworth trval na přesnosti. Jak dalece to myslel vážně? Stane se něco, když se Chancellor o pár minut opozdí?

Zaklepal na sklo. Holčička si ho nepřátelsky přeměřila očima. Rozrazil dveře a zařval: „Jsem policejní důstojník! Potřebuju telefon!" Nic lepšího jej nenapadlo.

Stačilo to. Dívenka pustila sluchátko. „Jasně," vydechla a začala couvat z budky, ale pak sklonila hlavu a křikla do mikrofonu: „Ještě ti brnknu, Jennie!" Vzápětí zmizela v davu.

Petr pověsil sluchátko do vidlice, hned ho zase zvedl, vhodil do štěrbiny minci, vytáhl z kapsy papírek se zapsanými čísly a vytočil první z nich.

„U Manfriediho," ohlásil se mužský hlas. V pozadí zněla hudba – restaurace.

„Tady Petr Chancellor. Měl jsem volat na tohle číslo.“ Byl si jistý, že napoprvé se dovolal na místo, které sloužilo jako zástěrka.

„V roce devatenáct set dvacet tři došlo v Mnichově k podivné události, která se stala předzvěstí velké tragédie, ale to si tehdy nikdo neuvědomoval. Povězte mi, o jakou událost šlo, a uveďte název knihy, v níž jste ji popsal.“

„Na náměstí Marienplatz se sešla demonstrace několika tisíc mužů v jednotných oděvech, charakteristických hnědými košilemi. Říkali si *Sturmabteilung*, zkráceně SA. Počátek nacistického hnutí, který téhož roku vyvrcholil neúspěšným pokusem o puč. Kniha se jmenuje *Reichstag!*“

Krátké ticho, pak znovu tentýž hlas. „Zavolejte na druhé číslo, které jste dostal, ale škrtněte poslední čtveřici a nahraďte ji sekvencí pět, jedna, sedm, sedm. Padesát jedna, sedmdesát sedm. Máte to?“

„Ano. Stejné předčíslí a pak pět, jedna, sedm, sedm.“

Muž na druhém konci linky přerušil spojení a Petr vytočil nové číslo.

„Uměleckoprůmyslové muzeum,“ ozval se ženský hlas.

„Tady Chancellor. Máte pro mě otázku?“

„Ano, mám,“ odpověděla žena přívětivě. „V Srbsku existovala jistá organizace založená v druhém desetiletí tohoto století. Vedl ji…“

„Ušetřím vám čas,“ skočil jí do řeči Petr. „Ta organizace se jmenovala Jednota smrti. Byla založena roku devatenáct set jedenáct a v jejím čele stál muž, který vystupoval pod přízviskem Apis. Ve skutečnosti se jmenoval Dragutin a byl to šéf srbské vojenské kontrarozvědky. Jde o můj román *Sarajevo!*“

„Výborně, pane Chancellore,“ pochválila ho žena, jako když paní učitelka oceňuje před třídou vzorného žáčka. „Za odměnu dostanete nové telefonní číslo.“

Chancellor ho vytočil. Opět stejné předčíslí, poslední čtveřice jiná.

„Dějiny technologií, laboratoř.“ Nějaký muž. Petr se představil a bylo mu řečeno, aby chvíli počkal. Pak se na druhém konci linky ozval ženský hlas s cizím přízvukem.

„Chci, abyste mi řekl, co dokáže přimět člověka, aby se vzdal všeho, co má a zná, a riskoval, že se v očích svých vrstevníků stane vyvržencem. Kdyby to riziko odmítl podstoupit, kdyby dál žil jako dosud, uvnitř by zemřel.“

Chancellor zíral na bílou skříň telefonního automatu. Tato slova použil v románu *Protiúder!* Jediný krátký odstavec mezi tisícovkami dalších, ale pro autora klíč k celé knize. Pokud Longworth dokázal tohle rozpoznat, pak má v sobě mnohem víc inteligence, než se Petr domníval.

„Poznání, že vůdcům země a její administrativě už nezáleží na uplatňování práva a spravedlnosti. Občané se to musí dozvědět a hnát své

představitele k odpovědnosti.“ Petr si připadal jako pitomec, když citoval sám sebe.

„Děkuji, pane Chancellore,“ řekl ženský hlas s cizím přízvukem. „Teď prosím analyzujte svou odpověď a předchozí telefonáty, které jste právě absolvoval. Výsledná kombinace vám prozradí, co potřebujete vědět.“

„Ta mi nic neprozradí!“ vyhrkl Petr zmateně. „Potřebuju mluvit s Longworthem! A vy mi teď řeknete, kde ho najdu!“

„Žádného pana Longwortha neznám. Řídím se pokyny, které mi telefonicky předal jeden můj starý známý.“

Ve sluchátku cvaklo a zabzučel oznamovací tón. Chancellor praštil pěstí do přístroje. Taková hovadina! Tři vzájemně nesouvisející telefonáty týkající se knih, které napsal… Nesouvisející? Ne tak docela. Předčíslí byla stejná, patřila stejné městské ústředně. To znamená… Kde je telefonní seznam?

Visel na řetízku vpravo od automatu. Našel restaurant U Manfriediho. Adresa na severozápadní straně Dvanácté ulice. Druhý hovor převzala žena, která se ohlásila jako *Uměleckoprůmyslové muzeum*. Třetí byl do *Dějin technologií*. Kde je jaká souvislost.

A náhle mu byla zcela jasná. Budovy v komplexu Smithsonova institutu! Restaurant U Manfriediho se nacházel nedaleko Mailu. Blízko Institutu. Možná jediná restaurace v okolí.

Ale *kde přesně* v obrovsky rozlehlém areálu Smithsonova institutu?

Analyzujte svou odpověď.

Poznání, že vůdcům země a její administrativě už nezáleží na uplatňování práva…

Administrativa!

Administrativní budova Smithsonova institutu! Jedna z washingtonských pamětihodností.

To je ono! Právě tam Longwortha najde.

Petr pustil telefonní seznam a otočil se ke dveřím budky.

Zarazil se. Před ním stál muž v nepromokavém plášti. Ve tmě prozařované barevnými světly vánoční výzdoby spatřil Petr v jeho ruce zbraň. K hlavni byl upevněn perforovaný válec tlumiče. Pistole mu mířila na žaludek.

27

Petra v záchvatu smrtelné paniky nenapadlo nic jiného než zařvat. Jako šílenec a co nejhlasitěji.

Švihl levou rukou dolů k obludnému perforovanému válci a srazil ho stranou. Pocítil dvojí vibraci, slyšel tichá štěknutí. Výstřely. Vzduchem proletěly úlomky betonu. Muž a žena, kteří právě procházeli jen pár kroků daleko, hystericky vykřikli. Žena se chytila za břicho a skácela se na chodník. Muž si zakryl rukama obličej; mezi prsty mu prosakovala krev.

Propukl chaos. Muž v plášti do deště stiskl spoušť potřetí, ale to už Chancellor svíral tlumič v dlani a kulka roztříštila sklo za jeho zády. Přestože cítil žár rozpáleného kovu, věděl, že ten smrtonosný nástroj nesmí pustit. Kopal muže do holení, nabral jej kolenem do rozkroku a pak ho odstrčil zády napřed do ulice. Provoz už se rozjel. Vrah narazil zadkem do blatníku projíždějícího automobilu a odrazil se zpátky na chodník.

Petr měl spálenou dlaň, na kůži mu naskakovaly puchýře, ale jeho prsty stále svíraly kovový válec. Prostě se k němu přilepily. Získal zbraň.

Pud sebezáchovy dodal zabijákovi síly. Vyškrábal se na nohy a v jeho ruce se objevil nůž, jehož dlouhá čepel právě s cvaknutím vyskočila z rukojeti. Vrhl se na Chancellora.

Petr uskočil k budce a vyhnul se bodnutí. Uchopil pravačkou pistoli za pažbu a vytrhl si ji z levé dlaně. Na tlumiči zůstaly viset cáry kůže. Namířil na muže v nepromokavém plášti.

Nedokázal stisknout spoušť! Nemůže přece střílet na člověka!

Zabiják se znovu ohnal nožem, aby Chancellorovi prořízl hrdlo. Petr uskočil; špička ostří mu rozpárala svetr. Zvedl pravou nohu, nakopl vraha do prsou a srazil jej na záda. Muž znehybněl.

To už v dálce ječela siréna a ozývaly se píšťalky přibíhajících policistů. Chancellor jednal pudově. S pistolí v ruce skočil na nehybného protivníka a praštil jej pažbou do čela.

Vstal a rozběhl se ke křižovatce. Prodral se hysterickým davem, vběhl do vozovky mezi auta, šťastně se dostal na druhou stranu a sprintoval podél bloku.

Odbočil do úzké boční ulice, kakofonii výkřiků a sirén nechal daleko za sebou. V uličce panovala mnohem větší tma než na bulvárech nákupní čtvrti. Po obou stranách se táhly staré cihlové budovy o dvou nebo třech podlažích, upravené na kanceláře.

Petr se skrčil ve stínu před domovním vchodem. Třásly se mu nohy, píchalo ho na prsou, ve spáncích mu bušila bolest. Dusil se nedostatkem kyslíku; povolil křečovitě zaťaté svaly a zhluboka oddechoval.

Bude se muset nějak dostat do Smithsonova institutu. Za Alanem Longworthem. Ale teď na to nechtěl myslet. Potřeboval alespoň chvilku klidu, prázdnoty, během níž bušení v hlavě ustane, protože nebude nic…

Ach, kristepane! V rozptýleném světle pouliční lampy při ústí úzké postranní ulice zastavovali dva muži chodce a na něco se jich vyptávali. Sledovali ho – jako ohaři štvanou zvěř.

Chancellor se proplížil ze stínu jednoho vchodu do druhého. Nemohl běžet, rychlý pohyb snáze upoutá pozornost. Přikrčil se za kamenným schodištěm a opatrně vyhlédl mezerou mezi příčkami kovového zábradlí. Ti dva se právě o čemsi radili, muž vpravo držel u ucha vysílačku.

Zatroubila houkačka. Do uličky odbočoval automobil a dvojice mu stála v cestě. Uhnuli doleva a nechali vůz projet – a ztratili se Chancellorovi z očí. To znamená, že ani pronásledovatelé nemohou spatřit svou kořist. Auto ji zacloní, byť na pouhých pár vteřin.

Petr vyklouzl z úkrytu za schody, zahnul doprava a rozběhl se po chodníku. Kdyby dokázal udržet automobil mezi sebou a lovci, získal by pět nebo šest vteřin krytí navíc a ty by mu možná stačily. Soustředěně poslouchal zvuk blížícího se motoru a koordinoval podle něj svou rychlost. Manévr vyšel! Petr doběhl k nároží. Skočil za roh budovy, přitiskl se zády ke kamenné stěně, vystrčil hlavu a ohlédl se do uličky. Dvojice postupovala pomalu a opatrně nahlížela do stínů u domovních schodů. Petr zprvu nechápal, čeho se bojí, ale pak mu to došlo. V panice úplně zapomněl na pistoli, až teď mu ji připomenula její tíha v kapse saka. Měl zbraň. Zbraň, z níž nedokáže vystřelit.

Chodci na něj hleděli krajně podezřívavě. Jedna manželská dvojice kolem něj doslova proběhla, matka s dítětem šla těsně při obrubníku, aby se mu vyhnula. Chancellor zvedl zrak a přečetl si název ulice. New Hampshire Avenue. Šikmo vpředu do ní ústila T Street. Nacházel se v nákupní oblasti severně od Lafayette Square. To znamená, že na útěku proběhl vzdálenost patnácti až dvaceti domovních bloků, možná i víc, když uvážil nejrůznější odbočky a zacházky. Teď se musí otočit a vydat se na jihovýchod směrem k Mailu.

Pronásledovatelé se přiblížili na necelých třicet metrů. O půl bloku dál naskočila na semaforu zelená a Chancellor se znovu rozběhl. Dosprintoval ke světlům, přeběhl na druhou stranu, zahnul za roh a zastavil se. Pod protějším semaforem stál policista a hleděl na něho.

Nejspíš je to jediná možnost, která mi zbývá, pomyslel si Chancellor. Osloví strážníka, představí se mu a oznámí, že ho pronásledují zabijáci. Policista zavolá na okrsek a dozví se o chaosu dvacet bloků daleko. Na vlastní uši uslyší, že se tam střílelo a nejméně dvě osoby utrpěly zranění. Tohle všechno by mohl strážníkovi říct a požádat o ochranu.

Ale už ve chvíli, kdy o tom nápadu přemýšlel, uvědomil si, že by následovaly otázky, vyplňování formulářů, výpověď do protokolu. Longworth nebude čekat věčně. On sám má v patách ozbrojené muže s vysílačkami a Alison je sama v hotelu pod ochranou jediného strážce. Tím, že se obrátí na policii, to šílenství neukončí, naopak ho ještě prodlouží.

Světla se změnila. Petr rychle přešel křižovatku, minul policistu a vykročil po T Street. Stín domovního vchodu mu poskytl dočasný úkryt. Ohlédl se a o půldruhého bloku dál na jih spatřil černou limuzínu, která směřovala na sever a právě zabrzdila na rohu úzké vedlejší ulice a New Hampshire Avenue, přímo pod lampou. V jejím svitu Petr viděl, jak k ní přistupují dva muži a jak se spouští okénko zadních dveří.

Po New Hampshire Avenue směřovalo k jihu taxi, které muselo zastavit na červenou. Chancellor vystartoval ze stínu a doběhl k taxíku. Na zadním sedadle seděl dobře oblečený postarší muž. Petr otevřel dveře.

„*Hej!*“ křikl řidič. „Jsem obsazený!“

Chancellor oslovil pasažéra. Snažil se mluvit rozumně, jako člověk, který se pokouší zachovat klid a zvládnout krizovou situaci. „Promiňte prosím, potřebuju se co nejrychleji dostat do centra. Moje… Moje žena je vážně nemocná. Volali mi z nemocnice…“

„Jen si nastupte,“ vyzval ho bez váhání postarší gentleman. „Jedu jenom na Dupont Circle. Vyhovuje vám to? Mohl bych vystoupit u…“

„To je v pořádku, pane. Jsem vám nesmírně zavázán.“ Petr nastoupil v okamžiku, kdy na semaforu naskočila zelená. Zabouchl za sebou a taxi se rozjelo.

Možná to byla řidičova hlasitá námitka, možná zvuk přibouchnutých dveří, co upoutalo pozornost pronásledovatelů. Ať tak či onak, když míjeli černou limuzínu na protější straně New Hampshire Avenue, Petr věděl, že ho ti dva poznali. Ohlédl se a přes zadní okno viděl, jak jeden z mužů naléhavě mluví do vysílačky.

Dojeli na Dupont Circle. Postarší pasažér vystoupil a Petr požádal řidiče, aby jel na jih ke Constitution Avenue. Provoz zhoustl a bylo jasné, že blíže k centru Washingtonu bude dopravní situace ještě horší. Pro Chancellora výhoda i nevýhoda současně. Ucpané ulice mu umožní rozhlížet se na všechny strany a případně zjistit, zdali nepřítel zachytil jeho

stopu. Současně však zácpa usnadní pronásledovatelům hledání a dovolí jim stíhat ho i pěšky.

Dojeli na úroveň K Street. Doprava odbočovala Sedmnáctá ulice. Petr si v hlavě vybavil mapu Washingtonu a hlavní průjezdní trasy jižně od Ellipse.

Constitution Avenue! Požádá řidiče, aby odbočil na Constitution a dovezl ho k Smithsonovu institutu průjezdem z Mailu. Jenže Mall tvoří dlouhé řady bloků a je otázkou, jestli tam nějaký průjezd vůbec je.

Musí tam být. Když dnes ráno pracoval na nástinu kapitoly, živě si představoval, jak Alexander Meredith odbočuje na plný plyn z Mailu. Napsal to? Nebo to byla jen…

Chancellor se ohlédl přes zadní okno. Z řady aut vyjel šedý sedan do pruhu pro odbočení vlevo a rychle se přibližoval. Když jel vedle taxíku, z jeho okna náhle vyšlehl světelný kužel a překřížil svit reflektorů. Petr se předklonil, aby skryl obličej za sloupkem karoserie, a opatrně vyhlédl. Úzkou mezerou mezi auty viděl, jak muž na sedadle spolujezdce stáhl okénko a svítil si na dveře taxíku, aby identifikoval firmu a služební číslo. Chancellor slyšel, jak vykřikl.

„Tady je! To je on!“

Šílenství uvnitř jiného šílenství. Ráno v jeho představivosti pronásledovali Alexandera Mereditha washingtonskými ulicemi dva muži. Vedle Meredithova vozu se objevil jiný automobil se staženým okénkem spolujezdce a zazněl výkřik.

„Tady je!“

Muž vyskočil z auta, vrhl se ke dveřím taxíku a natáhl ruku po klice. Naskočila zelená. Chancellor křikl na řidiče: „Jeďte na Sedmnáctou. Rychle!“

Taxi vyrazilo a řidiči začínalo docházet, že se zapletl do šlamastyky, které by se měl raději vyhnout. Vzadu troubily houkačky. Petr se ohlédl. Muž z šedého sedanu stál zmatený a vzteklý ve vozovce a bránil vozidlům v průjezdu.

Taxi ujíždělo na jih po Sedmnácté ulici. Minulo vládní budovu a přes křižovatku s New York Avenue mířilo ke galerii Corcoran. Červená na semaforu donutila řidiče zastavit. V galerii se svítilo a Petr si nejasně vzpomínal, že v novinách četl něco o připravované výstavě exponátů z jednoho bruselského muzea.

Červená svítí už strašně dlouho! Šedý sedan každým okamžikem zastaví vedle nich. Petr sáhl do kapsy pro peněženku. Dvě desítky a několik jednodolarovek. Vytáhl všechny bankovky a naklonil se k taxikáři.

„Rád bych vás o něco požádal. Potřeboval bych si něco vyřídit tady v galerii, ale chtěl bych, abyste na mě počkal před vchodem s běžícím motorem a rozsvíceným návěstím. Jestli se do deseti minut nevrátím, můžete odjet. Tady máte peníze.“

Taxikář uviděl desítky a vzal si je. „Neříkal jste, že máte nemocnou ženu? Kdo to sakra byl tam vzadu? Chtěl mi otevřít dveře a…“

„To je jedno,“ zarazil Chancellor další otázky. „Máte zelenou, tak jeďte a udělejte, oč jsem vás žádal.“

„Jsou to vaše peníze. Máte deset minut.“

„Deset minut,“ potvrdil Petr. Vystoupil z auta. Nad krátkým schodištěm viděl zavřené prosklené dveře, za nimiž se nenuceně opíral o recepční stolek uniformovaný strážný.

Chancellor rychle vyběhl po schodech a otevřel dveře. Strážný se po něm podíval, ale nezdálo se, že by mu chtěl zastoupit cestu.

„Ukázal byste mi pozvánku, pane?“

„Na výstavu?“

„Ano, pane.“

„Je mi to moc trapné, strážníku,“ řekl Petr rychle a sáhl pro náprsní tašku. „Pracuju pro *New York Times* a mám o té výstavě napsat článek do nedělní přílohy. Měl jsem drobnou nehodu s autem a dopraváci odjeli teprve před pár minutami. A teď k dovršení všeho nemůžu najít…“

Modlil se, aby tu kartičku v náprsní tašce opravdu našel. Vloni napsal pár článků pro *Times Magazíne* a šéfredaktor mu nechal vystavit dočasný novinářský průkaz.

Našel ho mezi kreditními kartami. Ukázal akreditaci strážnému a držel ji tak, aby palec zakrýval datum platnosti.

„V pořádku, pane,“ přikývl strážný. „Podepište se mi tady do knihy a můžete dál.“

Chancellor se naklonil nad stůl, uchopil propisovací tužku na řetízku a načmáral podpis. „Kde je ta výstava?“

„Výtahem vpravo do druhého patra.“

Petr rychle zamířil k pravé řadě výtahů a stiskl přivolávací tlačítko. Ohlédl se, ale strážný mu nevěnoval sebemenší pozornost. Výtah s cinknutím zastavil v přízemí, ale Petr ho nehodlal použít. Potřeboval pouze zvuk, který by přehlušil jeho kroky, až se rozběhne k zadnímu východu z budovy.

Ozval se však i další zvuk. Prosklené dveře za ním se otevřely, a když se ohlédl, spatřil muže z šedého sedanu. Bylo rozhodnuto. Skočil do prázdné kabiny a zmáčkl první tlačítko, které mu na panelu přišlo pod ruku. Dveře se zavřely a výtah se rozjel.

Chancellor vystoupil do rozlehlého sálu, v němž pod zářícími lustry procházela spousta lidí, kteří si prohlíželi obrazy a sochy nasvícené bodovými reflektory. Mezi nimi se hemžili číšníci v rudých žaketech, v rukou stříbrné podnosy. Hosté patřili vesměs k diplomatickému sboru a samozřejmě nechyběli zástupci washingtonského tisku. Petr některé z nich poznal.

Vzal si od číšníka šampaňské a rychle je vypil, aby mohl zvednout prázdnou sklenku, zakrýt si s ní obličej a rozhlédnout se kolem sebe.

„Vy jste určitě Petr Chancellor! Vás bych poznala kdekoliv!“ Hlas patřil Brunhildě, tělnatá dámě, nad jejímž wagnerovským obličejem se vznášel jako valkýřina přilbice klobouk ozdobený květinami. „Kdy vám vyjde další román?“

„Momentálně na žádném nepracuju.“

„Co děláte ve Washingtonu?“

Petr se podíval na stěnu. „Líbí se mi vlámské umění.“

Brunhilda držela v levé ruce blok s kroužkovou vazbou, v pravé tužku a během rozhovoru si psala poznámky. „Na pozvání belgického velvyslanectví… Obdivovatel vlámského umění.“

„To jsem neřekl,“ protestoval Chancellor. „Žádné velvyslanectví…“

Přes hlavy návštěvníků spatřil, jak se otevřely dveře výtahu a z kabiny vyšel muž, který před chvílí vběhl do haly v přízemí.

„Škoda, že nemáte poměr s velvyslancovou manželkou,“ zalitovala Brunhilda, ale Chancellor ji neposlouchal.

„Je tady někde schodiště?“

„Co?“

„*Schodiště*. Nějaký východ!“ Chancellor ji popadl za loket a vmanévroval otylou postavu mezi sebe a svého pronásledovatele.

„*Tušila jsem*, že jste to vy!“ Pištivý hlásek patřil světlovlasé sloupkařce, na kterou si Petr nejasně vzpomínal. „Jste Paul Chancellor, ten spisovatel.“

„Skoro jste se trefila. Nevíte, kde je tady schodiště? Potřebuju se rychle dostat dolů.“

„Tak sjeďte výtahem,“ poradila mu sloupkařka. „Podívejte, jeden je právě volný.“ O krok ustoupila a máchla rukou k otevřené kabině.

Pohyb přilákal pozornost muže z šedého sedanu. Zamířil k Petrovi, který začal pozpátku ustupovat.

Zabiják se proplétal mezi hosty a přibližoval se. Chancellor se ohlédl. V zadní části sálu se těsně za pultem se studenými předkrmy otevřely lítací dveře a prošel jimi číšník. Petr upustil sklenku, popadl obě udivené novinářky za ruku a táhl je ke dveřím.

Pronásledovatel se přiblížil na pár metrů. Petr uskočil stranou, hubenou sloupkařku stále držel za ruku. Jakmile se zabiják vymanil ze sevření davu, Petr se otočil a vší silou postrčil obě ženy směrem k němu. Muž zařval; ostrá špička tužky, kterou držela v ruce tělnatá novinářka, mu prorazila spodní ret; z úst mu tekla krev. Petr položil ruce pod spodní stranu desky stolu se studeným občerstvením a dvěma mísami punče a škubl vzhůru. Na zem se sesypala hromada stříbrného nádobí a skla, studené předkrmy se rázem koupaly v desítce litrů punče.

Izolované výkřiky se změnily v souvislý jekot, někdo hvízdl na píšťalku. Chancellor proběhl lítacími dveřmi do přípravny. Na levé stěně spatřil šipku s označením VÝCHOD. Popadl servírovací stolek a smýkl jím za sebe tak prudce, až upadlo kolečko. Misky se salátem zabubnovaly o podlahu a dveře. Doběhl k východu a rozrazil ho ramenem. Letmo se ohlédl. U vstupu do přípravny propukl zmatek, pronásledovatele neviděl.

Prázdné schodiště. Bral tři schody najednou, na podestě se chytil zábradlí a doslova prolétl vzduchem do protisměru k další řadě klesajících schodů.

Zarazil se jako zasažený bleskem a levým kolenem bolestně narazil do zábradlí. Dole u vchodu do haly stál muž, kterého viděl vyskočit z auta na Constitution Avenue. Toto nebyla kapitola z románu, ale bolestná realita. Stejně jako pistole v zabijákově ruce.

Šílenství! Petrovi šlehla hlavou bláznivá myšlenka, že má v kapsičce saka magnetofon a musí se ho dotknout, aby aktivoval nahrávání. Mimovolně zvedl levou ruku, aby zapnul magnetofon. Magnetofon, který neexistoval! Co se to s ním děje?

„Co ode mě chcete? Proč mě pronásledujete?“ Už nedokázal rozlišit mezi fantazií a skutečností.

„Potřebujeme si s vámi jenom promluvit. Ujistit se, že chápete…“

„Ne!“ vybuchla jeho mysl. Odrazil se od hrany podesty a vnímal pouze prázdný prostor. Někde ve zmatených zvukových vlnách, které se v onom prostoru vznášely, rozeznal tlumené plesknutí výstřelu. Zvedl se mu žaludek, přestože jej kulka nezasáhla. Nevíra dosáhla vrcholu.

Jeho ruce náhle sevřely kůži a vlasy. Letící tělo narazilo do jiného těla, zabijákova hlava prudce narazila na kovové dveře.

Skutečný člověk se skutečnou pistolí se svezl k zemi, obličej a vlasy zalité krví. Petr vstal a chvíli se nedokázal pohnout, omámený šokem se snažil rozlišit mezi snem a realitou.

Musí utéct. Nezbývalo mu nic než prchat. Vrazil do haly a rozběhl se po mramoru. Strážný stál u východu do ulice s rukou na pouzdru s pistolí a s vysílačkou u ucha.

Když se k němu Petr přiblížil, hlídač na něj houkl: „Co má znamenat ten kravál nahoře?“

„Perou se tam dva opilci.“

„Našli vás ti dva chlápci? Tvrdili, že pracujete pro federály.“

Petr se u dveří zastavil s rukou na klice. „*Cože?*“

„Vaše záloha. Ti dva, co přišli hned po vás. Ukázali mi placky. Byli od FBI.“

Chancellor už nechtěl nic víc slyšet. Šílenství se završilo. Federální úřad pro vyšetřování! Bez dechu seběhl po krátkém schodišti, před očima mlhu.

„Na taxametru pořád běží váš čas, šéfe.“ Sotva dva metry od něj stál u obrubníku taxík. Rozběhl se k němu a skočil na zadní sedadlo.

„Jeďte po Ellipse Road. A proboha svatého, pospěšte si! Objeďte to k parku u Smithsonova institutu. Řeknu vám, kde mi máte zastavit.“

Taxík rychle vyrazil. „Pořád to jsou vaše prachy, šéfe.“

Petr se otočil a vyhlédl zadním oknem ke galerii. Po schodech seběhl na chodník muž s dlaní přitisknutou na obličej, v druhé ruce vysílačku. Zabiják z výstavní síně, jemuž tužka obézní novinářky prosekla spodní ret. Spatřil taxík. Jeho kumpáni budou připraveni. Ne moc daleko.

Odbočili na objezd kolem Ellipse. Na jižní straně se tyčil Washingtonův památník, alabastrový obelisk nasvícený reflektory. „Zpomalte,“ požádal Petr. „Zajeďte k okraji trávníku, ale nezastavujte. Vyskočím za jízdy. Nechci, aby…“ Petr se zarazil; nenacházel vhodná slova, jak vyjádřit své myšlenky.

Řidič mu pomohl. „Nechcete, aby vás ti, co možná sledují můj taxík, viděli vyskakovat, nemám pravdu?“

„Uhodl jste.“

„Nějaký průšvih?“

„Ano.“

„Honí vás policajti?“

„Bože, ne! Je to… osobní záležitost.“

„Připadáte mi jako slušný člověk. Choval jste se ke mně férově a já vám to oplatím.“ Řidič zpomalil. „Asi padesát metrů před námi je nejvzdálenější bod oválu, než se ulice narovnává. Tam vyskočíte. Já pak dupnu na plyn a několik bloků pojedu jako blázen. Nikdo vás neuvidí. Jasný?“

„Ano, pochopil jsem. Díky.“

„Teď!“

Taxi zpomalilo; Petr otevřel dveře a vyskočil. Setrvačností přeletěl obrubník a skutálel se do trávy.

Řidič držel ruku na houkačce a troubil a troubil. Automobily před ním uhýbaly do pravého pruhu a vyklízely taxíku cestu. Zvuk klaxonu většinou znamená, že se něco stalo.

Petr zalehl do trávy a pozoroval scénu. Jen jediný automobil nezpomalil ani neuhnul jako všichni řidiči před ním i za ním, kteří se snažili naléhavě troubícímu taxíku uvolnit místo. Právě naopak, držel se pořád vlevo a pronásledoval taxi.

Byla to černá limuzína, kterou Petr viděl na New Hampshire Avenue.

Chvíli nehnutě ležel. V dálce kvílely pneumatiky. Na protější straně Ellipse Road ze směru od Continental Hall se na kruhový objezd vřítil jiný automobil. Další pronásledovatelé? Vstal a rozběhl se přes trávník.

Hlínu pod Chancellorovými podrážkami vystřídal beton ulice. Před ním se tyčily budovy, vedle něj pomalu ujížděla auta. Běžel dál poháněn vědomím, že za těmi budovami leží Smithsonův institut.

Zakopl a svalil se na chodník. Za sebou slyšel nezaměnitelný zvuk pádících nohou. Našli ho!

Vstal a vyrazil jako nedočkavý sprinter ještě před startovním výstřelem. Běžel, kam ho vedl instinkt a najednou zahlédl charakteristické obrysy atikových zídek, rýsujících se proti temné obloze! Smithsonův institut! Běžel přes nekonečný trávník, přeskakoval prověšené řetězy lemující stezky, až konečně bez dechu zastavil před obrovskou administrativní budovou.

Dostal se na určené místo. Jenže kde je Longworth?

Zdálo se mu, že za zády slyší jakýsi šramot, ale když se otočil, nic neviděl.

Náhle ze tmy vedle majestátního schodiště, které vedlo z ulice ke vchodu do budovy, vyšlehly dva záblesky. Někdo se skrýval vlevo od podstavce sochy, jež tvořila součást výzdoby, a mačkal vypínač baterky. Další dvojité bliknutí. Petrovi se zdálo, že paprsek míří přímo na něj! Rychlým krokem spěchal ke zdroji světla. Stále blíž. Deset metrů. Pět. Kráčel k temnému kamennému zákoutí zarostlému křovinami.

„*Chancellore! K zemi!*“

Petr okamžitě zalehl. Ze tmy štěkly dva tlumené výstřely.

Kdesi za zády slyšel pád bezvládného těla. Ohlédl se a v kalném šeru noci spatřil v mrtvé ruce pistoli, která ještě před vteřinou mířila na něj.

„Přitáhněte ho sem!“ přikázal sípavý hlas ze tmy.

Chancellor bez přemýšlení poslechl. Popadl mrtvolu za ruce, odtáhl ji do neproniknutelného stínu a pak se doplazil k Alanu Longworthovi.

Agent zjevně umíral. Seděl opřený zády o kamennou zeď, v pravačce svíral zbraň, která Petrovi zachránila život, levou ruku si tiskl k břichu.

„Nemám čas vám poděkovat," vydechl Chancellor sotva slyšitelně. „Třeba bych ani neměl. Byl to váš člověk."

„Já žádné svoje lidi nemám," opáčil světlovlasý zabiják.

„O tom si promluvíme později. Teď půjdete se mnou. *Hned!*" vyštěkl Petr vztekle a vstal.

„Já už nikdy nikam nepůjdu, Chancellore. Pokud zůstanu klidně sedět a udržím vnitřnosti v břiše, možná pár minut vydržím. Jestli se pohnu, je se mnou konec."

V Longworthově hlase zněl děsivě chraplavý tón smrti. „Tak někoho seženu!" Jeho odpověď zkreslil strach. Teď nesmí nechat Longwortha zemřít! „Zavolám záchranku!"

„Záchranka mi nepomůže. Věřte tomu. Ale musím vám něco říct a vy musíte pochopit."

„Chápu úplně všechno. Skupina fanatiků se snaží rozložit FBI zevnitř a pak se chopit moci. A vy k nim patříte."

„To není pravda. Ta věc jde mnohem dál, neomezuje se na FBI. Snažíme se je zastavit; já jsem se o to snažil. Vy jste se ocitl nejblíže k jádru problému; takovou výhodu nikdo jiný nemá."

„Jak to?"

Longworth jako by otázku ignoroval.. Zhluboka se nadechl. „Chybějící svazky. Hooverův soukromý archiv…"

„Žádné chybějící svazky *neexistují*!" vyletěl Chancellor vztekle. „Jsou jenom lidi jako vy a ten chlap, co jste ho právě zabil. Udělali jste chybu, Longworthe. Ten ničema mě sledoval, pronásledoval mě. Před pár minutami použil svůj služební průkaz. Byl to agent FBI! Patřil k vám!"

Longworth zíral na mrtvolu muže, kterého zastřelil. „Takže ti maniaci ty svazky našli. Koneckonců, jinak to dopadnout nemohlo. Ten, kdo je má, je teď může využívat. Představují dokonalý nástroj, na který lze všechno svést."

Chancellor neposlouchal; snažil se vymyslet způsob jak dostat Longwortha k O'Brienovi. „Vaše názory mě nezajímají."

„Myslím, že tu dívku milujete," zachraptěl ztěžka oddechující Longworth. „Jestli ano, vyslechnete mě."

„Vy parchante! Ji z toho vynecháte!"

„Její matka, otec… Oni jsou klíč. Něco se jim stalo."

Petr si klekl vedle umírajícího. „Co víte o její matce?"

„Bohužel jen málo. Ale vy můžete vypátrat zbytek. Ještě to se mnou chvíli vydržte. Především se nejmenuji Longworth."

Chancellor jen nevěřícně zíral, ale instinktivně cítil, že mu agent nelže. Kruhy uvnitř kruhů. Skutečnost a fantazie. Ale co je co? Na šedivé noční

obloze vyšel měsíc a Petr poprvé viděl agentovi zřetelně do obličeje. Umírajícímu chyběly řasy i obočí, kolem očních důlků zůstaly jen krvavé škrábance, tváře měl samou podlitinu a puchýř. Zbili ho, podrobili mučení.

28

„Jmenuji se Stefan Varak. Pracuji jako tajný specialista pro Národní bezpečnostní radu, ale současně pomáhám jisté skupině mužů…“

„*Varak?*“ Chancellorovi trvalo několik vteřin, než to jméno zařadil, ale pak ho zamrazilo. „Vy jste muž, kterého O’Brien hledal!“

„Quinn O’Brien?“ zeptal se Varak a zachvěl se bolestí.

„Ano. Právě s ním jsem mluvil, jemu jsem vylíčil svůj příběh. Celou dobu se pokoušel s vámi spojit!“

„Moje situace mi neumožnila přijímat vzkazy. Máte štěstí. Quinn je jeden z nejlepších a nejpoctivějších mužů v FBI. Jemu můžete věřit.“ Varak se rozkašlal, jeho obličej se zkřivil bolestí. „Jestli se ti maniaci vynoří, Quinn je zastaví.“

„Co mi chcete říct? Co víte o MacAndrewově ženě?“

Varak zvedl zakrvácenou ruku. „Musím vám něco vysvětlit. A to co nejrychleji. Musíte pochopit… Od samého začátku jste byl manipulován. Dílem pravdou, dílem lží. Museli jsem vás zapojit, nasměrovat vás, přinutit nepřítele zareagovat, ukázat se.“ Umírající se rozklepal v křeči.

Chancellor čekal, až pomine, pak se zeptal: „Dílem pravda, dílem lež. Co bylo co?“

„Jak říkám, ty svazky. Zmizely.“

„Takže žádná vražda?“

„Nepředstavitelné.“ Varak zrychleně dýchal a hleděl na Petra. „Muži, kteří bojovali proti Hooverovi, byli čestní a poctiví. Chránili Hooverovy oběti v rámci zákona, ne mimo něj.“

„Ale jeho svazků se někdo zmocnil?“

„Ano. To je součást pravdy. Složky se jmény začínajícími na *M* až *Z*.“ Varak se znovu zkroutil v křeči. Petr ho držel za ramena, nic jiného jej nenapadlo. Chvění ustalo, agent pokračoval. „Teď zajdu hlouběji do detailů a použiji vaše slova.“

Vaše slova? Varak měl v očích skelný pohled a jeho přízvuk zněl ještě výrazněji. „Moje slova? Jak to myslíte?“

„Ve své čtvrté kapitole…“

„Ve čtvrté kapitole čeho?“ vyhrkl Petr.

„Vašeho rukopisu.“

„Vy jste ho četl?“

„Ano.“

„Jak jste s k němu dostal?“

„Na tom nezáleží. Nemáme čas… Vaše Jádro. Soustředíte se na tři postavy. Senátor, novinářka, vysoký vládní úředník…“ Varak zavřel oči, jeho hlas se vytratil.

„Co je s nimi?“ naléhal nic nechápající Chancellor.

„Použijte ty svazky ke konání dobra…“ Umírající se náhle nadechl. „Tak nějak jste to napsal.“

Petr si vzpomněl. *Svazky*. V románu vložil ta slova do úst bývalému vysokému vládnímu úředníkovi. *Jestliže je lze zneužívat, jako to dělá Hoover, pak také můžeme situaci obrátit a využít je konání dobra!* Tak zněla nesprávná úvaha, která povede k tragédii.

„No a co? Kam tím míříte?“

„Přesně to se stalo…“ Varak nakrátko zaostřil pohled a s největším vypětím vůle se soustředil. „Z jednoho muže se stal zabiják. Zabiják, který najímá jiné zabijáky.

„*Cože?*“

„Pět mužů. Jeden ze čtyř… Bravo ne. Bravo by nikdy…“

„Co to říkáte? Kdo je Bravo?“

„Nádherné pokušení. Použít ty svazky ke konání dobra.“

„*Nádherné*…? Já na tom nic nádherného nevidím. Je to sprosté vydírání.“

„A právě v tom spočívá ta tragédie.“

Ach, kristepane! Jeho vlastní slova. „Jakých pět mužů? Co tím myslíte?“

„Benátčana znáte… Brava také… Ale Bravo ne. Ten nikdy!“ Varak namáhavě přesunul krvavou ruku z rány v břiše ke kapse saka, z něhož vylovil bílý papír nasáklý krví. „Jeden ze čtyř mužů. Domníval jsem se, že je to Prapor nebo Paris. Teď si tím nejsem jistý.“ Strčil papír Chancellorovi do dlaně. „Krycí jména. Benátčan, Christopher, Prapor, Paris. Je to jeden z nich. Bravo ne.“

„Benátčan… Bravo… Kdo to je?“

„Skupina. Vaše Jádro.“ Varak si znovu přitiskl dlaň na ránu. „Jeden z nich ví.“

„Co ví?“

„Co se stalo u Chasongu. Zná význam té události. Ví o její matce.“

„MacAndrew? Jeho žena?“

„On ne. *Ona*. On byl jen vějička.“

„Vějička? Musíte se vyjádřit jasněji.“

„Ten masakr. Význam masakru u Chasongu!“

Petr se podíval na zakrvácený papír, který držel v ruce. Byla na něm napsána jména. „Jeden z těchto mužů?“ zeptal se umírajícího, aniž tušil význam své otázky.

„Ano.“

„Proč?“

„Vy a dcera. *Vy!* Mělo vás to svést z cesty. K domněnce, že právě to je odpověď. Není.“

„*Jaká* odpověď?“

„Chasong a události kolem něho.“

„Nechte toho! Vůbec vám nerozumím.“

„Bravo ne…“ Varakovy oči jako by plavaly v důlcích.

„Kdo je Bravo? Jeden z nich?“

„Ne. Bravo *nikdy*.“

„Varaku, co se *stalo*? Proč jste si tím Chasongem tak jistý?“

„Ostatní vám pomohou.“

„Co je s *Chasongem*?“

„Dům na Pětatřicáté ulici. Chytili mě. Zalepili mi oči, celý obličej. Neviděl jsem je. Potřebovali rukojmí. Věděli, co jsem udělal… Neviděl jsem je, ale slyšel. Mluvili neznámým jazykem… Museli vědět, že ho neznám. Ale několikrát vyslovili jméno *Chasong*. Pokaždé… fanaticky. Má i jiný význam. Zjistěte, co stojí v pozadí masakru u Chasongu. To vás dovede ke svazkům.“

Varak přepadl dopředu. Chancellor ho zachytil a opřel zpátky o zeď. „Musíte mi říct víc!“

„O moc víc nevím.“ Varakův chrapot ztichl; Petr musel přiložit ucho k agentovým ústům, aby ho slyšel. „Provezli mě městem. Domnívali se, že jsem v bezvědomí. Slyšel jsem auta. Vyrazil jsem dveře… s obličejem zalepeným páskou. Stříleli po mně, ale pak odjeli. Musel jsem s vámi mluvit…, ale ne po telefonu. Měl jsem pravdu. Na ta dvě nesprávná čísla, která jsem vám dal, někdo volal. Kdybych vám do telefonu řekl, co vám říkám teď, byl byste už mrtvý. Chraňte tu dívku. Najděte skutečný význam masakru u Chasongu.“

Chancellor cítil, jak se ho zmocňuje panika. Bál se, že se mu rozskočí hlava. Varaka dělilo od smrti jen pár okamžiků! Pouhé vteřiny! „Mluvil jste o ostatních! Na koho se mohu obrátit? Kdo nám *pomůže*?“

„O’Brien,“ zasípal Varak. Pak se na Petra podíval se zvláštním úsměvem na bezkrevných rtech. „Podívejte se do rukopisu. Jistý senátor… Ten by možná… Jděte za ním. Nebojí se.“

Varak zavřel oči. Byl mrtvý.

A Chancellorovu mysl zaplavilo oslnivé bílé světlo a burácení hromu. Detonace otřásla zemí; veškerý zdravý rozum zmizel. Senátor… Překročil hranici, kterou by žádný člověk překračovat neměl. Nechal Varakovu hlavu klesnout na kamennou zeď a pomalu vstal, naplněn hrůzou tak osobní, tak absolutní, že nedokázal myslet.

Ale mohl běžet. Vystartoval tedy a běžel. Naslepo.

Nedaleká vodní hladina se třpytila odrazy tisíců světel; připomínala plamínky svíček chvějící se v mírném vánku. Netušil, jak dlouho běžel. Jak se jeho mysl začala pročišťovat, na krátký okamžik se domníval, že se vrátil do New Yorku, do svítání v parku Fort Tryon, kde mu světlovlasý Longworth právě zachránil život. Nejmenoval se však Longworth, nýbrž Varak, a teď je mrtvý.

Petr zavřel oči. Pohltila ho prázdnota, po níž tak toužil. Pomalu se složil k zemi. Kolena se dotkla trávy. Celý se rozklepal.

Zaslechl klapot blížícího se motoru. Pod koly skřípal štěrk. Otevřel oči a rozhlédl se.

Nedaleko zastavil motocykl, kužel světla z reflektoru se stočil šikmo k zemi. Sestoupil z něj policista a posvítil si na Petra baterkou.

„Stalo se vám něco, pane?“

„Ne, jsem v pořádku.“

Strážník k němu přistoupil. Chancellor pomalu vstal a neuniklo mu, že policista za pruhem světla rozepnul pouzdro s pistolí. „Co tady děláte?“

„Já… Já nevím. Přiznávám, trochu jsem toho vypil. Šel jsem se projít. Dělám to často. Je to lepší než nasednout do auta.“

„To samozřejmě ano,“ přisvědčil strážce pořádku. „Takže neuvažujete nad nějakou pitominou, že ne?“

„Co? Jak to myslíte?“

„No, třeba jít si zaplavat a už z té vody nevylézt.“

„Cože?“

Policista stál těsně před ním a pátravě si ho prohlížel. „Vypadáte dost otřesně.“

„Upadl jsem. Vždyť říkám, že jsem trochu…“

„Já vím. Přebral. Divné je, že z vás není cítit alkohol.“

„Pil jsem vodku.“

„Trpíte depresí? Rodinné problémy? Nějaký průšvih v práci? Nepotřebujete kněze nebo rabína? Nebo právníka?“

Petr pochopil. „Rozumím. Bojíte se, že se chci utopit.“

„Už se to stalo. Už jsme z Bazénu pár mrtvol vylovili.“

„Jsme u Přílivového bazénu?“ podivil se Chancellor.

„Na jihozápadním cípu.“ Policista máchl rukou doprava. „Tamhle je Ohio Drive. Přes vodu stojí Jeffersonův památník.“

Petr se podíval na svítící ciferník náramkových hodinek. Půl desáté. Z jeho života zmizely *dvě hodiny*. Prostě je ztratil. A přitom má tolik práce. Ze všeho nejdřív musí uchlácholit starostlivého strážníka. Chvíli hledal slova.

„Hele, já jsem fakt v pořádku, důstojníku. Věřte mi. Akorát si potřebuju zavolat. Je tady někde v okolí budka?“

Policista sjel rukou k pasu a zapnul pouzdro se zbraní. „Na Ohio Drive, asi sto metrů jižně. Možná to ani tak daleko není. A potom tam celkem snadno chytíte taxi. Ale dávejte si pozor, kdyby vás ještě někdo kontroloval. Někteří kolegové dokážou postupovat hodně tvrdě.“

„Díky za upozornění,“ usmál se Petr. „I za vaši starostlivost.“

„Součást mé práce. A vy si na sebe dávejte pozor.“

Chancellor přikývl a vydal se přes trávník k Ohio Drive. Někdo mu napíchl hotelový telefon. Mohl by zavolat Alison, ale nesměl by jí říct nic konkrétního. Zavolal tedy O’Brienovi.

„Kde sakra vězíte? Jasně jsem vám přikázal, že se nesmíte hnout z hotelu! K čertu s takovým…“

„Ti maniaci se mě pokusili zabít,“ skočil mu Chancellor spěšně do řeči; vzpomněl si na Varakův popis.

„*Maniaci?*“ O’Brien jako by dostal ránu do hlavy. „Kde jste ten výraz slyšel?“

„Právě o tom si spolu promluvíme. A o jiných věcech. V galerii Corcoran jsem o vlásek unikl smrti.“

„Vy jste byl v Corcoranu?“

„Ano.“

„Ach, panebože,“ vydechl O’Brien zděšeně.

„Teď jsem…“

„Sklapněte!“ křikl agent FBI varovně. „Už nic neříkejte! Moment… Nezavěšujte.“ Petr slyšel, jak O’Brien oddechuje; agent horečně přemýšlel. „Náš včerejší rozhovor. Vzpomeňte si. Řekl jste mi, že jste třikrát volal z budky do New Yorku a platil hovory kreditní kartou.“

„Ale já jsem…“

„Povídám sklapněte! Raději myslete. Volal jste před požárem na Pětatřicáté i po něm.

„Já jsem…“

„Mlčte a poslouchejte! Jde mi zejména o jeden hovor. Myslím, že po požáru, ale nevím to jistě. Jděte do budky, odkud jste tehdy volal. Rozumíte? Neodpovídejte hned. Uvažujte.“

Petr se snažil pochopit, co mu chce O'Brien naznačit. Nevolal třikrát, pouze jednou – Tonymu Morganovi před tím šílenstvím na Pětatřicáté ulici. Pak už nic.

Tak přemýšlej. Eliminuj možnosti… To je ono! Agent má na mysli onen jediný telefonát a budku, odkud tehdy volal. „Chápu," řekl agentovi.

„Bylo to potom, že? Po požáru na Pětatřicáté."

„Ano," zalhal vědomě Chancellor.

„Myslím že někde na Wisconsin Avenue."

„Ano." Další falešná odpověď.

„Výborně. Nějak se tam dopravte. Budu do té budky volat každých deset minut. Vyberte si z našeho rozhovoru nějakou větu, kterou bych si mohl pamatovat, a vyslovte ji, když zvednete sluchátko. Je to jasné?"

„Ano." Petr zavěsil, vyšel z budky a zamířil na jih ke světlům na mostě, který se klenul přes řeku Potomac. Vyhlížel volný taxík. Při chůzi vzpomínal, kde přesně se telefonní automat, z něhož volal Morganovi před tím šílenstvím na Pětatřicáté ulici, nachází. Nedaleko Univerzity George Washingtona.

Mávl na projíždějící taxík a snadno budku našel. Znovu davy lidí, osvětlené ulice, vánoční výzdoba, koledy z neviditelných reproduktorů. Požádal řidiče, aby na něj počkal. V peněžence mu zbyly jen dvě padesátidolarovky. Bude si je muset rozměnit – a bude potřebovat taxi.

A přesně věděl, co udělá.

Odhalí význam masakru u Chasongu.

Zavřel za sebou dveře telefonní budky a zvedl sluchátko z vidlice, kterou pak stlačil prstem. Automat zabzučel o dvě vteřiny později; Petr vidlici okamžitě uvolnil a promluvil.

„Klidně se zdržím až do rána… Rozhodnutí ponechám na vás…" Jedny z prvních vět, které agentovi řekl, když se setkali.

„To stačí," potvrdil O'Brien. „Jsem na Dvacáté, deset bloků od vás. Nevím jistě, jestli mě někdo nesledoval. Takže se nemůžeme sejít. Teď mi řekněte, co se stalo. Kde jste slyšel termín *maniaci*?"

„Proč? Co je na něm zvláštního?"

„Nechte těch žertů. Nemáme na ně čas."

„Já nežertuju. Jsem jenom opatrný. Jestli uvidím, že mi někdo věnuje pozornost nebo že nedaleko zastavuje auto, dám se na útěk. Myslím, že vy jste čistý, O'Briene; alespoň mi to bylo řečeno. Ale musím se o tom ujistit. Teď mi řekněte *vy*, co ten termín znamená. Kdo jsou ti maniaci?"

O'Brien slyšitelně vydechl. „Pět nebo šest zvláštních agentů, kteří v utajení úzce spolupracovali s Hooverem. Ředitel jim důvěřoval. Přejí si

návrat starého režimu, chtějí ovládnou Federální úřad pro vyšetřování. Včera v noci jsem vám to naznačil, ovšem slovo *maniaci* jsem nepoužil.“

„Ale ti nejsou součástí toho nejdůležitějšího. Oni ty chybějící svazky nemají.“

O’Brien se odmlčel a Petr i přes dráty telefonní linky cítil jeho úžas. „Takže to víte?“

„Ano. Tvrdil jste, že všechny Hooverovy tajné záznamy byly zničeny, a vědomě jste lhal. Ve skutečnosti zničeny nebyly. Ten, kdo je má, se domnívá, že jsem blízko zjištění, kdo to je – nebo jsou. Celý plán byl postaven na mé osobě. Sloužil jsem jako návnada. Skoro to vyšlo, ale muž, který mě naprogramoval, zemřel ve své vlastní pasti. A teď mi řekněte všechno, co víte. Ale na rovinu.“

O’Brien se dokázal ovládnout a klidně odpověděl: „Domnívám se, že se těch svazků zmocnili zmiňovaní maniaci. Operovali s nimi, měli k nim přístup. Proto jsem s vámi nemohl mluvit ze své kanceláře. Nasadili mi na linku štěnici. Určitě to udělali. A teď mi zase, pro smilování boží, řekněte vy, co se stalo.“

„No dobře. Našel jsem vašeho přítele Varaka.“

„Cože?“

„Znal jsem ho pod jménem Longworth.“

„*Longworth?* Prvního května… Bezpečnostní záznamy! Ty svazky má *on*!“ Aniž si to uvědomoval, O’Brien do telefonu řval.

„To přece nedává smysl!“ namítl Petr udiveně. „Varak je mrtvý. Obětoval vlastní život, aby ty svazky našel.“ Chancellor popsal O’Brienovi všechny události, které se odehrály mezi Varakovým telefonátem do hotelu až po jeho smrt, včetně agentova přesvědčení, že O’Brien ty maniaky zastaví. O Chasongu se však nezmínil. Tato záležitost zůstane prozatím soukromá.

„Varak je mrtvý,“ řekl O’Brien tiše. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Jeden z těch, na které jsme spoléhali. Moc jich už nezbylo.“

„Ten strážný ze CIA… Znám se s ním. Řekl mi, že pár lidí z obou vašich organizací vzájemně spolupracuje. Po celém Washingtonu. Prý vás k tomu donutily okolnosti.“

„Nelhal. Nejhorší je, že se nemáme na koho obrátit o právní radu. Na ministerstvu spravedlnosti se nenajde nikdo, komu bych věřil.“

„Někdo by se možná přece jenom našel. Jistý senátor. Varak o něm mluvil. Ale to zatím počká… Umíte dobře vydávat rozkazy, O’Briene. Jak jste na tom s poslouchánímí?“

„Moc dobře ne. Především nesmí být ty rozkazy nesmyslné.“

„Pokládáte ty svazky za dostatečně smysluplné?“

„Pitomá otázka.“

„V tom případě byste pro me mohl udělat dvě věci. Vytáhněte Alison MacAndrewovou z hotelu Hay-Adams, nehněte se od ní a najděte pro ni nějaký bezpečný úkryt. Jdou po mně a ji by mohli využít, aby mě dostali.“

„Dobře, zařídím to. A ta druhá věc?“

„Potřebuju adresu majora Pabla Ramireze z Pentagonu.“

„Moment.“

Petr se náhle vylekal. Ve sluchátku slyšel šustění papíru. *Papír!* Položil prsty na vidlici, připraven okamžitě přerušit spojení a dát se na útěk. „O’Briene! Myslel jsem, že voláte z automatu deset bloků daleko.“

„Taky že ano. Dívám se do telefonního seznamu.“

„Ach, kristepane.“ Chancellor nasucho polkl.

„Tady je to. Ramirez, P. Žije v Bethesdě.“ Agent přečetl adresu; Petr si ji zapamatoval. „Ještě něco?“

„Ano. Chci navštívit Alison. Dnes pozdě večer nebo zítra ráno. Jak zjistím, kde ji najdu? Už tušíte, kam ji odvezete?“

Ticho, než O’Brien promluvil, trvalo pět vteřin. „Znáte Quantico?“

„Námořní základnu?“

„Ano, ale ne kasárna. Na pobřeží zálivu stojí motel. Jmenuje se Borovice. Tam ji zavezu.“

„Vezmu si auto z půjčovny.“

„To vám neradím. Autopůjčovny lze snadno pokrýt. Existuje systém, který dokáže sledovat všechna najatá auta ve městě. Našli by vás. To samé platí pro taxislužby. Každý řidič prozradí cíl cesty. Věděli by, kam si pro vás dojít.“

„Tak co mám sakra dělat? Jít tam pěšky?“

„Z Washingtonu jezdí do Quantika zhruba každou hodinu vlak. To je pro vás za dané situace optimální řešení.“

„Dobře. Uvidíme se později.“

„Počkejte ještě,“ promluvil O’Brien naléhavě, ale pořád klidně. „Znovu mi něco tajíte, Chancellore. Týká se to MacAndrewa.“

Petr škubl hlavou a zadíval se sklem budky na chodce. „Kde jste k tomu přišel?“

„Přestaňte ze sebe dělat blbce. Na to nepotřebuju žádnou geniální schopnost dedukce. Ramirez pracuje v Pentagonu. MacAndrew tam také působil.“

„Nenaléhejte, O’Briene. *Prosím.*“

„Proč bych neměl? Neřekl jste mi to nejdůležitější – proč s vámi chtěl Varak mluvit.“

„*Řekl.* Vysvětlil mi svou strategii. Jak mě zmanipulovali.“

„Na tohle by umírající člověk neplýtval časem. Něco zjistil a sdělil vám, co to bylo.“

Chancellor potřásl hlavou; po čele mu stékal pot. O’Brien se nesmí dozvědět o událostech u Chasongu, dokud Petr nezjistí, co stálo v pozadí masakru. Čím hlouběji Petr o té věci přemýšlel, tím silněji si uvědomoval, že je v sázce Alisonin život.

„Dejte mi čas do zítřejšího rána,“ požádal.

„Proč?“

„Protože ji miluju.“

Paul Bromley hleděl do popraskaného zrcadla, které stálo na prádelníku s ulámanými držadly zásuvek. Ten pohled ho naplnil smutkem – sinalý obličej nemocného starce. Prošedivělé strniště; už osmačtyřicet hodin se neholil. Široká mezera mezi špinavým límcem naškrobené košile a kůží na krku představovala další důkaz smrtelné choroby. Zbývá mu jen velmi málo času. Ale postačí. Musí.

Odvrátil se od zrcadla a přistoupil k posteli, zakryté špinavým přehozem. Přejel očima po stěnách a stropu. Z popraskané omítky se odlupovala barva.

Domnívali se, že ho mají v hrsti, ale ve své aroganci se těžce spletli. Řada lidí mu něco dlužila. Za desetiletí dohledu nad masivními výdaji si zavázal mnohé vysoko postavené osoby. Všechno se redukovalo na výměnný obchod – můžu pro tebe udělat tohle, když ty mi dáš tamto. Po většinu svého aktivního života pracoval velmi dobře a celkem vzato mohl být na své působení ve Washingtonu hrdý. Udělal spoustu dobrých věcí.

Dopustil se však několika činů, na které nemohl být pyšný. Zejména jeden ho strašně mrzel. Kdysi pomohl jednomu ničemovi, který mu poskytl údaje, jež potřeboval, aby se mohl pustit do zlodějů z ministerstva obrany. Právě tento dluh si nyní chtěl vyinkasovat. Pokud ten lotr odmítne, bude následovat telefonát do redakce deníku *Washington Post*. Takže mizera neodmítne.

Bromley zvedl sako odložené na postelí, oblékl si ho a vyšel do neútulné špinavé chodby a zamířil ke schodům do haly. Agent Federálního úřadu pro vyšetřování, který na něj byl nasazen, stál celý nesvůj v rohu, čistě vyfešákovaný manekýn mezi lidským odpadem. Aspoň že nemusel čekat nahoře v chodbě. Z nuzného hotelu se kvůli nízké důvěryhodnosti jeho klientely dalo odejít pouze předním vchodem.

Bromley přistoupil k telefonnímu automatu zavěšenému na zdi, vhodil minci do štěrbiny a vytočil číslo.

„Haló?“ ohlásil se nepříjemný nosový hlas.

„Tady Paul Bromley.“

„Kdo?“

„Před třemi lety. Ten projekt v Detroitu.“

Hlas odpověděl až po dlouhé pauze. „Co chcete?“

„To, co mi dlužíte. Pokud tedy *vy* nechcete, abych zavolal svým přátelům v *Postu*. Před těmi třemi lety vás málem nachytali a i dnes by to snadno dokázali. Kromě toho jsem napsal dopis. Jestli se nevrátím domů, bude odeslán.“

Další pauza. „Tak mluvte.“

„Pošlete mi vůz. Řeknu vám kam. A ať v něm sedí jedna z těch vašich goril. Sleduje mě federální agent. Potřebuju ho dočasně setřást. Tohle je věc, v níž jsou vaši lidé hodně dobří.“

Bromley čekal na chodníku před hotelem Hay-Adams. V případě potřeby vydrží čekat celou noc. A až se rozední, stáhne se do úkrytu ve vchodu do katedrály na protější straně bulváru. Chancellor se dříve či později objeví. A potom ho Bromley zabije.

Pistole v kapse saka ho stála pět set dolarů. Pochyboval, že má větší hodnotu než dvacet babek, ale požádal svůj detroitský kontakt o pomoc, ne o milodar.

Neustále zvedal oči k průčelním oknům v pátém podlaží, kde se nacházely Chancellorovy pokoje. Pěkně drahé. Včera večer, než spisovateli zavolal, vymámil od důvěřivého recepčního číslo apartmánu. Ten mrzký romanopisec si žije opravdu dobře.

Ale nebude žít dlouho.

Bromley zaslechl automobil, který rychle projížděl po Sedmnácté ulici na jih a zabočil na příjezdovou cestu ke vchodu do hotelu. Vystoupil z něj rusovlasý muž, krátce promluvil s vrátným a vešel do haly.

Účetní ten neoznačený vůz poznal. Ve svém zaměstnání běžně schvaloval desítky a stovky podobných nákupů, které vyžadovaly úřední razítko. Bezpochyby patřil FBI a přijel pro Chancellora!

Bromley přešel ulici a zamířil k hotelu. Držel se ve stínu zdi budovy a zastavil se vpravo od vchodu vedle služebního vozidla Federálního úřadu pro vyšetřování. Vrátný vyrazil k ulici a s píšťalkou v ruce se chystal přivolat taxi. Manželská dvojice ho následovala k chodníku, protože příjezdová cesta byla zatarasená.

Vynikající! Chancellor zemře!

O chvíli později se objevila žena v doprovodu rusovlasého muže, ale Chancellor nikde!

Musí se přece ukázat!

„Víte to jistě?“ zeptala se žena ustaraně.

„Přijede později vlakem,“ odpověděl zrzek. „Ještě v noci nebo zítra ráno. Nebojte se.“

Vlak.

Bromley si zvedl límec pláště a vydal se pěšky na dlouhou cestu k nádraží Union.

29

V taxíku, který mířil k Ramirezovu bydlišti, vytáhl Petr z kapsy list zakrváceného papíru, popsaný rukou mrtvého Varaka. Seznam jmen v něm znovu vyvolal úžas. Úžas a děs, protože to byli mimořádní lidé. Každý z nich proslulý, skvělý člověk vládnoucí obrovskou mocí. A jeden z nich má Hooverovy svazky.

Pro smilování boží, proč? Petr hleděl na jednotlivá jména, která vyvolávala v jeho mysli nekonečnou záplavu obrazů.

Štíhlý Frederick Wells s výraznými rysy, krycí jméno Prapor. Rektor univerzity, mecenáš, který prostřednictvím mocné Roxtonovy nadace rozdal miliony, jeden z nejbystřejších budovatelů Kennedyho éry. Muž, o němž bylo známo, že nikdy ani o kousek neslevil ze svých morálních principů, přestože na něj hleděl skrz prsty celý Washington.

David Sutherland, Benátčan, možná nejúctyhodnější Afroameričan v zemi, oslavovaný nejen pro své celoživotní dílo, ale i pro moudrost svých soudních rozhodnutí. Během krátkého, sotva půlhodinového rozhovoru s ním před několika měsíci Petr cítil charisma, jež z něj vyzařovalo, lidskost v jeho pohledu.

Jacob Dreyfus, Christopher. Jeho obličej se v Petrově mysli nerýsoval tak zřetelně jako u ostatních. Bankéř se stranil veřejnosti, ale celá finanční komunita s ním musela počítat a tisk ho prostě nemohl ignorovat. Svým vlivem často určoval monetární politiku země. Federální rezervní banka neučinila žádné rozhodnutí bez předchozí konzultace s ním. Byl až neskutečně velkorysý a díky štědrým příspěvkům na charitu byl znám po celém světě.

Carlos Montelán, Paris, poradce řady prezidentů, hybná síla ministerstva zahraničí, geniální vědec proslulý svými obsáhlými a odvážnými analýzami geopolitické situace. Montelán byl naturalizovaný Američan, jenž se narodil ve Španělsku do kastilské intelektuální rodiny, která bojovala stejně vášnivě proti zkompromitované církvi jako proti Frankovu režimu. Byl zapřisáhlým nepřítelem každé formy útlaku.

Jeden z této čtveřice zradil principy, jimž se zavázal sloužit. Varakovo „nádherné pokušení“? Strašné zločiny spáchané ve jménu vznešené ideje? S tím se Petr nemohl smířit. U méně vznešených mužů snad, u těchto velikánů rozhodně ne.

Pokud ovšem jeden z nich není ve skutečnosti jiný, než jak působí. A právě tento aspekt je na celé záležitosti nejděsivější – fakt, že člověk, který dosáhne takových výšin, prokazuje fatální charakterovou a morální vadu.

Chasong.

Varak věděl, že umírá, a proto volil slova velmi pečlivě. Zprvu zúžil okruh podezřelých na dva kandidáty, Wellse a Montelána – Prapora a Parida –, po další úvaze však mezi ně zahrnul i Sutherlanda a Dreyfuse – Benátčana a Christophera. Změna názoru souvisela s jazykem, který neznal, a s fanatickým opakováním slova Chasong. Ale proč? Co vedlo Varaka k tomu, že se zaměřil na řeč a opakovaný výkřik? Jak asi uvažoval? Na vysvětlení mu již nezbyl čas.

Skrytý význam masakru u Chasongu. Masakr! Petr si moc dobře pamatoval nenávistný výraz v Ramirezově tváři na MacAndrewově pohřbu. Ramirez generála bytostně nenáviděl. Ale souvisejí jeho pocity nějak s Chasongem? Není jejich zdrojem obyčejná žárlivost, kterou neotupila ani soupeřova smrt? I to je možné, ale Ramirezovy oči měly zcela specifický výraz.

Brzy to zjistí; taxík vjel do Bethesdy. A pokud zde souvislost opravdu existuje, ke kterému ze čtyř vynikajících mužů chasongská stopa povede? A jak?

Petr složil krví potřísněný papír od Varaka a zastrčil ho do náprsní kapsy. Je tu ještě jeden muž, známý pod krycím jménem Bravo. Kdo to je? A nemýlil se Varak, když se ho tak vehementně zastával? Nemohl se Hooverových svazků zmocnit právě tento tajemný Bravo? Petr si náhle na něco vzpomněl. *Benátčana znáte… Brava také…* Odkud by mohl člověka takového formátu znát? Kdo je Bravo?

Příliš mnoho otázek a jen velmi málo odpovědí. Vyčnívala pouze jedna. Alison MacAndrewová, Petrova odpověď na spousty otázek.

Zastavili u cihlového domku uprostřed středostavovské obytné čtvrti, které se ve Washingtonu množily jako houby po dešti – pozemky stejné velikosti, k nerozeznání podobné fasády. Chancellor řidiči po pravdě přiznal, že netuší, jak dlouho se zdrží. Dokonce ani nevěděl, zda je Ramirez doma, jestli je ženatý, má či nemá děti. Klidně se mohlo stát, že podnikl cestu do Bethesdy zbytečně. Jenže kdyby napřed zavolal, major Ramirez by setkání odmítl.

Dveře se otevřely a na prahu stál k Petrově úlevě Pablo Ramirez s tázavým výrazem v obličeji.

„Major Ramirez?“

„Ano. My se známe?“

„Ne, ale oba jsme se nedávno zúčastnili pohřbu v Arlingtonu. Já jsem…“

„Vy jste byl s tou holkou,“ skočil mu do řeči major. „S jeho dcerou. Jste spisovatel.“

„Správně. Jmenuji se Petr Chancellor. Chtěl bych s vámi mluvit.“

„O čem?“

„O generálu MacAndrewovi.“

Ramirez se odmlčel a pátravě hleděl Petrovi do tváře. Promluvil tiše a s téměř neznatelným přízvukem, ale Petra překvapilo, že v jeho hlase nezazněla ani stopa nevraživosti. „O generálovi vám bohužel nemohu nic říct. Je mrtvý. Ať odpočívá v pokoji.“

„Na pohřbu jste si zjevně myslel něco jiného. Kdyby šlo mrtvého zabít podruhé, vaše oči by to dokázaly.“

„Omlouvám se.“

„Víc mi nepovíte?“

„Myslím, že to stačí. A teď, kdyby vám to nevadilo, mám nějakou práci.“

Ramirez ustoupil a položil ruku na kliku. Petr rychle promluvil.

„Chasong. *Masakr* u Chasongu.“

Major se zarazil a ztuhl. Takže spojení skutečně existuje. „To už je dávná minulost. Ten *masakr*, jak tu událost nazýváte, byl pečlivě prošetřen generálním inspektorem armády. Těžké ztráty byly připsány na vrub neočekávané palebné síle a početní převaze čínských komunistických jednotek.“

„A přespříliš ambicióznímu velení,“ doplnil spěšně Petr. „Například rozkazům Mackie Messera, Řezníka z Chasongu.“

Major se ani nehnul, v očích onen zamlžený, nic neříkající výraz typický pro příslušníky ozbrojených sil.

„Počítám, že bych vás měl pozvat dál, pane Chancellore.“

Petra se zmocnil pocit déjà vu. Znovu vstupuje do domu cizího člověka, armádního důstojníka, a dožaduje se rozhovoru prostřednictvím informací, které by správně neměl znát. Dokonce i Ramirezova pracovna se podobala MacAndrewově. Na stěnách visely fotografie a upomínky na celoživotní kariéru v uniformě. Chancellor nahlédl otevřenými dveřmi do místnosti a v duchu se na okamžik vrátil do osamělého venkovského domu. Ramirez si jeho pohled špatně vyložil.

„Žiju tady sám,“ řekl stroze – stejně stroze jako MacAndrew před několika měsíci. „Jsem starý mládenec.“

„To jsem nevěděl. O vás toho vůbec vím velmi málo, majore. Snad kromě toho, že jste studoval ve West Pointu zhruba ve stejné době jako

MacAndrew. A taky jste pod ním sloužil v severní Africe a později v Koreji.“

„Určitě jste si toho zjistil mnohem víc. A ani to byste se nedozvěděl, kdyby vám někdo neřekl další podrobnosti.“

„Například?“

Ramirez se posadil do křesla naproti Petrovi. „Že jsem věčně nespokojený. Notoricky známý rebel. Otravný potížista z Portorika, který má pocit, že ho při povyšování přeskakují kvůli jeho rase.“

„Slyšel jsem nechutný námořnický žert, který se mi vůbec nelíbil.“

„Ach, ten o večírku u velitele flotily? Že bych si musel obléct číšnický frak?“ Majorův obličej zvlnil mechanický úsměv a Chancellor přikývl. „Ten mi nepřipadá tak špatný. Sám jsem ho vymyslel.“

„Cože?“

„Pracuju ve velmi specializovaném a extrémně citlivém oddělení Pentagonu, které však nemá nic společného s utajovanými informacemi. Z nedostatku trefnějšího pojmenování mu říkáme *vztahy s menšinami*.“

„Co tím chcete naznačit, majore?“

„Nejsem major. Ve skutečnosti mám hodnost brigádního generála. V červnu bezpochyby dostanu druhou hvězdičku. Jistě chápete, že major – zejména v mém věku – může proniknout do jistých kruhů a navázat tam kontakty snadněji než plukovník nebo generál.“

„Až do takových extrémů musíte zacházet?“ podivil se Petr.

„Dnešní armáda čelí mimořádně vážnému problému. Nenajde se nikdo, kdo by ho chtěl vyjádřit slovy, ale nikdo jej také nedokáže zamést pod koberec, natož vyřešit. Armáda přijímá do svých řad nezaměstnatelné osoby, společenské vyděděnce. Umíte si představit, k čemu taková praxe může vést?“

„Jistě. Kvalita ozbrojených sil se sníží.“

„To je pouze první fáze. Máme své průšvihy jako ten v My Lai, máme vojáky, kteří obchodují s narkotiky stejně snadno jako s potravinovými příděly. Jenže potom následuje další krok a ten už se vynořuje za nejbližším rohem. Prostou obměnou kádrů a rostoucím početním stavem dochází k tomu, že z nekvalitních rekrutů vyrůstají nekvalitní velitelé, což je z dlouhodobé perspektivy tragický jev. Pomiňme Čingischána a historicky mladší kozáky; tehdy byly jiné podmínky. Nabídnu mnohem čerstvější příklad, kdy se velení německé armády zmocnili zločinci a výsledkem byl nacistický wehrmacht. Už vám to začíná docházet?“

Petr pomalu potřásl hlavou. Vojákovo hodnocení mu připadalo přehnané; ve hře je dostatek kontrolních mechanismů, které nedovolí, aby

situace zašla tak daleko. „Myslíte nějakou juntu černých teroristů? To neberu.“

„Snažíme se podobnému vývoji zabránit, avšak demografické statistiky potvrzují naše dlouhodobé obavy. Průměrný černoch odvedený do armády má vyšší a účinnější motivaci než jeho bělošský protějšek. A lidé bez motivace táhnou s nejdivočejší smečkou. Je to velmi demokratické síto – spodina přitahuje spodinu. Kromě toho jsou zde menšiny. Španělský Harlem, slovenské Chicago, mexikánské Los Angeles. Klíčová slova znějí *nezaměstnanost, chudoba* a *nedostatečné vzdělání*.“

„A vy jste řešení, s nímž přišla armáda?“

„Pouhý začátek. Snažíme se je vyhledávat, povyšovat, udělat je lepšími, než jsou. Vzdělávací programy, aktivity zaměřené na otupení pocitu ublíženosti a zvýšení sebevědomí. Postupy, které liberálové označují za nefunkční.“

Něco chybělo. Tohle nedávalo smysl. „Poskytl jste mi velmi poučné informace,“ prohlásil Petr, „ale co mají společného s generálem MacAndrewem? Vzhledem k tomu, co jsem viděl v Arlingtonu?“

„Z jakého důvodu se vracíte k Chasongu?“ kontroval brigádní generál. Petr odvrátil pohled k fotografiím a vyznamenáním, které tolik připomínaly MacAndrewovu pracovnu. „Nepovím vám jak, ale jméno Chasong se vynořilo po MacAndrewově odchodu. Domnívám se, že s jeho rezignací nějak souvisí.“

„Vysoce nepravděpodobné.“

„Potom jsem si v Arlingtonu všiml vás,“ pokračoval Chancellor; Ramirezovu poznámku ignoroval. „Pomyslel jsem si, že tady bych mohl to spojení hledat. Před několika minutami jste mi zavíral dveře před nosem. Sotva jsem zmínil Chasong, pozval jste mě dál.“

„Byl jsem zvědavý,“ odpověděl voják. „Ve své době to byla hodně horká záležitost.“

Petr znovu přerušení pominul. „Ale než jsme si o Chasongu stačili promluvit, dal jste si zatraceně záležet, abych se dozvěděl o tom velmi citlivém oddělení, v němž pracujete. Na něco mě připravujete. Co to je? Proč jste tolik nenáviděl MacAndrewa?“

„No dobře.“ Brigádní generál změnil v křesle polohu. Petr věděl, že natahuje čas, a dovolil si na okamžik zvažovat, kolik poznatků má zatajit. Dílem pravda, dílem lež. Metoda, kterou použil při vytváření mnoha svých postav. „Člověk pracuje nejlépe v oblasti, k níž jej váže silný citový vztah. Ačkoliv nejsem žádný rebel, jsem nespokojený. V podstatě celou svou kariéru. Patřil jsem mezi mladé rozhněvané muže a v mnoha směrech byl příčinou mého hněvu MacAndrew. Elitář, rasista, ale kupodivu vynikající

velitel. A víte proč? Protože upřímně věřil ve svou nadřazenost a všechny kolem sebe pokládal za neschopnou spodinu. Za všechny chyby středního článku velení podle něj mohla skutečnost, že podřadným lidem byla svěřena odpovědnost, která přesahovala jejich schopnosti. Studoval rozpisy služeb a podle jmen odhadoval etnickou příslušnost a tyto odhady až příliš často používal jako základ pro svá rozhodnutí.“

Ramirez se odmlčel. Petr rovněž neřekl ani slovo, byl příliš rozrušený, aby promluvil. Vojákovo vysvětlení znělo pravdivě a falešně zároveň. „Znal jste ho tedy velmi dobře,“ konstatoval nakonec.

„Dost dobře na to, abych pochopil jeho rafinovanou záludnost.“

„Znal jste jeho ženu?“

Už zase. Ta strnulost v Ramirezově držení těla. Zmizela stejně rychle, jako se objevila.

„Smutný případ. Nešťastná a nervově labilní. Bezduchá žena, která měla hromadu služebnictva, málo práce a moc pití. Nakonec se zbláznila.“

„Nevěděl jsem, že byla alkoholička.“

„Na pojmenování nezáleží.“

„Neutrpěla nějakou nehodu? Slyšel jsem, že se málem utopila.“

„Utrpěla mnoho ‚nehod‘. Pokud vím, některé byly dost nechutné. Ale jejím největším neštěstím byla podle mého názoru nečinnost. Opravdu o ní vím jen velmi málo.“

Petr v Ramirezových slovech opět vycítil lež. Tenhle brigádní generál vystupující jako major toho o Alisonině matce věděl spoustu, avšak rozhodl se nic neprozradit. Budiž, pomyslel si Chancellor. *On ne, ona. On byl jen vějička.* Varakova slova. „Není v tom něco víc?“ zeptal se.

„Ne. Ale pojďme dál. Já jsem k vám byl upřímný. Teď mi řekněte vy, co víte o Chasongu.“

„Že tam došlo ke zbytečnému masakru, který stál život stovky a tisíce mužů.“

„Chasong je pouze jedna z bitev, zapsaných do chorobopisu v nemocnicích pro veterány. Opakuju, ta událost byla pečlivě prošetřena.“

Chancellor poposedl. „No dobře, generále, taky k vám budu upřímný. Zdaleka si nemyslím, že byla prošetřena, rozhodně ne *pečlivě*. Nebo pokud ano, výsledky šetření byly zameteny pod koberec tak rychle, až vzduchem létala mračna prachu. Pořád toho spoustu nevím, ale celkový obraz už se mi rýsuje. Nenáviděl jste MacAndrewa a při vyslovení jména Chasong jste ztuhl. Udělal jste mi kázání, jaký jste bezva chlapík, a pak jste zase ztuhl, sotva jsem se zmínil o MacAndrewově manželce, ačkoliv jste tvrdil, že o ní nic nevíte. Jste lhář. Vaše odpovědi nejsou nic než lži a vytáčky. Povím vám, co si myslím. Myslím si, že události u Chasongu souvisejí

s MacAndrewem, s jeho rezignací, s jeho vraždou, s mezerou v jeho služebních záznamech, s chybějícími svazky, které se ztratily z Federálního úřadu pro vyšetřování. A někde mezi tím leží ta nejasná záležitost s MacAndrewovou manželkou. Netuším, kolik kostlivců ve skříni by se ještě dalo najít, ale radím vám, abyste mi o nich řekl. Protože já si to zjistím. Jde mi o ženu, která je do té věci zapletena a kterou miluji, a nikomu z vás nedovolím, abyste jí ublížili. Nechte konečně těch keců, Ramirezi, a řekněte mi pravdu."

Brigádní generál zareagoval jako voják, kterého nepřátelská střelba nečekaně přibila k zemi. Napjal tělo a promluvil přerývaným šepotem. „Jak jste se dozvěděl o mezeře v jeho služebních záznamech? Předtím jste o ní nemluvil. Nemáte žádné právo… Vy jste na mě ušil boudu!" Šepot přerostl v řev. „Na něco takového nemáte právo! Nedokážete to pochopit! My ano! Snažili jsme se!"

„Co se stalo u Chasongu?"

Ramirez zavřel oči. „Pouze to, co už víte. Zbytečný masakr. Chybná rozhodnutí velitelů… Proboha, stalo se to tak dávno. Nechte minulost spát!"

Chancellor vstal a podíval se na brigádního generála. „To neudělám. Protože už začínám rozumět. Domnívám se, že Chasong je ta největší vojenská kamufláž v dějinách této země. A někde, nějak, je to zaznamenáno v těch ztracených svazcích. Myslím, že MacAndrew s tím už po tolika letech nedokázal žít. Trvalo to dlouho, ale nakonec se rozhodl promluvit. No a tak jste se všichni spojili a šli mu po krku, protože vy byste zase nedokázali žít s pravdou."

Ramirez otevřel oči. „To je nesmysl. Proboha svatého, nechte to být!"

„Říkáte nesmysl?" zeptal se Petr tiše. „Nejsem si jistý, zdali vůbec dokážete rozlišit mezi lží a pravdou. Vědomí viny vás tíží tak, že běžíte na místě. Ta vaše počestnost je velmi podezřelá. V Arlingtonu jste se mi líbil víc; tehdy byla vaše zloba nefalšovaná. Něco skrýváte – možná sám před sebou, to nevím. Ale vím, že já zjistím pravdu o tom, co znamená Chasong."

„Pak nechť je bůh milostiv vaší duši," zašeptal brigádní generál Pablo Ramirez.

Chancellor spěchal nádražím Union k nástupišti, odkud odjíždějí soupravy Amtrak. Obrovská hala korunovaná majestátní kopulí zela po druhé hodině ráno téměř prázdnotou, jen na lavičkách se choulilo několik starých bezdomovců, kteří zde hledali teplý úkryt před chladem washingtonské noci. Petrovi se zdálo, že si ho jeden ze starců všiml, když

kolem něj běžel, a posadil se. Možná jsem mu přerušil krásný sen o nedosažitelném ráji, pomyslel si provinile.

Musel spěchat; další vlak do Quantika odjíždí až v šest. Chtěl se co nejrychleji dostat k Alison, promluvit s ní, přimět ji, aby pátrala v paměti. Kromě toho se potřeboval vyspat. Netušil, co jej v nejbližší době čeká, ale věděl, že bez odpočinku toho moc nezmůže. V mysli se mu rodil plán, počatý jistou Ramirezovou poznámkou: *Chasong je pouze jedna z bitev, zapsaných do chorobopisu v nemocnicích pro veterány.*

Nastoupil do prázdného vagonu, posadil se k oknu zhruba uprostřed vozu a zadíval se na svůj obraz na flekatém skle. Ačkoliv byl temný a zamlžený, zřetelně rozeznal ztrhaný a vyčerpaný výraz svého obličeje. Z nádražních reproduktorů se ozval mechanický hlas. Vlak se pohnul; Chancellor zavřel oči a unaveně se opřel. Kola nabírala otáčky a jejich klapot působil jako hypnotikum.

Z uličky za sebou zaslechl přes nárazy kovu o kov tlumené kroky. Předpokládal, že jde průvodčí, a nechal oči zavřené v očekávání, že bude v nejbližších vteřinách požádán o jízdenku.

Kroky se zastavily, ale na lístek se nikdo neptal. Petr zvedl víčka a otočil se na sedadle.

Seběhlo se to strašně rychle. Bledá, nemocná tvář šílence; tlumené štěknutí; párání látky těsně vedle Petrovy hlavy.

Opěradlo proděravěla kulka! Stařec, který stojí sotva metr od něj, se ho pokouší zabít! Chancellor se vymrštil ze sedadla, ve vzduchu se předklonil a jeho ruce sjely k bělavým kostnatým prstům svírajícím pažbu pistole. Stařec bojoval a snažil se zvednout hlaveň tak, aby mířila Petrovi na břicho. Chancellor udeřil tenkým zápěstím do kovové loketní opěrky a zbraň vypadla do chodbičky. Otočil se, skočil mezi sedadla, zalehl zbraň, nahmatal ji pod svým tělem a s pistolí v ruce mrštně vstal. Stařec se rozběhl ke dveřím na konci vagonu. Chancellor se vrhl za ním, popadl ho za rameno, donutil jej zastavit a přimáčkl ho boku sedadla.

„Bromley!“

„Vrahu dětí!“

„Jste zatracený blázen!“ V prázdném voze Petr neurvale strhl starce na sedadlo. Kde je průvodčí? Mohl by zastavit vlak a přivolat policii! Pak se Chancellor zarazil. Opravdu si přeje, aby přijela policie?

„Jak to mohl udělat?“ kvílel stařec. Slova přetékající hořkostí se mísila se slzami. „Jak je možné, že vám to řekl?“

„Co to tady plácáte?“

„Byl jediný, kdo o tom věděl. St. Claire… Munro St. Claire. Věřil jsem, že takový velikán musí být poctivý, čestný člověk.“ Bromley se zlomil a nekontrolovaně se rozplakal.

Petr ho pustil, neschopen ovládnout vlastní šok. *Munro St. Claire.* Jméno z minulosti, ovšem nedílná součást přítomnosti. Muž odpovědný za všechno, co se s Petrem dělo od chvíle, kdy mu Univerzita v Park Forestu zamítla dizertaci a on tápal, jak naložit se svým životem.

Za *všechno*?

Ach, bože můj…

Benátčana znáte… Brava také… Ale Bravo ne. Ten nikdy! Stefan Varak.

Věřil jsem, že takový velikán musí být poctivý, čestný člověk. Paul Bromley.

Pátý člen skupiny. Bravo.

Munro St. Claire.

Chancellorovou myslí vířily mraky, bolest ve spáncích se vrátila. Díval se, bezmocně, neschopen pohybu, neschopen ho zastavit, jak stařec běží ke dveřím na konci vagonu a roztahuje je. Pak bouchly další dveře a hučení větru přehlušilo kovové nárazy kol na spoje mezi kolejnicemi.

A do tohoto lomozu zazněl výkřik, výkřik jako vyjádření strachu – nebo možná odvahy –, ale každopádně smrtelný. Bromley se vrhl z vlaku do noci.

A Petr Chancellor věděl, že už nikdy nedojde klidu.

Munro St. Claire.

Bravo.

30

Quantický taxík sjel z pobřežní dálnice a projel kamennou bránou k motelu a restauraci Borovice. Podnik stál osamoceně nedaleko zálivu. Po obou stranách se táhly jen kamenné zdi, v blízkosti nestály žádné další domy a motel samotný jako by vyrůstal přímo z vody.

Petr vystoupil a zaplatil řidiči pod jasně nasvětleným vchodem. Záplava světla ostatně zalévala celou budovu. Taxi odjelo. Chancellor se otočil a zamířil k masivním dveřím v koloniálním stylu.

„Stát! Ani hnout! Držte ruce tak, ať na né vidím!“

Chancellor strnul. Štěkavě povely se ozvaly ze tmy mimo dosah reflektorů vlevo od vchodu.

„Co chcete?“

„Otočte se ke mně,“ rozkázal hlas ze stínů. „Pomalu! Opravdu jste to vy. Nebyl jsem si jistý.“

„Kdo jste?“

„Nepatřím mezi maniaky. Jděte dovnitř a ptejte se po panu Morganovi.“

„*Morganovi?*“

„Ano. Pan Anthony Morgan. Odvedou vás do pokoje.“

Zase šílenství. *Anthony Morgan!* Slepě poslechl nepochopitelný příkaz a vešel do haly. Přistoupil k recepci; za pultem se vysoký svalnatý muž postavil do přísného pozoru. Udivený Chancellor se zeptal na pana Anthonyho Morgana.

Recepční přikývl. Jeho jasné oči skrývaly víc než inteligenci; čišela z nich konspirace. Ťukl do zvonku na pultíku. O vteřinu později se objevil hotelový zřízenec v uniformě; i on byl vysoký a mohutný.

„Zaveďte prosím tohoto pána do pokoje číslo sedm.“

Petr následoval uniformovaného muže po dlouhé chodbě kryté kobercem. Okno na jejím konci nabízelo výhled na vody zálivu. Chancellorovi se zdálo, že za sklem spatřil mříže. Došli ke dveřím označeným sedmičkou. Zřízenec zlehka zaklepal.

„Ano?“ ozvalo se za dveřmi.

„Jehla jedna,“ ohlásil se svalnatý zřízenec tiše.

„Čtyři,“ odpověděl hlas za dveřmi.

„Jedenáct.“

„Třináct.“

„Deset.“

„Konec,“ řekl neviditelný hlas. Cvaknutí západky a dveře se otevřely. V tlumeném světle pohodlně zařízeného obývacího pokoje se rýsovala O’Brienova postava. Agent kývnutím poděkoval zřízenci a mávnutím ruky pozval Chancellora dál. Petrovi neuniklo, že zastrkuje zbraň do pouzdra.

„Kde je?“ vyhrkl Petr tázavě.

„Pst.“ Agent FBI zavřel dveře s ukazovákem přes rty. „Usnula sotva před dvaceti minutami. Nemohla spát, jak si dělala starosti, a bylo jí zle.“

„Kde je?“ zopakoval Chancellor otázku.

„V ložnici. Nebojte se. Okna vedou k moři a jsou elektronicky jištěna, opatřena mřížemi a neprůstřelným sklem. Nikdo se jí ani nedotkne. Nechte ji spát. Promluvíme si.“

„Chci ji vidět!“

O’Brien přikývl. „Jistě. Poslužte si. Ale tiše.“

Chancellor otevřel dveře na úzkou škvírku. V místnosti svítila lampa. Alison ležela přikrytá v posteli. Hlavu měla nakloněnou dozadu a světlo lampy dopadalo na její výraznou, pohlednou tvář. Zhluboka oddechovala. Spala dvacet minut. Nechá ji ještě odpočívat, ale jen chvíli. To, co se chystá udělat, vyžaduje, aby padala vyčerpáním. Zavřel dveře.

„Tamhle v přístěnku máte snídani,“ oznámil O’Brien.

Chancellor si uvědomil, že obývací pokoj je větší, než se mu zprvu zdálo. Za laťkovou příčkou na východní straně místnosti stál u okna s výhledem na vodu kulatý stůl. Tentokrát Petr zřetelně rozeznal ocelovou mříž. Přístěnek sloužil současně jako kuchyňka. Na plotně stála konvice s kávou. O’Brien sundal z police dva šálky a nalil.

Petr se posadil. „Tohle není jen tak obyčejný motel, že?“

O’Brien se usmál. „Ale mají tady vynikající restauraci. Místní obyvatelé si ji velmi oblíbili.“

„Státní majetek? CIA?“

„Ano na první otázku, ne na druhou. Patří námořní rozvědce.“

„Kdo jsou ti lidé venku, recepční a zřízenec?“

„Varak vám to snad řekl. Od nás tady není nikdo, ale tyhle lidi znám. Vzájemně si pomáháme.“ O’Brien se napil kávy. „Omlouvám se za ten trik s Morganem, ale měl jsem k němu dobrý důvod.“

„Jaký?“

„Ráno odsud vy a ta dívka odjedete, ale Morgan zde zůstane zapsaný. Kdyby někdo zachytil vaši stopu a ta ho dovedla až sem, jméno Morgan by jistě upoutalo pozornost. Šli by do pokoje číslo sedm a my bychom zjistili, co jsou zač.“

„Domníval jsem se, že víte, kdo ti maniaci jsou.“ Petr upil kávy a pozorně O’Briena sledoval.

„Známe jen některé,“ odvětil agent. „Jste připraven si promluvit?“

„Za chvíli.“ Bolest hlavy polevila, ale ještě zdaleka nezmizela. Potřeboval minutku či dvě, aby dokázal jasně uvažovat. „Díky, že jste se o ni postaral.“

„Není zač. Mám neteř zhruba jejího věku. Dcera mého bratra. Jsou si dost podobné. Povahově silné, pohledné. Žádná prázdná krása, jestli víte, jak to myslím.“

„Vím.“ Bolest téměř pominula. „Co znamenala ta výměna čísel u dveří?“

Agent FBI se zasmál. „Základní numerické heslo. Jako odpovídající řeknu číslo. Kontakt ví, že musí přičíst nebo odečíst jinou cifru. A výsledek musí říct zatraceně rychle.“

„Co by se stalo, kdyby odpověděl nesprávně?“

„Viděl jste, že jsem držel zbraň. Nikdy jsem ji za podobné situace nepoužil, ale nezaváhal bych a přes ty dveře ho zastřelil.“

Chancellor odložil šálek na stůl. „Tak teď si můžeme promluvit.“

„Výborně. Co se stalo?“

„Bromley mě sledoval až do vagonu. Pokusil se mě zabít. Přálo mi štěstí, jemu ne. Dal se na útěk a vyskočil z jedoucího vlaku.“

„Bromley? To není možné!“

Petr sáhl do kapsy a vylovil pistoli, kterou starci sebral. „Tohle prostřelilo opěradlo uprostřed třetího nebo čtvrtého vagonu vlaku, který vyjíždí z Washingtonu ve dvě v noci. Nebyl jsem to já, kdo stiskl spoušť.“

O’Brien vstal ze židle a zamířil k telefonu ve výklenku. „Muž, který Bromleyho hlídal, plnil oficiální úkol,“ řekl a začal vytáčet číslo. „Můžeme si to hned ověřit.“ Z agenta se stal vedoucí pracovník. „Bezpečnostní? Dejte mi sledovačku pro oblast Washingtonu. Tady pověřený zvláštní agent O’Brien… Ano, Chete, jsem to já. Díky. Přepoj mě prosím… Tady O’Brien. Sežeňte mi prosím agenta, který má na starosti subjekt jménem Bromley, hotel Olympic v centru. Okamžitě.“ O’Brien zakryl dlaní mikrofon a otočil se k Chancellorovi. „Vrátil jste se do hotelu? Řekl jste někomu – Ramirezovi, *komukoliv* – že pojedete vlakem?“

„Ne.“

„Taxikáři?“

„Od půl desáté jsem použil jediný taxík. Odvezl mě do Bethesdy a čekal na mě. Nemohl vědět, že půjdu na nádraží.“

„Panebože, to není… Ano, ano, co je? Nemůžete ho sehnat?“ Agent přivřel oči. „Vůbec se nehlásí? Ihned pošlete do Olympiku záložní jednotku. Vyžádejte si pomoc washingtonského policejního sboru. Ten

chlap může být v pořádném průšvihu. Ozvu se později.“ O’Brien položil sluchátko. Byl zmatený a dával to najevo.

„Co se podle vás stalo?“ zeptal se Petr.

„Netuším. Věděli o tom jen dva lidé. Vaše dívka a já.“ Agent upřeně hleděl na Chancellora.

„Tak moment! Jestli chcete naznačit…“

„Nechci nic naznačit,“ přerušil ho O’Brien. „Ta dívka se ode mě celou dobu na krok nehnula. A nikam netelefonovala, protože hovor by musel jít přes místní ústřednu.“

„Co ti chlapi v motelu? Ti, co vypadají na předávkování růstovými hormony.“

„V žádném případě. Čekal jsem až na příjezd posledního vlaku, než jsem jim oznámil, že se tady možná ukážete. A ani tehdy jsem se slovem nezmínil, jaký dopravní prostředek použijete. Nechápejte mě špatně, těm bych klidně svěřil do rukou naše životy. Bylo to tak snazší, odpovědnost se nedělila.“ Agent se pomalu vracel ke stolu a náhle se praštil dlaní do čela. „Svatá bohorodičko! Mohl jsem to být já! Když jsme před hotelem Hay-Adams nasedali do auta. Dělala si starosti a já jsem jí to řekl. Bromley na vás mohl čekat přikrčený ve stínu u zdi vedle příjezdové cesty.“

„O čem to mluvíte?“

O’Brien znechuceně klesl na židli. „Bromley věděl, kde bydlíte. Klidně na vás mohl čekat u hotelu v naději, že vás dostane na mušku. Jestli to udělal, mohl mě zaslechnout. Asi bych se vám měl omluvit, že jsem vás nepřímo málem zabil.“

„S takovou omluvou se mohu jen těžko smířit.“

„Ani se vám nedivím. Co ten Ramirez? Proč jste ho navštívil?“

Přechod od Bromleyho k Ramirezovi byl na Petra příliš náhlý. Trvalo mu několik vteřin, než v mysli smazal obraz starého nemocného muže. Ale už se rozhodl. Řekne agentovi FBI všechno. Sáhl do kapsy pro krvavý cár papíru se zapsanými jmény.

„Varak měl pravdu, když tvrdil, že klíčem je Chasong.“

„Tak tohle jste mi tajil, když jsme spolu mluvili po telefonu, že?“ zeptal se O’Brien. „Kvůli MacAndrewovi a jeho dceři. Ramirez taky bojoval u Chasongu?“

Chancellor přikývl. „Jsem si tím jistý. Všichni něco tají. Myslím, že se jedná o kolosální kamufláž. I po dvaadvaceti letech jsou všichni k smrti vyděšení. Ale to je pouhý začátek. Ať stojí za Chasongem kdokoliv, dovede nás k jednomu ze čtyř jmen na tomto seznamu.“ Chancellor podal papír O’Brienovi. „A ať je to, kdo chce, má ty pohřešované Hooverovy soukromé materiály.“

Agent si přečetl jména a z obličeje se mu ztratila veškerá krev. „Bože můj! Máte ponětí, kdo ti muži jsou?“

„Samozřejmě. Patří k nim ještě jeden. Jeho totožnost mi Varak neprozradil. Nesmírně si ho vážil a nechtěl, aby se mu něco stalo. Byl přesvědčený, že toho pátého někdo zneužil, že není do té záležitosti namočený.“

„Zajímalo by mě, kdo to je.“

„Já to vím.“

„Jste samé překvapení.“

„Zjistil jsem to prostřednictvím Bromleyho, který ovšem netušil, že mi řekl něco důležitého. Víte, já toho člověka znám. Seznámil jsem se s ním už před lety. Vyřešil mi osobní dilema a jsem mu dost zavázán. Trváte-li na tom, sdělím vám jeho jméno, ale raději bych si s ním napřed promluvil.“

O’Brien se zamyslel. „V pořádku. Nic nenamítám, ovšem za předpokladu, že mi poskytnete právo poradního hlasu.“

„Mluvte anglicky.“

„Napište jméno na lístek, který zalepíte do obálky, a tu uložíte u právníka s tím, že mi ji v rozumně krátké době předá.“

„Proč?“

„Pro případ, že vás ten pátý zabije.“

Chancellor se podíval agentovi do očí. O’Brien myslel svá slova přesně tak, jak je řekl. „Souhlasím.“

„Promluvme si o Ramirezovi. Povězte mi všechno, co vám řekl, popište každou reakci, na kterou si vzpomenete. Jaký byl jeho vztah k MacAndrewovi? K Chasongu? A především jak jste se o něm dozvěděl? Co vás k němu přivedlo?“

„Něco jsem viděl na vlastní oči na hřbitově v Arlingtonu, něco mi řekl Varak. Dal jsem si dvě a dvě dohromady. Nazvěte to kvalifikovaný odhad… Nebo to odpovídalo tomu, co bych mohl napsat v jedné ze svých knih. Prostě nevím. Ale nemyslel jsem si, že budu daleko od pravdy. Nemýlil jsem se.“

Chancellorovi netrvalo ani deset minut, než setkání s Ramirezem vylíčil. Během vyprávění viděl, jak si O’Brien zapisuje do paměti poznámky, stejně jako on sám předchozí nocí ve Washingtonu. „Zapomeňme teď na Ramireze a vraťme se k Varakovi. Postavil svou teorii o spojení Chasongu s jedním ze čtyř mužů ze seznamu na základě konkrétní informace, kterou nemohl získat od nikoho jiného než od jednoho z té čtveřice. Souhlasíte?“

„Ano. Pracoval pro ně. Sháněl jim informace.“

„A na faktu, že vrahové mluvili jazykem, který neznal.“

„Očividně ovládal hodně řečí.“

„Šest nebo sedm, pokud vím," potvrdil O'Brien.

„Vycházel z domněnky, že ti, kteří ho u domu na Pětatřicáté ulici zajali, museli vědět, že nebude rozumět tomu, co říkají. Museli ho *znát*. To opět ukazuje na jednoho z té čtveřice. Všichni ho znali, věděli, co je zač."

„Další článek spojovacího řetězu. Neidentifikoval aspoň kořeny toho jazyka? Třeba jestli byl orientální nebo středovýchodní?"

„To mi neřekl. Jenom to, že když vyslovili jméno Chasong, mluvili vzrušeně, fanaticky ho opakovali."

„Nemohl tím myslet, že se Chasong stal pro některé lidi něčím jako kultem?"

„Kultem?"

„Pojďme zpátky k Ramirezovi. Potvrdil masakr, přiznal chyby ve velení?"

„Ano."

„Ale současně vám řekl, že události u Chasongu vyšetřoval generální inspektor armády, že ztráty byly připsány nečekané nepřátelské početní převaze a větší palebné síle."

„Lhal."

„O vyšetřování generálního inspektorátu? Pochybuju." O'Brien vstal a dolil si kávu.

„Tak o jeho závěrech," trval na svém Petr.

„O tom bych rovněž pochyboval. Tuto informaci byste si mohl snadno ověřit."

„Kam míříte?"

„Na časovou posloupnost. Nezapomínejte, že jsem právník." Agent postavil konvici na plotnu a vrátil se ke stolu. „Ramirez vám bez váhání řekl o vyšetřování generálního inspektora. Předpokládal, že závěry budou sedět, i kdybyste si je náhodou ověřil. A za chvíli úplně obrátil. Najednou si nebyl jistý, jestli jeho tvrzení přijmete, a to ho znepokojilo. Doslova vás prosil, abyste nechal minulost na pokoji. Musel jste mu dát k té změně názoru nějaký důvod. Tím, co jste mu řekl."

„Obvinil jsem ho. Prohlásil jsem, že to byla obrovská kamufláž."

„Ale z *čeho* jste ho obvinil? Co kamuflovali? To jste neřekl, protože jste to nevěděl. K čertu, taková obvinění jsou zásadním důvodem, proč se do vyšetřování zapojuje generální inspektorát armády. Toho se Ramirez nebál. Bylo to něco jiného. Myslete!"

Chancellor se snažil. „Řekl jsem mu, že nenáviděl MacAndrewa, že ztuhl při vyslovení jména Chasong, že tehdejší události přímo souvisely s MacAndrewovou rezignací, s mezerou v jeho služebních záznamech, se

ztracenými svazky. Že je – tím myslím Ramirez – samá lež a vytáčka. Že se on a ostatní spojili, protože jsou k smrti vyděšení, že se bojí…“

„Chasongu,“ dokončil O’Brien. „A teď se vraťte nazpátek. Co jste o Chasongu řekl konkrétně?“

„Že souvisí s MacAndrewem! Chasong byl důvodem jeho rezignace. Generál chtěl odhalit pravdu. Řekl jsem, že informace o kamufláži se nacházejí v chybějících Hooverových svazcích. Proto ho zavraždili.“

„Je to všechno? *Všechno*, co jste Ramirezovi řekl?“

„Kristepane, já se *snažím!*“

„Klid, nerozčilujte se.“ Agent položil Petrovi ruku na paži. „Někdy nám ten nejpádnější důkaz leží přímo před očima a my ho nevidíme. Kopeme hluboko a namáhavě pátráme po maličkostech, a přitom nám uniká, co je zcela zřejmé.“

Co je zcela zřejmé. Slova… Vždycky jde o slova. Jak podivně dokážou evokovat myšlenky, vyvolávat představy, povzbudit paměť, vzpomínku na krátký záblesk poznání v očích vyděšeného brigádního generála. Nebo na prohlášení umírajícího: *On ne. Ona. On byl jen vějička.* Petr hleděl na křehké laťkové pažení, oddělující kuchyňku, pak stočil pohled na dveře ložnice, za nimiž spala Alison, a konečně na O’Briena.

„Panebože, to je ono,“ zašeptal.

„Co?“

„MacAndrewova žena.“

31

Pověřený zvláštní agent Carroll Quinlan O'Brien přistoupil na to, že je ponechá o samotě. Za dveřmi ložnice proběhne velmi osobní rozhovor.

Kromě toho měl práci. Musel zjistit podrobnosti o čtyřech vynikajících mužích a o pahorkatině v Koreji, která se před více než dvaceti lety stala svědkem masakru. Nejvyšší čas roztočit kola a začít shromažďovat informace.

Petr vešel do ložnice. Netušil, jak rozhovor zahájit, věděl však, že ho musí absolvovat. Při zavrzání pantů se Alison zavrtěla a pohnula hlavou ze strany na stranu. Pak vyděšeně otevřela oči a několik vteřin zírala na strop.

„Ahoj," pozdravil Chancellor něžně.

Alison zalapala po dechu a prudce se posadila. „Petře! Tys přijel!"

Rychle přistoupil k lůžku, posadil se na okraj a objal ji. „Všechno je v pořádku," řekl jí a pak pomyslel na její rodiče. Kolikrát dívčin otec mluvil o své manželce a její matce jako o „bláznivé ženské"?

„Polekal jsi mě." Alison uchopila jeho tváře do dlaní a její široké hnědé oči pátraly v jeho pohledu po stopách bolesti. Obličej jí ožil a nabyl starostlivého výrazu. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy poznal, a většina té intenzivní krásy vycházela z jejího nitra.

„Nemáš se čeho bát," uklidňoval ji s vědomím, jak flagrantní lež právě vypustil z úst. Vycítil, že i ona si je toho vědoma. „Už je skoro po všem. Jenom ti ještě musím položit pár otázek."

„Jaké otázky?" Pomalu spustila ruce z jeho obličeje.

„O tvé matce."

Alison zamrkala a Petr na okamžik pocítil, jak se podvědomě staví na odpor – jako při každé zmínce o své matce.

„Už jsem ti řekla vše, co jsem mohla. Onemocněla, když jsem byla malá."

„Přesto s tebou pořád žila pod jednou střechou. Muselas ji poznat i jako nemocnou."

Alison se opřela o pelest. Neodpočívala však, byla znepokojená, očividně se nadcházejícího rozhovoru bála. „To není tak docela přesné. Vždycky tam byl někdo, kdo se o ni staral, a já jsem se naučila držet se stranou. A od deseti let jsem chodila do internátní školy. Kdykoliv otce přeložili, ze všeho nejdříve mi našel novou školu. Ty dva roky, co sloužil v Německu, jsem navštěvovala lyceum ve Švýcarsku. Když působil

v Londýně, ocitla jsem se Gatesheadské dívčí akademii na severu Anglie nedaleko skotských hranic. Takže snad chápeš, že tak doslova jsem s ní pod jednou střechou nežila.“

„Pověz mi o své matce. Ne o tom, jaká byla, když onemocněla, ale předtím.“

„Co ti mám povídat? Byla jsem ještě děcko.“

„Co o ní víš. O svých prarodičích. O jejím domově, kde bydlela. Jak se seznámila s tvým otcem.“

„Je to nutné?“ Natáhla se pro balíček cigaret na nočním stolku.

Chancellor se na ni naléhavě zahleděl. „Včera večer jsem přistoupil na tvou podmínku. Slíbila jsi, že přijmeš moji. Už jsi zapomněla?“ Vzal jí z ruky krabičku sirek a připálil jí. Chvíli se na sebe dívali přes plamen.

Oplatila mu upřený pohled a přikývla. „Nezapomněla. No dobře, moje matka, jaká byla předtím, než jsem ji poznala. Narodila se v Tulse v Oklahomě. Její otec byl biskupem církve Ježíše Krista na nebesích. To je odnož baptistické církve, velmi přísná, velmi bohatá. Oba její rodiče byli vlastně misionáři. V mládí cestovala skoro stejně jako já. Vzdálená místa. Indie, Barma, Cejlon, Pochajský záliv.“

„Kde získala vzdělání?“

„Především v misijních školách. Jako součást výchovy. V Kristových očích si jsou všechna dítka rovna. Falešné pozlátko. Chodíš do školy s domorodými dětmi, nejspíš proto, abys pomohl učiteli, ale běda, kdyby sis s nimi chtěl hrát nebo nedej bože jíst.“

„Něčemu nerozumím.“ Petr se položil bokem přes její přikryté nohy, zabořil loket do matrace a opřel si hlavu o dlaň.

„Čemu?“

„Ta kuchyň v Rockville. Dekor i zařízení z třicátých let. Dokonce i ta zatracená kávová konvice. Otec ji tak podle tebe zařídil proto, aby jí připomínala dětství.“

„Řekla jsem šťastnější chvíle. A jestli ne, měla jsem. Jako dítě byla matka nejšťastnější, když se vrátila do Tulsy. Když se rodiče přijeli duchovně zotavit. Moc často se to nestávalo. Matka nenáviděla Dálný východ, nesnášela cestování.“

„Je s podivem, že se nakonec provdala za armádního důstojníka.“

„Spíš ukázka ironie života. Její otec byl biskupem, její manžel to dotáhl na generála. Byli to silní, rozhodní muži. A velmi přesvědčiví.“ Alison uhnula očima a Petr se nesnažil její pohled znovu upoutat.

„Kdy se seznámila s tvým otcem?“

Alison zatáhla z cigarety. „Moment, nech mě přemýšlet. Bůh je mi svědkem, že mi o tom často vyprávěl, ale pokaždé s drobnými obměnami. Jako kdyby se soustavně a záměrně snažil přehánět, přikrašlovat.“

„Nebo něco zamlčovat?“

Upírala zrak na protější stěnu a teď na něj zaraženě pohlédla. „Ano, to taky. No nic, seznámili se za druhé světové války přímo tady, ve Washingtonu. Otce převeleli po ukončení operací v severní Africe do Pacifiku, což znamenalo podat hlášení generálnímu štábu a absolvovat doplňovací výcvik ve Fort Benningu. Potkal ji na jednom z večírků pro vysoké důstojníky.“

„Co dělala dcera biskupa na armádní recepci ve Washingtonu, navíc v době války?“

„Pracovala pro armádu jako překladatelka. Nic dramatického, letáky, příručky. *Jsem americký pilot, který seskočil padákem na území vaší krásné země, jsem váš přítel a spojenec*. A podobně. Ovládala slovem i písmem několik dálněvýchodních jazyků, mimo jiné i základy mandarínské čínštiny.“

Chancellor se posadil. „Uměla čínsky?“

„Ano.“

„Byla někdy v Číně?“

„Mluvila jsem přece o Pochajském zálivu. V provinciích kolem něho prožila myslím čtyři roky. Její otec operoval, lze-li to tak říct, mezi Tien-cinem a Cing-tao.“

Petr odvrátil pohled, aby ukryl zlou předtuchu, která se ho náhle zmocnila. Někde v dálce se rozezněla struna a její drsný tón zněl znepokojivě. Nechal ticho co nejrychleji pominout a otočil se zpátky k Alison. „Poznala jsi své prarodiče?“

„Ne. Matně si vzpomínám na tátovu matku, ale jeho otec…“

„A rodiče tvé matky?“

„Vůbec ne.“ Natáhla se a zamáčkla cigaretu v popelníku. „Zemřeli při šíření víry.“

„Kde?“

Dívka držela oharek přitisknutý ke sklu a odpověděla tiše, aniž na Petra pohlédla. „V Číně.“

Několik okamžiků mlčeli. Alison se opřela o čelní pelest, Chancellor na ni bez hnutí hleděl. „Myslím, že oba víme, k čemu jsme se přiblížili. Chceš o tom mluvit?“

„O čem?“

„O Tokiu. O nehodě tvé matky před dvaadvaceti lety.“

„Na nic si nepamatuju.“

„Já myslím, že pamatuješ.“

„Byla jsem moc malá.“

„Tak malá zase ne. Tvrdila jsi, že ti bylo pět nebo šest, ale špatně sis to spočítala. Bylo ti devět. Novináři si většinou dávají pozor, aby uvedli věk přesně, protože takový údaj lze snadno ověřit. Článek o tvém otci uvedl tvoje stáří správně…“

„*Prosím tě…*“

„Alison, miluju tě. Chci ti pomoct, nám oběma. Předtím jim stačilo zastavit pouze mě. Teď jsi v tom se mnou, protože jsi součástí pravdy. Stejně jako Chasong.“

„O jaké pravdě mluvíš?“

„Hooverovy svazky. Někdo se jich zmocnil.“

„Ne! Píšeš o tom ve své knize, ale to je jenom fikce!“

„Od samého počátku to není fikce, nýbrž skutečnost. Těsně před Hooverovou smrtí někdo vykradl jeho soukromý archiv a teď získané informace zneužívá. A majitelé dědictví po řediteli FBI jsou nějak spojení s Chasongem. Víc nevíme. Tvoje matka byla do těch událostí zatažena a tvůj otec tuto skutečnost do konce jejího života tajil a střežil. Naším úkolem je zjistit, jaká souvislost to byla. Jedině tak se dostaneme k muži, který má Hooverovy svazky. A my ho musíme najít.“

„Ale to nedává žádný smysl! Byla to nemocná žena, jejíž stav se neustále zhoršoval. Bezvýznamný, ničím důležitý blázen.“

„Pro někoho důležitá byla. Pořád je. Proboha svatého, přestaň utíkat před realitou! Nechtěla jsi mi lhát, a tak jsi něco vynechala, pak jsi kolem toho kroužila a nakonec jsi to vyslovila: *Čína*. Pochajské provincie leží *v Číně*. Rodiče tvé matky zemřeli *v Číně*. U Chasongu jsme bojovali proti *Číně*!“

„Co to znamená?“

„Já nevím! Možná se hluboce mýlím, ale nemůžu se ubránit jedné myšlence. Rok *devatenáct set padesát…* Tokio. Korea. Nacionalisté v čele s Čankajškem vyhnáni z pevninské Číny na Tchaj-wan. Pohybovali se po celé jihovýchodní Asii a jejich řady mohli komunisté snadno infiltrovat. Orientálci se navzájem rozeznají, ale v očích bělocha vypadají všichni stejně. Nemohl tvou matku někdo záměrně vyhledat? Nemohl někdo zkompromitovat manželku jednoho z nejvyšších velitelů v Koreji? Vždyť její rodiče žili v Číně. A potom něco prasklo. Co se před těmi dvaadvaceti lety stalo?“

Alison s bolestí v hlase vysvětlovala: „Myslím, že to začalo o několik měsíců dříve. Když jsme poprvé přijeli do Tokia, začala se nám postupně ztrácet.“

„Jak to myslíš, ztrácet?“

„Něco jsem jí řekla, ale ona na mě jenom tupě zírala, jako kdyby mě neslyšela. Potom beze slova odešla z místnosti a pobrukovala si útržky nějakých melodií.“

„Jednou jsem ji slyšel ve vašem domě v Rockville. Zpívala starou písničku. *Padá sníh.*“

„To přišlo až později. Upnula se na nějakou skladbu a mnoho měsíců se jí držela. Zpívala ji pořád dokola, znovu a znovu.“

„Byla tvoje matka alkoholička?“

„Pila, ale alkoholička? Neřekla bych. Alespoň tehdy ne.“

„Pamatuješ si na ni docela dobře,“ konstatoval Petr tiše.

Alison se na něj podívala. „Lépe, než si myslel otec, ovšem zdaleka ne tolik, jak si myslíš ty.“

Přijal výtku bez komentáře. „Pokračuj,“ vyzval ji něžně. „Začala se ztrácet. Věděl o tom někdo? Stalo se jí něco?“

Alison nervózně sáhla pro další cigaretu. „Stalo. A obávám se, že to nějak souviselo se mnou. Víš, v podstatě tam nebylo s kým si promluvit. Všichni sluhové byli Japonci. Těch pár návštěv, co jsme měli, tvořily vesměs manželky vojáků. A s těmi se člověk o své matce nebaví.“

„Takže jsi vyrůstala jako osamělé dítě.“

„Byla jsem sama. Nevěděla jsem, jak se s tím vyrovnat. Pak začaly noční telefonáty. Ona se vždycky oblékla a odešla, někdy s tím svým skelným pohledem v očích, a já netušila, jestli se vůbec vrátí. Jednou večer telefonoval otec z Koreje. Pokaždé byla doma, když měl volat, předem jí písemně sdělil den a hodinu. Ten večer však byla pryč, a tak jsem mu všechno řekla. Myslím, že právě tím jsem to odstartovala. O pár dní později přiletěl do Tokia.“

„Jak zareagoval?“

„Už si nevzpomínám. Byla jsem hrozně šťastná, že ho vidím! Věřila jsem, že všechno bude v pořádku.“

„A bylo?“

„Situace se na chvíli… dnes bych řekla stabilizovala. Začal ji navštěvovat armádní lékař. Potom si přizval pár kolegů na konzultaci a ti ji pak pravidelně odváželi z domu, vždycky na několik hodin. Telefonáty přestaly a ona už v noci nikam nechodila.“

„Proč jsi řekla, že se situace stabilizovala pouze *na chvíli*? Později se zase zhoršila?“

Dívce vyhrkly do očí slzy. „Stalo se to bez nejmenšího varování. Jednoho dne se prostě zhroutila. Bylo krásné jasné odpoledne; zrovna jsem se vrátila ze školy. Ječela jako šílená. Vyhnala služebnictvo z domu.

Nepříčetně řádila, rozbíjela sklo. Pak se zahleděla na mě. V životě jsem takový pohled neviděla. Jako kdyby mě jednu chvíli milovala, hned nato nenáviděla a v příští vteřině se mě bála.“ Alison přiložila ruku k ústům; třásla se jí. Vyděšenýma očima zírala na přikrývku. Zbytek dopověděla šeptem. „Potom ke mně přistoupila. Bylo to strašné. V ruce držela kuchyňský nůž. Popadla mě za krk a pokusila se vrazit mi nůž do břicha. Pořád se s ním po mně oháněla. Chytil jsem ji za zápěstí a ječela jsem a ječela. Chtěla mě zabít! Panebože! Vlastní matka mě chtěla *zabít*!“

Alison se zhroutila na bok, tělo zkroucené v křeči, obličej jako křída. Petr ji objal a tiše se s ní kolébal.

Teď nemohl připustit, aby přestala. „Prosím tě, snaž si vzpomenout. Říkáš, že když ses vrátila domů, když jsi ji spatřila, něco křičela. Co? Co křičela?“

Dívka se od něj odtáhla a znovu se opřela o pelest, víčka pevně sevřená, tvář zmáčenou slzami, ale už neplakala. „Já nevím.“

„*Vzpomeň si!*“

„*Nemůžu! Nerozuměla* jsem jí!“ Otevřela oči a podívala se na něj. Oba pochopili.

„Protože mluvila cizím jazykem.“ Vyslovil tu domněnku pevným hlasem, jako konstatování. „Ječela čínsky. Tvá matka, která strávila čtyři roky v provinciích u Pochajského zálivu a znala mandarínštinu, na tebe křičela čínsky.“

„Ano,“ přitakala Alison.

Chancellor však věděl, že kardinální otázka zodpovězena nebyla. Proč matka zaútočila na vlastní dceru? Na několik vteřin nechal své myšlenky volně toulat. Vzpomínal na stovky stránek svých knih, v nichž vykreslil iracionální konflikty, které vedly k hrozným aktům násilí. Nebyl žádný psycholog, potřeboval uvažovat v jednodušších termínech. Schizofrenická matka zabije novorozeně, Médein komplex – v těchto oblastech pátrat nemohl, ani kdyby mu nechybělo potřebné vzdělaní. Odpověď leží někde jinde, lze ji popsat srozumitelněji… Popsat? Vzteklá duševně nemocná žena, krajně rozrušená, ke všemu slepá. *Slepá.* Pozdní odpoledne. Slunce jasně svítí. Japonci většinou staví lehké, vzdušné domky. Sluneční paprsky volně proudí mnoha okny do interiéru. Dveřmi vejde dítě. Petr vzal to dítě za ruku.

„Pokus si vzpomenout, co jsi tehdy měla na sobě. Snaž se.“

„Nemusím se snažit. Pořád jsme nosily stejný oděv. Šaty byly u dívek pokládány za nemravné. Oblékaly jsme si volné kalhoty a kabátek. Byla to naše školní uniforma.“

Petr se odvrátil. *Uniforma.* Podíval se na ni.

„Měla jsi dlouhé vlasy, nebo krátké?“

„Myslíš tehdy?“

„Ano, v ten den, v to odpoledne, kdy tě matka viděla vcházet do dveří.“

„Měla jsem na hlavě čapku. Všechny jsme nosily čapku a většinou krátký účes.“

To je ono! pomyslel si Petr. Nevyrovnaná žena v záchvatu vzteku, okny proudí sluneční paprsky, možná i dveřmi, do nichž náhle vchází postava *v uniformě.*

Vzal Alison za druhou ruku. „Neviděla tě.“

„Cože?“

„Tvoje matka tě neviděla. V tom se skrývá význam Chasongu. Vysvětluje to rozbité sklo, ten starý župan pod nápisem na stěně pracovny tvého otce, pohled v Ramirezových očích, když padla zmínka o tvé matce.“

„Jak to myslíš, že mě matka neviděla? Byla jsem tam!“

„Jenže ona neviděla *tebe*. Viděla uniformu. Nic jiného!“

Alison si přitiskla dlaň na ústa, v obličeji směsici zvědavosti a hrůzy. „Uniforma? Ramirez? Tys mluvil s Ramirezem?“

„Je toho spousta, co ti nemohu říct, protože to sám nevím, ale pomalu se blížíme k cíli. Důstojníci neustále rotovali mezi bojištěm v Koreji a velitelstvím v Tokiu. To je obecně známý fakt. Říkala jsi, že tvoje matka často v noci odcházela. Vidím v tom jisté schéma, Alison.“

„Tvrdíš, že byla kurva! Že spala s cizími chlapy, aby získala informace!“

„Tvrdím, že mohla být donucena k činům, které ji přiváděly k šílenství. Manžel a otec. Na jedné straně její manžel, vynikající a uznávaný frontový velitel, na druhé její milovaný otec zajatý v Číně. Co mohla dělat?“

Alison obrátila oči ke stropu. I nyní pochopila; s tímto konfliktem se dokázala ztotožnit. „Já už nechci pokračovat. Už nechci nic dalšího vědět.“

„*Musíme* pokračovat! Co se stalo poté, co tě napadla?“

„Vyběhla jsem z domu. Venku stál jeden z našich sloužících. Přivolal policii. Od sousedů. Odvedl mě k nim a já jsem čekala… Čekala jsem, zatímco ta japonská rodina na mě zírala, jako kdybych byla nakažená leprou. Pak přijela vojenská policie a odvezla mě na základnu. Několik dní jsem bydlela u ženy jednoho plukovníka, než se vrátil otec.“

„A potom? Viděla jsi ještě svou matku?“

„Asi o týden později. Nedokážu si přesně vzpomenout. Když přišla domů, doprovázela ji zdravotní sestra. Od té doby měla pořád vedle sebe ošetřovatelku nebo jinou společnici.“

„Jaká byla?“

„Uzavřená. Stáhla se do sebe.“

„Trvale narušená?“

„Těžko říct. Dnes chápu, že nešlo o obyčejné psychické zhroucení. Ale tehdy se mohla natolik zotavit, že by dokázala normálně žít.“

„Kdy tehdy?“

„Když se poprvé vrátila domů z nemocnice. S ošetřovatelkou. Po druhém návratu už ne.“

„Pověz mi o tom druhém návratu.“

Alison zamrkala. Ta vzpomínka pro ni byla zjevně stejně smutná jako představa matky, vrhající se na ni s nožem. „Táta naplánoval můj odjezd do Států. Měla jsem žít u jeho rodičů. Jak říkám, matka byla klidná, stáhla se do sebe. Střídaly se u ní tři ošetřovatelky po osmi hodinách, nezůstávala ani na vteřinu sama. Otec se musel vrátit do Koreje. Věřil, že je o všechno postaráno. Ženy jeho kolegů důstojníků budou chodit matku navštěvovat, brát nás dvě na pikniky, chodit s ní odpoledne na nákupy a podobně. Všichni byli velmi laskaví. Ve skutečnosti až příliš. Však to znáš. Duševně nemocní lidé jsou jako alkoholici. Jestli podlehnou své posedlosti a pak se jí chtějí zbavit, předstírají, že jsou normální. Smějí se, žertují, přesvědčivě lžou. A potom ve chvíli, kdy bys to nejméně očekával, se zase zlomí. Právě to se podle mě stalo.“

„Myslíš si to, nebo to víš určitě?“

„Nevím. Řekli mi, že ji vylovili z příboje, že byla dlouho pod vodou a mysleli si, že je mrtvá. Byla jsem dítě a prostě jsem to vysvětlení přijala. Dávalo smysl. Matku ten den vzali na pláž Funabaši. Byla neděle, ale já jsem byla nachlazená, a tak jsem zůstala doma. A potom odpoledne začal vyzvánět telefon. Lidé se ptali, jestli je matka doma, jestli se už vrátila. Zpočátku volaly ženy, které ji odvedly na Funabaši, ale nechtěly, abych to věděla. Vydávaly se za někoho jiného, nejspíš aby mě nevylekaly. Potom přijeli dva armádní důstojníci. Byli nervózní, vyplašení, ale ani oni mi nic neřekli. Odešla jsem do svého pokoje. Tušila jsem, že se přihodilo něco zlého, a nechtěla jsem nic jiného, než aby se mnou byl táta.“

Znovu jí vytryskly slzy. Petr ji držel za obě ruce a tiše ji vyzval: „Pokračuj.“

„Bylo to strašné. V noci, dost pozdě, jsem zaslechla zaječení a pak výkřiky. Sousedé vybíhali z domů. Potom se ozvaly motory automobilů, sirény, kvílení pneumatik v ulicích kolem našeho domu. Vylezla jsem z postele, zašla ke dveřím a otevřela je. Můj pokoj se nacházel v patře přímo nad halou. Zdálo se mi, že je náš dům plný Američanů – většinou vojáci, ale byli mezi nimi i civilisté. Pravděpodobně jich nebylo víc než deset, ale mluvili jeden přes druhého, pořád někam telefonovali nebo volali vysílačkou. Pak se otevřely vchodové dveře a dva muži vnesli dovnitř

matku. Ležela na nosítkách přikrytá dekou. Látka byla na několika místech nasáklá krví. A její obličej… byl úplně bílý. Vytřeštěné oči hleděly slepě vzhůru, jako kdyby byla mrtvá. V koutcích úst jí zasychala krev, která jí stékala přes bradu na krk. Když muži s nosítky procházeli pod lustrem, najednou zaječela a začala sebou divoce házet a kroutit hlavou, ale byla připoutaná popruhy, které ji udržely. Vykřikla jsem a rozběhla se ze schodů, ale jakýsi major – hezký urostlý černoch, na kterého nikdy nezapomenu – mě zastavil, vzal mě do náruče a držel mě a uklidňoval, že všechno bude v pořádku. Nechtěl, abych šla dolů. Měl pravdu. Matka dostala hysterický záchvat, stejně by mě nepoznala. Položili nosítka na zem, rozepnuli popruhy a přidržovali ji. Vojenský doktor jí roztrhl rukáv a píchl jí injekci. Matka se po chvíli utišila. Plakala jsem. Pokoušela jsem se klást otázky, ale nikdo mě neposlouchal. Černý major mě zanesl do mého pokoje a uložil mě do postele. Dlouho seděl vedle mého lůžka a utěšoval mě. Říkal mi, že matka měla nehodu, ale že se uzdraví. Jenže já jsem věděla, že se neuzdraví, už nikdy. Druhý den mě odvezli na základnu, kde jsem zůstala až do otcova příjezdu. Byl to jeho předposlední návrat do Japonska před naším definitivním odletem do Ameriky – o několik měsíců později ho přeložili.“

Chancellor ji přitáhl k sobě. „Jasná je jediná věc. Ta nehoda neproběhla tak, že ji spodní proud stáhl pod hladinu a odnesl na moře. Především proto, že ji nepřevezli do nemocnice, ale domů. Šlo o pečlivě připravený podvod, kterému jsi od počátku nevěřila – jako tomu nevěříš dnes –, ale předstírala jsi opak. Proč?“

„Domnívám se, že tak to bylo pro mě snazší,“ zašeptala Alison.

„Protože ses domnívala, že tě chtěla zabít? Protože na tebe ječela čínsky a tys na to nechtěla myslet? A ty jsi podvědomě odmítala jiné možnosti.“

Alison se třásly rty. „Ano.“

„Teď se tomu ovšem musíš postavit tváří v tvář. To zajisté chápeš, viď? Už nesmíš dál utíkat před pravdou. Je totiž zaznamenána v Hooverových svazcích. Tvá matka pracovala pro Číňany a nese vinu za masakr u Chasongu.“

„Ach, bože můj…“

„Neudělala to *dobrovolně*, dokonce možná ani vědomě. Když jsem před několika měsíci navštívil tvého otce a tvoje matka sešla ze schodů, uviděla mě a začala křičet. Vycouval jsem zpátky do jeho pracovny, ale on na mě zařval, abych si stoupl pod světlo. Chtěl, aby viděla můj obličej, moje rysy. Chvíli na mě zírala, pak se uklidnila a jenom plakala. Myslím, že tvůj otec chtěl, aby si uvědomila, že nejsem Asiat. Domnívám se, že ta nedělní nehoda nebyla žádná nehoda. Věřím, že ji zajali a mučili lidé, kteří ji

donutili, aby pro ně pracovala. Je docela dobře možné, že tvá matka byla mnohem odvážnější, než jí ti lidé byli ochotni přiznat. Možná se jim nakonec postavila na odpor a nesla důsledky. To není vrozené šílenství, Alison. To je člověk, kterého o rozum připravil nepřítel."

Zdržel se u ní téměř hodinu, dokud ji vyčerpání konečně nepřinutilo zavřít oči. Minula pátá, nebe za oknem se projasňovalo. Brzy vyjde slunce. Za několik hodin je Quinn O'Brien přesune na jiné bezpečné místo. Petr věděl, že i on se musí vyspat.

Ale než si mohl dovolit spánek, potřeboval zjistit, zda je jeho domněnka pravdivá. Musel si svou teorii ověřit, a jediný, kdo mu v tom mohl pomoci, byl Ramirez.

Vyšel z ložnice a přistoupil k telefonu. Hrabal se v kapsách, až našel kus papíru, kam si zapsal jeho číslo. O'Brienův muž bude bezpochyby hovor odposlouchávat, ale to mu bylo jedno. Nyní už záleželo pouze na pravdě.

Vytočil číslo; na druhém konci linky někdo téměř okamžitě zvedl sluchátko.

„Ano, co je?" Nesrozumitelný hlas zkreslený spánkem. Nebo alkoholem?

„Ramirez?"

„Kdo je tam?"

„Chancellor. Teď už známe odpověď a vy mi ji potvrdíte. Jestli zaváháte, jestli mi budete zase lhát, jdu rovnou za svým nakladatelem. Ten už bude vědět, co dál."

„Řekl jsem vám, abyste nechal tu záležitost na pokoji!" Slova navzájem splývala. Voják byl opilý.

„MacAndrewova žena pracovala pro Číňany, že? Před dvaadvaceti lety jim předávala informace. Nese odpovědnost za masakr u Chasongu!"

„Ne! Ano. Vy nic nechápete. Nechte to být!"

„Chci slyšet pravdu!"

Brigádní generál chvíli mlčel. „Oba jsou mrtví."

„Ramirezi!"

„Navykli ji na drogy. Stala se na nich totálně závislá. Nepřežila dva dny, aby si nepíchla. Zjistili jsme to. Pomáhali jsme jí. Dělali jsme pro ni, co bylo v našich silách. Situace se zhoršovala. Museli jsme to udělat, protože to… dávalo smysl. Na tom jsme se všichni shodli."

Petr přimhouřil oči. Znovu zaslechl ten disharmonický tón, hlasitější a dráždivější než dříve. „Pomáhali jste jí, protože to dávalo smysl? Situace se zhoršovala, takže to dávalo nějaký zatracený *smysl*?"

„Všichni jsme se na tom shodli.“ Chancellor vojákova slova skoro neslyšel.

„Bože na nebesích! Vy jste jí nepomáhali, vy jste ji *udržovali nadopovanou*! Dodávali jste jí drogy, abyste jejím prostřednictvím mohli nepříteli podstrkovat informace, které jste potřebovali!“

„Situace se prudce zhoršila. Na řece Jalu…“

„Moment! Chcete říct, že MacAndrew o tom věděl? Že připustil, aby byla jeho manželka tak brutálně zneužita?“

„MacAndrew nic nevěděl.“

Chancellorovi se zvedl žaludek. „Ale přes všechno, co jste jí udělali, nakonec došlo k masakru u Chasongu!“ vyštěkl. „A MacAndrew si celé ty roky myslel, že za to může jeho žena. Nadrogovaná, zmučená, málem umlácená k smrti, donucená k zradě nepřítelem, který držel v zajetí její rodiče. Vy svině!“

„On byl taky parchant!“ zařval Ramirez do telefonu. „Na to nezapomínejte! Byl to *zabiják*!“

32

On byl taky parchant! Na to nezapomínejte! Byl to zabiják! On byl taky parchant… zabiják! Opilá slova Chancellorovi stále zněla v uších. Pozoroval venkovskou krajinu, která rychle ubíhala za okny, občas se ohlédl k Alison, jež seděla na zadním sedadle vedle něho, a snažil se pochopit.

On byl taky parchant! Co je to za nesmysl? MacAndrew a jeho manželka byli přece oběti. Zmanipulovaly je *obě* strany korejského konfliktu – ženu zničili a generál žil do konce svých dnů ve strachu z odhalení.

On byl taky parchant… zabiják! Jestli tím Ramirez chtěl říct, že generál přestal racionálně myslet, že se z něj stal velitel, který bez ohledu na ztráty žene své muže do boje, aby rozdrtil nepřítele, jenž mu zničil manželku, potom termín *parchant* moc neseděl. Mackie Messer hnal stovky, možná tisíce mužů na smrt v marné snaze o pomstu. Ztratil rozum a žil pouze pro pomstu.

Pokud Ramirez pokládal označení *parchant* pro takového člověka za dostatečné, budiž. Jenže Petra znepokojoval, hluboce ho znepokojoval, nejasný obraz tohoto nového MacAndrewa, tohoto parchanta, tohoto zabijáka. Protiřečil totiž tomu, jak toho muže poznal – voják, který nenávidí válku, protože ji tak dobře zná. Nebo snad Alisonin otec upadl do vlastního chvilkového – pár měsíců lidského života – šílenství?

Tajemství Chasongu je tedy odhaleno. Ale kam je dovede? Jak je MacAndrewova zrazená, zmanipulovaná žena přivede k jednomu ze čtyř mužů na Varakově seznamu? Varak byl přesvědčen, že pozadí Chasongu ukáže přímo na toho, kdo se zmocnil Hooverových svazků. Jenže jak?

Třeba se Varak mýlil. Tajemství je známo – a nikam nevede.

Služební automobil dojel ke křižovatce. Vpravo stála osamělá čerpací stanice, před níž parkoval jediný vůz. Řidič zatočil volantem a dojel k pumpě. Pokynul O'Brienovi, který seděl vedle něj, a vystoupil z auta. Agent FBI se vsoukal na jeho místo. Řidič zamířil k zaparkovanému automobilu. Pozdravil muže uvnitř a sedl si dopředu.

„Pojedou s námi až do Saint Michael's," oznámil Quinn od volantu.

Za chvíli už zase ujížděli po silnici a druhý vůz je z diskrétní vzdálenosti sledoval.

„Kde je Saint Michael's?" zajímala se Alison.

„Jižně od Annapolisu u zálivu Chesapeake. Máme tam sterilní dům. Můžeme ho použít. Nechcete si promluvit? Rádio je vypnuté, magnetofon u sebe nemám a jsme sami.“

Petr věděl, jak to Quinn myslí. „Nahrávali jste ten telefonický rozhovor mezi mnou a Ramirezem?“

„Ne, pouze těsnopisný záznam. Jediné vyhotovení. Mám ho v kapse.“

„Neměl jsem čas všechno Alison vysvětlit, ale velkou část zná.“ Otočil se k ní. „Tvá matka byla silně závislá na drogách, s největší pravděpodobností na heroinu. Narkomanku z ní udělali Číňané. To je to *ztrácení*, které jsi popisovala. Využili ji ke sbírání střípků informací. Pohyby jednotek, bojová síla, zásobovací trasy, stovky věcí, které mohla vyslechnout od důstojníků, s nimiž se po nocích scházela. Kromě toho drželi Číňané v zajetí její rodiče. Takové kombinaci nemohla odolat.“

„To je strašné…“ Alison se dívala z okna.

„V nejmenším nepochybuju, že takových nešťastnic jako ona bylo víc,“ řekl Petr. „Určitě nebyla sama.“

„Já vím zatraceně dobře, že jich bylo víc,“ dodal O’Brien.

„Obávám se, že mi to moc nepomůže,“ vydechla Alison. „Věděl o tom můj otec? Jestli ano, musel neskutečně trpět…“

„Tvůj otec věděl jen to, co mu armáda dovolila zjistit nebo co mu prozradila. Záležitost s Číňany představovala pouze část pravdy. Zbytek se nikdy nedozvěděl.“

Alison se odvrátila od okna. „Jaký zbytek?“

Petr ji vzal za ruku. „Existovalo ještě jiné spojení. Armádní. Naši důstojníci využívali tvou matku k předávání vybraných falešných informací Číňanům.“

Alison strnula a zabodla se do něj pohledem. „Jak?“

„Lze to provádět různými způsoby. Držet ji nadrogovanou nebo jí píchat léky, které umocní abstinenční příznaky. Podle mě platí to druhé – nesnesitelná bolest ji nahnala přímo do náruče původních dodavatelů. S informacemi, které armáda potřebovala podstrčit nepříteli.“

Alison zlostně vytrhla svou ruku z Petrovy. Zavřela oči a zhluboka dýchala; prožívala osobní peklo. Chancellor se jí ani nedotkl, tento okamžik patřil pouze jí.

Otočila se k němu zády. „Donuť je, at za to zaplatí.“

„Dnes už víme, co stálo v pozadí masakru u Chasongu,“ ozval se Quinn O’Brien z předního sedadla. „Ale kam nás tato informace dovede?“

„Podle Varakova přesvědčení k jednomu ze čtyř mužů.“ Chancellorovi neuniklo, jak O’Brien trhl hlavou a podíval se na něho do zpětného zrcátka. „O té čtveřici jsem jí řekl,“ vysvětlil. „Jména jsem vynechal.“

„Proč?“ zajímalo Alison.

„Pro vaši ochranu, slečno MacAndrewová,“ odpověděl místo Petra agent FBI. „Já na těch lidech pracuju, nevím však, po čem se mám dívat.“

„Náš člověk bude mít něco společného s Čínou,“ řekl Petr. „Dívejte se po čemkoliv, co souvisí s Čínou.“

„Zmínil jste se, že si chcete promluvit s pátým mužem. Kdy?“

„Ještě dnes.“

Quinn za volantem chvíli mlčel. „Slíbil jste, že uložíte jeho jméno u právníka.“

„Nepotřebuju právníka. Nechám ho u Morgana v New Yorku. Zastavte mi, až uvidíte nějakou telefonní budku.

O’Brien se nespokojeně zamračil. „S tímto druhem kontaktů nemáte žádné zkušenosti. Nechci, abyste zbytečně riskoval. Nevíte, jak se to dělá.“

„Divil byste se, kdybyste zjistil, kolik způsobů navázání utajených spojení jsem vymyslel. Sežeňte mi nějaké nenápadné auto a dejte mi pár hodin. A doufám, že dodržíte slovo. Mohu vás ujistit, že poznám, jestli mě někdo sleduje. Věřte mi.“

„Budu muset. Svatá bohorodičko! *Spisovatel.*“

• • •

„Zatraceně, kde zas trčíš?“ Tony tu otázku zařval a jeho další slova zněla skoro stejně silně. „V hotelu tvrdí, že ses odhlásil, a noční recepční se mě snažil přesvědčit, že jsi odjel do údolí Shenandoah! A potom mi volá tvůj doktor a ptá se, jestli tě čekám v New Yorku. Mohl bys mi laskavě vysvětlit…“

„Na to není čas. Řeknu jen tolik, že ten noční recepční byl ve skutečnosti agent FBI. A pochybuju, že ten volající byl můj doktor. Byl to někdo, kdo mě usilovně hledá.“

„Co zas sakra provádíš?“

„Snažím se zjistit, kdo se zmocnil Hooverových svazků.“

„Nech toho! Tímhle jsme si prošli už před několika měsíci. Znovu překračuješ hranici. Nejsi postava jednoho z těch svých zatracených románů!“

„Jenže ty svazky se opravdu pohřešují. Pohřešují se od samého počátku; v tom to všechno je. Přijedu do New Yorku, to ti slibuju, ale nejdřív chci, abys mým jménem někomu zavolal. Řekni mu, že se má se mnou sejít v automobilu zaparkovaném v přesně určeném čase na místě, které ti popíšu. Žije ve Washingtonu a pravděpodobně bude hodně těžké se k němu

propracovat. Ale ty to dokážeš, pokud se představíš jako Varak. Stefan Varak. Zapiš si to, své vlastní jméno použít nesmíš.“

„A předpokládám,“ dodal Morgan sarkasticky, „že bych měl telefonovat z automatu.“

„Přesně tak. Z pouličního, ne z budovy.“

„Ale no tak. Tohle je…“

„Muž, kterému budeš volat, je Munro St. Claire.“

Jméno zapůsobilo; Morgan na okamžik ohromeně zmlkl. „Neděláš si srandu, že ne.“ Nebyla to otázka.

„Nedělám. Až dostaneš St. Claira na linku, pověz mu, že působíš jako moje spojka. Řekni mu, že Varak je mrtvý. Touhle dobou už to možná ví, ale třeba ne. Máš tužku?“

„Jistě.“

„Tak si piš. St. Claire používá pseudonym Bravo…“

• • •

Petr čekal v nenápadném autě na vedlejší cestě, která vedla po bažinatém pobřeží zálivu Chesapeake; byla to slepá silnice, která končila ve vodě. Silný prosincový vítr ohýbal rákosové stvoly vyrůstající z močálu. Bylo krátce po druhé odpoledne, obloha zatažená, vzduch studený, vlhkost pronikala úplně všude.

Alison s O’Brienem zůstali ve sterilním domě v Saint Michael’s několik kilometrů na sever. Agent FBI přistoupil na tříhodinovou lhůtu – přesně do pěti –, než zavolá Morganovi a zeptá se ho na Bravovu totožnost. Prohlásil zcela jednoznačně, že pokud se Chancellor do té doby nevrátí, bude jej považovat za mrtvého a podnikne příslušná opatření.

Petr si vzpomněl na Varakova slova. Mluvil o senátorovi, o muži, který se nebojí a jako na jednoho z mála ve Washingtonu se na něj lze spolehnout, že pomůže. Pro Chancellora to byla jen další součást všeobecného šílenství. Senátora si vymyslel pro své Jádro. Opět přespříliš blízká paralela; fiktivní postava založená na žijící osobě.

Pro případ, že se nevrátí, sdělil senátorovo jméno Quinnovi.

V dálce se ze zatáčky vynořila černá limuzína a pomalu se přibližovala. Chancellor otevřel dveře a vystoupil. Limuzína zastavila pět metrů od něj. Šofér spustil okénko.

„Pan Petr Chancellor?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Petr a jeho poplašné zvonky se hlasitě rozklinkaly. Na zadním sedadle totiž nikdo neseděl. „Kde je velvyslanec St. Claire?“

„Nastupte si prosím, pane. Odvezu vás k němu.“

„Tohle nebylo součástí mých instrukcí!“

„Musí to tak být.“

„To teda ne!“

„Velvyslanec mě požádal, abych vám vyřídil, že je to pro vaši ochranu. Mám vám připomenout váš rozhovor s ním, který se odehrál před čtyřmi a půl lety. Tehdy vás také neoklamal.“

Petr přestal chvíli dýchat. Tehdy ho Munro St. Claire skutečně neoklamal. Dal mu jeho život. Přikývl a nastoupil do limuzíny.

Obrovský viktoriánský dům stál těsně u vody. Uprostřed rozlehlého trávníku vybíhalo z pobřeží dlouhé molo. Samotný dům byl čtyři podlaží vysoký. V přízemí se nacházela široká prosklená veranda, která se táhla po celé délce průčelí přivráceného k zálivu Chesapeake.

Šofér vyšel před Chancellorem po schodech ke vchodu. Odemkl dveře a gestem pozval Petra dál.

„Dejte se chodbou vpravo. Pan velvyslanec na vás čeká v salonu.“

Chancellor vstoupil do prázdné haly, zabočil do chodby, zastavil se v místnosti s vysokým stropem a počkal, až se oči přizpůsobí osvětlení. Na vzdálené protější straně stála u dvoukřídlých prosklených dveří s výhledem na trávník a vody Chesapeake osamělá postava. Muž byl otočený k Chancellorovi zády a díval se na zvlněnou hladinu zálivu.

„Buďte vítán,“ pozdravil Munro St. Claire a obrátil se k Petrovi. „Tento dům patřil kdysi muži, který byl znám jako Stvořitel. Byl to Bravův přítel.“

„Slyšel jsem také o Praporovi a Paridovi, o Benátčanovi a Christopherovi. A samozřejmě o Bravovi. O Stvořiteli ovšem ne.“

St. Claire ho očividně zkoušel. Potlačil svůj úžas, ale nedokázal poručit očím. „Nedivím se, že jste o něm neslyšel. Je mrtvý. Pořád nemůžu uvěřit, že vám Varak prozradil mé jméno.“

„Neprozradil. Právě naopak. Tu informaci jsem získal od muže jménem Bromley, který netušil, že mi ji dává. V FBI ho vedli pod kódovým označením Zmije. Z *B* se tak stalo *Z* a jeho spis je tedy součástí pohřešovaných Hooverových svazků. Dílem pravda, dílem lež. Tak jste mě naprogramovali.“

St. Claire přimhouřil oči a zamířil od prosklených dveří k Chancellorovi. „Dílem pravda, dílem lež; to vám řekl Varak?“

„Ano. Zemřel mi před očima. Ale ještě předtím mi všechno řekl.“

„Všechno?“

„Od začátku. Od Malibu po Washington. Jak me vyprovokoval, abych se do té záležitosti zapojil a stal se návnadou, která vyprovokuje jiné, aby

se ukázali. Neřekl to takhle přímo, avšak ve skutečnosti vůbec nezáleželo na tom, jestli přežiju nebo ne, nemám pravdu? Jak jste to mohl udělat?“

„Posaďte se.“

„Raději bych zůstal stát.“

„Jak chcete. Jsme dva gladiátoři, kteří krouží kolem sebe a čekají na příležitost?“

„Možná.“

„Je-li tomu tak, potom jste svůj boj předem prohrál. Můj šofér nás sleduje z terasy.“

Chancellor se otočil k oknům. Diplomatův řidič věrně střežil svého pána s pistolí v ruce. „Myslíte si, že jsem vás přišel zabít?“ zeptal se.

„Netuším, co si mám myslet. Vím jen to, že se nic nesmí postavit snaze o získání těch svazků. Dobrovolně bych *obětoval* svůj život, pokud bych tím zajistil splnění tohoto úkolu.“

„Písmena od *M* po *Z*. Ten, kdo je má, šeptá do telefonu a vyhrožuje svým obětem. A je to jeden ze čtveřice Prapor, Paris, Benátčan a Christopher. Nebo Bravo, i to je myslím možné. Volal Phyllis Maxwellové, Paulu Bromleymu a generálporučíkovi MacAndrewovi. Generál se chystal odhalit dvaadvacet let starou kamufláž, což by tato země nejspíš neustála, ale pak od svého záměru z donucení upustil. Kolik dalších osob bylo takto kontaktováno, nikdo neví. Ale jestli toho člověka nevypátráme, jestli nenajdeme – a nezničíme – ty svazky, ponecháme mu možnost ovládat neuralgické body vlády této země.“

Petr pronesl své tvrzení nevzrušeným tónem, ale dosáhl zamýšleného účinku. „Znáte věci, které by vás mohly stát život,“ upozornil ho St. Claire.

„To mě nepřekvapuje, protože jsem ho vaší vinou už několikrát ztratil. Pouze mě to děsí. Chci, aby to přestalo.“

„Moc bych si přál to zastavit. Modlím se k Bohu, aby už bylo po všem a ty svazky navráceny. Přeji si z celého srdce, aby to skončilo právě takto.“

„Existuje způsob, jak toho dosáhnout. Dokonce zajistit, že to tak skončí.“

„Jak?“

„Zveřejnit jména členů vaší skupiny. Přiznat, že Hooverovy svazky zmizely. *Vynutit* si ten konec.“

„Vy jste se zbláznil.“

„Proč?“

„Ta záležitost je mnohem komplikovanější, než si uvědomujete.“ Munro St. Claire přistoupil ke křeslu a položil ruce na horní okraj opěradla; jeho dlouhé prsty se delikátně natáhly přes látku čalounění. Ty ruce se třásly. „Říkáte, že jste se mé jméno dozvěděl od Bromleyho. Jak?“

„Sledoval mě do vlaku a pokusil se mě zabít. Obelhali jej v tom smyslu, že jsem dokončil rukopis, který obsahuje informace o jeho rodině. Domnívám se, že ta lež mohla vzejít pouze od vás. Vyslovil vaše jméno – a najednou mi bylo všechno jasné. Od začátku, od samého počátku. Až od Park Forrestu. Něco jsem vám dlužil a vy jste si vybral splátku. Dluh je smazán."

St. Claire zvedl zrak. „Vy že jste mi něco dlužil? V žádném případě. Ale řekl bych, že něco dlužíte své vlasti."

„To uznávám. Jenom bych chtěl vědět, jak ten dluh splácím." Petr zvýšil hlas. „Zveřejněte jména členů vaší skupiny! Oznamte celé zemi – protože i vy jí něco dlužíte –, že Hooverovy soukromé materiály jsou pohřešovány."

„*Prosím!*" St. Claire zvedl ruku. „Snažte se pochopit. Sešli jsme se za mimořádných okolností…"

„Abyste zastavili maniaka," skočil mu do řeči Chancellor.

Bravo přikývl. „*Pokusili se* zastavit maniaka. Při plnění tohoto úkolu jsme rozšířili hranice vlivu do dalších oblastí. Pokřivili jsme mechanismus vládnutí, protože jsme to pokládali za oprávněné a ospravedlnitelné. Mohlo nás to zničit, mohlo to zničit všechno, za čím jsme stáli. Byli jsme si toho vědomi. Naším jediným motivem byla touha po spravedlnosti, naší jedinou ochranou anonymita."

„Změňte pravidla! Jeden z vás to již udělal!"

„V tom případě musí být odhalen. Ale ostatní nesmí platit za jeho chybu!"

„Já se nepohybuji na stejné úrovni jako vy. Dluh je smazán, pane St. Claire. *Zneužili* jste mě. Dělali jste si se mnou, co jste chtěli, málem jste mě přivedli do blázince, několikrát jsem jen o vlásek unikl smrti. A kvůli čemu? Abyste *vy*, Pentagon, Federální úřad pro vyšetřování – a podle mě i Bílý dům, ministerstvo spravedlnosti, Kongres, zatraceně, dobrá polovina vládních struktur – mohli dál klidně lhát? Tvrdit lidem, že Hooverovy svazky byly zničeny, když ve skutečnosti nebyly? Já vás o to neprosím, já to tvrdě požaduji. Buď s tím vyjdete na veřejnost, nebo to udělám já!"

Munro St. Claire nedokázal sice potlačit třas rukou, uměl ho však zamaskovat. Zabořil dlouhé tenké prsty do čalounění křesla. „Povězte mi o Varakovi," požádal tiše. „Mám na to právo, byl můj přítel."

Chancellor poslechl a vynechal pouze Varakovo přesvědčení, že klíčem je Chasong. Alison s tím klíčem velmi úzce souvisela a St. Clairovi rozhodně nevěřil natolik, aby mu prozradil její totožnost.

„Zemřel přesvědčen," řekl Petr závěrem, „že vy to nejste, že viníkem je jeden ze zbylé čtveřice. *Nikdy Bravo*, opakoval pořád dokola."

„A co vy? Věříte mi?"

„Zatím ne. Ale můžete mě přesvědčit. Zveřejněte jména členů.“

„Chápu.“ St. Claire se odpoutal od křesla a zadíval se na záliv Chesapeake. „Varak vám řekl, že jste byl zmanipulován dílem pravdou a dílem lží. Vysvětlil vám to?“

„Samozřejmě. Pravdou byly pohřešované svazky, lží Hooverova vražda. Té konspirační teorii jsem stejně nikdy nevěřil. Byl to jen nápad pro knihu… Ale už spolu mluvíme dost dlouho. Chci znát vaši odpověď. Zveřejníte fakta, nebo je budete dál utajovat?“

Munro St. Claire se pomalu otočil. Strach, který na něm bylo vidět před několika vteřinami, zmizel. Nahradil ho pohled tak ledový, že Petra vyděsil. „Nevyhrožujte mi. Nejste v takovém postavení, abyste si to mohl dovolit.“

„Myslíte? Nemůžete vědět, jaká preventivní opatření jsem učinil.“

„Myslíte si, že jste postava z jednoho z vašich románů? Nebuďte bláhový.“ Bravo se krátce ohlédl k oknu. Tělesný strážce je pozorně sledoval, pistoli připravenou k palbě. „Na vás vůbec nezáleží. Na mně ostatně také ne.“

Chancellor cítil, jak se ho zmocňuje panika. „Jeden člověk v New Yorku ví, že jsem vás jel navštívit. Kdyby se mi cokoliv stalo, odhalí vás. Po pravdě řečeno jste mluvil právě s ním, když jste domlouval tuhle schůzku.“

„Poslouchal jsem ho, ale na nic jsem nepřistoupil. Vy jste zajel s autem na konec slepé odbočky u zálivu Chesapeake. Já se podle záznamů ministerstva zahraničí v této chvíli účastním porady u náměstka ministra, který odpřisáhne, že jsem tam byl. Ale to alibi je zbytečné. Mohli bychom vás zabít kdykoliv. Dnes večer, zítra, příští týden, příští měsíc. Vaši smrt si však nikdo nepřeje. Nikdy nebyla součástí plánu… Před čtyřmi a půl lety jsem vás vyslal do světa fikce. Vraťte se do toho světa a ten reálný ponechte jiným.“

Petr byl otřesený. Jejich role se vyměnily. Diplomatův strach se vypařil, jako kdyby sdělení, které mu předložil mladý rozhněvaný muž, nebylo ani trochu důležité. To nedávalo smysl. Co tu změnu způsobilo? Zabloudil očima k oknu. Šofér jako by vycítil napětí uvnitř; přiblížil se ke sklu. St. Claire si všiml Petrova znepokojení a usmál se.

„Řekl jsem vám, že se můžete vrátit do světa fikce. Ten muž tam stojí jen kvůli mé ochraně. Nemohl jsem vědět, v jakém duševním stavu přijdete.“

„Pořád to nevíte. Jak si můžete být jistý, že tu záležitost nevykřičím do toho vašeho reálného světa, sotva odsud odejdu?“

„Protože oba víme, že by to nebylo správné. Příliš mnoho nevinných by mohlo ztratit život a to žádný z nás nechce.“

„Měl bych vám říct, že vím, kdo ve skutečnosti jsou Prapor, Paris, Benátčan a Christopher! Varak pro mě napsal jejich pravá jména!“

„Předpokládal jsem, že to udělal. A vy uděláte, co musíte.“

„Zatraceně! Já to všechno zveřejním! To zabíjení musí přestat! *Lhaní* musí přestat!“

„Pokud to uděláte,“ řekl Munro St. Claire ledově, „podle mého odhadu se Alison MacAndrewová nedožije zítřejšího dne.“

Petr ztuhl a pak vykročil k Bravovi.

Zařinčelo sklo. Jedna okenní tabule se rozbila a mezerou mířila do salonu šoférova pistole.

„Jděte domů, pane Chancellore. Udělejte, co musíte.“

Petr se otočil a vyběhl z místnosti.

• • •

Munro St. Claire otevřel prosklené dveře a vyšel na verandu. Sílící vítr přinášel od zálivu studený vzduch. Obloha potemněla, brzy se spustí déšť.

Pozoruhodné, pomyslel si St. Claire. I v okamžiku své smrti dokázal Varak pokračovat v uskutečňování připraveného plánu. Uvědomil si, že zbývá jediná možnost – Petr Chancellor musí zaujmout Varakovo místo. Spisovatel se teď stane provokatérem. Nemá na vybranou, musí jít po Praporovi, Paridovi, Benátčanovi a Christopherovi.

Chancellor řekl, že byl zmanipulován. Netušil ovšem, že manipulace ještě neskončila. Jenom je třeba romanopisce pozorně sledovat, zaznamenávat každý jeho pohyb, až je dovede k muži, který disponuje svazky.

Pak dojde k závěrečné tragédii, jíž se nelze – stejně jako vraždě Johna Edgara Hoovera – vyhnout. Zemřou dva muži. Zrádce Inver Brassu a bezpodmínečně i Petr Chancellor.

Stefan Varak zůstal až do konce profesionálem. S Chancellorovou smrtí se všechny kanály uzavřou. A Inver Brass bude rozpuštěn a zůstane navěky tajemstvím.

33

„Pořád mi nechcete říct, kdo to je?“ zeptal se O’Brien, který seděl naproti Petrovi za kuchyňským stolem. Před oběma muži stála rozpitá sklenka whisky.

„Ne. Varak nelhal. Ten ty svazky nemá.“

„Jak si tím můžete být jistý?“

„Protože v tom případě bych neopustil jeho dům živý.“

„No dobře, nebudu naléhat. Myslím si, že jste blázen, ale tlačit na vás nebudu.“

Chancellor se usmál. „Stejně by vám to nepomohlo. Co jste zjistil o našich kandidátech? Existuje nějaké čínské spojení? Alespoň vzdálená možnost?“

„Ano. Dokonce dvě. Zbylí dva jsou vesměs negativní. Jeden z dvojice podezřelých vypadá velmi nadějně. Vsadil bych si na něj.“

„Kdo je to?“

„Jacob Dreyfus. Christopher.“

„Důvod?“

„Peníze. Poskytl masivní finanční krytí několika mnohonárodním operacím organizovaným na Tchajwanu.“

„Otevřeně?“

„Ano. Pro veřejnost hlásal, že pomáhá vybudovat konkurenceschopnou ekonomiku odtržené provincie. Narazil na silný odpor, většina bank se obávala, že se Tchajwan neudrží. Zřejmě získal Eisenhowerovu a Kennedyho podporu. Vzal útokem nejrůznější instituce a v podstatě jeho zásluhou vyrostl na ostrově nový průmysl.“

Petr se neubránil pochybnostem. Tohle byl až příliš otevřený postup. Muž jako Dreyfus by se takto nevystavoval. „Žádná tajemství? Žádné postranní dohody?“

„Nic jsme nevyšťárali. Proč by měly být důležité? Peníze znamenají zapojení. A po něm pátráme.“

„Pokud jsou rozhodujícím faktorem peníze, pak zajisté ano. Já o tom však nejsem přesvědčen. Kdo je ten druhý potenciální kandidát?“

„Frederick Wells, Prapor.“

„Jaký je jeho vztah k nacionalistům?“

„K Číně, což nemusí nutně zahrnovat čínskou vládu. Je sinofil. Jeho koníčkem jsou dějiny raného Orientu. Vlastní jednu z nejrozsáhlejších

sbírek čínského umění na světě, jejíž exponáty pravidelně zapůjčuje nejrůznějším muzeím a galeriím.“

„Co má umělecká sbírka společného s naší věcí?“

„To nevím. Hledali jsme spojení s Čínou a tohle *je* spojení.“

Chancellor nakrčil čelo. Ve skutečnosti může být Wells pravděpodobnějším uchazečem než Dreyfus, uvažoval. Člověk nasáklý kulturou nějakého národa podlehne mystice této kultury snadněji než ten, kdo jedná pouze prostřednictvím peněz. Nebylo by možné, že se pod pragmatismem Fredericka Wellse skrývá orientální mystik, prožívající duševní konflikt se svým západním prostředím? Nebo je snad tato představa absurdní?

Možné je všechno. Nic nelze přehlížet či předem zavrhovat.

„Uvedl jste, že zbylí dva jsou vesměs negativní. Jak jste to myslel?“

„Nenarazili jsme u nich na nic, co by se dalo chápat jako zřejmé sympatie k Číně. Jedině snad, že Sutherland – Benátčan – vynesl rozsudek proti vládě, když ji tři žurnalisté zažalovali za to, že jim ministerstvo zahraničí odmítlo vydat povolení k návštěvě komunistické Číny. V odůvodnění rozsudku prohlásil, že pokud je Peking ochoten ty tři novináře na své území vpustit, ministerstvo svým zákazem porušilo První dodatek Ústavy Spojených států.“

„To zní logicky.“

„Nejen zní. Ministerstvo zahraničí se neodvolalo.“

„A co Montelán?“

„Paris patří už dlouhou dobu mezi aktivní antinacionalisty. Před několika lety označil Čankajška za zkorumpovaného válečného štváče. Otevřeně podporoval vstup rudé Číny do OSN.“

„Stejně jako spousta dalších.“

„No tak tohle jsem myslel termínem vesměs negativní. Benátčan i Paris vyjadřují názory, které nemusí být populární, ale v ničem nevybočují z normálu.“

„Pokud k tomu nemají nějaký skrytý důvod.“

„Žádné pokud. V dané chvíli se musím omezit na pravděpodobné možnosti. Myslím, že bychom se měli soustředit na Wellse a Dreyfuse.“

„Přijdou na řadu jako první, ale já se postupně spojím se všemi čtyřmi a budu je konfrontovat.“ Petr dopil whisky.

O’Brien se pohodlně opřel. „Mohl byste to zopakovat?“

Petr vstal ze židle a odešel se sklenkou k pultu, na němž stála láhev skotské. Chvíli váhal – jeden drink už měl –, ale pak se rozhodl pro druhý. „Na kolik lidí se můžete spolehnout se stejnou důvěrou jako na své přátele v tom motelu v Quantiku nebo na muže, kteří nás sem sledovali?“

„Žádal jsem vás, abyste zopakoval, co jste právě řekl.“

„Nehádejte se se mnou,“ zabručel Petr. „Pomozte mi, ale nevyvolávejte spory. Já jsem spojovací článek mezi těmi čtyřmi. Všichni vědí, jak jsem byl zmanipulován. A jeden z nich ví, že jsem se zaměřil právě na něho, nebo si to aspoň *myslí*.“

„A dál?“

Chancellor si nalil sklenku. „Pokusí se mě zabít.“

„Taky mě to napadlo,“ opáčil O’Brien. „A vy si myslíte, že si vezmu vaši smrt na svědomí? Na to zapomeňte.“

„Nemůžete mi v tom zabránit. Můžete mi jenom pomoct.“

„Tak houby, že vám v tom nemůžu zabránit! Klidně proti vám předložím deset obvinění a strčím vás do vazby!“

„A co potom? *Vy* je konfrontovat nemůžete.“

„Proč ne?“

Chancellor se vrátil ke stolu a posadil se. „Protože jste poznamenaný. Chan Čou, pamatujete?“

O’Brien bez pohnutí oplatil Petrovi upřený pohled. „Co víte o Chan Čou?“

„Vůbec nic. A ani nechci nic vědět. Ale můžu se domýšlet. Když jsme spolu tehdy v noci mluvili poprvé, když jsem se zmínil o Longworthovi, když jsem vám řekl, co se stalo Phyllis Maxwellové… Když jsem vyřkl jméno Chasong. Prozradil vás výraz v obličeji, v očích. Bál jste se. Název *Chan Čou* jste vyslovil tónem, jako kdyby vám někdo rval srdce z těla. A díval jste se na mě stejně jako teď a začal jste mě obviňovat. Tehdy jsem nechápal. Asi tomu nebudete věřit, ale já jsem si vás vymyslel, dříve než jsem se s vámi setkal.“

„Co je to za kecy?“ zeptal se O’Brien podrážděně.

Petr se v rozpacích napil. Odvrátil pohled od Quinna a zadíval se na sklenku. „Byl jste moje kladná postava, můj vykonavatel spravedlnosti a očisty, muž, který musel čelit své zranitelnosti a překonat ji.“

„Nerozumím vám.“

„Každý příběh o korupci potřebuje… Nazvěme to protějšek, doplněk. Postavu, která má nakonec pravdu. Domnívám se, že hlavní rozdíl mezi slušným románem a brakem spočívá v tom, že v románu nikdo nezačíná jako kladný hrdina. A pokud se jím stane, pak jen proto, že dokáže překonat svůj strach. Nejsem natolik dobrý, abych napsal tragédii, takže nemůžete ten strach označit za osudovou charakterovou vadu. Můžete ho však označit za slabost. Chan Čou je vaše slabina, že? Vaše složka je mezi pohřešovanými svazky.“

Quinn mimoděk polkl, oči stále upřené na Chancellora. „Chcete si ten příběh poslechnout?“

„Ne. Opravdu ne. Ale chci vědět, proč vás ten Vyděrač kontaktoval. Muselo se to stát ještě před mou návštěvou u vás.“

O’Brienova slova zněla přerývaně, jako by se jich bál. „V noci před Hooverovou smrtí byla do bezpečnostních záznamů na ústředí Federálního úřadu pro vyšetřování zanesena tři jména. Longworth, Krepps a Salter.“

„Longworth byl *Varak*!“ přerušil ho Petr ostře.

„Víte to jistě?“ opáčil O’Brien. „*Vy sám* jste mi řekl, že Varak zemřel, když se snažil dostat Hooverovy svazky. Člověk se nenechá zabít při snaze získat něco, co už má. Byl to někdo jiný.“

„Pokračujte.“

„Neexistuje možnost, že by Longworth byl oné osudové noci v ústředí FBI. Krepps a Salter byla dvě nepřidělená krytí. Nedokázal jsem k nim přiřadit žádnou konkrétní osobu. Jinými slovy, tři zcela neznámí muži získali té noci přístup do Hooverovy pracovny. Začal jsem klást otázky. A potom mi někdo telefonoval a řekl mi…“

„Pronikavým šepotem?“ zeptal se Petr.

„Šeptavý hlas. Velmi zdvořilý, velmi precizní. Přikázal mi, abych s tím vyptáváním přestal, a jako páku použil Chan Čou.“

Chancellor se předklonil. Před dvěma dny byl vyšetřovatelem O’Brien. Dnes se jejich role vyměnily. Amatér vedl profesionála – protože profesionál byl vyděšený.

„Co je nepřidělené krytí?“

„Falešná totožnost připravená předem pro případ nouze. Životopisná data, rodiče, školy, přátelé, zaměstnání, služební záznamy a podobně.“

„Takže během deseti minut vznikne úplně nový člověk včetně rodiny a životopisu.“

„Řekněme během několika hodin až dnů. Ten člověk se musí všechny údaje naučit nazpaměť.

„Co vás v prvé řadě dovedlo k těm bezpečnostním záznamům?“

„Ty svazky,“ odpověděl O’Brien. „Spolu s několika kolegy jsem si lámal hlavu, co se s nimi stalo. Mluvili jsme o tom. Tiše, jen mezi sebou.“

„Ale proč bezpečnostní záznamy?“

„Vlastně ani nevím. Nejspíš výsledek vylučovacího procesu. Prověřil jsem skartovací místnosti, pece, počítačové vstupy. Nic, co by stálo za řeč. Přitom ty svazky musely být hodně objemné. Dokonce jsem prošetřoval krabice s osobními předměty odnesené z Vlajkové síně.“

„Odkud?“

„Vlajková síň se říkalo Hooverově kanceláři. Nesnášel to. V jeho přítomnosti to označení nikdo nevyslovil.“

„Bylo těch krabic hodně?“

„Zdaleka ne tolik, aby se do nich ty svazky vešly. Pro mě to znamená, že byly přemístěny. A to mě děsí. Uvědomte si, že jsem na vlastní kůži zažil jejich použití.“

„Alexander Meredith… To znám.“

„Kdo je Meredith?“

„Někdo, s kým byste se měl seznámit. Až na to, že neexistuje.“

„Vaše kniha?“

„Ano. Pokračujte.“

„Vzhledem k možnosti fyzického přesunu jsem si prověřil bezpečnostní záznamy. Všichni věděli, že Hoover umírá, jeho smrt dokonce dostala kódové označení: *otevřené území*. Význam je myslím jasný. *Kdo* po řediteli.“

„Nebo *co*.“

„Správně. Prošel jsem si tedy záznamy, vrátil jsem se několik měsíců před jeho úmrtí a soustředil jsem se na noční návštěvy, protože vozíky s materiály z Vlajkové síně by přes den byly přece jenom nápadné. Nenašel jsem vůbec nic, co by se vymykalo normálu. Všichni a všechno sedělo. No a potom jsem narazil na noc prvního května a objevil ta tři jména. Dvě z nich byla k ničemu, protože k nim neexistovaly identity.“ Quinn se odmlčel a napil se whisky.

„Jakou teorii jste si tehdy vytvořil? Myslím v době, kdy jste narazil na jména bez totožnosti.“

„Do značné míry stejnou, jakou zastávám i dnes.“ O’Brien si zapálil cigaretu. „Domnívám se, že Hoover zemřel o den dříve, než se oficiálně tvrdí.“ Agent zhluboka nasál kouř do plic.

„To jsou hodně silná slova.“

„Nepostrádají logiku.“

„Jak to?“

„Ta nepřidělená krytí. Ten, kdo si je přivlastnil, se musel dokonale vyznat v tajných operacích. Musel mít přístup k autentickým osobním dokladům. Agent Parke, který měl oné noci službu u kontrolního pultu, odmítl o té události mluvit. Řekl mi jen tolik, že těm třem mužům povolil vstup do své kanceláře osobně Hoover prostřednictvím kódovaného telefonu. Ta informace sedí, jeho přístroj s utajovačem hovorů byl opravdu použit. Ovšem já si nemyslím, že Parke mluvil skutečně s Hooverem. Mluvil s někým jiným, kdo byl v té době v ředitelově domě. Agentovi to ovšem stačilo. Ten telefon byl jako posvátná kráva.“

„Dobře, mluvil s někým v Hooverově domě. Co z toho plyne?“

„Mluvil s mužem, jehož příkaz musel do písmene splnit. S někým, kdo našel ředitele mrtvého a chtěl se zmocnit svazků dříve, než vejde Hooverova smrt ve známost, protože pak bude vše neprodyšně uzavřeno a zapečetěno. Domnívám se, že svazky byly odvezeny v noci prvního května.“

„Napadá vás něco?“

„Ještě před dvěma hodinami jsem si myslel, že za tím stojí Hooverův první náměstek Tolson a jeho maniaci. Díky vám však teď považuju tuto alternativu za nereálnou.“

„Díky mně?“

„Ano. V galerii Corcoran jste málem zabil člověka. Našli ho pod schodištěm a patřil k maniakům. V nemocnici ho podrobili výslechu a dali mu na vybranou: Buď napíše místopřísežné prohlášení, v němž uvede jména všech spiklenců, a dá výpověď, nebo ho čeká soudní proces, ztráta penze a dlouholetý trest odnětí svobody. Přirozeně si vybral první alternativu. Před dvěma hodinami se mi ohlásil jeden z našich lidí. Všichni maniaci dali výpověď. Kdyby disponovali těmi svazky, rozhodně by to neudělali.“

Chancellor O’Briena pozorně sledoval. „Což nás vrací k naší čtveřici podezřelých. Prapor, Paris. Benátčan a Christopher.“

„A Bravo,“ doplnil O’Brien. „Chci, abyste ho využil. Řiďte se vlastní radou. Přimějte ho, ať přitlačí na pilu. Jestli je takový, jak si i o něm myslíte – nebo jak si myslel Varak –, neodmítne. Vraťte se k němu.“

Chancellor pomalu potřásl hlavou. „Uniká vám jedna věc. Je unavený, už by to nezvládl. Varak to věděl. Proto přišel za mnou. Je to na nás dvou, O’Briene. Nikoho dalšího nehledejte.“

„Tak přitlačíme na pilu my. Zveřejníme jejich jména.“

„K čemu? Ať prohlásíme cokoliv, oni to popřou. Mávne se nad tím rukou jako nad bláboly spisovatele, který propaguje svou novou knihu. A co je ještě horší, vy byste musel žít s balvanem Chan Čou na krku.“ Petr odsunul sklenku. „A u toho by nezůstalo. V tomto smyslu se Bravo vyjádřil naprosto jasně. Dříve či později dojde k několika incidentům. Musíme se smířit s tím, že jsme postradatelní.“

„Zatracená práce! Přece nemůžou popřít, že ty svazky zmizely!“

Chancellor pozoroval vzteklého, frustrovaného agenta. Alex Meredith ožil v Quinnovi O’Brienovi. Rozhodl se, že mu to řekne.

„Obávám se, že by to mohli popřít velmi přesvědčivě. Pohřešuje se totiž jen polovina svazků, písmena *M* až *Z*. Zbytek byl zachráněn.“

O’Brien zalapal po dechu. „Zachráněn? Kým?“

„To Varak nevěděl.“

O’Brien zamáčkl cigaretu. „Nebo nechtěl říct.“

„*Petře! Quinne!*“

Alison křičela z obývacího pokoje. O’Brien doběhl ke dveřím první. Všude tma. Dívka stála u okna a svírala okraj závěsu.

„Co je?“ vyhrkl Chancellor a přiskočil k ní. „Co se stalo?“

„Tam na silnici,“ odpověděla tiše. „Na tom kopečku mezi sloupy. Někoho jsem tam viděla. Vím určitě, že se mi to nezdálo. Stál tam a hleděl na dům. Potom se stáhl.“

Quinn rychle přistoupil k panelu na stěně, částečně zakrytému závěsem a osazenému dvěma řadami vypouklých skleněných kotoučů, v šeru sotva rozeznatelných. Vypadaly jako dva sloupce nevidomých očí. „Žádné elektronické čidlo nezaznamenalo narušení,“ ohlásil tónem, jakým se mluví o počasí.

Petr již nějakou dobu uvažoval, čím vším se vyznačuje „sterilní“ dům kromě vysílaček, neprůstřelného skla a všudypřítomných mříží. „Tohle místo hlídají fotobuňky? A to na stěně jsou kontrolky?“

„Ano. Křížící se infračervené paprsky kolem celé budovy. Ve sklepě jsou pro případ výpadku proudu umístěny pomocné generátory. Testují se každý týden.“

„Takže je to tady stejné jako v tom motelu v Quantiku?“

„Dům projektoval tentýž architekt a postavila ho stejná firma. Všechno je z ocele, dokonce i dveře.“

„Ty vchodové jsou ze dřeva,“ namítl Chancellor.

„Jen obložené,“ odvětil O’Brien suše.

„Nemohl to být soused na procházce?“ uvažovala Alison.

„Možná, ale nepokládám to za pravděpodobné. Domy stojí na dvouhektarových pozemcích a ty dva sousední obývají pracovníci ministerstva zahraničí, diplomaté na velmi vysoké úrovni. Byli upozorněni, že se mají držet stranou.“

„Jen tak?“

„Nic neobvyklého, jsou na to zvyklí. Toto místo se používá k vytěžování defektorů.“

„Tam je!“ Alison mírně odtáhla závěs.

V dálce se mezi dvěma kamennými sloupy vrat vynořil muž ve svrchníku. Stál na vyvýšenině uprostřed silnice a jeho postava se rýsovala proti noční obloze. „Jenom tam stojí,“ vydechl Petr.

„Nechce projít bránou,“ dodal Quinn. „Ví, že je jištěná. A chce, abychom věděli, že to ví.“

„Podívejte se!“ zašeptal Alison. „Teď se pohnul.“

Vetřelec se o krok přiblížil a zvedl pravou paži. A potom, jako v nějaké rituálním gestu, ji pomalu spouštěl před sebe a proťal dráhu paprsku. Od panelu okamžitě zaznělo hlasité bzučení a jeden z bílých disků vzplál jasně rudou barvou.

Muž se otočil a zmizel ve tmě.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se O’Brien spíš sám sebe než ostatních.

„Vždyť jste to sám řekl,“ odpověděl Chancellor. „Chtěl nám naznačit, že ví o bezpečnostních opatřeních.“

„A něčím takovým na nás chtěl zapůsobit? Většina domů v okolí je vybavena poplašným systémem.“

Panel znovu zabzučel a další bílý kotouč zčervenal.

A pak se v rychlém sledu ozývalo další a další bzučení, jeden bílý disk za druhým rudly. Hluk poplašného signálu nabíral na síle a doslova rval uši. Během třiceti vteřin krvavě zářily všechny kotouče a hučely všechny bzučáky. Místnost zalil červenofialový přísvit.

O’Brien zíral na panel. „Znají rozmístění všech paprsků! Do jednoho!“ Přeběhl pokoj ke skříňce s vysílačkou upevněné na stěně. „Tady Saint Michael’s jedna. Ohlaste se prosím! Opakuju, Saint Michael’s jedna. Poplach!“

Odpověděl pouze praskot statické elektřiny.

„Ozvěte se prosím! Tady Saint Michael’s jedna! Poplach!“

Nic, jen praskot, který jako by zněl stále hlasitěji. Petr se rozhlédl po červenofialové nasvícené místnosti plné stínů. „Telefon!“ vykřikl.

„Nenamáhejte se.“ O’Brien ustoupil od vysílačky. „O ten se určitě postarali a přestřihli dráty. Bude hluchý.“

Byl.

„Co je s tou vysílačkou?“ Alison se snažila potlačit chvění v hlase. „Proč nemůžete navázat spojení?“

Quinn se na ně podíval. „Ruší frekvenci. To znamená, že musí vědět, na jaké vlnové délce vysíláme. A ta se mění každý den.“

„Tak zkuste jinou frekvenci!“ navrhl Chancellor.

„To mi nepomůže. Někde tam venku v okruhu padesáti až sto metrů mají umístěný počítačový frekvenční skener. Než někoho seženu a ohlásím mu, co se děje, zase nás přeruší.“

„Zatraceně! Aspoň to zkuste!“ naléhal Petr.

„Ne,“ odmítl O’Brien a ohlédl se k panelu. „Právě toho chtějí dosáhnout. Nutí nás zpanikařit. Spoléhají na to.“

„Proč bychom měli panikařit? A co na tom ostatně záleží? Tvrdil jste, že nás sem nikdo nedokáže vystopovat. Nuže, někdo to dokázal a vysílačka nefunguje! Těm vašim ocelovým konstrukcím a pěticentimetrovým sklům

už taky moc nevěřím! Na ty stačí autogen a větší kladivo! Tak proboha něco dělejte!“

„Neudělám nic, protože právě s tím vůbec nepočítají. Za dvě nebo tři minuty se pokusím navázat spojení na stejné frekvenci.“ Quinn se významně podíval na Alison. „Jděte nahoru a zkontrolujte okna. Vpředu i vzadu. Když něco uvidíte, zavolejte. Chancellore, vy se vraťte do jídelny a udělejte totéž.“

Petr se nepohnul. „Co hodláte dělat vy?“

„Na vysvětlování nemám čas.“ Přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Petr se k němu připojil. Mezi kamennými sloupy se opět proti nočnímu nebi rýsovala postava. Muž se chvíli nehýbal a pak zvedl obě paže před sebe.

Vtom prořízl tmu kužel světla mimořádně silného reflektoru.

„Vpředu!“ křikla Alison z patra. „Je tam…“

„Vidíme to!“ zaburácel O’Brien a otočil se k Chancellorovi. „Prověřte situaci za domem!“

Petr se vyřítil k chodbičce, která vedla do jídelny. I do ní pronikala okny v zadní stěně oslepující zář. Odvrátil se a zavřel oči; z přívalu světla ho rozbolela hlava. „Tady vzadu je taky reflektor!“ zvolal.

„A z této strany další!“ křikl O’Brien z přístěnku za obývacím pokojem. „Podívejte se do kuchyně! Na sever!“

Petr běžel do kuchyně. Jak Quinn očekával, zamřížovanými okny na severní straně domu do ní svítil čtvrtý reflektor. Znovu si musel zaclonit oči. Připadal si jako ve zlém snu. Ať vyhlédli kamkoliv, všude narazili na žhavý bílý jas. Nepřítel na ně útočil oslepujícím světlem!

„*Chancellore!*“ zařval O’Brien odkudsi z domu. „Běžte nahoru! Seberte Alison a držte se dál od oken! Přesuňte se doprostřed budovy! *Hoďte sebou!*“

Petr nedokázal myslet, mohl jenom poslechnout. Doběhl ke schodišti, chytil se zábradlí a skokem se dostal na první schod. Když běžel nahoru, uslyšel, jak Quinn opět mluví do vysílačky. Navzdory šílenství, které se kolem něj rozpoutalo, zachoval klid v hlase.

„Jestli mě slyšíte, poplach je zrušen. Saint Michael’s jedna opakuje: Poplach zrušen. Spojili jsme se se záložními prostředky s Chesapeake. Už jsou na cestě. Budou tady za tři čtyři minuty. Opakuji: Nezasahujte, poplach zrušen.“

„Co to děláte?“ zaječel Chancellor.

„Do prdele, mažte nahoru! Vemte tu svou slečnu a stáhněte se doprostřed budovy.“

„Na čí straně vlastně stojíte?“

„Ty svině se nás pokoušejí obelstít! Přitáhnout nás k oknům a oslepit!“

„Co to kvákáte…?“

„Je to naše jediná naděje!“ soptil agent. „A teď mažte za Alison a udělejte, co vám říkám!“ Otočil se k vysílačce a stiskl tlačítko mikrofonu.

Petr na O’Brienova slova nečekal. Letmo se po něm ohlédl – agent se krčil pod skříňkou co nejníže u podlahy, kryl se za židlí a natahoval ruku k vysílačce – a sprintoval po schodech do patra. „Alison!“

„Tady jsem! V přední místnosti!“

Petr proběhl halou do ložnice. Dívka stála u okna, hypnotizovaná neskutečnou podívanou. „Někdo sem běží!“

„Padáme odsud!“ Vytáhl ji z místnosti do haly.

Nejdříve zaslechl kovový zvuk – kulka narazila do skla nebo mříže okna v ložnici. A pak se to stalo.

Zaburácel obrovský výbuch a síla vibrací je srazila k zemi. Silné okenní sklo se rozletělo všemi směry, Střepiny se zarývaly do stěn pokoje i do podlahy; kusy mříže zvonily při nárazech do pevných předmětů.

Celý dům se třásl, nosníky se ohýbaly, omítka praskala a opadávala. Petr, který objímal Alison, si uvědomil, že takovou zkázu nemohl způsobit jediný výbuch, že musel dojít ke dvěma nebo spíše třem explozím, roznětky načasované tak, aby se nálože vznítily současně, takže jejich burácení splynulo.

Ne. Byly to *čtyři* výbuchy, na každé straně domu – u každého zdroje oslepujícího světla – jeden. O’Brien měl pravdu. Nepřítel založil svou taktiku na tom, že je vyláká k oknům a pak odpálí výbušniny. Kdyby stáli před okny, ostré skleněné střepiny by je doslova provrtaly. Přeťaly by cévy a žíly a prosekaly hlavu, tak jako před měsíci na pensylvánské dálnici. Podobnost až příliš bolestná. I kusy a prach omítky připomínaly bláto a hlínu v kabině převalujícího se automobilu. Jen žena v jeho náručí byla jiná.

„Chancellore! Jste v pořádku? Odpovězte mi!“

Quinnův ostrý hlas poznamenaný bolestí zazněl odkudsi z přízemí. V dálce Petr slyšel motory rychle odjíždějících aut.

„Ano.“

„Jsou pryč.“ O’Brienův hlas zněl slaběji. „Musíme odsud vypadnout! Co nejrychleji!“

Petr se doplazil k okraji schodiště, nahmatal vypínač a rozsvítil v hale. O’Brien ležel u nejnižšího schodu a jednou rukou svíral zábradlí. Otočil se k Chancellorovi.

Obličej měl zalitý krví.

Chancellor řídil, Alison na zadním sedadle neoznačeného automobilu držela O'Briena v náručí. Střepiny skla se agentovi FBI zaryly do pravé paže a ramene, obličej a krk měl pokryté tržnými ranami, ale zranění nebyla vážná, jen bolestivá.

„Myslím, že bychom vás měli zavézt domů," poznamenal Petr; z rozrušení a strachu pořád zrychleně dýchal. „K manželce a vašemu rodinnému lékaři."

„Udělejte, co vám říkám," odsekl O'Brien a snažil se nedat najevo bolest. „Žena si myslí, že jsem odjel do Filadelfie a doktor by se moc vyptával. Obrátíme se na dalšího člověka, který mi něco dluží."

„Myslím, že je nejvyšší čas začít klást otázky!"

„Odpovědi nebude nikdo poslouchat."

„Měl byste Petra poslechnout." Alison otírala agentovi obličej kapesníkem. „Má pravdu."

„Ne, nemá." O'Brien sebou škubl. „Jsme těm svazkům blíže než kdy dříve. Musíme je najít. Zmocnit se jich. To je jediná odpověď. Aspoň pro nás."

„Proč?" nechápal Petr.

„Dům v Saint Michael's patří do zakázaného pásma. Nemovitost za čtyři miliony dolarů je k nepoužití."

„A naposled jste ji použil vy," vydechl Chancellor.

„Možná se budete divit, ale nepoužil." Quinn se hlasitě nadechl a počkal, až pomine bolest. „Jestli můj zaměstnavatel nebo ministerstvo zahraničí zjistí, jak jsem je obelhal a co všechno jsem vyzradil, strávím příštích dvacet let ve federální věznici. Porušil jsem každou přísahu, kterou jsem kdy složil."

Petr pocítil nával sympatií. „Co všechno jste provedl?" zeptal se.

„Při kontaktu s ministerstvem zahraničí jsem zneužil Varakovo jméno. Byl specialista na defektory a já znám postupy nutné k získání povolení použít sterilní dům. No a Federální úřad pro vyšetřování také v minulosti pracoval s přeběhlíky z druhé strany železné opony. Tvrdil jsem, že jde o společnou operaci FBI a Národní bezpečnostní rady. Varakovo jméno mi otevřelo cestu. Požadavek FBI by si na ministerstvu zahraničí mohli prověřit, ale Varakův nikdy."

Chancellor projel dlouhou pravotočivou zatáčkou. I po smrti je Varak do všeho zapojen. „Nebylo to riskantní? Varak je po smrti a jeho tělo už byla jistě objeveno."

„Objeveno možná, ale ne identifikováno. Už před lety si nechal vypálit bříška prstů a počítám, že i k zubaři chodil pod cizím jménem, takže dentální otisk k ničemu nebude. Při tom počtu vražd ve městě a při

předpisech, jimiž se policie musí při jejich vyšetřování řídit, může trvat týden, než se totožnost mrtvoly zjistí.“

„Co tím chcete říct? Zneužil jste Varakovo jméno, abyste získal přístup do domu v Saint Michael’s. No a? Jak jsme se tím dostali blíže k Hooverovým svazkům?“

„Z vás by nikdy nebyl dobrý právník. Ten, kdo na nás dnes večer zaútočil, musel znát dvě konkrétní skutečnosti. Za prvé postup ministerstva zahraničí, jímž uděluje povolení k použití sterilního domu. A za druhé musel vědět, že je Varak mrtvý. Ti čtyři muži, které se chystáte navštívit. Jednomu z nich jsou oba fakty známy. Prapor, Paris, Benátčan nebo Christopher.“

Petr pevně sevřel volant. Vzpomněl si na slova, která slyšel před několika hodinami.

Já se podle záznamů ministerstva zahraničí v této chvíli účastním porady u náměstka ministra…

Munro St. Claire, mimořádný velvyslanec s přístupem ke všem státním tajemstvím, ví o Varakově smrti.

„Nebo Bravo,“ ušklíbl se Chancellor. „Pátý člen organizace.“

34

Víc sterilních lokalit O'Brien k dispozici neměl. Své zdroje a možnosti už vyčerpal. Nikdo z jeho spojenců, byť by s ním sebevíc sympatizoval, mu nemohl pomoci. Saint Michael's jedna zničeno, státní majetek v hodnotě čtyř milionů dolarů vyletěl do povětří.

Možná dokáže tuto katastrofu vysvětlit, a lze si dokonce představit, že zdůvodnění vyzní v jeho prospěch. Ale sebelepší vysvětlení nemůže ve zpravodajské komunitě zastřít šokující odhalení skutečnosti, že jistý člověk byl zavražděn.

Na místě činu se našla Varakova mrtvola proděravěná kulkami. A tělo našli mimo konspirační dům, ne vevnitř. Možnost, že někdo zradil, se přímo nabízela.

Petr chápal, co se stalo, ale velký význam to pro něj nemělo. Varakovo tělo našli muži, kteří ho sledovali, kteří ho pronásledovali přes trávníky u Smithsonova institutu. Přinesli mrtvolu před dům v Saint Michael's a celý případ tak rafinovaně zkomplikovali.

Co mu to pomůže? Kdo by mu naslouchal?

Prosákly zlověstné zvěsti. Pověřený zvláštní agent FBI Carroll Quinlan O'Brien zmizel. Z jeho kanceláře v FBI odešla na ministerstvo zahraničí naléhavá žádost o použití Saint Michael's jedna. Během schvalování se objevilo Varakovo jméno a značnou váhu mělo prohlášení, že jde o společnou akci Federálního úřadu pro vyšetřování a Rady národní bezpečnosti. Toto tvrzení však neodpovídalo pravdě a po O'Brienovi se slehla zem.

A tajné výslechové středisko bylo zničeno.

O'Brienovy telefonáty z budek u dálnic a vedlejších cest odhalily, že se úřední síť uzavírá s děsivou rychlostí. Jeho žena šílela strachem. Navštěvovali ji lidé, kteří se s rodinou ještě před několika dny přátelili, a vykládali jí otřesné věci. O'Brien se ji snažil uklidnit, víc dělat nemohl. Spěchal. Nemohl jí říct nic podstatného. Jejich telefon určitě odposlouchávali. Kromě toho se spolu s Petrem a Alison musel co nejrychleji dostat co nejdál od místa, odkud volal. Hovory z telefonních automatů lze snadno vysledovat.

Chancellor zavolal Tonymu Morganovi do New Yorku. Vydavatel byl také vyděšený. Kontaktovali ho zástupci vlády, stejně jako Joshuu Harrise, a vznesli proti Petrovi hrozivá obvinění. Údajně v noci záměrně obelhal

dozorčího důstojníka Federálního úřadu pro vyšetřování, což mělo za následek smrt pracovníků ministerstva spravedlnosti. Navíc v galerii Corcoran napadl agenta FBI, který leží v kritickém stavu v nemocnici. Jestli umře, Chancellora obviní z vraždy. Kromě těchto obvinění má prý policie v rukou důkazy, které spojují Petra se zničením vysoce utajovaného státního objektu, jehož hodnota přesahuje čtyři miliony dolarů.

„To jsou samé lži!“ vykřikl Petr. „Ten chlap, kterého jsem napadl, mě chtěl zabít! Byl to šílenec. Ztratil rozum, protože ho donutili odejít do výslužby. To ti neřekli?“

„Ne, ale kdo to řekl tobě? Agent O’Brien?“

„Ano.“

„Nevěř mu. O’Brien je zahořklý kariérista, navíc neschopný. V tomto smyslu mě informovali zástupci federálních orgánů. Když ses s ním seznámil, právě se ho chtěli zbavit.“

„Zachránil mi život!“

„Možná tě jen chtěl přesvědčit, aby sis to myslel. Vrať se, Petře. Najdeme ti nejlepší advokáty. To, co jsi udělal, lze jistě vysvětlit v rámci zákona, úřední činitelé to chápou. Bože můj, žil jsi pod strašným napětím a vloni jsi jen tak tak přežil. Po tak závažném poranění hlavy nemůže nikdo vědět, jak rozsáhlé zdravotní poškození jsi utrpěl.“

„Plácáš hovadiny a dobře to víš!“

„Nevím. Snažím se jenom pochopit, co se děje.“ Morganovi selhal hlas. Opravdu mu na spisovateli záleželo.

„Hele, Tony, poslouchej mě. Nemám moc času. Copak nechápeš, o co jim jde? Nemůžou si dovolit přiznat pravdu. Snaží se napravit škody, ale neodváží se přiznat, jaká je skutečná situace. Hooverovy svazky zmizely!“

„Přestaň si hrát na skautíka! Uvědom si, jak si tím můžeš uškodit!“ vybuchl Morgan. Pobouření nehrál, šlo mu od srdce.

Chancellor chápal. Teď zneužívají i Tonyho, manipulují s ním. „Zmínil ses někomu o těch svazcích?“

„Ano…,“ Morganovi se zlomil hlas.

„Popřeli, že se pohřešují?“

„Samozřejmě. Nemohou se pohřešovat, protože byly zničeny. Rozkaz k tomu vydal sám Hoover.“

Lež, totální, absolutní lež. Petr si vzpomněl na výrok Phyllis Maxwellové. *Bojí se infikovaných genů.* Řekla to vůbec Phyllis? Nevymyslel si ta slova nakonec sám? Už si nebyl ničím jistý. Fakta splývala s výmysly, jedno se nedalo oddělit od druhého. Jedinou jistotu reprezentovalo konstatování Quinna O’Briena:

Ty svazky je třeba najít a předložit je jako důkaz. Jiná možnost neexistuje. Do té doby jsme všichni tři na útěku.

„Obelhali tě, Tony. Strašně bych si přál, abych se pletl, ale nepletu se.“ Položil telefon a vyběhl z budky k autu.

Na pobřeží nedaleko Ocean City narazili na téměř prázdný motel. Byla zima a dva dny před Vánocemi si jen málokdo rezervoval pokoj. Přivolaný doktor ošetřil Quinnovi zranění a vyinkasoval peníze, ale na nic se neptal. Spokojil se s vysvětlením, že host, který se v podniku zastavil jen na jednu noc, prostě zakopl a prolétl skleněnými dveřmi.

Na Štědrý den večer se tvrdý a ostřílený agent téměř zhroutil. Od ženy a dětí ho dělily sotva dvě hodiny jízdy autem, ale pro něj jako by se nacházely na opačném konci světa, uzavřeny za ostnatými dráty, po nichž přejíždějí dotěrné kužely pátracích reflektorů. Nemohl jim nabídnout slova útěchy, dokonce ani dodat naději. Vnímal jen vzájemné odloučení a bolest, kterou způsobovalo. Petr pozoroval, jak se O’Brien potýká se svými obavami, s pocitem viny a osamělosti, dobře si vědom, že jeho myšlenky a emoce se jednoho dne přesunou do mysli jiného člověka. Na papíru. Díval se na rezervovaného, odvážného muže, kterého stravovala panika a jehož srdce pukalo žalem. Ten pohled ho dojímal a dráždil současně.

Jeden profesionál. Dva amatéři. Tři uprchlíci. Je to jen na nich, na nikoho jiného spoléhat nemohou. Alison nelze vynechat, potřebují ji. Pokud záhadu společně nerozluští, zkáza bude pokračovat a nakonec jí podlehnou i oni sami. Zoufalá situace. Čím si to zasloužili? To není fér.

Smutné, bolestné Vánoce. Trojice sdílela pokoj, který majitel označil honosným termínem „apartmán pro jižanskou smetánku“. Nacházel se v druhém podlaží a okna nabízela výhled na boční stěnu budovy a na pláž. Skládal se z ložnice a obývací místnosti s rozkládacím gaučem, nechyběla miniaturní kuchyňka. A samozřejmě nepostradatelný plastový nábytek.

Čekali, protože věděli, že jim nic jiného nezbývá. Nepřetržitě sledovali televizi a poslouchali rozhlas, napjatí, kdy zazní mimořádná zpráva nebo alespoň náznak, že se ve vzdáleném Washingtonu někdo rozhodne přiznat jejich zmizení. V kovovém automatu v hale si koupili noviny a pozorně je pročítali. Jeden článek zaujal jejich pozornost.

> *Saint Michael’s, Maryland* – Výbuch plynového kotle zcela zničil předměstský dům v exkluzivní rezidenční čtvrti u zálivu Chesapeake. Naštěstí se v okamžiku exploze uvnitř nikdo nezdržoval. Majitelé, pan Chancellor a jeho manželka, rozená O’Brienová, pobývají momentálně v zahraničí. Příslušné úřady se je snaží kontaktovat…

„Co to má znamenat?“ nechápal Petr.

„Naznačují nám, že mají důkaz potvrzující naši přítomnost v tom domě,“ odpověděl Quinn. „Rafinované, že?“

„Jak to mohli zjistit?“

„Snadno. Otisky prstů. Vy jste sloužil v armádě a moje mají ve spoustě záznamů.“

„Ale o Alison nevědí,“ zaradoval se Chancellor, ovšem jeho úleva neměla dlouhého trvání.

„Obávám se, že vědí,“ zchladil ho O’Brien. „Proto ta finta s manželkou.“

„Mně to nevadí!“ vyhrkla Alison zlostně. „*Chci*, aby o mně věděli. Myslí si, že můžou každému na potkání vyhrožovat! Jenže já na ně kašlu. Mám toho hodně na srdci a někdo si mě rád poslechne.“

„Oni vám toho taky chtějí hodně říct,“ opáčil O’Brien tiše a přistoupil k oknu s výhledem na pláž a moře. „Odhaduju, že vám dají – z důvodu ochrany národní bezpečnosti – na vybranou. Buď pomlčíte o všem, co jste viděla, slyšela a zažila, nebo zveřejní aktivity vaší matky z doby před dvaadvaceti lety. A jak nedávno vyšlo najevo, tyto aktivity stály přes tisíc amerických životů, ztracených během jediného dne. To ovšem nevyhnutelně vyvolá otázky zpochybňující jednání vašeho otce.“

„Mackie Messer,“ utrousil Petr chladně. „Řezník z Chasongu.“

O’Brien se odvrátil od okna. „To je příliš dvojznačné. Přiléhavější bude Zrádce z Chasongu. Muž, jehož narkomanská manželka se před dvaadvaceti lety kurvila v žoldu nepřítele a zabíjela americké vojáky.“

„To si nedovolí!“ vykřikla Alison.

„Zacházíte příliš daleko,“ přidal se k ní Petr. „Dostali by se sami na velmi tenký led. Ta záležitost by jim mohla bouchnout do obličeje.“

„Odhalení tohoto druhu,“ řekl O’Brien tichým, ale naléhavým tónem, vycházejícím, jak Petr usoudil, z osobní zkušenosti, „jsou vždy dramatická. Plní první stránky. Vysvětlení, která následují, už nebývají pokládána za důležitá. Škoda už vznikla a nelze ji jen tak lehce napravit.“

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ vyhrkla Alison nervózně. „*Nechci* tomu věřit.“

„Dejte na má slova. Ve hře jsou Hooverovy svazky.“

„Tak je sežeňme.“ Petr složil noviny. „Začneme s Jacobem Dreyfusem.“

„To je Christopher, že?“ zeptala se Alison.

„Ano.“

„Jak příhodné.“ Alison otočila hlavu k O’Brienovi. „Nechce se mi věřit, že by se nenašel člověk, na kterého bychom se mohli obrátit.“

„Ještě je zde senátor,“ přerušil ji Petr. „Můžeme zajít za ním.“

„I on se bude dožadovat lepších důkazů, než máme k dispozici," řekl Quinn. „Před dvěma dny by mu to možná stačilo, ale dnes rozhodně ne."

„Jak to myslíte?" vyhrkl Chancellor vylekaně. Ještě nedávno si přece byl O'Brien tak jistý! Hooverovy svazky zmizely a on to mohl dokázat. Teď však vypadá situace zoufale.

„Myslím to tak, že za tím senátorem jít nemůžeme."

„Proč ne?"

„Kvůli tomu, co se stalo v Saint Michael's. Zničení státního majetku, ohrožení národní bezpečnosti. Kdybychom se pokusili navázat s ním kontakt, přísaha ho zavazuje ohlásit tuto skutečnost úřadům. Pokud to neudělá, hodnotilo by se to jako maření výkonu spravedlnosti.

„Blbost! To jsou jenom prázdná slova."

„Je to zákon. Možná by nám nabídl pomoc. Pokud ho Varak správně odhadl, asi by to udělal. Ale až poté, co bychom se vydali do rukou úřadům. Trval by na tom, abychom se vzdali policii. Zákon mu žádné jiné řešení neumožňuje."

„Kdybychom se sami vzdali, udělali bychom přesně to, co po nás chtějí! Nepřijatelné."

Alison mu položila ruku na paži. „Kdo to chce, Petře?"

Chancellor zaváhal. Odpověď na její otázku byla stejně úděsná jako situace, v níž se ocitli. „*Všichni*. Ten, kdo se zmocnil Hooverových svazků, nás chce zabít, to už teď víme s jistotou. Lidé, kteří vědí, že ty materiály zmizely, se snaží tento fakt utajit a nás umlčet. Jsou ochotni obětovat nás, jen aby si vynutili naše mlčení. A přitom se stejně jako my chtějí zmocnit těch svazků." Petr pomalu přešel místnost k oknu, u kterého stál O'Brien, a podíval se na moře. „Víte, Bravo mi jednou řekl, že mě před pěti lety nasměroval do světa, o kterém jsem předtím neuvažoval. Poradil mi, abych se do toho imaginárního světa vrátil a ten reálný přenechal jiným. Jemu a lidem jako on." Odvrátil se od okna. „Jenže oni nejsou dost dobří. Nevím, jestli jsme dost dobří *my*, ale oni určitě ne."

Jacob Dreyfus vstal od snídaně a tvářil se naštvaně. Majordomus mu řekl, že na lince je Bílý dům. Ten blázen asi volá, aby mu popřál veselé Vánoce. *Veselé Vánoce!* Jako by nevěděl, že Židé slaví jiné svátky. Prezidenta by samozřejmě v životě nenapadlo zavolat v první den Chanuky[*)], který připadá na pětadvacátý den měsíce kislevu, jenž se nekryje s dnem Kristova narození.

[*)] Doslova „Zasvěcení", jinak také „Svátek světel" slavený na počest očisty a opětovného vysvěcení jeruzalémského chrámu po vítězném povstání Judy

Proslýchá se, že prezident velmi holduje alkoholu. To není nic překvapujícího. V dějinách Unie ještě nebyla tak neschopná administrativa jako tahle. Úplatkářství kvete jako nikdy předtím a nejhorším zlem je nezkrotná touha vládnout. Pochopitelně že je prezident alkoholik. To je pro něj balzám z Galádu.

Jacob uvažoval, jestli má vůbec jít k telefonu, ale úcta k hlavě státu vyžadovala, aby hovor převzal.

„Dobré ráno, pane prezi…“

„Nejsem prezident,“ přerušil ho neznámý hlas. „Mluví s vámi někdo jiný. Právě tak jako jste vy někdo jiný, Christophere.“

Jacob zbledl jako stěna. Najednou nemohl dýchat. Hubené nohy se mu podlomily v kolenou a bál se, že upadne. Tajemství jeho života vyšlo najevo. Neuvěřitelné. „Kdo jste?“

„Člověk, který pro vás pracoval. Jmenuju se Petr Chancellor a dělal jsem svou práci až příliš dobře. Dozvěděl jsem se věci, do kterých jste mě určitě nechtěli zasvětit. A to je důvod, proč se musíme setkat. Ještě dnes. Hned po obědě.“

„Po obědě…?“ Na Dreyfuse dolehla slabost. Petr Chancellor, spisovatel. K čertu, jak to ten pisálek dokázal? „V takhle krátkém termínu si schůzky nedomlouvám.“

„Tentokrát budete muset udělat výjimku,“ opáčil Chancellor drsně.

Jacob vycítil spisovatelovu nervozitu. „Rozkazy nepřijímám. Od nikoho. A jméno Christopher jsem nikdy neslyšel. Pokusil jste se mě šikovně doběhnout a vynutit si schůzku. Ale oceňuji váš zábavný divadelní výstup. Jestli máte chuť, někdy příští týden bychom spolu mohli poobědvat.“

„Dnes odpoledne. A bez oběda.“

„Vy jste asi neslyšel…“

„Není co poslouchat. Možná ani ten můj *zábavný divadelní výstup*, jak říkáte, už není důležitý. Mě zajímají jiné věci. Říkal jsem si, že bychom se snad mohli dohodnout.“

„Neumím si představit, jak a na čem bychom se my dva mohli dohodnout.“

„O žádné dohodě ovšem nemůže být řeč, pokud se spojíte s ostatními. S kýmkoliv z nich.“

Makabejského ve 2. stol. př. n. l. – trvá osm dní (po které dle tradice vydržela v chrámu svítit jediná malá lahvička oleje do lampy – proto také je chanukový svícen osmiramenný) a připadá na prosinec, ale vzhledem k židovskému lunárnímu kalendáři je jeho počátek (25. kislev) pohyblivý. (Pozn. překl.)

„Jací ostatní?“

„Prapor, Paris, Benátčan a Bravo. Nesmíte se s nimi sejít ani jim volat!“

Jacob se celý roztřásl. „Co to říkáte?“

„Říkám, že vás vaši společníci nechápou. Ale domnívám se, že já vám rozumím. To už je úloha spisovatele – snažit se pochopit jiné. Proto jste mě využili, ne? Jsem přesvědčen, že vás chápu. Ti druzí ne. Nemohou.“

„O čem to mluvíte?“ Dreyfus nedokázal potlačit třes rukou.

„Nazvěme to nádherným pokušením. Každý, kdo ví, co znamená Chasong, tu logiku pochopí. Ale ti druzí by vás za to zabili.“

„Chasong? Zabili?“ Jacobovi se zatmělo před očima. Stala se strašná chyba! „Kde se se mnou chcete sejít?“

„Na sever od Ocean City v Marylandu leží pěkný úsek pláže, každý taxikář ho snadno najde. Vezměte si taxi a přijeďte. Máte po ruce tužku, Christophere? Nadiktuju vám, jak se tam z Washingtonu dostanete. A buďte na místě přesně v půl druhé.“

Petr se opíral o skleněnou stěnu telefonní budky a z čela mu stékal pot. Zvládl to, opravdu to *dokázal*. Nápad zrozený v románu fungoval i ve skutečném světě.

Rozhodl se použít u všech stejnou strategii a Christopher dostane možnost volby jako první. Jestli má Hooverovy svazky, dojde mu, že byl odhalen. V tom případě přistoupí na setkání už jenom proto, aby zabil člověka, který ho odhalil. Pak ovšem sotva přijde na schůzku sám.

Pokud Christopher ty svazky nemá, nabízejí se další dvě alternativy. Buď pošle volajícího k čertu a schůzku odmítne, nebo k ní svolí, veden děsivou obavou, že někdo z jeho spojenců – případně všichni – jejich věc zradil. Potom by se ovšem dostavil bez doprovodu.

Pouze jedno rozhodnutí zbavovalo kandidáta viny – prostřední možnost, odmítnutí schůzky. A Christopher si toto řešení nevybral. Kdo ví, jestli se pro ně rozhodne alespoň jeden z nich, pomyslel si Petr.

Na dveře zaklepala Alison. Chvíli se na ni díval přes sklo a znovu si uvědomil, jak půvabnou má tvář a jak její inteligentní oči umějí navzdory hrůze, kterou prožívají, vyzařovat lásku.

Otevřel dveře budky. „Jednoho už máme.“

„Jak to šlo?“

„Záleží na tom, jak se na věc díváš. Přijede.“

Alisoniny oči nadále vyzařovaly lásku a starosti. Ale teď v nich přibyl ještě jeden prvek.

Strach.

35

Frederick Wells překvapeně zvedl zrak od snídaně na vánočním stole. Nebyl si jistý, jestli v křiku dětí služce správně rozuměl.

„Tiše!“ rozkázal a rodina u stolu zmlkla. „Co jste říkala?“

„Volá vás Bílý dům, pane,“ odpověděla služka.

Pištění, s nímž se toto oznámení setkalo, znovu Wellsovi připomnělo, že se oženil příliš pozdě. Přinejmenším v tom smyslu, že měl velmi malé děti. Kdyby někdo znal pravdu, věděl by, že ve skutečnosti neměl děti rád, pokládal je v podstatě za nezajímavé.

Vstal od stolu a krátce se pohledem střetl s manželčinýma očima. Zdálo se, že mu dokáže číst myšlenky.

Co od něj, ve jménu božím, může Bílý dům chtít? Nezašel sice tak daleko, aby prezidenta a jeho neschopné spolupracovníky otevřeně urážel, avšak svoje postoje dával jasně najevo. S mužem, který sídlil v Bílém domě, zásadně nesouhlasil.

Že by prezident chtěl využít vánoční pozdrav jako záminku a přichází ke svým nepřátelům s olivovou ratolestí? Ten chlap je ještě trapnější, než jsem si myslel, uzavřel své úvahy Wells.

Zavřel dveře pracovny, přešel k psacímu stolu a oči mu padly na sbírku váz z období dynastie Juan a Ming za sklem vitríny. Nádherné umělecké kousky; nikdy tomu pohledu neodolal a nedokázal se ho nabažit. Připomínaly mu, že i uprostřed ošklivosti může existovat soulad a krása.

Zvedl sluchátko.

„Pan Frederick Wells?“

Během šedesáti vteřin se jeho osobní svět ocitl spisovatelovou zásluhou v troskách. Nebylo podstatné, jak toho docílil, důležitý byl pouze výsledek.

Inver Brass by se dokázal ubránit. Okamžité rozpuštění, písemné záznamy neexistují… V případě nutnosti sáhnou k další ospravedlnitelné vraždě a odstraní ze světa Petra Chancellora.

Ale co se stane *s ním*? Prapor měl k dispozici všechny zbraně kromě jedné. Tou chybějící zbraní bylo odhalení. Odhalení jména, kterému nemohl zabránit. Proti tomuto riziku neměl žádná protiopatření, žádnou pojistku. Odhalení se pro něj rovnalo totální zkáze.

Celoživotní dílo zmařeno!

Přesto ještě může bojovat. Tentokrát na venkovské silnici západně od Baltimoru. Je třeba dosáhnout dohody. V zájmu všech.

Zrak mu znovu padl na čínské vázy za sklem. Ty mu teď moc nepomohou.

Carlos Montelán se v kostelní lavici opřel a s tichou nevraživostí sledoval, jak kněz odříkává vánoční mši. Neklečel – pokrytectví, k němuž se nechal donutit kvůli ženě a dětem, mělo své hranice.

Boston není Madrid, ale vzpomínky zůstávaly bolestně ostré. Španělská církev se zapřísáhle držela politických větrů, soustředěná na uchování svého postavení, a soucit s pronásledovanými ovečkami jí byl zcela cizí.

Dříve než Montelán uslyšel bzukot, pocítil chvění. Věřící v jeho těsné blízkosti sebou trhli a někteří se k němu s hněvivým výrazem otočili. Do příbytku božího si někdo dovolil vyslat signál pageru! Jenže hovor byl určen významnému muži, poradci několika prezidentů. Ani boží dům není uchráněn před krizovými situacemi pozemského světa tohoto muže.

Carlos strčil ruku do kapsy a zvuk utichl. Žena a děti se po něm vyčítavě ohlédly. Pokývl jim, vyšel z lavice a vykročil v mihotavém světle svíček po mramorové dlažbě uličky mezi lavicemi. Vyšel z kostela, našel telefonní budku a zavolal službu pro nepřítomné.

Bílý dům se s ním snaží spojit, ale on do Washingtonu volat nemá, protože hovor musí proběhnout z kódovaného telefonu. Má oznámit číslo, na kterém ho z Bílého domu mohou zastihnout.

Spiklenecké hrátky idiotů! pomyslel si Montelán. Uvedl číslo telefonního automatu.

Přístroj zazvonil, v prosklené budce se drsně rozléhala ozvěna signálu. Carlos rychle zvedl sluchátko a přitiskl ho k uchu.

Slova, která uslyšel, mu připadala jako ostrý nůž zabodávající se do břicha – ledově chladná bolest. Spisovatel ho odhalil! Petr Chancellor na něj vychrlil vášnivé obvinění, v němž se Montelán setkal se vším, co udělal, s čím souhlasil.

Musí se dohodnout! To je nevyhnutelné! Jedině tak se dá uchránit morální bezúhonnost Inver Brassu! Jiná možnost neexistuje!

Spisovatel musí pochopit. Ano, samozřejmě se s ním setká. Na golfovém hřišti východně od Annapolisu. U desáté jamky? Dobře, najde to. Na čase nezáleží, bude tam krátce po půlnoci.

Montelán třesoucí se rukou zavěsil. Dlouho stál v chladu a díval se na přístroj. Pár vteřin uvažoval, jestli by neměl sluchátko znovu zvednout a zatelefonovat Jacobu Dreyfusovi. Ale ne, tohle nemůže udělat. Christopher je moc starý. Není vyloučeno, že by jeho srdce nevydrželo.

Daniel Sutherland popíjel sherry a poslouchal, jak jeho syn Aaron povídá něco svým dvěma sestrám a jejich manželům. Manželské dvojice přiletěly z Clevelandu na svátky; děti odešly s babičkou do prosvětleného salonu, kde se k nim připojila Aaronova žena a všichni balili vánoční dárky. Aaron jako obyčejně mluvil tak zajímavě, že ho všichni s napětím poslouchali.

Soudce pozoroval syna se smíšenými pocity. Samozřejmě převládala láska, ale hned za ní následoval nesouhlas. Noviny nazývaly Aarona buřičem, vynikajícím advokátem černošské levice. Daniel se však domníval, že je syn až příliš horkokrevný, a navíc skálopevně přesvědčený, že jenom on chápe rasovou otázku správně.

V synových očích se skrývala nenávist a nenávist nemůže být tím pravým řešením, protože postrádá esenciální sílu. Jednou na to syn přijde. A pochopí i to, že jeho nedomyšlené nadávání na všechny bělochy je nejenom zbytečné, ale často cílí nesprávným směrem.

Potvrzovalo to už synovo křestní jméno. Vybral ho Sutherlandův nejlepší přítel Jacob Dreyfus.

Musíš mu dát jméno Aaron, řekl tenkrát Jacob. *Byl to Mojžíšův starší bratr, první židovský velekněz. Je to krásné jméno, Danieli. A i tvůj syn je krásný.*

Zazvonil telefon. Ze dveří vyšla Aaronova žena Abby. Jako vždy se na ni Daniel podíval se zalíbením, dokonce s jakousi posvátnou úctou. Alberta Wrightová-Sutherlandová byla snad nejlepší herečka černé pleti v celé Americe.

Vysoká, vzpřímená, oslnivá osobnost, a když bylo třeba, vždy dokázala manžela zkrotit. Vyhraněný vkus bohužel omezoval okruh jejích diváků. Role, které stavěly buď na její sexuální přitažlivosti, nebo na rasových problémech, ze zásady odmítala.

„Pokusím se to oznámit s lhostejným výrazem, ano?“ prohlásila.

„Dobře, drahá.“

„Volá Bílý dům.“

„To je přinejmenším zarážející,“ zareagoval Daniel a vstal. „Převezmu ten hovor v jídelně.“

Bylo to opravdu zarážející. Jeho poslední čtyři soudní rozhodnutí rozzuřily nejvyšší činitele, zástupci vlády s nimi vyjádřili nesouhlas i v tisku.

„Soudce Sutherland.“

„A také jste Benátčan,“ řekl suchý, drsný hlas na druhém konci linky.

Spisovatel to dokázal! Vše, čemu zasvětil Sutherland svůj život, najednou viselo na vlásku. Hrůza! Jestli se tahle stavba zřítí, nezůstane nic,

protože její rozpad znamená konec. Svět se ocitne v rukou lhářů, zrádců a podvodníků.

Daniel pozorně poslouchal, zvažoval každé spisovatelovo slovo, každý odstín hlasu.

Ale východisko snad ještě lze najít. Zoufalé řešení – nebyl si jistý, jestli je přežije, jestli je vůbec dokáže uskutečnit. Ale musí se o ně pokusit.

Zastírací manévr.

„Zítra ráno, pane Chancellore. Za úsvitu. Zátoka východně od ostrova Deal, u kotviště rybářských člunů. Najdu to, vyhledám vás."

Sutherland se nesoustředěně zahleděl přes halu do vzdáleného salonu. Do zorného pole mu vešla snacha. Stála vzpřímeně a hrdě.

Jak výtečně zahrála úlohu Médeje, vzpomínal Daniel. V paměti mu vytanula závěrečná slova z posledního dějství, její výkřik adresovaný nebesům.

Tady jsou mé děti, krvácející, mrtvé, zabité z lásky k bohu Iasonovi!

Sutherland přemýšlel, proč si na ta slova vzpomněl. Potom na to přišel.

Před několika vteřinami se mu mihla hlavou.

36

Od moře se hnaly závany studeného zimního větru a ohýbaly stébla trávy na písečných dunách. Zářivě jasné slunce se prodralo přes oblaka rychle se ženoucí po obloze, ale jeho paprsky nepřinášely teplo. Na Boží hod vánoční panovala na pobřeží i krátce po poledni zima.

Chancellor se ohlédl na vlastní stopy v písku. Chodil po dunách nahoru a dolů mezi dvěma pomezními čarami, které mu vytyčil Quinn O'Brien. Z celého desetimetrového úseku měl dobrý výhled na shluk keříků nad dunami, nalevo od chodníku z prken, který vedl od silnice k moři. Právě tam se O'Brien skrýval a kromě Petra ho nikdo nemohl spatřit.

Agent navrhl jednoduchou taktiku. Počká v houštině, dokud Jacob Dreyfus nepřijede, a přesvědčí se, jestli podle instrukcí pošle taxi pryč. Pokud je Christopher zradil – když taxikář neodjede nebo se objeví další auta s jeho pomocníky –, dá Quinn Petrovi signál a oba se rozběhnou ke krytému místu nad přilehlou pláží, kde na ně čeká v autě Alison.

Tento sebeobranný postup označil Quinn termínem „záložní prostředek". O bezprostřední sebeobraně, diktované okolnostmi, musel rozhodnout sám Petr. V kapse kabátu měl pistoli ráže 38 s krátkou hlavní, kterou vzal ve vlaku Paulovi Bromleymu. Touto zbraní ho chtěl Bromley zabít. Pokud bude muset, Petr ji použije.

Ozvalo se krátké, pronikavé hvízdnutí – první signál. Taxík se přiblížil na dohled.

Nedokázal by ani odhadnout, kolik času uběhlo, než spatřil vyzáblou postavu. Každá vteřina mu připadala nekonečně dlouhá a srdce mu bolestně bušilo o žebra. Sledoval, jak se drobný, křehký Dreyfus belhá po prknech k otevřené pláži. Byl o hodně *starší*, než si ho Petr představoval, starší a mnohem křehčí. Při prudkých poryvech oceánského větru vrávoral, písek mu šlehal do obličeje a nutil ho sklánět se a otáčet hlavu; hůl mu na vlhkém dřevu neustále podklouzávala.

Došel na konec chodníku, a než seskočil z poslední plaňky, zapíchl hůl do písku. Za silnými čočkami brýlí si Petr v jeho očích přečetl prosebnou otázku. Ochablé tělo už nedokáže absolvovat zbytek cesty; nemohl by mladší muž přijít k němu?

Ale Quinn byl neoblomný. Poloha je životně důležitá; je třeba mít neustále na paměti, že možná budou muset rychle utíkat. Petr zůstal stát a Dreyfus se namáhavě pustil po pláži bičované větrem.

Dreyfus upadl. Chancellor se už už rozběhl po písku, ale O'Brienovy mávající paže ho nekompromisně zastavily. Agent FBI trval pevně na svém, jeho signál byl jednoznačný.

Dreyfus byl teď vzdálený asi deset metrů a Petr mu zřetelně viděl do obličeje. Bankéř se podle všeho dovtípil a na tváři se mu objevil rozhodný výraz. S pomocí hole se těžce zvedl. Nepevným krokem, mrkaje proti písku unášenému větrem, přistoupil k Chancellorovi; ani jeden nenatáhl ruku k potřesení.

„Tak jsme se sešli," konstatoval Dreyfus prostě. „Chci vám něco říct a vy chcete něco říct mně. Kdo začne?"

„Dodržel jste moje pokyny?" zeptal se Petr, jak mu to předtím přikázal O'Brien.

„Samozřejmě. Jde nám o výměnu informací; oba chceme zjistit, co ví ten druhý. Proč věc zbytečně komplikovat? Víte přece, že vás hledá policie."

„Ano, z nesprávných důvodů."

„Lidé, kteří po vás jdou, mají na věc jiný názor. Ale to je vedlejší. Jestli jste nic nespáchal, vaše nevina vyjde najevo."

„Provinil jsem se pouze tím, že jsem zatracený hlupák! Ale nesešli jsme se proto, abychom se bavili o mně."

„Sešli jsme se, abychom si promluvili o jistých událostech, které se týkají nás dvou." Dreyfus zvedl ruku k obličeji, aby se ochránil před prudkým závanem větru. „Musíme se dohodnout."

„Já se s vámi o ničem dohodnout *nemusím*! Zmanipulovali jste mě, obelhali a podvedli, stříleli na mě. Čtyři lidé jsou mrtví – čtyři oběti vraždy, o kterých vím. Tři z nich jsem viděl umírat na vlastní oči. Jenom bůh ví, kolik nešťastníků dohnal ten šeptavý hlas v telefonu k šílenství! Ale vy je znáte. Já jen některé." Petr se letmo podíval na rozbouřenou hladinu, pak se znovu zahleděl na Dreyfuse. „Všechno jsem napsal. Nečekali jste, že napíšu právě toto, ale napsal jsem. A teď se spolu nějak přijatelně dohodneme, nebo se svět dozví, kdo ve skutečnosti jste."

Dreyfus na něj chvíli mlčky zíral, ticho narušovalo jen kvílení větru. Bankéřovy oči neprozrazovaly strach. „A kdo si myslíte, že jsem? Za koho mě pokládáte?"

„Jste Jacob Dreyfus, známý také jako Christopher."

„To připouštím. Nevím, jak jste to zjistil, ale to jméno nosím s hrdostí."

„Vaše hrdost snad byla i oprávněná, dokud jste se nepostavil proti nim."

„A proti komu jsem se podle vás postavil?"

„Proti svým společníkům. Říkají si Prapor, Paris, Benátčan a Bravo. Zradil jste je."

„Já že jsem je zradil? Zradil Parida? Benátčana? Nevíte, o čem mluvíte.“

„O Chasongu. Pravda o Chasongu je uložena v Hooverových svazcích a ty máte vy!“

Jacob Dreyfus stál nehybně, jeho vyzáblá tvář připomínající lebku zrcadlila hluboký šok. „Pro smilování boží, vy tomu opravdu věříte?“

„Spolupracoval jste s ministerstvem zahraničí!“

„Při mnoha příležitostech.“

„Lehce jste mohl vypátrat sterilní dům, pokud jste věděl, kde hledat!“

„Možná. Kdybych ovšem tušil, co to je.“

„Věděl jste, že je Varak mrtvý!“

„Varak… Mrtvý? Vyloučeno!“

„Jste zatracený lhář!“

„A vy jste blázen. Nebezpečný šílenec. Ať jste napsal cokoliv, je třeba to zničit. Netušíte, co jste způsobil. Přes čtyřicet let jsem sloužil této zemi, vynaložil jsem pro její blaho nespočetné miliony. Musíte to pochopit. *Přiměju* vás, abyste pochopil.“

Před Petrovýma očima se odehrávala neuvěřitelná scéna. Dreyfus sáhl do kapsy kabátu, kostnatá ruka se mu třásla. Chancellor věděl, že vytáhne zbraň.

„Nedělejte to! Proboha svatého, nedělejte to!“

„Nemám na vybranou!“

Petr spatřil, jak se za Dreyfusem na písečném návrší uprostřed shluku keřů vztyčila O’Brienova postava. Quinn viděl totéž co on: stařec v nejbližší vteřině vytasí pistoli. Přišel sám, ale přišel ozbrojený. V krajním případě byl připraven zabíjet.

Chancellor sevřel ruku na pistoli ve vlastní kapse a položil prst na spoušť. Ale nemohl ji stlačit! Nedokázal vystřelit na člověka!

Kvílení větru přehlušil výstřel. Dreyfusova hlava sebou prudce škubla dozadu, z hrdla mu vytryskla krev a úlomky roztříštěných kostí. Tělo se prohnulo a bokem se svalilo na písek. O’Brien sklonil hlaveň a seběhl po písčitém svahu duny.

Christopher byl mrtvý, zastřelený na opuštěné pláži zametané větrem.

A potom Petr spatřil, co stařec držel v ruce.

Složený lístek papíru. Žádná zbraň. Dopis.

Klekl si a přemáhaje pocit odporu vytáhl mrtvému papír z dlaně. Vstal, trhaně oddechoval, bolest ve spáncích mu nedovolovala myslet. To už stál O’Brien vedle něho. Agent FBI vzal Petrovi z rukou složený list a otevřel ho. Chancellor civěl na papír a oba muži společně četli xeroxovou kopii rukou psaného dopisu s jednoslovnou adresou: Paridovi.

I. B. musí ukončit činnost a rozpustit se. Benátčan a Bravo s tímto závěrem souhlasí. Vidím jim to na očích, i když jsme o této věci spolu nemluvili. Jsme zahlceni vzpomínkami. Ale také jsme staří a zbývá nám málo času. Velmi mě tíží myšlenka, ze jeden z nás nebo všichni zemřeme a nebudeme moci sami rozhodnout o zrušení I. B. A co by bylo ještě horší, naše duševní síly nás možná brzy opustí a jako všichni starci popustíme uzdu svým jazykům. To nesmíme v žádném případě připustit. Proto vás prosím o jedno: Jestli věk omezí naši schopnost racionálně uvažovat, udělejte pro kteréhokoliv z nás anebo pro všechny to, co nebudeme moci udělat sami pro sebe. Ve zvláštní obálce vám posel přinese tabletky. Vložte je starcům do úst a pomodlete se za nás.

Pokud byste to nedokázal, ukažte tento dopis Varakovi. On pochopí a vykoná, co je třeba.

Závěrem se ještě zmíním o Praporovi, jehož slabostí je bezmezná důvěra ve vlastní, byť mimořádné, schopnosti. Bude v pokušení I. B. zachovat. Ani to nelze připustit. Naše doba už minula. Pokud by však trval na svém, Varak bude opět vědět, co udělat.

Výše uvedené budiž naše poslední úmluva.

Christopher

„Tvrdil, že neví, co znamená sterilní dům," pronesl Petr skleslým hlasem.

„Nevěděl, že je Varak mrtvý," dodal O'Brien tiše a ještě jednou si přečetl dopis. „Dreyfus nebyl náš člověk."

Chancellor se otočil a bezcílně vykročil k moři. Klesl na kolena těsně vedle čáry pleskajících vln a zvracel.

Tělo Jacoba Dreyfuse pochovali do písku pod dunami. Nepřemýšleli o své zodpovědnosti za to, co se stalo. Čas byl teď vzácný. Zoufale se jim ho nedostávalo. Zodpovědnost přijde na řadu později.

S Frederickem Wellsem se nesetkají na opuštěném úseku pláže. Muž známý pod jménem Prapor vyjde na pole jižně od odbočky z mezistátní dálnice číslo 40 západně od Baltimoru. O'Brien zde před necelými šesti měsíci zřídil mrtvou schránku pro svého informátora a místo dobře znal.

Silnice se mírně stáčela na vyvýšeném náspu a vybraný úsek se nacházel daleko od motorestů s celonočním provozem a od čerpacích stanic; lemovala ho pole, která v noční tmě vypadala jako bažiny.

Petr čekal na poli několik desítek metrů od náspu, kde měl Wells zaparkovat svůj vůz. Vzhlédl k reflektorům auta ženoucího se po cestě; kužely světla se míhaly nad vozovkou a jejich záře se zdála zesílená

deštěm, který kropil pole a rozechvíval Petrovo tělo chladem. O'Brien se ukryl blíže k určenému místu na náspu a čekal s připravenou zbraní. A Chancellor opět dostal jednoznačné instrukce: při prvním nečekaném pohybu namířit na Wellse pistoli a v případě nutnosti střílet.

O'Brien podnikl i dodatečné bezpečnostní opatření – vybavil se silnou baterkou. Kdyby Wells nepřišel sám, rozsvítí ji, zakryje sklo prsty a krouživým pohybem vyšle Petrovi signál, aby přeběhl pole a dostal se na silnici, kde v autě čekala Alison.

Ze silnice dvakrát netrpělivě zatroubila houkačka. Jeden vůz zpomalil a vjel na krajnici, druhý řidič, který se velkou rychlostí přiblížil, ho objel a vztekle přidal plyn.

Auto zastavilo na krajnici a vystoupila z něj osamocená postava.

Frederick Wells přešel ke svodidlu nad polem a napínal zrak, aby v dešti něco uviděl.

Pod náspem jednou blikla baterka. O'Brienův domluvený signál oznamoval, že Wells přijel sám a na první pohled se nezdá, že by u sebe měl zbraň. Petr se nepohnul, Prapor měl přijít za ním.

Wells přelezl svodidlo a pustil se dolů po svahu. Chancellor se skrčil v mokré trávě a vytasil pistoli. „Ruce z kapes!" zakřičel podle agentových instrukcí. „Jděte pomalu ke mně a držte ruce podél těla."

Wells zůstal v dešti nehybně stát a pak poslechl. Prázdné ruce držel u boků a vykročil po tmavém poli. Když se přiblížil na necelé dva metry, Petr se napřímil.

„Zůstaňte stát!"

Wells hlasitě zalapal po dechu a vytřeštil oči. „Chancellor?" Několikrát se zhluboka nadechl a zamrkal, protože mu kapky deště narážely do tváře. Dokud se mu neuklidní dech, nic neřekne – orientální cvik, při němž se myšlenky na okamžik vypnou a člověk nabude duševní rovnováhu.

„Poslyšte, Chancellore," ozval se konečně Wells. „Ukrojil jste si příliš velké sousto. Spojil jste se s nesprávnými lidmi. Můžu apelovat jen na vaši lásku k této zemi, pokud tedy nějakou cítíte – prozraďte mi jména těch lidí. Jednoho z nich samozřejmě znám. Řekněte mi, kdo jsou ostatní."

Petr ohromeně zamrkal. Wells se chopil iniciativy. „O čem to mluvíte?"

„O Hooverových svazcích! O tajných osobních spisech lidí, jejichž jména začínají písmeny *M* až *Z*. Mají je a zneužívají vás. Nevím, co vám slíbili… Co vám ten člověk slíbil, ale jestli vás ujistil, že vás nechá naživu, já vám to můžu zaručit lépe než on. A zaručím se i za život té dívky."

Chancellor hleděl na mokrou tvář Fredericka Wellse zahalenou stínem. „Myslíte si, že mě někdo poslal, že jsem pouhý zprostředkovatel. Do telefonu jsem se vám o žádných svazcích nezmínil."

„A podle vás to bylo nutné? Pro smilování boží, nechte té hry! Zničení Inver Brassu nic nevyřeší! Nedovolte jim to!“

„Inver Brass?“ Petr si vzpomněl na dopis v rukou mrtvého; poslední úmluva mezi Christopherem a Paridem. *I. B. musí ukončit činnost a rozpustit se… I. B.…* Inver Brass.

„Nesmíte se na tom podílet, Chancellore! Copak si neuvědomujete, o co mu jde? Dobře vás naprogramoval, jenže vy jste se až příliš rychle poučil a málem jste ho odhalil! Už vás nemůže odstranit, uvědomuje si, že bychom si domysleli, kdo to udělal. A tak vám něco namluvil, prozradil vám, co je Inver Brass, krmí vás lživými informacemi, abyste nás poštval navzájem proti sobě!“

„Kdo?“

„Ten, kdo vlastní Hooverovy svazky. Varak!“

„Ach, bože můj…“ Petrovi se sevřel žaludek.

Ani Frederick Wells není jejich člověk!

„Znám řešení,“ promluvil Wells pronikavým nosovým hlasem; Petr ho sotva poslouchal, všechno se mu najednou zdálo marné. „Řešení, které vás dostane z problémů a kromě toho nám umožní získat zpět ty svazky. Musíme je získat! Vyřiďte Varakovi, že se mu v žádném případě nemůže podařit dát do souvislosti Inver Brass s květnovými událostmi. Neexistují o tom žádné záznamy, žádné transakce, které by se daly vysledovat. Vraždil Varak, ne Inver Brass. Odvedl svou práci perfektně, nezanechal po sobě žádné stopy. Ale mohu vznést – a taky vznesu – nepříjemné otázky týkající se každého jeho kroku od desátého dubna až po noc prvního května. Udělám to tak, že jakákoliv pochybnost bude vyloučena a jeho vina vyjde najevo. My ovšem zůstaneme neodhaleni. Odevzdejte mu tento vzkaz.“

To už bylo na Petra moc. Pravdy, polopravdy a lži se vršily na hromadu abstrakcí, do sítě obvinění se vplétaly konkrétní časové údaje. „Takže vy si myslíte, že vás Varak všechny zradil?“

„Já to *vím*! Proto se mnou musíte spolupracovat. Vlast mě teď potřebuje. Ty svazky má Varak!“

Déšť se změnil v liják. „Vypadněte odsud,“ ucedil Petr.

„Neodejdu, dokud mi nedáte své slovo!“

„*Zmizte mi z očí!*“

„Vy to *nechápete*!“ Wells se nedokázal smířit s porážkou. Bezmocnost ho dohnala k zoufalství, jeho arogance se vytratila. „Vlast mě potřebuje! Musím se stát vůdcem Inver Brassu. Ostatní jsou staří a slabí! Jejich čas už vypršel. Jsem předurčen k vůdčí roli. A musím získat ty svazky. Jsou v nich i moje osobní údaje!“

Chancellor zvedl zbraň. „Odejděte, nebo vás zastřelím.“

„Takovou záminku jste tedy potřeboval, že? Ve skutečnosti vám šlo jen o tohle.“ Prapor ze sebe chrlil slova, v pronikavém hlase zněl strach. „Varak vám řekl, že to mám na svědomí já, je to tak? Ale to není pravda! Udělal to on! Prosil jsem ho, aby si napřed vyžádal Bravův souhlas, nic víc jsem od něho nechtěl. K St. Clairovi měl nejblíže, všichni to věděli. Přísahal, že nás bude chránit, všechny, každého z nás… A vy jste chtěl oživovat události související s Norimberkem! To jsme nemohli připustit! Varak to také pochopil.“

„Norimberk…“ Petr cítil na kůži stékající kapky deště. Pršelo i tehdy v noci, když nákladní auto srazilo stříbrný continental, oné noci, kdy zemřela Kateřina. Stejně jako dnes vedla silnice po vyvýšeném náspu. A hustě pršelo.

„Bože všemohoucí! V životě by mě nenapadlo mu přikázat, aby vás zabil. Ani to děvče. Rozhodl se *sám*, nikdy se nebál převzít odpovědnost a jednat.“

Varak. Longworth. Strašidelná maska za volantem. Řidič, který v noci nebere na vědomí bouřku a vraždí, dívaje se přímo před sebe.

Varak, profesionál, který používal auta jako zbraň.

Bolest ve spáncích zesílila k nevydržení. Petr pozvedl zbraň a namířil Praporovi na hlavu. Pak stiskl spoušť.

Praporovi zachránila život amatérova nezkušenost. Pojistka zastavila úderník.

Frederick Wells se v lijáku rozběhl k silnici.

Na východ od Annapolisu, několik kilometrů za řekou Severn, kde se rozprostírají zvlněné hřbety vrchoviny, sídlí Chanticlaire, golfový klub pro společenskou smetánku. Založila jej v třicátých letech skupina aristokratů a od počátku mu vtiskla exkluzivní charakter. Není divu, že si jej jako místo schůzek zvolili vysocí představitelé Ústřední zpravodajské služby, organizace připomínající snobské univerzitní bratrstvo.

V dobách, kdy J. Edgar Hoover zakázal pracovníkům svého úřadu předávat získané poznatky konkurentům ze CIA, používali agenti obou zpravodajských organizací klub jako svého druhu mrtvou schránku, a tak se výměna informací nezastavila. O’Brien toto místo samozřejmě dobře znal a právě tady se měli setkat s Carlosem Montelánem. Paris neměl přijít před půlnocí, ovšem ne později než v půl jedné. K setkání dojde u desáté jamky. Instrukce zněly zcela jasně.

Quinn řídil, znal vedlejší okresky od mezistátní silnice číslo 40 k Chanticlaire. Alison a Petr seděli vzadu. Chancellor se všemožně snažil uklidnit, ještě stále šokovaný tím, co mu odhalil Prapor.

„Zabil ji," ozval se Petr zničeným hlasem a nepřítomně sledoval světla reflektorů v slábnoucím dešti. „Varak zabil Kateřinu. Co to bylo za zrůdu?"

Alison mu stiskla ruku. Od volantu se ozval O'Brien.

„Na to vám neodpovím, ale domnívám se, že neuvažoval v pojmech život a smrt. V určitých situacích myslel jen na to, jak vyřešit daný problém."

„Neuvažoval jako člověk."

„Byl specialista."

„Což je to nejkrutější hodnocení, jaké jsem kdy slyšel." O'Brien zastavil u osamělé venkovské hospůdky. Vešli, aby se ohřáli a napili kávy.

„Frederick Wells předpokládal, že to vím," odpověděl Petr. „Stejně tak předpokládal, že mě za ním poslal Varak."

„Jste si jistý, že vás nekrmil falešnými informacemi? Že se vás nepokusil svést na špatnou stopu?"

„Jsem si jistý. Své zděšení nepředstíral. I na něj si Hoover vedl záznam. To, co se v těch materiálech nachází, by ho mohlo zničit."

„Inver Brass," zopakoval Quinn tiše. „*Inver* je skotský výraz, *brass* může mít hromadu významů. Co znamená ta kombinace?"

„Zbytečně to komplikujete," odpověděl Petr. „Prostě jméno, které dali svému Jádru."

„Čemu?"

„Promiňte, *mému* Jádru."

„Tvoje kniha?" zeptala se Alison.

„Ano."

„Asi bych si měl ten zatracený rukopis přečíst," ušklíbl se O'Brien.

„Existuje možnost ověřit si, kde se zdržoval Varak mezi desátým dubnem a druhým květnem tohoto roku?" zajímal se Chancellor.

„Momentálně ne," odpověděl O'Brien.

„Víme, že Hoover zemřel druhého května," pokračoval Petr. „Logický závěr tedy zní…"

„Ten váš logický závěr by při podrobnějším prověření neobstál," skočil mu do řeči Quinn. „Hoover zemřel na selhání srdce. Tak zní oficiální zjištění."

„Kdo to zjistil? A jak?"

„Z lékařských záznamů. Byly útržkovité, ale přece jen dost kompletní."

„Takže jsme se ocitli zpátky na začátku," uzavřel znaveně Petr.

„Ne, neocitli,“ namítl Quinn a podíval se na hodinky. „Dva adepty jsme vyloučili. Podíváme se na třetího.“

Bylo to nejbezpečnější místo pro setkání, jaké agent FBI dokázal připravit, a paradoxně právě proto byl obzvlášť opatrný. Přijeli do Chanticlaire o hodinu dříve, než se tam měl objevit Montelán, a agent si velmi důkladně prohlédl okolí. Potom vyzval Petra, aby přešel k desáté jamce, Alison zůstala jako záloha v autě na vzdáleném konci příjezdové cesty vedle brány a on sám se ukryl v trávě nedaleko odpaliště.

Tráva byla vlhká, ale už nepršelo. Měsíc se prodíral ženoucími se mraky a svítil stále jasněji. Chancellor čekal pod převislými větvemi ve stínu stromu.

Uslyšel motor auta, které projelo otevřenou bránou, a podíval se na světélkující ciferník náramkových hodinek. Pět minut po půlnoci – zneklidněný Montelán zjevně pospíchal, aby si nepříjemné setkání odbyl co nejdřív. Ale tak nervózní jako já není, pomyslel si Petr a sevřel v kapse saka pažbu pistole.

Netrvalo ani minutu a za rohem klubové budovy se vynořila postava Carlose Montelána. Španěl jde až příliš rychle, pomyslel si Petr. Vyděšený člověk bývá opatrný – muž, který kráčel proti němu, se moc opatrně nechoval.

„Pane Chancellore?“ zavolal Paris, když ho od desáté jamky dělilo ještě asi padesát metrů. Zastavil se a strčil si levou ruku do kapsy svrchníku. Petr vytasil osmatřicítku, držel ji před sebou a mlčky pozoroval, co se bude dít.

Montelán vysunul ruku z kapsy a Chancellor sklonil zbraň. Paris držel baterku. Teď ji rozsvítil a opisoval kuželem světla oblouky na různé strany, až nakonec paprsky vyhmátly ze tmy Petrovu postavu.

„Zhasněte to!“ křikl Chancellor a přikrčil se.

„Jak si přejete.“ Světelný sloup zmizel.

Petr, pamětliv O’Brienových instrukcí, ustoupil několik metrů stranou, nespouštěje přitom oči z Montelána. Španěl nedělal žádné podezřelé pohyby a zřejmě neměl zbraň. Chancellor se postavil, ačkoliv si uvědomoval, že v měsíčním světle je jeho silueta zřetelně patrná.

„Tady jsem,“ ohlásil se.

Montelán se otočil a mžoural do stínů. „Promiňte mi tu baterku. Už to neudělám.“ Popošel k Petrovi. „Dostal jsem se sem bez nejmenších problémů, vaše pokyny byly dokonale srozumitelné.“

V slabém žlutém světle viděl Petr Montelánovu tvář. Byl to obličej s výraznými románskými rysy, v tmavých očích pátravý pohled. Petr si uvědomil, že muž, který stojí proti němu, se nebojí. Navzdory tomu, že ho

požádal o schůzku cizí člověk, jehož znal jen podle jména, přičemž jako místo půlnočního setkání určil odlehlé golfové hřiště – nemluvě o tom, že přinejmenším musel vzít do úvahy možnost, že neznámý muž proti němu použije násilí –, se Paris choval, jako kdyby přišel na oboustranně výhodné obchodní jednání.

„Držím v ruce pistoli," varoval Chancellor a pozvedl hlaveň.

Montelán zamrkal. „Proč?"

„Jak se ještě můžete ptát? Po všem, co jste mi udělal, co mi udělal Inver Brass?"

„Já vůbec netuším, co vám kdo udělal."

„Lžete."

„Řeknu to takhle. Vím, že jste dostal zkreslené informace na základě předpokladu, že podle nich napíšete román. Motivem byla naděje, že tím vyplašíme jisté osoby, které jsou zapojeny do rozsáhlého spiknutí, a že je donutíme, aby se odhalily. Zcela upřímně vám říkám, že již v okamžiku, kdy jsem se o tom plánu dozvěděl, se mě zmocnily pochybnosti. Pokládal jsem takový postup za nerozumný."

„A nic víc jste se nedozvěděl?"

„Domnívám se, že jste se dostal do nepříjemné situace, ale byli jsme ujištěni, že v žádném případě nemůžete dojít úhony."

„Kdo jsou podle vás ty *jisté osoby?* Jaké *spiknuti* jste měl na mysli?"

Paris se na chvíli odmlčel, jako by v duchu sám se sebou zápasil. „Pokud vám to doposud nikdo neřekl, je možná nejvyšší čas, abyste se dozvěděl pravdu. Existuje spiknutí. Velmi reálné a nebezpečné. Postrádá se velká část soukromého archivu J. Edgara Hoovera. Ty svazky prostě zmizely."

„Jak to víte?"

Montelán se znovu na okamžik odmlčel, potom však dospěl k rozhodnutí a pokračoval: „Konkrétní fakta vám uvést nemohu, ale protože jste ráno v telefonu připomněl to jméno a – což je ještě důležitější – protože jste se v telefonu zmínil i o dalších členech skupiny, musím nutně předpokládat, že jste toho zjistil víc, než jste se podle předpokladů měl dozvědět. Ale to už je teď vedlejší. Ta záležitost se chýlí ke konci. Inver Brass dokázal ty zbývající svazky získat do svého držení."

„Jak?"

„To vám říct nemohu."

„Nemůžete, nebo nechcete?"

„Tak trochu jedno i druhé."

„To mi nestačí!"

„Znáte muže jménem Varak?“ zeptal se Paris tiše, jako kdyby Chancellor vůbec nezvýšil hlas.

„Znám.“

„Zeptejte se jeho. Možná vám řekne víc. A možná taky ne.“

Petr v měsíčním svitu hleděl zkoumavě na Španělovu tvář. Montelán nelhal. Nevěděl, že Varak je mrtvý. Chancellor cítil prázdnotu v krku – třetí kandidát vypadl ze hry. Mnohé otázky ještě zůstávaly, ale ta v dané chvíli nejdůležitější rovnice byla vyřešena. Paris Hooverovy svazky nemá.

„Jak jste to myslel, když jste řekl, že to už je teď vedlejší a že se ta záležitost chýlí ke konci?“

„Dny Inver Brassu jsou sečteny.“

„Co přesně znamená Inver Brass?“

„Předpokládal jsem, že to víte!“

„Nic nepředpokládejte a mluvte!“

Španěl opět chvíli mlčel, než promluvil. „Skupina lidí, kteří oddaně pracují pro blaho této země.“

„Jádro,“ opáčil Petr.

„I tak by se to dalo nazvat,“ souhlasil Montelán. „Skupina se skládá z vynikajících lidí, občanů vyznačujících se mimořádným charakterem a upřímně milujících svou vlast.“

„Patříte mezi ně i vy?“

„Dostalo se mi té cti, že mě požádali, abych se připojil.“

„Vznikla vaše organizace proto, aby varovala Hooverovy oběti?“

„Má různé funkce.“

„Před kolika týdny vás požádali, abyste se k nim připojil? Nebo jsou to už měsíce?“

Otázka vyvedla Parida vůbec poprvé z míry. „Týdny? Měsíce? Jsem členem skupiny již čtyři roky.“

„Čtyři roky?!“ Znovu se rozezněla falešná struna. Pokud Petr věděl, skupina – ono St. Clairovo Jádro, Inver Brass – vznikla se záměrem paralyzovat Hooverovu nejnovější a nejzákeřnější taktiku – využívat soukromé údaje k šíření strachu. Poslední obranná linie, zrozená z nezbytí. Inver Brass existoval rok, půldruhého, nanejvýš dva roky. Jenže Paris teď mluví o čtyřech letech…

A Jacob Dreyfus doslova řekl: „Čtyřicet let jsem sloužil této zemi.“ A pak dodal: „Vynaložil jsem pro její blaho nespočetné miliony.“ Tehdy, v těch zmatených okamžicích na pláži, si Chancellor myslel, že Dreyfus mluví o svém životě. Ale teď… *Čtyřicet roků… Nespočetné miliony…*

Najednou přišla Petrovi na mysl ostrá slova Fredericka Wellse. *Vlast mě potřebuje! Musím se stát vůdcem Inver Brassu. Ostatní jsou staří a slabí! Jejich čas už vypršel. Jsem předurčen k vůdčí roli.*

Čtyři roky… *Čtyřicet* let! Nespočetné *miliony.*

A nakonec si Petr vzpomněl, co napsal Dreyfus v dopise Montelánovi. Vzpomněl si na poslední Christopherovu úmluvu s Paridem.

Jsme zahlceni vzpomínkami…

Vzpomínkami na co?

„Co jste vlastně za lidi?“ zeptal se Petr s pohledem upřeným do Montelánových očí.

„Kromě toho, co jsem vám už řekl, ode mě nic víc neuslyšíte. Měl jste pravdu, pane Chancellore. Tušil jsem to. Ale nepřišel jsem proto, abych s vámi diskutoval o těchto záležitostech. Přišel jsem, abych se vás pokusil přesvědčit, abyste se dál do ničeho nepletl. Tím, že vás zapojil do našich záležitostí, se mimořádně schopný, ale zklamaný a frustrovaný muž dopustil těžké chyby v úsudku. Dokud jste se držel v pozadí a přehraboval se v troskách, nemohl jste způsobit žádnou velkou škodu, ale jakmile se vynoříte a začnete veřejně klást otázky, vyvoláte katastrofu.“

„Bojíte se,“ konstatoval Chancellor překvapeně. „Tvářil jste se velmi chladnokrevně, ale ve skutečnosti jste k smrti vyděšený.“

„Samozřejmě že jsem. Bojím se. Ohrožen jste vy stejně jako my.“

„*My* znamená Inver Brass?“

„Ne, my všichni. Mezi občany a vůdci této země se vytvořila propast. V nejvyšších vládních kruzích se nevídaně rozbujela korupce, která dalece přesahuje pouhý boj o politickou moc. Dochází k závažným porušením ústavy, náš způsob života je ohrožen. Nechci situaci zbytečně dramatizovat, říkám vám čistou pravdu. Člověk, který se v Americe nenarodil, ale už podobné věci předtím zažil, vidí možná jasněji, co tyto jevy znamenají.“

„Jaké je tedy řešení? A existuje vůbec?“

„Pochopitelně existuje. Přísné, nezaujaté respektování zákona. Opakuji, nezaujaté. Lidé se musí probudit, uvědomit si reálné nebezpečí, které vyplývá ze zneužívání politické moci. Uvědomit si ho jasně, racionálně, nesmí se nechat unést emocionálním obviňováním a navzájem si kdeco vyčítat. Systém může fungovat, pokud k tomu dostane šanci. Ten proces už začal. Teď není vhodná doba na skandální odhalení. Národ se musí hluboce zamyslet. Sám nad sebou.“

„Chápu,“ řekl Petr pomalu. „A taky není vhodná doba na odhalení Inver Brassu, že?“

„Máte pravdu,“ potvrdil Montelán rozhodně.

„Ta vhodná doba možná nikdy nenastane.“

„Možná. Ale jak říkám, jeho čas pominul.“

„Proto jste uzavřel tu úmluvu s Jacobem Dreyfusem? S Christopherem?“

Jako by Paridovi někdo vlepil tvrdý políček. „Napadlo mě to,“ řekl tiše. „Chtěl jsem mu zavolat, ale potom jsem si to rozmyslel. Takže jste se s ním spojil.“

„Spojil.“

„Jsem přesvědčený, že vám řekl totéž co já. Je bezvýhradně oddaný své zemi. A chápe situaci.“

„Já ne. A nechápu ani členy vaší skupiny.“

„Protože o mnohých věcech nevíte. A ode mě se víc nedozvíte. Mohu vás poprosit pouze o jedno – dejte ruce pryč. Myslím si, že pokud budete pokračovat, zabijí vás.“

„To už jsem slyšel. Ještě poslední otázka: Co se stalo v Chasongu?“

„V Chasongu? Mluvíte o bitvě u Chasongu?“

„Ano.“

„Strašlivá ztráta. Kvůli bezvýznamnému kusu pustiny přišly o život tisíce mužů. Bylo to vítězství armádní megalomanie nad civilními úřady. Existují o tom oficiální záznamy.“

Petr si uvědomil, že pořád ještě drží v ruce pistoli. Co to má za smysl? Schoval zbraň do kapsy.

„Vraťte se do Bostonu,“ vyzval Parida.

„Prosím, zvažte pečlivě, co jsem vám řekl.“

„Ano,“ slíbil Petr. Věděl však, že musí pokračovat.

• • •

Pro schůzku s Danielem Sutherlandem zvolil O’Brien úzkou zátoku na východ od ostrova Deal v zálivu Chesapeake. V přístavu kotvily převážně rybářské čluny. Jejich majitelé se zaměřovali hlavně na lov ústřic, a protože sezona dosud nezačala, posádky ještě týden nebo dva zůstanou nuceně na souši. Loviště zde nejsou příliš bohatá a oceán v těchto místech, navíc v prosinci, není zrovna vlídný.

Vlny nepřetržitě pleskaly o pilíře pod moly. V ranním svítání poletovala po obloze hejna racků a jejich chechot podmalovávalo úsečným rytmem vrzání člunů u úvazníků.

Benátčan. Poslední kandidát, pomyslel si Petr, usazený na kluzkém zábradlí rybářské lodi na konci doku. Poslední – pokud to všechno nemá na svědomí Bravo. Petr se zřejmě nevyhne dalšímu setkání s Munrem St. Clairem. Možnost, že by právě Sutherland byl zrádcem Inver Brassu, šeptajícím vyděračem a zabijákem, který se zmocnil Hooverových svazků,

byla jen málo pravděpodobná. Ale na druhé straně nic není takové, jak se na první pohled zdá. Představit si lze cokoliv.

Sutherland mu řekl, že výbor založený s cílem bojovat proti Hooverově zákeřnosti přestal existovat. Tvrdil také, že svazky byly zničeny. Jako příslušník Inver Brassu v obou případech vědomě lhal.

Ale k čemu by Sutherlandovi ty svazky byly? Proč by kvůli nim vraždil? Proč by se stavěl proti zákonům, které jako soudce tak usilovně a mistrovsky prosazoval?

Petr sotva rozeznával vjezd do doku, téměř skrytý za jeřáby a kladkostroji, které tvořily podivnou siluetu klenby, jejíž ostré černé linie se rýsovaly na pozadí šedivé oblohy. Obrátil pohled doprava přes úzkou vodní plochu, kde na palubě pramice ležel schovaný O'Brien. Pak otočil hlavu doleva a snažil se rozeznat automobil odstavený mezi dvěma rybářskými čluny vytaženými na břeh kvůli opravám. V autě seděla Alison. V ruce měla krabičku zápalek a jednu z nich držela mezi prsty, aby s ní mohla ihned škrtnout. Měla to udělat a ukázat hořící sirku zacloněnou dlaní, pokud by soudce Sutherland nepřijel sám.

Najednou se v dálce ozval tichý hukot silného motoru a rychle se přibližoval. Za chvíli už dvojité reflektory ozářily vjezd do přístavu a dna plavidel v suchém doku. Limuzína pokračovala v jízdě, zabočila vpravo do široké mezery mezi čluny a zastavila až těsně u vody.

Reflektory zhasly a Chancellorovi chvíli trvalo, než se jeho oči přizpůsobily náhlé tmě. Přikrčil se za okrajník paluby a sledoval konec mola. Šplouchající vlny narážely v nepravidelném rytmu do pilířů, trupy člunů neúnavně vrzaly.

Dveře auta se otevřely a zase zabouchly a ze tmy se vynořila mohutná Sutherlandova postava, která jako by zaplnila prostor pod klenbou z ocele a napjatých jeřábových lan. Soudce se blížil k Petrovi. Jeho kroky zněly těžce a obezřetně, ale bez náznaku váhavosti.

Došel na konec mola, Znehybněl a v šeru svítání se pátravě zadíval přes hladinu zátoky, obrovský černoch stojící za úsvitu věků na rozhraní mezi mořem a pevninou. Daniel Sutherland vypadal jako poslední člověk, který přežil zkázu světa a teď přemýšlí o konci vesmíru. Nebo jako by čekal, až k molu přirazí nákladní loď a její kapitán vydá urostlému černému otrokovi rozkaz, aby začal vykládat bedny z podpalubí.

Petr vstal a odstrčil se od palubního zábradlí, ruka v kapse uchopila pažbu pistole. „Dobré ráno, pane soudce. Nebo vás mám oslovovat Benátčane?"

Sutherland se beze slova otočil k rybářské lodi a k Chancellorovi, který už stál na úzkém můstku.

„Řekl jsem dobré ráno,“ pokračoval Chancellor tlumeně, téměř zdvořile, protože se nedokázal zbavit pocitu úcty k muži, který to v životě dotáhl tak daleko.

„Slyšel jsem,“ odpověděl Sutherland zvučným hlasem, který byl už sám o sobě zbraní. „Oslovil jste mě Benátčane.“

„Pod tímto jménem vás někteří znají. Dal vám ho Inver Brass.“

„Je to pravda jen zčásti. Jméno jsem si dal sám.“

„Kdy? Před čtyřiceti lety?“

Sutherland hned neodpověděl. Zdálo se, že přemýšlí o Petrových slovech a že snaží ovládnout ve stejné míře zlost i údiv. „Kdy není důležité. A jméno taky ne.“

„Já bych naopak řekl, že důležité je obojí. Znamená Benátčan to, co si myslím?“

„Ano, označuje Mouřenína.“

„Othello byl vrah.“

„Tento Mouřenín jím není.“

„Právě to jsem si sem přišel zjistil. Obelhal jste mě.“

„Oklamal jsem vás pro vaše dobro. A především jsme vás vůbec neměli do našich věcí zatahovat.“

„Už mě unavuje to poslouchat. Proč jste to tedy udělali?“

„Protože jiná řešení selhala. Zdálo se, že by stálo za úvahu to s vámi zkusit. Čelili jsme gigantické hrozbě, země se ocitla na pokraji katastrofy.“

„Chybějící Hooverovy svazky?“

Sutherland mlčel a díval se velkýma černýma očima na Chancellora. „Takže o nich víte,“ řekl nakonec. „Nemýlíte se. Ty svazky je bezpodmínečně nutné najít a zničit, ale všechny pokusy o jejich nalezení skončily nezdarem. Bravo byl zoufalý a uchýlil se k zoufalým opatřením. Jedním z nich jste byl vy.“

„Tak proč jste mi tvrdil, že ty svazky byly zničeny?“

„Požádali mě, abych potvrdil některá fakta, která jste dostal. Ale v té době jsem nechtěl, abyste bral své poslání příliš vážně. Jste romanopisec, ne historik. Kdybychom vám poskytli větší prostor, vystavili bychom vás nebezpečí. To jsem nemohl připustit.“

„Nalákat mě, abych se zapojil, ale nepátral moc do hloubky, ano?“

„I tak se to dá říci.“

„Nedá, je toho mnohem víc. Chránil jste skupinu, která sama sebe nazvala Inver Brass. I vy k ní patříte. Řekl jste mi, že několik znepokojených mužů a žen se spojilo, aby bojovali proti Hooverovi, a že tato skupina se po jeho smrti rozpustila. I to byla lež. Ta skupina působí už čtyřicet let.“

„Necháváte se příliš unést bujnou fantazií.“ Soudcův dech se zrychlil.

„Kdepak. Mluvil jsem s ostatními.“

„To nemyslíte vážně!“ Soudce se už neovládal, soudcovská důstojnost, která podmalovávala každou jeho větu, se rozplynula. V šeru svítání bylo vidět, jak se mu třese hlava. „Co jste to proboha udělal?“

„Naslouchal jsem slovům umírajícího. A myslím, že víte, o koho jde.“

„Ach bože! *Longworth!*“ Černý obr ztuhl jako solný sloup.

„Takže jste o všem věděl!“ Šok připravil Petra o dech. Svaly se mu napjaly, noha podklouzla a měl co dělat, aby se ovládl. Sutherland je jeho člověk! Nikdo z ostatních si ta fakta nespojil. Sutherland ano! A to by nedokázal, kdyby nedal sledovat Varaka a odposlouchávat telefonní ústřednu v hotelu Hay-Adams.

„Už chápu,“ řekl soudce zlověstně monotónním hlasem. „Našel jste ho na Havaji, přilákal jej sem a podařilo se vám ho zlomit. Uvědomujete si, že jste mohl uvést do pohybu sled událostí, které by fanatiky dovedly na pokraj šílenství? Mohl jste vyhnat do ulic davy pokřikující, že jde o spiknutí a možná ještě o něco horšího! To, co Longworth udělal, bylo nejen nutné. Bylo to *správné*!“

„Co se mi to sakra pokoušíte namluvit? Longworth byl Varak a vy to zatraceně dobře víte. Našel mě! Zachránil mi život a já ho na vlastní oči viděl umírat.“

Zdálo se, že Sutherland je úplně vyvedený z rovnováhy. Trhaně dýchal, jeho mocné tělo se kymácelo, jako by je nohy nedokázaly unést. Mluvil tiše, s hlubokou bolestí v hlase. „Takže to byl Varak. Uvažoval jsem o této možnosti, ale odmítal jsem jí věřit. Spolupracoval s ostatními. Domníval jsem se, že to byl jeden z nich, ne Varak. Rány, které utrpěl v dětství, se nikdy nezhojily. Neodolal pokušení. Musel mít k dispozici všechny zbraně.“

„Chcete mě snad přesvědčit, že ty svazky vzal on? Na to vám nenaletím. Neměl je.“

„Možná je předal někomu jinému.“

„Cože?“ Chancellor, šokovaný Sutherlandovými slovy, postoupil o krok dopředu.

„Nenávist se v něm zažrala příliš hluboko. Vytvořil si zvrácenou představu o spravedlnosti, toužil jen po pomstě. Ty svazky mohly jeho pomstychtivost ukojit.“

„Říkejte si, co chcete, já vám nevěřím. Varak obětoval život, aby ty svazky získal. Lžete! Řekl mi pravdu! Prohlásil, že to může být pouze jeden z vás čtyř!“

„To je…“ Sutherland se odvrátil a zahleděl se na moře. Hrozivé ticho přerušovaly jen zvuky přístavu. „Bože všemohoucí,“ vydechl a otočil se k Petrovi. „Proč jen nepřišel za mnou! Byl bych ho přesvědčil, že lze najít lepší způsob. Proč jen nepřišel za mnou…“

„Proč by to dělal? I vy jste patřil mezi podezřelé. Mluvil jsem s ostatními. Podezření na vás ulpívá i nadále. Jste jedním z té čtveřice!“

„Vy arogantní mladý blázne,“ zaburácel dunivě nad zátokou Sutherlandův hlas, vzápětí ztišený do naléhavého šepotu. „Říkáte, že lžu, že jste mluvil s ostatními. Nuže, mohu vás ujistit, že někdo jiný vás obelhal mnohem rychleji a úspěšněji!“

„Co to má znamenat?“

„To znamená, že vím, kdo má ty Hooverovy svazky! Tuším to už několik týdnů! Je to skutečně jeden ze čtveřice, ale nejsem to já! Nebylo zase tak obtížné to zjistit. O to těžší bude získat ty materiály zpět. Přesvědčit muže, který se zbláznil, aby si dal říct! Vy a Varak jste mi to znemožnili!“

Petr zíral na černého obra. „Nikomu jste se ani slovem nezmínil…“

„Nemohl jsem!“ přerušil ho soudce. „Musel jsem zvládnout obrovské riziko, které nám hrozilo. Najímá si vrahy. Ve svazcích si může vybírat ze stovek a tisíců rukojmí.“ Sutherland vykročil k Chancellorovi. „Řekl jste ještě někomu jinému, že sem jedete? Hlídal jste si, jestli vás nesleduje vrah?“

Chancellor zavrtěl hlavou. „Pohybuju se s vlastní ochrankou. Nikdo mě nesledoval.“

„S čím že se pohybujete?“

„Nejsem sám,“ odpověděl Petr tiše.

„Takže je s vámi ještě někdo jiný?“

„Nebojte se,“ odpověděl Chancellor, najednou vylekaný, protože vycítil v soudcových slovech hrůzu. „Stojí na naší straně.“

„*O’Brien?*“

„Ano.“

„Ach, bože můj!“

Najedou se ozvalo hlasité šplouchnutí. To nemohla být ryba. Pod molem se někdo skrýval. Člověk. Kdesi ve tmě. Petr se rozběhl ke břehu.

Kdesi za ním pleskly v rychlém sledu dva výstřely. Směrem od pramice, kde se skrýval Quinn! Chancellor zalehl na dřevěné molo a přitiskl se k prknům. Všechno kolem vybuchlo. Od vodní hladiny a z palub zakotvených plavidel šlehaly téměř bezhlučné záblesky z hlavní – vrazi stříleli ze zbraní vybavených tlumiči. Petr se překulil doleva, instinktivně hledal úkryt za přilehlými pilíři. Před obličejem se mu rozprsklo dřevo.

Zakryl si oči a otevřel je právě včas, aby spatřil záblesk na protějším molu. Pozvedl zbraň a v panice stiskl spoušť.

Ozval se výkřik, hned potom pád těla, které naráželo do neviditelných předmětů a vzápětí se překulilo do vody.

Chancellor zaslechl kdesi vlevo škrábavý zvuk. Otočil se. Přes okraj mola se šplhal muž v přiléhavé černé potápěčské kombinéze. Petr zamířil a vystřelil. Postava připomínající přízrak se prohnula a v marném úsilí natáhnout se po zamýšlené oběti dopadla zády na prkna.

Alison! Musí za ní! Uskočil dozadu a najednou s hrůzou zjistil, že narazil na ležící tělo. Sutherland! Tvář zalitá krví, horní část svrchníku mokrá, všude rudé skvrny.

Černý gigant byl *mrtvý*.

„Chancellore!“ O’Brienův hlas pronikl výstřely a svištěním kulek. Proč volá? Chce ho zabít? Kdo vlastně je Quinn O’Brien? *Co je zač?*

Neodpoví, neudělá přece ze sebe živý terč. Pud sebezáchovy a touha přežít ho přiměly k pohybu. Přeskočil mrtvého Daniela Sutherlanda a vyrazil k ocelovým konstrukcím v přístavišti. Plazil se po čtyřech, vrhal se kupředu, kličkoval a měnil směr tak rychle, jak jen mu kluzký povrch prken dovolil.

Zaslechl zvuk odražené kulky. Vrahové ho *spatřili*! Neměl jiné východisko. Zvedl se do hlubokého předklonu, nohy zdřevěnělé strachem, a rozběhl se k temným obrysům přístavního zařízení. Připadalo mu jako celá věčnost, než skočil do úkrytu za ocelovou deskou pod svěšenými lany.

„Chancellore! Chancellore!“ zněly do palby O’Brienovy naléhavé výkřiky. Petr však nereagoval. Existovalo jediné vysvětlení. Muž, kterého litoval i obdivoval a svěřil mu svůj život, ho vylákal do smrtelné pasti!

Vzduchem náhle prosvištěla salva kulek, vzápětí následoval výbuch. Nad zádí rybářské lodi ukotvené o dvě mola dál vyšlehly plameny. Pak zaburácel druhý výbuch a vzplála jiná loď. Zněly výkřiky a rozkazy. Po molech se rozběhli muži v černém a skákali přes zábradlí do vody. Ve zmatku, který zavládl, se zdálo, jako by palba prořídla. Zahřměla další exploze a začal hořet třetí člun. Hned nato pleskl osamělý výstřel. Zaječení. Mužský hlas. Vykřikuje souvislá *slova*!

Nesrozumitelná. Až na jedno: Chasong.

Chasong!

Muž utrpěl zásah, byl to poslední výkřik vzdoru člověka, který se ocitl tváří v tvář smrti. Žádný jiný motiv nemohl lidské hrdlo přimět vydat tak děsivý, tak fanatický zvuk. Výkřik v jazyku, kterému Varak nerozuměl. A teď ho slyšel na vlastní uši i Chancellor. Nepodobal se žádné známé řeči.

Hluk postupně umlkal. Dva muži v potápěčských kombinézách se vyšplhali na konec krátkého mola, kde ležel mrtvý Daniel Sutherland. Z protilehlého nábřeží práskly v rychlém sledu tři výstřely; od převodovky nad Petrovou hlavou se odrazila kulka a zavrtala se do dřeva vedle něj. Ke břehu sprintovala mužská postava, přeskakovala zábradlí z jednoho člunu na druhý, hnala se přes mola, míjela kormidelní budky. Znovu se rozlehla palba. Chancellor se přikrčil pod ocelový štít. Pádící muž seskočil na rozbahněný břeh a přikrčil se za veslicí vytaženou z vody. Zůstal tam jen několik vteřin, pak se zvedl a rozběhl se do tmy

Byl to *O'Brien*! Petr nevěřícím pohledem sledoval, jak agent mizí mezi stromy, které lemovaly zátoku a přístaviště.

Střelba ustala. Od moře za molem zarachotil lodní motor. Chancellor už nemohl déle čekat. Vyplazil se z úkrytu, přikrčil se a mezi čluny se rozběhl k automobilu.

Alison ležela za kapotou a tiskla se k zemi. Oči měla rozšířené hrůzou a třásla se po celém těle. Petr klesl vedle ní na kolena a objal ji.

„Už jsem si myslela, že tě živého neuvidím," šeptala a křečovitě mu zaryla prsty do paže. Její tváře se leskly slzami.

„Musíme pryč! Rychle!" Zvedl ji na nohy, škubnutím otevřel dveře a pomohl jí nastoupit.

V přístavu znovu propukl zmatek. K molu právě přirazil motorový člun a propukla hádka. Muži se otáčeli na všechny strany, někteří se rozběhli ke břehu.

Nejvyšší čas zmizet. Za pár vteřin může být pozdě. Petr vyhlédl čelním sklem a otočil klíčkem v zapalování. Motor naprázdno škytl a utichl.

Ranní vlhko! Auto stálo několik hodin bez pohybu!

Slyšel výkřiky doléhající z přístaviště. Slyšela je i Alison – natáhla se pro pistoli, kterou Petr upustil na sedadlo. Automaticky, se zručností zrozenou ze zkušenosti, zkontrolovala zásobník.

„Zůstaly ti jen dva náboje. Máš další?"

„Munici? Ne!" Petr znovu otočil klíčkem a sešlápl plynový pedál.

Mezi trupy rybářských člunů vytažených na břeh se vztyčila postava v potápěčské kombinéze a rozběhla se k nim.

„Pozor na oči," vykřikla Alison.

Stiskla spoušť. Výstřel se v kabině auta rozlehl s ohlušující silou a boční okénko se rozprsklo v záplavě střepů. Vtom motor konečně naskočil.

Chancellor prudce zařadil rychlost a dupl na plyn. Auto vyrazilo dopředu, divoce jako splašený kůň. Strhl volant doprava. Vůz chvíli klouzal bokem a od pneumatik vyletovaly gejzíry bláta a kamínků. Petr vyrovnal smyk a hnal se k výjezdu z přístavu.

Slyšeli za sebou výstřely; jedna kulka roztříštila zadní sklo.

Chancellor strhl Alison na podlahu a stočil volant do prudké zatáčky. Dívka se však vztyčila a přes rozbité zadní sklo vypálila druhý náboj – poslední. Střelba za nimi nakrátko umlkla.

Útočníci vzápětí palbu obnovili, ale to už uprchlíci prosvištěli vraty přístaviště a po příjezdové cestě se řítili mezi stromy k hlavní silnici, takže jim kulky nemohly ublížit.

Zůstali sami. Před hodinou ještě prchali v trojici, teď zbyli jen dva.

Quinnovi O'Brienovi bezvýhradně věřili, a on je podle zradil.

Na koho se teď mohou obrátit?

Měli jen jeden druhého. Obytné domy a kancelářské budovy hlídají. Mají pod dohledem jejich přátele a známé. Odposlouchávají telefony. Vědí, v jakém autě jezdí, a brzy rozestaví na hlavních i vedlejších silnicích policejní hlídky.

Petr v sobě začal pociťovat pozoruhodnou změnu. Chvíli uvažoval jestli je skutečná, nebo si s ním jenom znovu zahrává jeho bujná představivost. V každém případě však byl za tu změnu vděčný.

Místo strachu a pocitu úplné bezmoci v něm rostla zlost.

Pevně uchopil volant a přidal plyn. V uších mu zněla ozvěna smrtelného výkřiku, který slyšel před několika okamžiky.

Chasong!

Přes všechny nečekané zvraty a odhalení klíčem pořád zůstával Chasong.

37

Běžní občané o jejich útěku nevěděli. V rádiu nevysílali jejich popis, v televizi nebo v novinách se neobjevily jejich fotografie. To však neměnilo nic na faktu, že museli prchat, protože jim nikdo nemohl poskytnout ochranu. Došlo k porušení zákona, umírali lidé. Kdyby se přihlásili úřadům, vlezli by do jedné z desítek nastražených pastí. I do řad policie jistě pronikli neznámí muži, kteří sloužili jejich nepřátelům. Byli všude.

Zachránit je mohly jen Hooverovy soukromé svazky, jejich jediná naděje na přežití.

Smrt je přivedla blíž k odpovědi. Varak tvrdil, že viníkem je jeden ze čtyř mužů. Petr přidal pátého. Teď jsou Sutherland a Dreyfus mrtví, takže zůstali tři potenciální pachatelé. Prapor, Paris a Bravo.

Frederick Wells, Carlos Montelán, Munro St. Claire.

Někdo jiný vás obelhal mnohem rychleji a úspěšněji.

Ale měli klíč. Chasong. To nebyla lež. Jeden ze tří zbylých členů Inver Brassu byl hluboce, přímo osudově spojen s masakrem u Chasongu před dvaadvaceti lety. Ať už to byl kterýkoliv z nich, měl i Hooverovy svazky.

Petr si vybavil Ramirezova slova. *Chasong je pouze jedna z bitev, zapsaných do chorobopisu v nemocnicích pro veterány.*

Existovala pouze vzdálená možnost, že by se od přeživších mohli něco dozvědět. Jejich vzpomínky budou určitě mlhavé, ale na žádný jiný postup Petr nepřipadl. Třeba je to jejich poslední naděje.

Obrátil myšlenky k Alison. I v ní teď bujel hněv, co do intenzity srovnatelný s jeho vztekem, a inspiroval ji k vynalézavé rozhodnosti. Generálova dcera měla řadu kontaktů a nyní je využila. Za léta služby její otec mnoha lidem prospěl a zavázal si je, ale ona se spojila jen s těmi, o nichž věděla, že jsou mimo vliv a dohled Pentagonu. Muži, s nimiž dlouhé roky nemluvila, teď zvedali sluchátka a poslouchali její prosby o pomoc, kterou by poskytli čistě soukromě, neoficiálně a bez zbytečných otázek.

A aby nikdo z oslovených nemohl získat úplný obraz o situaci, mladá žena své požadavky takticky rozdělila.

Plukovník letectva přidělený jako styčný důstojník k NASA se s nimi setkal v Laurelu za hranicemi státu Delaware a přenechal jim své auto. O'Brienův vůz ukryli v podrostu na břehu řeky Nanticoke.

Kapitán sloužící u dělostřelců ve Fort Benningu jim rezervoval na své jméno pokoj v hotelu Holiday Inn na předměstí Arundel Village.

Korvetní kapitán z Třetího námořního okruhu, který za invaze v Normandii velel vyloďovacímu člunu na pláži Omaha, přijel autem do Arundelu a přinesl jim do hotelového pokoje tři tisíce dolarů. Bez jediné otázky přijal od Chancellora vzkaz adresovaný Joshuovi Harrisovi, v němž spisovatel žádal svého literárního agenta, aby za něho vypůjčenou sumu uhradil.

Nejtěžší bylo dostat se k tomu, co potřebovali nejvíc – k seznamu obětí bitvy u Chasongu. A především k údajům o místě pobytu invalidů, kteří masakr přežili. Pokud někdy existovaly informace střežené čtyřiadvacet hodin denně, pak to bylo vše, co se týkalo Chasongu. Museli vycházet z předpokladu, že neviditelní muži všechno sledují a čekají, kdy někdo projeví zájem.

Blížila se osmá hodina večer. Korvetní kapitán odešel před několika minutami, tři tisíce dolarů ležely nedbale pohozené na nočním stolku. Petr se znaveně natáhl na postel a opřel si hlavu o pelest. Alison seděla na druhém konci pokoje u stolu, před sebou poznámkový blok. Desítky jmen, většina z nějakého důvodu přeškrtnutá. Usmála se.

„To vždycky zacházíš s penězi tak nonšalantně?“

„A ty vždycky zacházíš tak obratně se zbraněmi?“ odpověděl otázkou.

„Většinu života jsem měla kolem sebe střelné zbraně. To ovšem neznamená, že schvaluju jejich používání.

„Já jsem prožil ve společnosti větších peněz posledního tři a půl roku. A jejich používání plně schvaluju.“

„Otec mě několikrát do měsíce bral na pistolovou i puškovou střelnici. Samozřejmě pokud tam nikdo nebyl. Víš, že už jako třináctiletá jsem uměla poslepu rozebrat a složit pušku nebo tátovu služební pětačtyřicítku? Bože, jak tenkrát musel litovat, že nejsem chlapec!“

„Bože, jak z toho musel šílet.“ Chancellor s úsměvem napodobil její intonaci. „Co podnikneme, abychom se dostali k seznamům obětí? Nemáš ještě v rezervě nějakou nitku, za kterou bys mohla zatahat?“

„A víš, že možná mám? Znám jednoho doktora na klinice Waltera Reeda. Jmenuje se Phil Brown. Sloužil jako zdravotník v Koreji. Tam se s ním otec seznámil. Létal s helikoptérou do první linie a ošetřoval raněné, když lékaři takové riziko odmítli. Později ho otec navedl na správnou cestu, pomohl mu na lékařskou fakultu a postaral se, aby dostal od armády stipendium. Jako kluk z chudé rodiny by jinak neměl šanci studovat.“

„To už je dost dávno.“

„Ano, ale zůstali s tátou v kontaktu. I já jsem se s ním stýkala. Za pokus by to stálo. Nikdo jiný mě už nenapadá.“

„Nemohla bys ho nějak dostat sem? Nerad bych takové věci vyřizoval po telefonu.“

„Můžu to zkusit,“ souhlasila Alison.

Asi za hodinu prošel dveřmi do jejich pokoje štíhlý třiačtyřicetiletý vojenský lékař a vřele Alison objal. Má v sobě něco dobromyslného, pomyslel si Chancellor. Voják se mu líbil, přestože tušil, že se s ním Alison nestýkala jen společensky. Zůstali dobrými přáteli, když předtím prostě byli důvěrnějšími přáteli.

„Phile! Jsem tak ráda, že tě vidím!“

„Promiň že jsem nebyl na tátově pohřbu,“ omlouval se lékař a položil jí ruce na ramena. „Doufám, že chápeš moje důvody. Neměl jsem žaludek poslouchat pokrytecké ódy od parchantů, kteří mu házeli klacky pod nohy a nejraději by ho degradovali.“

„Jsi stejně upřímný, jak si tě pamatuju, Charlie Browne.“

Major ji políbil na čelo. „Už dlouho mě tak nikdo neoslovil.“

Otočil se k Petrovi. „Víte, Alison byla nadšeným fanouškem *Peanuts*.[*)] Nemohli jsme se dočkat nedělních novin…“

„Tohle je Petr Chancellor, Phile,“ představila Alison svého společníka.

Lékař se na Petra překvapeně zadíval a podal mu ruku. „Máš čím dál lepší přátele, Ali. Já žasnu. Líbí se mi vaše knihy, Petře… No, snad bychom si mohli tykat, ne?“

„Jenom když mi dovolíš, abych ti říkal Charlie.“

„Ale ne v ordinaci. Ještě by si mysleli, že jsem intelektuál, a to se u nás moc nenosí. Tak o co vám jde, lidičky? Ali mluvila zmateně jako uprchlík, který má v patách celé protinarkotické oddělení.“

„V tom prvním jsi uhodil hřebík na hlavičku,“ opáčila Alison. „Ale to druhé je mnohem horší. Můžu mu to říct, Petře?“

Chancellor se podíval na majora. V jeho očích viděl upřímný zájem a vycítil v něm sílu zahalenou závojem přátelské zdvořilosti. „Myslím, že mu můžeš svěřit úplně všechno.“

„Bude to tak lepší pro všechny,“ řekl Brown a obrátil se Petrovi. „Víš, mně na téhle holčičce velmi záleží. Její otec sehrál v mém životě významnou úlohu.“

[*)] Česky *Buráci* – v USA mimořádně populární komiksový seriál (jako např. dnešní *Garfield*), který vycházel v padesátých a šedesátých letech minulého století jako příloha denního tisku. Jednou z postaviček je smolař Charlie Brown a nejznámějším hrdinou pejsek Snopy. (Pozn. překl.)

Řekli mu všechno. Začala Alison a Petr ji potom doplnil. Zpověď zapůsobila jako katarze, konečně měli před sebou člověka, jemuž mohli důvěřovat. Alison začala vysvětlovat události v Tokiu před dvaadvaceti lety. Při popisu toho, jak na ni matka zaútočila s nožem, se zadrhla a další slova jí odmítala přejít přes rty.

Major k ní přiklekl. „Poslouchej," řekl tónem lékaře. „Chci vědět všechno. Promiň, ale budeš mi to muset říct."

Nedotkl se jí, ale v hlase mu zazněl jemný, leč naléhavý rozkaz.

Když Alison domluvila, Brown kývl na Petra a vstal, aby si připravil něco k pití. Chancellor přistoupil k Alison a držel ji kolem krku, zatímco si lékař naléval.

„Ty svině," ulevil si Brown a zatočil plnou sklenkou v ruce. „Nacpali ji halucinogeny. Mohli ji držet na derivátech morfinu nebo na kokainu, ale halucinogeny způsobují chorobné vidiny, to je jejich základní symptom. V těch letech obě strany prováděly rozsáhlé experimenty s narkotiky. *Svině!*"

„Záleží na tom, jaké drogy použili?" zeptal se Chancellor, ruku pořád kolem Alisonina krku.

„Asi ne," odpověděl Brown. „Ale na druhé straně… Ty experimenty byly přísně tajné a věděl o nich jen velmi omezený okruh zasvěcených. Ale musí existovat záznamy. Kde, to ví jenom bůh, ale někde určitě jsou. Ty by nám pomohly objasnit používané postupy, zjistili bychom jména a časové údaje i rozsah pokusů."

„Já bych si raději promluvil s muži, kteří bojovali u Chasongu," řekl Petr. „S někým z těch, co přežili, čím vyšší hodnost, tím lépe, a dnes leží v nemocnicích pro veterány. Ale nemáme čas, abychom sháněli lidi po špitálech v celé zemi."

„Myslíš, že by to pomohlo nalézt odpověď?"

„Ano. Chasong se stal kultem. Slyšel jsem, jak umírající muž vykřikl to jméno, jako by jeho smrt byla dobrovolnou obětí. Jinak se to nazvat nedá."

„Dobře." Brown souhlasně přikývl. „Ale co když ta oběť pramenila z touhy po pomstě? Po odplatě za to, co udělala Macova žena, její matka." Doktor vrhl na Alison omluvný pohled. „Pochopitelně nebyla za své činy odpovědná, ale o tom mstitel nemusel vůbec vědět."

„O to právě jde," vyhrkl Petr. „Máme co do činění s typem lidí, kteří slepě následují vůdce a jsou ochotní pro něj i zemřít. Jsou to řadoví vojáci, ne velitelské kádry. Ti by o její matce opravdu nic nevěděli. Sám jsi to před chvílí řekl a Ramirez mi to svého času potvrdil. Pokusy byly přísně tajné, informace o nich se dostaly k omezenému okruhu zasvěcených. Věděl o nich jen málokdo. Tady se nedají najít žádné souvislosti."

„Ty jsi ten spojovací článek našel. Ramirez.“

„*Očekávalo* se ode mě, že ho najdu, že se ho chytím a spokojím se s ním. Ale v Chasongu se stalo ještě něco jiného. Varak to cítil, ale nevěděl, co by to mohlo být, proto mluvil o zastíracím manévru.“

„O jakém zastíracím manévru?“

„Vnadidlo spolkla nesprávná ryba. Mackie Messer, jak nazývali Alisonina otce, neměl nic společného s tím, co prováděli s jeho ženou. Roztrhaný župan na podlaze pracovny v Rockville, rozbité sklenice, rozlitá voňavka – to byly falešné stopy, které nás měly zmást a odvést naši pozornost jinam. Ukazatele, které nás měly dovést ke zneužité ženě a vyvolat dojem, že ji má na svědomí nepřítel. A já jsem na to měl skočit. Přiznávám, nechal jsem se nachytat, ale přišel jsem na to, že se pletu. Je to úplně jinak.“

„Jak to všechno víš? Jak to můžeš tvrdit s takovou jistotou?“

„Protože jsem si něco podobného sám vymyslel, zatraceně! Ve svých knihách.“

„V knihách? Prosím tě, Petře, tady jde o skutečný život!“

„Mohl bych ti na to odpovědět, ale ty bys mi pak nechal nasadit svěrací kazajku a poslal mě na psychiatrické vyšetření. Prostě mi sežeň co nejvíc jmen lidí, kteří přežili Chasong.“

Major MUDr. Philip Brown se podíval na memorandum, výsledek dopolední porady. Byl sám se sebou spokojený. Dokument byl formulován dostatečně hrozivě, ale ne tak, aby vyvolal příliš hlasitý poplach.

S jeho pomocí se dostane k tisícům záznamů zachycených na mikrofiších, v kterých se specifikovalo místo pobytu a uváděly se krátké chorobopisy invalidů umístěných v nemocnicích pro veterány po celé zemi.

Podstata memoranda spočívala v domněnce, že u jistého počtu starších vojenských invalidů odumírají některé vnitřní tkáně rychleji, než by odpovídalo normálnímu průběhu stárnutí. Tito muži sloužili v Koreji v provincii Chagang a v jejím okolí. Je docela dobře možné, že se jim do krve dostal neznámý virus, a i když je zdánlivě nečinný, ve skutečnosti ovlivňuje buněčné procesy na molekulární úrovni. Dokument uváděl hypotézu, že může jít o *hynobius*, mikroskopický antigen přenášený hmyzem vyskytujícím se v provincii Chagang, a doporučoval další výzkum, pokud to umožní rozpočet.

Působivá snůška nesmyslů. Major neměl tušení, jestli nějaký antigen *hynobius* vůbec existuje, ale usoudil, že když si ho sám vymyslel, těžko se najde někdo, kdo by s ním mohl polemizovat.

S memorandem v ruce se Brown odebral do archivu, kde byly uložené mikrofilmy. Před službukonajícím štábním seržantem se o Chasongu slovem nezmínil. Zvolil rafinovanější postup a nechal vojáka, ať pátrá sám. Poddůstojník vzal detektivní práci vážně. Zašel dozadu ke kovovým policím a vrátil se s náručí mikrofilmů.

O tři hodiny a dvacet pět minut později Brown zíral na poslední snímek na obrazovce. Už dávno si sundal sako uniformy a pověsil ho přes židli, povolil kravatu a rozepnul horní knoflíček košile. Zaraženě na židli poposedl.

Na stovkách metrů mikrofilmů se nevyskytla jediná zmínka o Chasongu.

Ani jedna!

Jako kdyby Chasong nikdy neexistoval. Podle archivu mikrofiší v nemocnici Waltera Reeda se v Chasongu vůbec nic nestalo.

Brown vstal a odnesl cívky seržantovi. Věděl, že kráčí po tenkém ledě, ale musel to riziko podstoupit. Dostal se do slepé uličky.

„Našel jsem hodně užitečných informací," začal opatrně, „ale domnívám se, že by toho tady mělo být víc. Podkmen *hynobius* identifikovaly naše polní laboratoře i v okolí Pchjongjangu. V mnohých záznamech se uvádí okres nebo provincie Chasong. Zajímalo by mě, jestli nemáte Chasong někde v registru."

Seržant okamžitě zareagoval, v očích se mu mihl záblesk poznání. „Chasong? Ano, pane, to jméno mi něco říká. Nedávno jsem na ně narazil. Vzpomínám, kde to asi bylo."

Brownovi se zrychlil tep. „Tohle by mohlo být důležité seržante. Ten antigen je jenom obyčejná linka ve spektrografu, ale právě teď dost důležitá. *Hynobius* dokáže nadělat pěknou paseku. Na to prosím nezapomínejte."

Seržant vstal a popošel k pultu, čelo svraštělé usilovným přemýšlením. „Myslím, že to byl záznam druhé směny, poznámka v pravém sloupci. To je vždycky nápadné, poznámky v pravém sloupci přímo bijí do oka."

„Co je na nich neobvyklého?"

„Ten sloupec je určen pro označení materiálů, které se půjčují mimo budovu. Filmy byly vydány proti podpisu. Většinou se totiž používá to čtecí zařízení, u kterého jste seděl i vy."

„Dokázal byste určit čas přesněji?"

„Nedávno, včera nebo předevčírem. Podívám se." Úředník vylovil z police inventární knihu v kovových deskách. „Tady to máme. Včera po obědě. Dvanáct filmů. Všechny souvisí s Chasongem. Ale docela chápu, že si je vzali s sebou."

„Proč?“

„Kdo by si chtěl prostudovat všechen zapůjčený materiál, musel by tady strávit nejméně dva dny. Akorát mě překvapuje, podle jakého klíče si dotyčný ty materiály vybral.“

„Jaký klíč máte na mysli?“

„Kódované indexy. Utajení v zájmu národní bezpečnosti. Na to, abyste mohl vyhledat tyto mikrofilmy, byste musel nahlédnout do hlavního katalogu. Jenže byste se na ně nesměl podívat ani jako lékař.“

„Důvod?“

„Nemáte dostatečně vysokou hodnost, pane.“

„Kdo si ty záznamy půjčil?“

„Brigádní generál Ramirez.“

Brown zabočil se svým sportovním kabrioletem značky Triumph TR-6 na příjezdovou cestu k obrovskému středisku pro zpracování informací v McLeanu ve Virginii. Vlevo strážní budka, na druhé straně nevyhnutelná tabule se zákazem vstupu nepovolaným, připevněná na kovových tyčích.

Brownovi nedalo moc práce přesvědčit štábního seržanta v nemocničním archivu, že když lidé zemřou jen proto, že si jakýsi generál Ramirez odnesl záznamy umožňující vystopovat nebezpečný antigen, část viny padne i na poddůstojníkovu hlavu.

Kromě toho byl Brown ochoten převzít plnou osobní zodpovědnost – jako důstojník i jako lékař – a podepsat převzetí identifikačních údajů o mikrofiších vlastním jménem. Seržant mu ostatně nevydá filmy fyzicky, pouze jejich katalogová čísla. Oprávnění vyzvednout si duplikáty záznamů v centrálním registru v McLeanu vystaví bezpečnostní oddělení kliniky Waltera Reeda.

Lékař si odůvodňoval svůj postup potřebou vyřídit si s Ramirezem osobní účet. Brigadýr měl na svědomí generála MacAndrewa a MacAndrew poskytl Philu Brownovi, synu farmáře z Gandy v Nebrasce, velmi slušnou šanci uchytit se v životě. A když se to Ramirezovi nebude líbit, ať si na něj klidně stěžuje.

Ale Brown se domníval, že tak daleko brigádní generál nezajde.

Vyloudit souhlas od bezpečnostního oddělení nemocnice Waltera Reeda nebylo obtížné. Stačilo předložit memorandum a vystrašený referent, který postrádal medicínské vzdělání, mu ochotně vydal oprávnění studovat všechny dokumenty v centrálním archivu.

Brown ukázal povolení civilnímu zaměstnanci u recepce ve středisku. Muž vyťukal na klávesnici počítače pár znaků, na miniaturní obrazovce

naskočila zelená písmena a doktor Brown byl nasměrován na příslušné poschodí.

Hlavní je, pomyslel si Brown, když vcházel na oddělení M, sekce zpracování údajů, že mám katalogová čísla materiálů, které si Ramirez vypůjčil. Nic víc nepotřeboval. Každý svitek filmu měl vlastní identifikační znak. Oprávnění ke studiu dokumentů vydala lékaři prestižní vojenská nemocnice, takže všechny překážky padly a za deset minut seděl před složitou čtecí aparaturou, která při bližším pohledu kupodivu připomínala nablýskanou a poněkud modernizovanou moviolu, archaický přístroj používaný filmovými střihači ještě v dobách němého plátna.

Za dalších deset minut si uvědomil, že se seržant v archivu nemocnice Waltera Reeda mýlil, když tvrdil, že na prostudování záznamů jsou potřebné minimálně dva dny. Nezabere to ani hodinu. Brown netušil, na co narazil, ale ať už to bylo cokoliv, nevěřícně zíral na informace, které naskakovaly na obrazovce.

Ze stovek mužů, kteří se zúčastnili bitvy u Chasongu, jich zůstalo naživu pouhých třicet sedm. A jako kdyby už tento fakt sám o sobě nebyl dostatečně zarážející, umístění těchto sedmatřiceti přeživších vyvolalo přímo šok. Bylo totiž v naprostém rozporu se všeobecně uznávanou psychologickou praxí. Je absurdní oddělovat od sebe muže, kteří utrpěli těžká zranění v jedné bojové operaci. Kamarádi bývají často to jediné, co invalidům odsouzeným strávit zbytek života v léčebných ústavech zbylo – rodinní příslušníci a přátelé je navštěvovali čím dál méně, až se pro ně mrzáci stali přítěží, nepříjemnými a nežádoucími stíny ve vzdálených ústavech.

Ale u sedmatřiceti mužů, kteří přežili Chasong, si někdo dal pořádně záležet, aby je od sebe oddělil. Konkrétně jedenatřicet z nich leželo v jedenatřiceti různých nemocnicích od San Diega po Bangor ve státě Maine.

Ostatních šest zůstalo sice spolu, ale ze vzájemné blízkosti se rozhodně těšit nemohli. Umístili je do psychiatrické léčebny s nejpřísnějším režimem patnáct kilometrů západně od Richmondu. Brown tu instituci znal. Tamější pacienti trpěli nevyléčitelnými duševními chorobami – všichni nebezpeční svému okolí, často s vražednými sklony.

Přesto žili spolu. Nebyla to moc povzbuzující perspektiva, ale jestli se Chancellor domnívá, že se od nich něco dozví, může mu Brown nabídnout jména šesti mužů, kteří přežili Chasong. Ze spisovatelova stanoviska může být jejich zdravotní stav dokonce výhodou. Pokud se mu s nimi vůbec podaří navázat komunikaci, muži, jejichž psychické zdraví bylo u Chasongu nezvratně narušeno, mu mohou mnohé odhalit. Možná

nevědomky, ale bez svazujících zábran vlastních normálnímu rozumu. Duševně nemocní lidé si nezřídka pamatují, co způsobilo jejich chorobu.

V doktorovi pořád hlodal neodbytný pocit, který nedokázal přesně definovat, ale byl natolik šokovaný, že se ho ani nepokusil analyzovat. Měl plnou hlavu nevysvětlitelných záhad, které mu nedovolovaly jasně uvažovat.

A kromě toho by z centra pro zpracování informací nejraději rychle vypadl na čerstvý vzduch.

Petr neměl pocit, že vcházejí do nemocnice. Spíš si připadal jako na návštěvě věznice. Vylepšená verze koncentračního tábora.

„Pamatuj si, že se jmenuješ Conley a jsi odborník na antigeny, zejména na podkmen MN," nabádal ho Brown. „A hlavně mlč, mluvit budu já."

Kráčeli dlouhou, bíle natřenou chodbou, lemovanou po obou stranách řadou kovových dveří, rovněž bíle natřených. Vedle každých dveří zel ve zdi otvor vyplněný silným sklem – pozorovací špehýrky do cel, jimiž Chancellor viděl chovance ústavu. Nešťastníci leželi stočení na holé zemi, mnozí ve vlastních výkalech. Jiní přecházeli sem a tam jako zvířata, a když najednou zahlédli na chodbě neznámé lidi, přitlačili křečovitě stažené obličeje ke sklu. Další zase stáli u okna a prázdnými pohledy zírali na sluncem zalitý svět, ponořeni do tichého fantazírování.

„Člověk si na to nikdy nezvykne," řekl psychiatr, který je doprovázel. „Lidské bytosti, které poklesly na úroveň nejnižších primátů. Ale kdysi to byli lidé. Na to nesmíme nikdy zapomenout."

Petrovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že ten člověk mluví k němu. Zároveň věděl, že se mu v obličeji zrcadlí bouřlivé emoce, které jím zmítaly – kombinace soucitu, zvědavosti a odporu.

„Chceme si promluvit s lidmi, kteří přežili boje u Chasongu," prohlásil Brown a zachránil tak Chancellora před odpovědí, která se od něj očekávala. „Mohl byste to prosím zařídit?"

Nemocniční lékař byl očividně překvapený, ale nic nenamítal. „Řekli mi, že jim chcete odebrat vzorky krve."

„To samozřejmě taky. Ale současně bychom si s nimi rádi promluvili."

„Dva z nich nemluví vůbec a tři sotva pár slov. Ti první dva trpí katalepsií, ostatní jsou schizofrenici. Nemocní jsou již dlouhé roky."

„To máme pět," řekl Brown. „Co ten šestý? Pamatuje si něco?"

„Nic, co byste chtěli slyšet. Má vražedné sklony. Rozzuří se z těch nejmalichernějších důvodů – stačí pouhé gesto nebo rozsvícení žárovky. Poznáte ho podle svěrací kazajky."

Chancellor pocítil nevolnost, ve spáncích mu pulzovala bolest. Ten výlet byl zbytečný, nic se nedozvědí. Slyšel, jak se Brown na cosi ptá, ale i v jeho hlase znělo zklamání.

„Kde jsou? Ať to máme rychle za sebou.“

„Shromáždili jsme je pro vás v jedné z laboratoří v jižním křídle. Jsou připravení. Tudy.“

Došli na konec chodby a zabočili do jiné, širší. Lemovaly ji oddělené uzavřené kóje. Některé byly vybaveny lavicemi podél stěn, jinde stály uprostřed vyšetřovací stoly. Do každé místnosti vedl pozorovací otvor, opatřený stejným silným sklem, jaké viděli v předcházejícím oddělení. Psychiatr je přivedl k poslední cele a gestem ukázal na okno.

Chancellor se podíval přes okénko, zatajil dech a vytřeštil oči. Uvnitř bylo šest mužů v zelených oblecích bez knoflíků. Dva nehybně seděli na lavicích a nepřítomně hleděli před sebe. Tři leželi na podlaze a jejich těla se křečovitě zmítala. Hrůzyplná, bolestná podívaná – nešťastníci připomínali obrovský hmyz a jako by jeden druhého napodobovali. Poslední stál v koutě, neustále škubal krkem a rameny, obličej mu křivila nepřerušovaná série šklebů, spoutané paže napínaly pevnou tkaninu, která mu obemykala horní část těla.

Ale hluboké zděšení, které Petr náhle pocítil, nevyvolal srdcervoucí pohled na tyto bytosti, které se sotva daly nazývat lidmi, ale na jejich kůži.

Všichni byli černoši.

„Už to mám!“ zašeptal Brown. „Písmeno *n*.“

„Cože,“ nechápal Chancellor, zhrozený tak, že sotva slyšel.

„Bylo v těch záznamech. Na každém řádku,“ odpověděl major tiše. „Nenapadlo mě to, protože jsem hledal něco jiného. Malé písmeno *n* za každým jménem. Za stovkami jmen. Negři. Černoši. U jednotek bojujících v Chasongu sloužili pouze černoši.“

„Genocida,“ vydechl Petr, přemožený hrůzou a zhnusením.

38

Hnali se po dálnici na sever, mlčky, oba ponoření do vlastních myšlenek, oba zahlcení hrůzou, jakou dosud nezažili. Ale oba velmi dobře věděli, co je třeba udělat, oba znali jméno muže, proti kterému se musí postavit – brigádní generál Pablo Ramirez.

„Já toho hajzla dostanu," procedil Brown zaťatými zuby, jen co vyjeli z nemocnice.

„Pořád si to neumím srovnat v hlavě," ozval se Petr. „Sutherland byl ve skupině jediný černoch. Jiné spojení nevidím. Ale už nám nepomůže, protože je mrtvý."

Ticho.

„Zavolám mu," řekl Brown nakonec. „Ty nemůžeš, s tebou by se nebavil. A jako generál si dokáže snadno zařídit, aby ho ze dne na den přeložili na druhý konec světa."

Zastavili před jednou z restaurací v koloniálním stylu, tak typických pro virginský venkov. Na konci špatně osvětlené chodby visel na stěně prosklené kabinky telefonní automat. Chancellor čekal u otevřených dveří, zatímco lékař vešel do budky a vytočil číslo Pentagonu.

„Major Brown?" ozval se ze sluchátka podrážděný Ramirezův hlas. „Co je to za naléhavou záležitost, že ji nemůžete probrat s mou sekretářkou?"

„Ta záležitost je víc než naléhavá, *generále*. Mimochodem, vaši hodnost jsem zjistil podle záznamů v archivu mikrofiši v nemocnici Waltera Reeda. Řekl bych, že jde o vysloveně krizovou situaci."

Výmluvné ticho na druhém konci linky prozrazovalo generálovo překvapení. „O čem to mluvíte?" zeptal se sotva slyšitelně.

„Jde o naléhavý medicínský případ, pane. Jsem vojenský lékař a dostal jsem za úkol prostudovat kmen jistého viru, který pochází z Koreje. Podařilo se nám lokalizovat oblasti výskytu a jednou z nich je Chasong. Jenomže teď nemůžeme pokračovat v práci, protože jste z naší nemocnice odnesl všechny záznamy o obětech bitvy u Chasongu."

„Chasong podléhá utajení v zájmu ochrany národní bezpečnosti," odpověděl spěšně Ramirez.

„Ale ne v zájmu lékařského výzkumu, generále," namítl Brown. „Máme oprávnění studovat *veškeré* dokumenty, to znamená i tajné. Na jeho základě jsem si prověřil duplikáty v centrální evidenci v McLeanu…" Lékař se odmlčel, jako by chtěl ještě něco dodat, ale marně hledal vhodná slova.

Ramirez to napětí dlouho nevydržel. „Co tím chcete naznačit?“

„To kdybych věděl, pane. Ale jako voják vojákovi vám přiznám, že jsem k smrti vyděšený. U Chasongu padly stovky mužů, počet nezvěstných jde také do stovek, ale jako by se po skončení války o jejich osud nikdo nezajímal. Všechno příslušníci černošských jednotek. Přežilo jich pouhých třicet sedm a s výjimkou šesti duševně nemocných se zbylých jedenatřicet nachází v jedenatřiceti různých nemocnicích. Všechno černoši, všichni v izolaci. Krajně neobvyklý postup, zcela odporující obvyklé praxi. A nezáleží na tom, že ta záležitost je přes dvacet let stará, protože jakmile jednou vyjde najevo…“

„Kdo kromě vás ještě o těch záznamech ví?“ skočil mu Ramirez do řeči.

„Zatím jenom já. Dovolil jsem si vám zavolat, protože vaše jméno…“

„A tak to taky zůstane!“ přerušil ho generál úsečně. „To je rozkaz. Teď je sedmnáct třicet. Přijeďte za mnou do mého domu v Bethesdě. Čekám vás přesně v devatenáct nula nula.“ Ramirez udal svou adresu a zavěsil.

Brown vyšel z budky. „Máme dost času. Když už jsme tady, mohli bychom se najíst.“

Jedli mechanicky a většinou mlčeli.

Když jim číšník přinesl kávu, Brown se na židli předklonil. „Jak si vysvětluješ O’Brienovo jednání?“ zeptal se.

„To nedokážu. Stejně jako si neumím vysvětlit jednání mužů jako Varak. Zabíjejí lidi, riskují vlastní život, a k čemu? Žijí ve světě, který nechápu.“ Chancellor se odmlčel, na něco si vzpomněl. „Možná to objasnil sám O’Brien. Tím, co mi odpověděl, když jsem se ptal na Varaka. Řekl, že bývají chvíle, kdy otázka života a smrti nehraje roli, protože záleží jen na vyřešení problému.“

„To je neuvěřitelné.“

„Spíš nelidské.“

„Ale ani tak to nevysvětluje O’Brienovo jednání.“

„Mohlo by je vysvětlit něco jiného. I na něho měl Hoover složku. Řekl mi, že je připraven podrobit se prověrce, ale svou bezúhonností si nebyl tak docela jistý. Teď už chápu, jak to myslel.“

Petra upoutal nepatrný pohyb v okně s výhledem na terasu restaurace. Vpředu se rozsvítila světla, začalo se stmívat. Najednou Petr strnul. Ruka se sklenicí mu zůstala viset u úst, oči se upíraly na okno, na mužskou postavu na terase.

Na zlomek vteřiny mu problesklo hlavou, zda nezačíná blouznit, zda jeho mozek nepodlehl napětí způsobenému rychle se bortící hranicí mezi snem a skutečností. Potom si uvědomil, že toho člověka už kdesi viděl. Za jiným oknem, na jiné terase. Muž se zbraní!

Tentýž muž! Za oknem na terase starého viktoriánského domu u zálivu Chesapeake. Osobní řidič Munra St. Claira. Čeká na ně a přišel se přesvědčit, jestli pořád ještě sedí uvnitř.

„Někdo nás sleduje," oznámil Brownovi.

„Cože?"

„Na verandě je chlap, kterého znám. Hledí dovnitř. Neotáčej se! Dívej se na mě… Teď odchází."

„Víš to jistě?"

„Naprosto. St. Clairův člověk. To znamená, že nás sem sledoval, že nám byl celou dobu v patách. A ví, že Alison je v Arundelu." Petr vstal a ze všech sil se snažil, aby nedal najevo strach. „Musím jí zavolat."

Alison zvedla sluchátko.

„Zaplať pánbůh, že jsi tam," řekl. „A teď mě dobře poslouchej a udělej všechno, co ti řeknu. Spoj se s tím korvetním kapitánem z Třetího okruhu, který nám půjčil peníze. Požádej ho, aby přijel za tebou a držel se u tebe. Nezapomeň mu říct, aby si přivezl zbraň. Než přijede, požádej o ochranu personál hotelu. Trvej na tom, ať tě někdo doprovodí do jídelny, mezi lidi. Ani se odtamtud nehni a počkej na toho námořníka. A teď běž a udělej, co po tobě chci."

„Samozřejmě," odpověděla Alison poslušně, protože vycítila jeho obavy. „Můžu se zeptat na důvod?"

„Sledovali nás. Netuším, jak dlouho."

„Chápu. Jsi v pořádku?"

„Zatím ano. Domnívám se, že nejdřív chtějí zjistit, kam máme namířeno, ne nás hned zlikvidovat."

„Míříte za konkrétním cílem?"

„Ano. Proto se jich potřebuju zbavit. Ale nemám čas ti něco vysvětlovat. Prostě udělej, co jsem ti řekl. Miluju tě." Zavěsil a vrátil se ke stolu.

„Je v hotelu?" zeptal se Brown. „Nestalo se jí nic?"

„Je a nestalo. Zavolá jednomu známému, který u ní zůstane. Další generálův přítel."

„Měl jich spousty. No, ulevilo se mi. Asi sis domyslel, že mám to děvče rád."

„Domyslel."

„Závidím ti, ty šťastlivče. Mě odmítla."

„To mě překvapuje."

„Mě to nepřekvapilo. Nesnesla by společný život s chlapem v uniformě. Představovala si ji na mně, i když jsme leželi… Co podnikneme dál?"

Za jiných okolností by náhlá změna tématu Petra pobavila. „Jsi silný?"

„Co je to za otázku? V jakém smyslu silný?“

„Umíš se prát?“

„No, že bych si liboval ve rvačkách, to ne. Ale řekl bych, že *mě* na souboj vyzvat nechceš, spíš toho chlapa venku, co?“

„Možná není sám.“

„Tos mě fakt potěšil. O co ti jde?“

„Nechci, aby nás sledoval k Ramirezovi.“

„To já taky ne,“ souhlasil Brown. „Dobře. Nejdřív musíme zjistíme, kolik jich je.“

Byl jenom jeden. Stál opřený o kapotu sedanu na vzdálenější straně parkoviště pod svěšenými větvemi osamělého stromu a pozoroval východ z restaurace. Chancellor a Brown vyšli bočními dveřmi, kam na ně St. Clairův řidič neviděl.

„Tak jo,“ zašeptal Brown. „Jdeme na věc. Vrátím se a vyjdu hlavním vchodem. Nejdůležitější je načasování. Počkej, až se otočím. Při troše štěstí by to mohlo vyjít.“

„Doufám, že víš, co děláš.“

„Pořád lepší než se pouštět do otevřené rvačky. V té bychom mohli dostat výprask. Stačí, když mi ho na vteřinku pořádně podržíš.“

Petr se držel ve stínu vedle bočních dveří a po očku vykukoval za roh. St. Clairův řidič se odpoutal od kapoty, rychle obešel strom a schoval se za kmenem. Nejspíš spatřil Browna vycházet z restaurace. Ale proč nenasedl do auta? Tady něco nehraje.

Za několik vteřin se objevil Brown. Nonšalantně se loudal přes osvětlené prostranství k triumphu.

Petr vyrazil. Přikrčený, aby ho nebylo vidět přes střechy aut, mířil podél okraje parkoviště k St. Clairovu osobnímu strážci. Za vydlážděnou plochou rostly ve vysoké trávě shluky neudržovaných keřů. Deset metrů od řidiče vklouzl Chancellor do porostu. Co nejtišeji se plazil kupředu a doufal, že případný hluk, který způsobí, zanikne v rachotu startovaného motoru.

Brown vycouval a nasměroval kabriolet k výjezdu na silnici, ale pak zařadil zpátečku a sešlápl plyn k podlaze. Sportovní vůz se s řevem řítil ke stromu.

Chancellor, krytý podrostem a tmou, se připlazil na pět metrů od šoféra. Nečekaný vývoj situace nepřítele zmátl. Neměl na vybranou – s výrazem naprostého zmatku uskočil za své auto, přidřepl a vyhlížel přes okna. Vojenský lékař zabrzdil s kvílejícími pneumatikami pár centimetrů od předního nárazníku sedanu a vystoupil. St. Clairův šofér ustoupil od vozu, soustředěný výhradně na Browna.

Chancellor vyskočil ze stínu a s napřaženýma rukama se vrhl na protivníka. Ten zaslechl ze tmy za sebou podezřelý zvuk a bleskurychle se otočil, aby čelil překvapivému útoku. Petr ho chytil za klopy kabátu a smýkl s ním na karoserii sedanu. Řidič prudce vykopl a trefil Chancellora do kolena. Petr zaúpěl, ale to už ho úder pěstí zasáhl do krku. Vzápětí se mu do hrudníku zaryl soupeřův loket, hned nato následoval mučivý náraz kolene do rozkroku.

Příval nesnesitelné bolesti vyvolal v Chancellorovi výbuch zběsilého vzteku. Násilí bytostně nesnášel, ale teď ho posedla slepá, brutální zuřivost.

S pravou rukou sevřenou v pěst a levou rozevřenou s prsty zahnutými jako dravčí paráty, připravené zatnout se do živého masa, se vrhl na protivníka. Přirazil ho na karoserii sedanu a pěstí mu bušil do žaludku, do slabin, do varlat. Otevřená dlaň našla řidičovu tvář – po dvou prstech do očí, palec do nosní dírky. Prudké trhnutí, hlava narazila spánkem do plechové střechy. To už se řidiči valila krev nejen z nosu a úst, ale i z očních důlků. Ale nepřestával se bránit, hnán stejnou zuřivostí jako Chancellor.

Petr mu znovu škubl hlavou a uskočil z dosahu kopajících kolen. Šoférova lebka podruhé narazila plnou silou do plechu. Ačkoliv měl Chancellor ruce slizké protivníkovou krví, podařilo se mu ho udržet a praštil s ním o sedan tak prudce, že se vysypalo boční okénko.

„Proboha svatého!“ vykřikl Brown. „Stačí, když mi ho podržíš!“

Ale Petr se nemohl ovládnout. Musel vybít vztek, brutální násilí jako by mu přinášelo uspokojení a očištění. Mstil se za všechno zlé, co ho postihlo.

Chytil řidiče pod krkem. Ruka mu sklouzla, ale vymrštil ji prudce vzhůru a nabral soupeře do brady, až lebeční kost zaduněla o střechu. Pak pokrčil nohu a zabořil stehno jako beranidlo mezi nohavice tmavých kalhot šoférské uniformy.

Řidič zařval a jeho odpor znatelně ochabl.

„Do prdele!“ zaklel Brown.

„Co je?“ zasípal Chancellor, jehož plicím se zoufale nedostávalo kyslíku.

„Podělaná jehla! Zlomila se.“

Lékař držel v ruce injekční stříkačku se zbytkem jehly, jejíž špička zůstala zaražená v rameni. Účinek drogy se rychle projevil – řidiči se podlomila kolena a svalil se na Petra.

Brown ustoupil. „Už má dost, hajzl jeden,“ konstatoval spokojeně.

Na terase před restaurací se shromáždili hosté a personál. Kdosi zaslechl řidičův výkřik a spěchal pro pomoc.

„Padáme odsud!“ zvolal Brown a chytil Chancellora za loket.

Petr, pořád ještě omámený přemírou adrenalinu, nereagoval. Jako by mu mozek zatemnila mlha. Před očima se mu dělaly mžitky. V té chvíli nedokázal jasně uvažovat.

Brown pochopil, co se v něm odehrává. Odtáhl ho od sedanu a dostrkal ke dveřím triumphu, otevřel je a nacpal obluzeného Chancellora na sedadlo. Pak oběhl kapotu a vklouzl za volant.

Sportovní vůz se na plný plyn vyřítil z parkoviště a zmizel v temnotě na hlavní silnici. Několik minut jeli mlčky. Brown se natáhl na zadní sedadlo pro lékařskou brašnu a položil ji Petrovi do klína.

„Je tam lahvička s lihem a pár balíčků gázy. Setři si tu krev.“

Chancellor mechanicky poslechl.

„Kde jsi sakra absolvoval výcvik?“ zajímal se major. „U zelených baretů?“

„Žádný výcvik nemám.“

„Nevěřím. Po tom, co jsi předvedl… V životě bych to do tebe neřekl. Zdálo se mi, že nejsi ten typ.“

„Taky že nejsem.“

„Hele, raději se už dopředu omlouvám, jestli na tebe někdy zvýším hlas. Kromě toho umím dobře utíkat. Rváč jako ty se nevidí ani mezi pouličními gangy.“

Petr sjel Browna pohledem. „Nemluv tak,“ řekl prostě.

Znovu ztichli. Přiblížili se ke křižovatce. Major zpomalil a odbočil doleva do Bethesdy.

Chancellor položil lékaři ruku na rameno. „Počkej, zastav.“ Nejasná představa, která mu vrtala hlavou, když Brown vyšel z restaurace, nabyla v jeho mysli konkrétní obrysy. *Proč řidič nenastoupil do sedanu?*

V duchu se přenesl do minulosti, do doby před více než dvěma lety, kdy sbíral materiál pro román *Protiúder!* a mluvil s řadou nespokojených a znepokojených lidí, kteří mu popsali postupy používané bezpečnostními složkami.

„Stalo se něco?“ zeptal se Brown.

„Víme, že nás celou cestu sledoval. Jak je možné, že jsme si toho nevšimli? Vždyť jsme si právě na to dávali zatraceně dobrý pozor!“

„Co tím chceš říct?“

„Zastav!“ přikázal Chancellor rezolutně, v hlase jasně patrné znepokojení. „Máš baterku?“

„Samozřejmě. V přihrádce na rukavice.“ Brown zajel na krajnici a zabrzdil.

Petr vylovil ze schránky baterku, vyskočil z auta, obešel ho dozadu a lehl si na zem. Pak rozsvítil baterku a vsoukal se pod šasi.

„Už to mám!“ zavolal po chvíli. „Vytáhni brašnu s nářadím. Potřeboval bych kombinačky.“

Brown mu podal kleště. Chancellor zůstal pod autem a energicky manipuloval s nástrojem. Od zadní osy se ozývalo vrzání a páčení. Po chvíli se Petr vysoukal zpod auta a v ruce držel dva malé kovové předměty.

„Vysílače,“ vysvětlil. „Jeden hlavní, druhý jako rezerva! Proto jsme si ničeho nevšimli. Mohli se držet pět šest kilometrů za námi, a přesto nás neztratit. V každém okamžiku věděli, kam se hneme, s kým se sejdeme. Čekali prostě na nejvhodnější moment k zásahu.“ Petr se ponuře odmlčel. „Asi nepočítali s tím, že ty štěnice najdu. Teď jsme je setřásli. Můžeme bez obav do Bethesdy.“

„Rozmyslel jsem si to. Myslím, že bych měl jít s tebou,“ řekl Brown, když zatočil do ulice lemované stromy, v níž Ramirez bydlel.

„Ne,“ odmítl Petr. „Vysaď mě na nejbližší křižovatce. Vrátím se pěšky.“

„Nenapadlo tě, že by se tě mohl pokusit zlikvidovat? Očekává mě, kolegu v uniformě.“

„Právě proto mě nezabije. Řeknu mu pravdu. Dám mu jasně na srozuměnou, že na mě venku čekáš. Jsi armádní důstojník. Pokud z toho domu nevyjdu živý a zdravý, obrátíš se na nadřízené orgány a ta záležitost s Chasongem jim vybuchne do ksichtu.“

Dorazili k nároží a Brown zpomalil. „Taková taktika by mohla být účinná v případě racionálně uvažujícího člověk. Na Ramireze nemusí platit. Pokud je Chasong opravdu to, co si myslíme…“

„Nemyslíme, my to *víme*,“ přerušil ho Chancellor.

„No dobře, připusťme, že je to pravda. Třeba se zalekne následků. Nezapomínej, že je voják a potrpí si na svou čest. Co když se rozhodne tě zabít a potom tě následovat na onen svět?“

„Že by spáchal sebevraždu?“ Petr nevěřícně potřásl hlavou.

„O četnosti sebevražd v řadách vojáků z povolání se moc nemluví,“ poznamenal lékař, když zabrzdil, „ale jejich počet jde ročně do stovek, možná tisíců. Někteří říkají, že je to nemoc z povolání. Ale ještě jsem se tě nezeptal, jestli máš vůbec zbraň.“

„Ne. Měl jsem, ale došly mi náboje. Nové už jsem nesháněl.“

Brown sáhl do lékařské brašny, chvíli se v ní přehraboval a pak vylovil z přihrádky malý revolver. „Fasujeme je, protože často s sebou nosíme narkotika. Tak zlom vaz. Budu čekat.“

Chancellor zabočil na dlážděnou cestičku k domu. Ramirez vyhlížel z okna a výraz jeho obličeje, když spatřil Petra, prozrazoval údiv. Udiv, ne

zděšení, nebo dokonce šok. Spustil závěs a zmizel. Chancellor pokračoval po chodníku ke schodišti a zazvonil.

Dveře se otevřely a Petra přivítal nevlídný pohled Ramirezových románských očí.

„Dobrý večer, pane generále. Major Brown se omlouvá. Záznamy o Chasongu ho tak rozladily, že ztratil náladu na rozhovor s vámi. Nicméně na mě čeká. Hned za rohem."

„To jsem si mohl myslet," utrousil Ramirez lhostejně. „Pan doktor má krátkou paměť, nebo si to myslí o druhých. Obyčejný záložák, lapiduch z Koreje, který díky MacAndrewovi vystudoval medicínu. Za to mu obhospodařoval dcerou." Podíval se na Chancellora, zvedl paži a dvakrát proťal rukou noční vzduch.

Byl to signál.

Petr slyšel, jak v ulici za ním zaburácel motor, a otočil se k náhle rozzářeným automobilovým reflektorům. Hlídkový vůz vojenské policie vyrazil od obrubníku a prudce nabíral rychlost, ale na nároží zakvílely brzdy a auto zastavilo pod pouliční lampou. Vyskočili z něj dva vojáci a rozběhli se ke stojící postavě. Třetí muž na scéně se pokusil o útěk, ale nebyl dost rychlý.

Chancellor bezmocně pozoroval, jak vojenští policisté zatýkají majora Philipa Browna. Proti trénovaným mladíkům neměl lékař sebemenší šanci a bez odporu se nechal dovést k autu a strčit na zadní sedadlo.

„Teď už na vás nečeká," ušklíbl se Ramirez.

Petr se vztekle otočil a sáhl pro zbraň, ale vtom se zarazil – na prsa mu mířila automatická Pětačtyřicítka.

„To přece nemůžete!"

„Ale můžu," opáčil Ramirez. „Doktora strčí do izolace, nepustí k němu návštěvy, nedovolí mu telefonovat, znemožní mu jakýkoliv kontakt s vnějším světem. Takový je běžný postup u důstojníků, kteří ohrozí národní bezpečnost. Pojďte dál, pane Chancellore."

39

Zašli do Ramirezovy pracovny. Brigádní generál koulel očima a měl pootevřená ústa, zbraň však sklopil a už Chancellora přímo neohrožoval.

Pátrej ve svých představách, nabádal se Petr v duchu. *Tam najdeš řešení. Představy skrývají skutečnost, nástroje fantazie jsou mocnější než jakákoliv zbraň.*

„Kde je ten dopis?“ zeptal se důstojník.

Chancellor mu namluvil, že napsal dopis, v němž detailně popsal kamufláž u Chasongu a rasový charakter tehdejší operace, a odeslal ho do New Yorku. Pokud generál nebude spolupracovat, obdrží kopii dopisu nejen redakce předních deníků, ale i členové senátního výboru pro ozbrojené síly a vysocí činitelé ministerstva obrany.

„Já už se k němu nedostanu,“ odpověděl Petr. „A vy taky ne. Ta obálka je mimo váš dosah. Jestli se do zítřejšího poledne neobjevím v New Yorku, bude otevřena a s událostmi v Chasongu se seznámí jeden mimořádně agresivní redaktor.“

„Myslím, že ten dopis ochotně vymění za váš život,“ opáčil Ramirez opatrně. Byla to planá hrozba, hlas postrádal přesvědčivost.

„Na to bych nespoléhal. Jistě zváží, co je důležitější. Myslím, že to riziko podstoupí.“

„Vy vůbec netušíte, co je ve hře! Prozrazení by mohlo mít nedozírné následky!“

„Možná. Dokážu si představit, že jste o tom přesvědčil sám sebe.“

„Je to pravda! Byla to nehoda, neúmyslná chyba velení. Nešťastná shoda okolností, jaká se nejbližších tisíc let nemůže opakovat, si nezaslouží cejch, který se jí chystáte vypálit!“

„Chápu,“ Chancellor hleděl na pistoli. Generál zaváhal a pak ji položil ji na stůl. Ale neodstoupil od něj a měl zbraň neustále na dosah. Petr jeho gesto ocenil pokývnutím. „Chápu,“ zopakoval. „Tak zní oficiální vysvětlení. Nehoda. Shoda okolností. To, že u Chasongu bojovaly pouze černošské jednotky, byla pouhá náhoda. Přes šest set padlých, jen bůh ví kolik stovek nezvěstných – a všechno černoši.“

„Tak to prostě bylo. Jak říkáte, náhoda.“

„Žádná náhoda!“ vybuchl Chancellor. „V té době už žádné výlučně černošské prapory neexistovaly.“

Ramirez ho obdařil opovržlivým pohledem. „Kdo vám to řekl?“

„Rasovou segregaci v armádě zrušil prezident Truman už v osmačtyřicátém roce. Všechny vojenské jednotky byly rasově integrovány.“

„Ano, tempem typickým pro každou byrokratickou mašinerii,“ opáčil generál suše, téměř lhostejně. „Ozbrojené síly nejsou rychlejší než jiné složky.“

„Chcete naznačit, že jste ten průšvih zavinili vlastní loudavostí? Že váš odpor vůči prezidentovu rozkazu vyústil do totálního masakru černošských jednotek? Je to tak?

„Ano.“ Generál postoupil o krok dopředu. „Museli jsme se postavit na odpor proti bezvýchodné politice! Ale umíte si představit, jako to všechno překroutí a zneužijí radikálové? A nejen v této zemi!“

„Umím si to představit.“ Petr spatřil v Ramirezových očích záblesk naděje. Voják se chytal stébla a na okamžik uvěřil, že už ho drží a že se snad přece jen zachrání. Chancellor lehce zmírnil tón, aby generálovu falešnou naději využil. „Odhlédněme na chvíli od ztrát na životech. Jak do toho zapadá MacAndrew? Jaké je jeho spojení s událostmi v Chasongu?“

„Odpověď znáte. Když jste mi volal, řekl jsem vám věci, které jsem si měl nechat pro sebe.“

A je to jasné, pomyslel si Petr. Lež sahá hlouběji, než se zprvu zdálo. Hrozilo odhalení *dvou* nebezpečných tajemství. Ramirez v panice vyrukoval s tím méně zničujícím – předávání zavádějících informací nepříteli – aby zatajil to děsivější. Čeho se tak bál?

„MacAndrewova žena?“

Generál přisvědčil, pokorně se přiznal k vině. „Udělali jsme to, co jsme tehdy pokládali za správné. Šlo nám o záchranu amerických životů.“

„Využili jste ji k oklamání nepřítele prostřednictvím falešných informací,“ konstatoval Petr.

„Ano. Jako zpravodajský kanál dokonale vyhovovala. Číňané hodně komunikovali v japonštině, pomáhala jim řada japonských fanatiků. Považovali válku v Koreji za osudové střetnutí mezi bělochy a orientálci.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Protože se o tom moc nemluvilo. Pro MacArthura[*)] to byla trvalá noční můra, a tak se to drželo pod pokličkou.“

„Jaké informace jste prostřednictvím MacAndrewovy ženy nepříteli předávali?“

[*)] Generál Douglas MacArthur byl až do svého odvolání vrchním velitelem amerických sil v korejské válce. (Pozn. překl.)

„Jako obvykle. Přesuny jednotek, zásobovací trasy, umístění skladů, zamýšlená taktika. Samozřejmě jsme se soustředili především na pohyby jednotek a taktické varianty.“

„Informovala nepřítele i o přípravách na boje u Chasongu?“

Ramirez se odmlčel a sklopil oči k podlaze. V generálově chování bylo cosi strojeného, jako by si svůj výstup předem nacvičil. „Ano,“ potvrdil zdráhavě.

„Jenže ta informace nebyla falešná. Právě naopak, tentokrát jste nepříteli poskytli zcela přesné údaje. Výsledkem byl masakr našich vojáků.“

„Nikdo neví, jak se to mohlo stát,“ pokračoval Ramirez. „Abyste pochopil, musíte si uvědomit, jak pracují dvojití agenti. Jak se využívá zkompromitovaných špionů, mezi něž patřila i MacAndrewova žena. Nesmíte nepříteli podstrkovat vyložené nesmysly, protože by na to rychle přišel a přestal by agentovi důvěřovat. Pracuje se s polopravdami, v nichž je skutečnost nenápadně pozměněna. *Šestý ženijní prapor se třetího července přesune do bojového sektoru Baker*. Jenže to není šestý ženijní prapor, nýbrž šestý tankový a do sektoru Baker dorazí až pátého července, přičemž odřízne jednotky nepřítele, které už zaujaly postavení, od hlavních sil. V případě chasongské operace dostala MacAndrewova žena nepozměněné údaje, založené na skutečném operačním plánu. Na velitelství vojenské kontrarozvědky to nějak popletli. Předala tedy nepříteli přesné informace, a ten na jejich základě zmasakroval naše jednotky.“ Důstojník se podíval Petrovi do očí a vypjal hruď. „Teď znáte pravdu.“

„To tvrdíte vy?“

„Máte slovo amerického generála.“

„Otázka zní, zač to slovo stojí.“

„Nenapínejte tu strunu víc, než je zdrávo, Chancellore. Řekl jsem vám toho mnohem víc, než máte právo vědět. Chci, abyste pochopil, jaké utrpení by odhalení podrobností o tragédii u Chasongu způsobilo. Veřejnost by si fakta špatně vysvětlila a památka skvělých lidí, na které s úctou vzpomínáme, by byla vláčena bahnem.“

„Moment,“ skočil mu do řeči Petr. Ve svém pokryteckém kázání, kdy nic nového neřekl, to Ramirez *vyslovil*. Byť nevědomky. *…na které s úctou vzpomínáme…* Vzpomínky… *Alisoniny vzpomínky.* Rodiče její matky seděli ve věznici u Pochajského zálivu, první kontakt s Číňany… Ne, to není ono! Petr lovil z paměti dívčina slova. Alison mu vyprávěla o noci, kdy matku přinesli na nosítkách. Něco se stalo až po oné noci… Souvisí to s jejím otcem… Přiletěl do Tokia… Byl to jeho předposlední návrat do Japonska… A jsme doma: *předposlední!* MacAndrew odletěl do Koreje *v*

době mezi konečným zhroucením manželky a svým návratem do Států! A právě tehdy se odehrála bitva u Chasongu. Týdny *po tom*, co Alisoninu matku odvezli do nemocnice! To znamená, že nemohla nepříteli předat *žádné* informace, ani pravé, ani falešné!

„O co jde?“ zajímal se generál.

„O vás! O vás a vaše zatracené lži! Časové údaje. Data. Tak se to nemohlo stát! Co jste to řekl před chvíli? Jakýsi prapor se má přesunout třetího července, ale přijede až pátého a navíc je to úplně jiný útvar. Jak jste to nazval? Taková pitomá fráze… Aha, *nenápadně pozměněná skutečnost*, že? Milý pane generále, právě jste se prozradil! Masakr u Chasongu se odehrál několik týdnů *po* převozu MacAndrewovy ženy do nemocnice! Nemohla ty informace předat! Nikomu! Jste odporný lhář. A teď s pravdou ven! Jestli mi okamžitě neřeknete, co se doopravdy stalo, nepočkám ani do zítřka! Dopis, který jsem poslal do New York, si adresát přečte ještě dnes večer!“

Ramirez ho propaloval očima, koutky úst mu křečovitě cukaly. „Ne!“ zařval. „To neuděláte! Nesmíte! To nepřipustím!“

Generál sáhl po pistoli.

Chancellor se na něho vrhl, nabral ho ramenem do zad a přirazil ho ke stěně. Voják uchopil pistoli za hlaveň a prudce se rozmáchl. Pažba zasáhla Petra do spánku tak silně, až se mu zášlehem bolesti zajiskřilo před očima.

Chancellor držel levačkou generála za sako uniformy a smýkal s ním, až látka hrozila prasknutím, zatímco pravou rukou odrážel údery a současně se snažil zachytit těžkou zbraň.

Nahmatal rukojeť! Nabral generála kolenem do břicha a přišpendlil ho ke stěně. Vší silou svíral pažbu, přestože ho Ramirez neustále hystericky mlátil do ledvin. Bolest byla tak krutá, až se bál, že ztratí vědomí.

Jeho ukazovák se přiblížil ke spoušti! Propletené paže se komíhaly vzduchem v divokém reji, ale špička prstu nezadržitelně pronikla lučíkem!

Jenže vystřelit stejně nemohl! Rána by vyplašila sousedy a ti by přivolali policii! Potom už by se nic nedozvěděl!

Chancellor o půl kroku couvl, vymrštil levou nohu a současně ze všech sil strhl důstojníka za uniformu dolů. Koleno se zabořilo Ramirezovi do obličeje, jeho hlava poskočila dozadu. Generál prudce vydechl, ochromené prsty povolily sevření. Zbraň mu vypadla z ruky a narazila do mramorové psací soupravy na pracovním stole. Petr ho pustil – generál se v bezvědomí zhroutil k zemi a z nosu mu vytryskla krev.

Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. Klečel vedle vojáka a čekal, až se mu uklidní dech, zmizí mžitky před očima a zmírní se bolest ve spáncích. Pak sáhl pro zbraň.

Na polici v knihovničce ležel stříbrný tácek s lahví francouzské minerálky. Otevřel ji, nalil si trochu vody na dlaň a postříkal si obličej. Pomohlo to. Znovu dokázal jasně uvažovat.

Zbytek minerálky vychrstl omdlelému vojákovi na hlavu. Voda se na podlaze mísila s krví proudící z generálova nosu a nabývala nechutný růžový odstín.

Ramirez se pomalu probíral k vědomí. Petr se natáhl k pohovce, sebral polštářek a hodil mu ho. Generál si s ním osušil obličej a krk, opřel se o zeď a namáhavě se zvedl.

„Sedněte si," rozkázal Petr a ukázal hlavní pistole na kožené křeslo.

Ramirez se ztěžka posadil a zvrátil hlavu na opěradlo. „Ta čubka. *Děvka*," zasípal.

„Vida, dosahujeme pokroku," ušklíbl se Petr. „Před několika dny to byla, cituji: *nešťastná, nervově labilní, bezduchá*."

„Nic jiného nebyla."

„Možná, ale vaší zásluhou."

„Mohla si za to sama," odsekl generál. „Zaprodala se."

„Číňané věznili její rodiče."

„No a co? Moji dva bratři emigrovali na Kubu. Myslíte si, že mě castrovci nekontaktovali? Že se mě nesnažili donutit ke zradě? Bráchové teď hnijí v komunistickém kriminále. Ale já se zkompromitovat nenechám!"

„Jste silnější, než byla ona. Navíc jste prodělal vojenský výcvik. Dokážete odolat nátlaku."

„Byla manželkou amerického důstojníka. Armáda, v jejíž uniformě bojoval, byla i *její* armáda."

„Takže si podle vás nezasloužila žádné ohledy, co? Místo abyste jí pomohli, jste ji zneužili. Napíchali jste jí smrtící narkotika a poslali ji do bitvy, v níž nemohla zvítězit! Brown to vystihl. Jste svině."

„Bylo to optimální taktické řešení!"

„Přestaňte s těmi lampasáckými kecy! Kdo vám k tomu dal právo?"

„Nikdo! *Já* jsem pochopil možnost, která se nabízela! *Já* jsem vypracoval strategii! *Já* jsem byl hlavním koordinátorem toho projektu! *Já* jsem rozhodoval o tom, jaké informace se mají podstrčit nepříteli!" Ramirez zbledl. Zašel příliš daleko.

„*Vy?*" Petr si vzpomněl, co mu odpověděla Alison, když se jí po pohřbu zeptal na otcův názor na Ramireze. *Povrchní, prchlivý a příliš emocionální. Naprosto nespolehlivý. Táta odmítl dva návrhy na jeho povýšení v poli.*

„Podobných operací proběhla za války řada," hledal Ramirez skulinku, jíž by unikl. „Pochopitelně se na nich podílela spousta dalších lidí."

„Ale nepodílela! Aspoň na této ne!“ bouřil Chancellor. „Od začátku do konce to byl váš nápad! Nejlepší způsob, jak se pomstít muži, který poznal, co jste ve skutečnosti zač. Prchlivý! Nespolehlivý lhář! Ano, chtěl jste se mstít muži, který odmítl podepsat vaše povýšení, protože jste na vyšší hodnost prostě neměl. A pomstil jste se mu prostřednictvím jeho ženy!“

„Tu hodnost jsem později dostal! Nemohl mi v tom zabránit! Ani ta jeho *kurva*!“

„Samozřejmě že ne! Jejím prostřednictvím jste mu svázal ruce. Čím jste začal? Vyspal jste se s ní?“

„Stačilo lusknout prsty. Byla to děvka!“

„A vy jste měl cukrátka! Nesnažte se mi tvrdit, že jste čistý jako lilie! Šlo vám jen o tu podělanou hodnost. Jenže když jste ji konečně získal, došlo vám, že na ni opravdu nemáte. Navíc jste si moc dobře uvědomoval, *jak* jste ji získal. Začal jste vymýšlet způsoby, jak to utajit, protože jste věděl, že vám pro ni chybí schopnosti. Nepředstíráte, že jste major, abyste mohl mluvit s mužstvem. Vám totiž na nikom nezáleží! Ve skutečnosti se té hodnosti bojíte! Jste podvodník!“

Ramirez vyskočil, obličej jako krocan. Chancellor ho nakopl do břicha a srazil generála zpátky do křesla.

„Svinský lháři!“ zaječel voják.

„Řízli jsme do živého, co.“ Nebyla to otázka, ale konstatování faktu. Vtom se Petr zarazil. *Kurva?* To přece nedává smysl. Tady něco zatraceně nehraje. „Moment. Tímhle byste nemohl MacAndrewa kompromitovat. Zabil by vás! Nemohl tušit, že jeho žena předávala informace nepříteli. To jste mu nesměli prozradit. Nikdo z vás! Museli jste mu namluvit něco jiného! Ať už si myslel cokoliv, tohle se nikdy nedozvěděl!“

„Věděl, že jeho žena je kurva! Věděl to!“

Petrovi vytanul před očima ve vší ostrosti dojemný obraz. Silný, ale zlomený muž sedí na podlaze opuštěného domu a drží v náručí šílenou ženu. Láskyplně ji objímá, přesvědčuje ji, že všechno bude zase v pořádku. Ten rozpor přímo bil do očí. Kdyby byla jeho žena opravdu děvka, generál by ji bez ohledu na osobní utrpení vyrval ze svého života.

„Nevěřím vám,“ řekl Chancellor.

„Viděl to na vlastní oči. *Musel* to vědět.“

„*Něco* možná viděl. Nebo někdo něco *řekl*. Možná stačila narážka. Lidi jako vy umí dokonale naznačovat, ale nikdy nic nevysloví naplno! Nemyslím, že by MacAndrew na jediný okamžik uvěřil, že je mu manželka nevěrná! Nedokázal by se s tím smířit! Ani náhodou!“

„Ty symptomy byly jednoznačné. Mentalita prodejné děvky!“

Symptomy. Petr se na Ramireze dlouze zahleděl. Cítil, že se blíží k pravdě. Jak řekla Alison, její matka se už několik měsíců před výbuchem, kdy zaútočila na vlastní dceru nožem, začala „ztrácet“. Její otec nevěděl, v čem je příčina, a připisoval to postupnému zhoršování jejího psychického stavu. Domníval se, že konečné zhroucení vyvolalo neštěstí na pláži. Tak často si to v hlavě opakoval, až tomu nakonec uvěřil.

V mysli takového člověka nadále přežije láska, potřeba ochraňovat, protože žena se ničím neprovinila. Ať už udělala cokoliv. O rozum ji připravil strašlivý konflikt vnějších okolností – rodiče v rukou nepřítele, proti kterému manžel denně bojuje.

A zatím důvěrní přátelé dělají narážky na její promiskuitní chování, aby tím zamaskovali vlastní zločiny.

Jenže tito kolegové nepochopili, že MacAndrew je o hodně lepší člověk, než si dokázali představit. Mnohem lepší a mnohem soucitnější. Ať už jsou projevy nemoci jakékoliv, opovržení si zaslouží choroba, ne činy člověka, který jí trpí.

A tenhle červ se zkrvavenou tváří, který se tu potí v křesle, tento „hlavní koordinátor“, který tak dlouho nabízel smrtelně jedovaté cukrátko, až se mu podařilo vyspat se s manželkou muže, jehož nenáviděl, teď nedokáže nic jiného než opakovat slova *děvka* a *kurva*.

Tato slova sloužila jako opona, za níž se měla ukrýt pravda. „Jaká je podle vás mentalita děvky, generále?“

Do Ramirezových očí pronikla opatrnost, vycítil past. „Poflakovala se po Ginze,“ odpověděl. „Po vykřičených barech. Lovila tam chlapy.“

„Mluvíte o barech v jihozápadní části Ginzy, že? Navštívil jsem Tokio. Ty bary tam byly ještě v sedmašedesátém roce.“

„Pár jich zůstalo, ano.“

„A prodávaly se v nich drogy.“

„Možná. Ale spíš se tam prodával sex.“

„A za co se tam prodával, generále?“

„Za to, co vždycky.“

„Za peníze?“

„Přirozeně. A za chlast.“

„Přirozeně? Tak to ne! MacAndrewova žena *nepotřebovala* peníze. *Ani* alkohol. Chodila tam kvůli drogám. Vy jste ji na ně navykl a ona se pokoušela obstarat si je sama! Aby si pro ně nemusela chodit k Číňanům! A vy jste na to přišli! Celá ta vaše strategie se vám rozsypala pod rukama! Stačilo jediné zatčení, jediný policejní zátah, jediné nezávislé vyšetřování tokijských událostí a byli byste vyřízení! *Odhalení!* Ne ona, to vy jste měl nejvíc co skrývat, vy hajzle! Ale do věci byli zapleteni i ostatní. Co jste to

řekl před chvíli? Že podobných operací se uskutečnila řada! Všichni jste si kryli záda, chránili jeden druhého!“ Petr se znovu zarazil, logický závěr se nabízel sám. „To znamená, že jste musel mít situaci pod kontrolou, řídit události…“

„Ty události se prostě staly!“ přerušil ho Ramirez vztekle. „My jsme za nic nemohli. Našli ji v zastrčené uličce v Ginze! My jsme ji tam nezanesli a nepohodili. Šla tam sama! Mohla zemřít!“

V Petrově mysli se vynořovaly v rychlém sledu obrazy a věty a zase mizely. Alisonina slova mu zněla v uších jako ozvěna tamtamů. Jistého nedělního odpoledne vzali její matku na výlet na pláž Funabaši. *Začal vyzvánět telefon. Lidé se ptali, jestli je matka doma… Potom přijeli dva armádní důstojníci. Byli nervózní, vyplašení…*

Je matka doma? Je matka doma?

V noci, dost pozdě, jsem zaslechla zaječení a pak výkřiky… Můj pokoj v patře nad halou… Mluvili jeden přes druhého, pořád někam volali… Pak se otevřely vchodové dveře a dva muži vnesli dovnitř matku… Na nosítkách… A její obličej… byl úplně bílý. Vytřeštěné oči hleděly slepě vzhůru… Krev jí stékala přes bradu na krk. Když muži s nosítky procházeli pod lustrem, najednou zaječela a začala sebou divoce házet… Byla připoutaná popruhy, které ji udržely…

Kristepane! pomyslel si Petr. Jak to tehdy Alison popsala?

Vykřikla jsem a rozběhla se ze schodů, ale jakýsi major – hezký urostlý černoch, na kterého nikdy nezapomenu – mě zastavil, vzal mě do náruče a držel mě…

Černoch v hodnosti majora!

Černý voják musel stát u paty schodiště, blízko světla. A právě jeho Alisonina matka uviděla!

Chancellor si vzpomněl i na jiná slova. Rozkaz, který na něj vyštěkl jiného pozdního odpoledne o dvaadvacet let později ztrápený muž, jenž stále ochraňoval milovanou ženu, která zešílela, protože prožila událost tak strašnou, že na ni nedokázala zapomenout.

Postavte se ke světlu, ať nemáte obličej ve stínu. Nešlo o to, aby viděla, že je běloch, ne asiat, jak si Petr tenkrát myslel. Kdepak! Měla vidět, že není černoch!

Alisoninu matku nemučili čínští agenti, aby tak poslali výsměšný vzkaz armádní rozvědce. Byla znásilněna! Když šla do vykřičeného baru v nejšpinavější části čtvrti Ginza, kam se vypravila sehnat drogového dealera, zatáhli ji do tmavé uličky a znásilnili!

„Ach, bože můj," zašeptal Petr zhnuseně. „Tak tohle jste mu řekli. Tohle jste pořád zdůrazňovali, tohle jste použili. Znásilnila ji banda negrů. Snažila se sehnat v baru drogy a oni ji znásilnili."

„Byla to pravda!"

„Na takovém místě to mohl udělat kdokoliv. *Kdokoliv!* A vy jste toho dokázali *využít*! Svedli jste zločin na černochy! Kristepane!" Chancellor musel zmobilizovat vůli, aby se ovládl. Netvor před ním mu byl tak odporný, že by ho nejraději zabil nebo zmrzačil. „Zbytek už ani nemusíte vykládat. Je to naprosto jasné! To je ta informace, která chybí v MacAndrewově služebním záznamu, zato je obsažena v Hooverových materiálech! Když jeho žena skončila v nemocnici, postarali jste se, aby ho poslali zpátky do Koreje. Ale ne k jeho *původní* jednotce! K jiné! Svěřili jste mu černošský útvar! A potom jste nějakým způsobem předali Číňanům plán bitvy – *skutečnou* strategii chystané operace! Jasné jako facka! Manželku vysokého důstojníka znásilnili černoši a žena se zbláznila. Generál tedy vystaví černé jednotky vražedné palbě. V případě nutnosti je ochoten zemřít spolu s nimi, ale především se chce pomstít! Past nastražená jeho vlastní armádou! Stovky mužů zemřely a další stovky jsou nezvěstné jen proto, aby nikdy nevyšla najevo pravda o tom, co jste udělali jeho manželce a nejspíš i desítkám jiných žen! Vaše experimenty zůstaly utajeny! Tím jste ho drželi v šachu: znásilnění a genocida. O prvním odmítal mluvit, druhé nechápal. Ale uvědomoval si vzájemnou souvislost! Muselo ho to doslova paralyzovat!"

„To jsou lži!" Ramirezova hlava se křečovitě kývala sem a tam. „Tak se to nestalo. Vykonstruoval jste si obludnou lež!"

Petr stál za brigádním generálem a cítil, že jeho odpor dosáhl hranice snesitelnosti. „Jo, skutečně vypadáte jako člověk, který právě slyšel lež," ucedil sarkasticky. „Ne, generále, právě jste slyšel pravdu, před kterou jste dvaadvacet let utíkal!"

Ramirezova hlava se kývala ze strany na stranu ještě rychleji, jak se snažil obvinění důrazně odmítnou.

„Nemáte žádný důkaz!"

„Ale existují otázky. A ty vedou k dalším otázkám. Tak to funguje. Vysoce postavení lidé zrazují nás, obyčejné smrtelníky, díky nimž se do svých funkcí dostali. *Svině!*" Chancellor popadl levičkou Ramireze za košili a přitáhl ho k sobě, ústí hlavně na šířku dlaně od generálových očí. „Už s vámi nechci mluvit. Dělá se mi z vás na zvracení! Myslím, že bych dokázal bez výčitek zmáčknout spoušť a zabít vás, a toho se děsím. Takže uděláte přesně to, co vám řeknu, nebo se odsud živý nedostanete. Zvedněte

ten podělaný telefon na svém psacím stole a zavolejte tam, kam jste majora odvlekli. A pak svým lidem rozkažte, aby ho ihned propustili. Dělejte!“

„Ne!“

Petr jediným rychlým pohybem uhodil hlavní pistole Ramireze do obličeje. Kůže praskla, na vojákův límec stékal pramínek krve. Chancellor nic necítil; absence emocí v sobě skrývala cosi hrozivého. „Zavolejte tam!“

Ramirez pomalu vstal, oči stále upřené na zbraň, a sáhl si na krev na tváři. Neochotně zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Tady generál Ramirez. Žádal jsem, aby u mého domu čekala v osmnáct nula nula speciální jednotka, která měla za úkol provést zatčení. Zadržený se jmenuje Brown, major Brown. Propusťte ho.“

Hlas na druhém konci linky něco říkal a Ramirez poslouchal. Petr přitiskl hlaveň pistole generálovi ke spánku.

„Poslechněte rozkaz!“ vyštěkl Ramirez. „Zavezte majora k jeho autu.“ Zavěsil, ale ruku stále držel na sluchátku. „Za chvíli přijede. Stanice vojenské policie je odsud deset minut.“

„Před chvílí jsem řekl, že už s vámi nechci mluvit, ale rozmyslel jsem si to. Počkáme na Browna a vy mi povíte všechno, co víte o Hooverových svazcích.“

„Nevím o nich vůbec nic.“

„Hovno! Vězíte v tom průšvihu všichni až po uši jako v tekutém písku, který vás dusí. Z MacAndrewova služebního spisu jste odstranili záznamy o osmi měsících bojového nasazení.“

„Nic víc jsme neudělali.“

„Osm měsíců! A data se shodují s událostmi, které měly za následek hrůzu v Chasongu. Veškeré inkriminující údaje. Samozřejmě i ty o masakru, kdy generál MacAndrew posílal jednu vlnu černošských jednotek za druhou do sebevražedných útoků proti husté nepřátelské palbě. V jeho služebním spisu zůstalo všechno kromě pravdy! A vy jste věděl, kde ty záznamy skončily!“

„Zprvu ne.“ Generála bylo sotva slyšet. „Postupovalo se zcela standardně. Všechny kompromitující údaje o kandidátech na funkce ve Spojeném výboru náčelníků štábů se ze služebních záznamů odstraňovaly a odevzdávaly se do archivu vojenské kontrarozvědky. Ale potom kdosi usoudil, že je to nebezpečné, a materiály se přesunuly do SPA.“

„Co to je?“

„Oddělení systémových psychiatrických analýz. Donedávna měli k jeho záznamům přístup někteří federální agenti. SPA se zabývá přeběhlíky, vydíráním vysoce postavených osob, špionáží. Má široký záběr.“

„A potom jste se dozvěděli, že tyto údaje se dostaly do Hooverových soukromých materiálů!“

„Zjistili jsme si to.“

„Jak?“

„Prostřednictvím muže jménem Longworth. Byl to bývalý agent FBI, který bydlel na Havaji. Přijel do Washingtonu – jen na jeden, možná na dva dny, to už si nepamatuju – a varoval Hoovera, že ho někdo chce zabít. Kvůli jeho soukromému archivu. Hoover se málem pomátl. Prohlížel všechny svazky a hledal náznaky, které by mu pomohly atentátníky identifikovat. Narazil na Chasong a zavolal nám. Přísahali jsme, že s tím nemáme nic společného, a nabídli jsme mu záruky, ochranu, cokoliv by si přál. Ale Hoover nám pouze chtěl dát najevo, že o tom ví. A potom ho samozřejmě zabili.“

Petr upustil zbraň. Náraz kovu o dřevo byl hlasitý a drsný, ale Petr ho nevnímal. Slyšel jenom ozvěnu posledních generálových slov.

A potom ho samozřejmě zabili… A potom ho samozřejmě zabili… A potom ho samozřejmě zabili…

Oznamovací věta vyslovená tak, jako kdyby ta neuvěřitelná informace neměla v sobě ničivý náboj, jako kdyby nebyla šokující ani děsivá, jako by dokonce nešlo o nic mimořádného, nýbrž o docela běžnou věc – o dávno zaznamenaná a akceptovaná fakta, která se už dostala do učebnic.

Ale to přece není možné! Ostatní události se skutečně mohly stát, ale tato ne. Hooverova vražda není reálný fakt. Patří do světa fantazie. Fiktivní příběh, který ho sice vehnal do víru hrozivých událostí, ale nikdy se nemohl přihodit. Všechno, jen tohle ne!

„Co jste to řekl?“

„Nic, co byste nevěděl,“ odsekl Ramirez, pohled upřený na pistoli, která ležela na zemi vedle jeho nohou.

„Hoover zemřel na selhání srdce. Koroner to označil za kardiovaskulární chorobu. Tak zemřel! Byl už starý!“ vychrlil Chancellor jedním dechem.

Brigádní generál se mu podíval do očí. „Na co si to tady hrajete? Pitva se přece nekonala. Důvod znáte stejně dobře jako já.“

„Jen mi ten důvod řekněte. Vycházejte z předpokladu, že nic nevím. Proč ho nepitvali?“

„Rozkaz ze Šestnáctistovky.“

„Odkud?“

„Z Bílého domu.“

„Proč?“

„To oni ho zabili. A pokud ne přímo, domnívali se, že vrah jednal na popud či přímý příkaz někoho z nich. Jejich rozkazy jsou většinou velmi neurčité a dvojsmyslné. Buď patříte do týmu, nebo ne, ale rozhodně se naučíte číst mezi řádky a chápat, jak to vlastně myslí. Hoovera bylo třeba odstranit. Co záleží na tom, kdo to udělal?“

„Kvůli jeho soukromým svazkům?“

„Částečně. Ale to jsou jen slova na papíru a ten se dá spálit, zničit. Hlavním důvodem byly jeho expediční jednotky. Ty zašly příliš daleko.“

„Expediční jednotky? O čem to sakra mluvíte?“

„Proboha, Chancellore! Vy víte moc dobře, o čem mluvím, jinak byste tady nebyl! Neudělal byste to, co jste udělal!“

Petr chytil Ramireze za košili. „Co jsou zač ty expediční jednotky? Jaké úkoly ty Hooverovy expediční jednotky plnily?“

Generálovy oči nabyly lhostejný výraz, jako by mu už na ničem nezáleželo. „Vražedná komanda,“ odpověděl suše. „Muži, kteří měli za úkol naplánovat situace, při kterých přišli o život konkrétní lidé. Buď vyprovokovali násilné akce, jejichž důsledkem byl zásah místní policie, případně národní gardy, nebo si najali psychopaty, usvědčené či potenciální vrahy, kterým přidělili úkoly a po jejich vykonání je odstranili. Všechno probíhalo v nejpřísnějším utajení, dílčí akce rozdělené mezi jednotlivé složky FBI. Nikdo ani zdaleka netušil, jak daleko ta chobotnice sahá, koho má na svědomí, které vraždy lze Hooverovi připsat. Nebo koho vyhlásí za nepřítele příště.“

Chancellor, který jen nevěřícně zíral a poslouchal, jak mu krev prudce buší ve spáncích, pomalu generála pustil. Před očima mu běhaly oslepující záblesky.

Expediční jednotky! *Popravčí čety!*

Vzpomněl si na vlastní slova. V duchu před sebou viděl popsanou stránku a se strašnou bolestí v srdci četl.

„Slyšel jste o těch… popravčích četách?“

„Šířily se jisté fámy.“

„Co jste o nich slyšel?“

„Nic konkrétního… Žádné důkazy… Hoover striktně rozděluje pravomoci a informace. Vše se děje tajně… Tak drží každého v šachu.“

„Gestapo!“

„Co jste slyšel?“

„Jen to, že vždy existuje konečné řešení…“

„Konečné… Ach, bože můj.“

„Pokud jsme kdy potřebovali poslední, nezdolatelné ospravedlnění, myslím, že ho máme. Hoover od pondělka za dva týdny zemře a my se zmocníme jeho svazků.“

Takže všechno byla pravda. Pravda od samého začátku. Bože na nebesích! Žádný román, všechno jsou to fakta!

J. Edgar Hoover nezemřel přirozenou smrtí nemocného starce. Byl zavražděn.

A Petr náhle s průzračnou jasností věděl, kdo si tu vraždu objednal. Kdepak Bílý dům. Za atentátem na Hoovera stála skupina bezúhonných mužů, kteří činili tak závažná rozhodnutí, že se často v podstatě stávali neviditelnou a nikým nezvolenou vládou země.

„To nesmíte! Máte všechno, co potřebujete. Postavte ho před soud! Ať nad ním vyřkne ortel orgán spravedlnosti! Celá země!“

„Vy to nechápete… V této zemi se pro něj nenajde soud ani soudce. Žádný člen Sněmovny nebo senátor, žádný ministr, dokonce ani prezident ho nedokáže popohnat před soudní dvůr. To je vyloučeno.“

„Ne, není! Existují přece zákony!“

„Existují i svazky…Všichni chtějí přežít. Oslovili by ty správné lidí a…“

„Potom nejste o nic lepší než on.“

Všechno je pravda.

Inver Brass si vyžádal smrt J. Edgara Hoovera a rozkaz byl splněn.

Útok přišel tak rychle, že Chancellor zareagoval čistě reflexivně – otočil se a uskočil. Ucítil ruce na prsou, pak Ramirezovo rameno zabořené do žeber. Upadl a rychle se otočil na bok, aby se vyhnul dalšímu úderu, ale opozdil se.

Brigádní generál klesl na jedno koleno a jeho pravačka se vymrštila po zbrani na podlaze. Pevně ji uchopil, prsty zkušeně obemkly pažbu, palec instinktivně zkontroloval pojistku a pohyb zápěstí zvedl hlaveň.

Petr si uvědomil, že i kdyby měl v této chvíli zemřít, musí zabránit další smrti. Vyskočil a vrhl se na generála.

Znovu se však opozdil. V místnosti zaburácel ohlušující výstřel. Na blízkou stěnu vystříkla krev a kousky mozkové tkáně. U hlavně se vznášel obláček štiplavého kouře.

Voják byl mrtvý. Brigádní generál Ramirez, který míchal karty u Chasongu, si ustřelil větší část hlavy.

40

Výstřel z pistole zazněl jako výbuch – byl tak silný, že ho museli slyšet o několik bloků dál. Někdo mohl zavolat policii. Nesmí ho vidět, jak odchází z domu. Musí zmizet zadem, *rychle*, do tmy, do stínů.

V panice jako slepý proběhl úzkou chodbou do malé kuchyně a dál po dlážděné podlaze k zadním dveřím. Opatrně je otevřel, protáhl se ven a přitiskl se zády ke zdi.

Protější dům dělil od Ramirezova vysoký živý plot, za garáží se rýsovala příjezdová cesta. Petr seskočil z nízké zadní verandy na trávník, rozběhl se k plotu a ramenem napřed se prodral hustými větvemi na druhou stranu. Příjezdová cesta ho přivedla na ulici. Odbočil doleva a rozběhl se. Brownův triumph parkoval u vedlejšího bloku na ulici, kde bydlel Ramirez, a Petr proto na rohu zamířil opět vlevo. V dálce se pronikavě rozječela siréna a zvuk se rychle přibližoval. Zvolnil a snažil se napodobit nenucený krok nevinného chodce – po hlášení o střelbě by policie běžícího muže jistě nepřehlédla.

Došel ke kabrioletu a nastoupil. Přes zadní okno viděl, jak se na trávníku před Ramirezovým domem shlukla skupinka vzrušených sousedů. Hlídkový vůz už ohlašoval svou přítomnost nejen sirénou, ale i blikajícím majáčkem na střeše.

Pak zaslechl zvuk jiného motoru, který přicházel z opačné strany. Otočil se a spatřil džíp vojenské policie, který vzápětí zastavil u triumphu. Vystoupil z něho Brown a od jednoho z vojáků si vzal klíčky od vozu.

Vojáci majorovi zasalutovali; on jejich pozdrav neopětoval a džíp odjel.

„Výborně. Rád vidím, že jsi zpátky ve hře," prohodil Brown, když otevřel dveře.

„Musíme odsud okamžitě zmizet. Okamžitě!"

„Stalo se něco? Co ti lidé tam…?"

„Ramirez je mrtvý."

Brown beze slova vklouzl za volant a nastartoval. Ujížděli podél domovního bloku, když vtom se proti nim vynořila velká limuzína. Její reflektory oslnivě zářily a obrysy připomínaly obrovského lidožravého žraloka, který prořezává temné hlubiny. Petr se nedokázal ovládnout a otáčel hlavu za autem, které kolem nich prosvištělo.

Řidič myslel jen na to, aby se dostal co nejdříve k cíli. A Chancellor přes zadní sklo viděl, že jeho cílem je Ramirezův dům.

Za volantem limuzíny seděl černoch. Petr zavřel oči a snažil se uspořádat si myšlenky.

„Co se stalo?“ zeptal se Brown a odbočil na západ k dálnici. „Zabil jsi ho?“

„Ne. Moc nechybělo, ale neudělal jsem to. Měl jsi pravdu. Zastřelil se, protože nedokázal čelit Chasongu. Byl za ten masakr odpovědný. Narafičili to tak, aby utajili, co udělali MacAndrewově ženě.“

Brown chvíli mlčel. Když promluvil, v jeho hlase znělo zhnusení a nevíra. „*Svině!*“

„Kdyby vyšla najevo pravda o osudu MacAndrewovy manželky,“ pokračoval Petr, „následovalo by odhalení desítek podobných operací. Dalších experimentů. Dobře věděli, co dělají.“

„Ramirez to přiznal?“

Petr se na majora podíval. „Řekněme, že to vyšlo najevo při našem rozhovoru. Ale na povrch vyplavaly i jiné věci, nad kterými zůstává rozum stát. Ani nevím, jestli to můžu vyslovit nahlas. Zní to naprosto šíleně.“

„Hooverovy svazky?“

„Ne. Samotný Hoover. Nezemřel přirozenou smrtí. Zavraždili ho! Byla to pravda! Od začátku do konce! Žádný výmysl.“

„Jen klid. Jestli se nepletu, Varak ti tvrdil, že je to lež…“

„Lhal *on*! Chránil…“ Petr se zarazil. *Varak. Specialista.* Muž stovek zbraní, muž mnoha tváří… a desítek totožností. Bože všemohoucí! Celou dobu to měl přímo před nosem, a nepřišel na to! Longworth. Varak v noci prvního května vystupoval jménem agenta Longwortha. Nikdo jiný to být nemohl. Varak vydávající se za Longwortha byl jedním ze tří mužů, kteří nemusí nikomu skládat účty: trojice vešla do budovy v noci před Hooverovou smrtí – z toho vyplývá, že s jistotou *věděli*, že ředitel zemře. Zjistili, že polovina svazků chybí; tato část příběhu byla pravdivá. A Varak obětoval život, aby je našel, a potom chránil Brava, s nasazením vlastního života chránil mimořádně schopného diplomata, jehož svět znal pod jménem Munro St. Claire.

Hoovera zabil Varak! Jak to řekl Frederick Wells? *Vraždil Varak, ne Inver Brass… Mohu vznést – a taky vznesu – nepříjemné otázky týkající se každého jeho kroku od desátého dubna až po noc prvního května… Ty svazky má Varak!“*

To ovšem znamená, že je má Munro St. Claire. I *samotný* Varak byl obelhán, i s ním Bravo manipuloval!

Bravo, jeho rádce.

A kult Chasongu se teď zaměřil na Ramireze. Kult, jemuž vdechl život a dodal sílu a vliv Munro St. Claire. Tentýž Munro St. Claire, který zneužil

Varaka, stejně jako zneužíval všechny ostatní. Včetně jistého Petra Chancellora.

Události spěly k závěru. Různé síly neodvratně směřovaly k rozhodujícímu střetnutí, které předpověděl Carlos Montelán. Dnes v noci to skončí, ať tak či onak.

„Řeknu ti všechno, co vím," oznámil Petr. „Zajedeme do Arundelu, nemohou nás sledovat. Vylíčím ti to po cestě. Chci, abys zůstal s Alison. Až tam přijedeme, vezmu si tvoje auto. Chvíli počkej a potom zavolej Munrovi St. Clairovi do Washingtonu. Řekni mu, že ho čekám u Stvořitelova domu u zálivu. Ať přijede sám. Budu ho sledovat; jestli nebude sám, nenajde mě tam."

41

Dole na čáře příboje se vlny lámaly o pobřežní skaliska. Petr ležel ve vlhké trávě. Vzduch byl studený stejně jako hlína, od zálivu se hnaly poryvy větru, který kvílel mezi korunami vzrostlých stromů lemujících trávník, jenž se uložil k zimnímu spánku. Muž, kterého pokládal za přítele, ho sice sprostě zradil, ale mimoděk jej i něčemu naučil. Proto ležel zde v nepohodlném ledovém úkrytu, oči upřené na kamenný portál brány padesát metrů daleko a na příjezdovou cestu za ní.

Při navázání kontaktu hraje nejdůležitější roli vhodná pozice. Nejlíp se člověk ochrání tím, že může pozorovat všechna přijíždějící vozidla a má připravenou bezpečnou únikovou cestu, kudy může rychle zmizet.

Z přátel se vyklubali nepřátelé, ale současně Petra naučili, jak proti nim bojovat. Součást šílenství, které bylo až příliš skutečné.

V dálce vyšlehly kužely reflektorů. Na téměř kilometrovou vzdálenost si Petr nebyl jistý, ale zdálo se mu, že se světla přesouvají sem a tam, a občas se dokonce zastavila, jako by řidič zabrzdil. Hned nato se ovšem znovu přesunula. Za jiných okolností, blesklo Chancellorovi hlavou, bych si myslel, že vidím opilého řidiče, který nemůže najít cestu domů. Že by tento mocný manipulátor lidí i vlád pil? Ramirez si ustřelil hlavu, protože nedokázal čelit hrozbě Chasongu. Je odhalení Inver Brassu víc, než St. Claire snese s myslí neovlivněnou alkoholem?

Automobil trhavě projel bránou. Petr na okamžik zatajil dech a nevěřícně zamrkal při pohledu na stříbrnou limuzínu Mark IV Continental. Skutečnost, že St.Claire přijel na rozhodující setkání s ním právě v tomto voze, potvrzovala, že je stejné monstrum jako jeho limuzína.

Petr sledoval, jak se stříbrné monstrum šine po kruhové příjezdové cestě k širokému schodišti před hlavním vchodem. Pak se ohlédl k cestě za bránou a soustředěně napínal zrak do tmy. Neviděl na silnici ani reflektory, ani temný obrys na světlejším pozadí, který by znamenal vůz přijíždějící s vypnutými světly.

Téměř pět minut zůstal ležet v trávě a těkal očima od cesty k St. Clairovi. Diplomat vystoupil z auta, vyšel po schodech a zamířil na konec terasy. Zastavil se u zábradlí a zahleděl se na vodu.

Před dvanácti hodinami stál na molu v rybářském přístavu a hleděl na moře jiný muž, poctivý a plný soucitu. Za svítání. Teď, v noci, byl ten muž

mrtvý, vlákán do pasti nepřítelem, zabit fanatiky, kteří poslouchali rozkazy obludy.

Chancellor byl spokojený: Munro St. Claire přijel sám.

Vstal a přešel po trávníku k viktoriánské terase. St. Claire stál u zábradlí; Chancellor k němu přistoupil zezadu. Sáhl oběma rukama do kapes – pravou vytáhl Brownovu pistoli, levou baterku. Když byl od St. Claira vzdálen necelé tři metry, namířil na něho baterku i pistoli a rozsvítil.

„Držte pravou ruku nad hlavou," vyštěkl. „Levou vyndejte z kapsy klíče od auta."

Velvyslanci trvalo několik vteřin, než se zmohl na odpověď. Zdálo se, že je otřesený. Neočekávaný Chancellorův příchod, oslepující kužel světla, úsečné, drsně vyslovené rozkazy jako by ho ochromily. Petr byl nepříteli vděčný za cennou lekci.

„Já ty klíče nemám, mladý muži. Zůstaly v autě."

„Nevěřím vám," vybuchl Chancellor vztekle. „Dejte mi je!"

„V tom případě navrhuji, abychom sešli k autu a můžete se přesvědčit na vlastní oči. Jestli si přejete, můžu jít s rukama nad hlavou."

„Přeju."

Klíče vězely v zapalování continentalu. Chancellor přitlačil starého diplomata ke kapotě a zkontroloval mu kapsy i podpaždí, jestli tam neskrývá zbraň. St. Claire žádnou neměl. Chancellora to zmátlo, stejně jako klíče, které zůstaly v autě. Vůdce Inver Brassu si přece musel uvědomit, že si tím odřízl možnost úniku.

Petr zhasl baterku a přitiskl St. Clairovi pistoli mezi lopatky. Jako siamská dvojčata vyšli na terasu, kde Chancellor starce prudkým škubnutím za rameno otočil a přitiskl ho k zábradlí. Oba muži si hleděli do očí.

„Promiňte, jestli jsem se opozdil," ozval se velvyslanec. „Neřídil jsem auto už dobrých dvanáct let. Snažil jsem se to do telefonu vysvětlit vašemu neznámému příteli, ale nepustil mě ke slovu."

St. Clairova slova zněla logicky. Vysvětlovala nejistě poskakující reflektory. A zároveň potvrzovala, že St. Claire byl vyděšený. Kdyby tomu tak nebylo, rozhodně by neriskoval noční jízdu po dálnici a zastrčených okreskách. „Ale přesto jste přijel, ne?"

„Muselo vám být jasné, že nemohu odmítnout. Odhalil jste mého muže. Našel jste vysílače. Umím si představit, že byste je vystopoval až ke mně."

„Myslíte?"

„Nejsem na tyto věci expert. Na rozdíl od Varaka. Ani nevím, kde je sehnal."

„Tím mě neoblafnete. Muž, který stojí v čele Inver Brassu, je nepochybně důmyslnější."

St. Claire se posunul do stínu. Jako by mu název organizace vyslovený nahlas působil bolest. „Takže to víte.“

„Překvapuje vás to? Řekl jsem vám, že znám totožnost Benátčana, Christophera, Parida a Prapora. A Brava. Proč by mi měl zůstat utajený název organizace?“

„Dozvěděl jste se od té doby něco nového?“

„Tolik, že jsem na smrt vyděšený. Čtyřicet let, nespočetné miliony. Neznámí muži, kteří řídili chod země.“

„Přeháníte. Když se země ocitla v krizi, nabídli jsme pomoc. To je mnohem přesnější vyjádření.“

„A kdo rozhodoval o tom, jestli vůbec došlo ke krizi? Vy?“

„Krize se umějí zviditelnit samy.“

„Jenomže ne vždycky. A ne pro každého.“

„Měli jsme přístup k informacím, které ostatním nebyly dostupné.“

„A místo abyste s těmi informacemi seznámili veřejnost, použili jste je jako odrazový můstek ke svým akcím.“

„Naše akce přispívaly k veřejnému blahu. V konečném důsledku prospívaly lidu této země. Nikdy jsme nejednali výlučně ve vlastním zájmu.“ St. Claire zvýšil hlas, jeho obhajoba Inver Brassu vyvěrala z hloubi srdce.

„Dobročinnost se dá provozovat i veřejně. Proč jste to nedělali?“

„Taková dobročinnost je vždy jen krátkodobá. Neodstraňuje kořeny špatného stavu.“

„A nemohou ty kořeny odstraňovat lidé, kteří byli legálně zvolení?“

„Velmi zjednodušujete naše postoje a jistě si to uvědomujete, pane Chancellore.“

„Uvědomuju si jenom to, že dám přednost nedokonalému systému, který chápu, před takovým, který vůbec nevidím.“

„To je sofistika. Vám se snadno mluví o občanských právech, ale zatímco tady planě diskutujeme, v celém světě se neúprosně rozšiřují tisíce ohnisek napětí. Jakmile se spojí, propukne taková vlna násilí, jakou si nedokážete představit ani v nejdivočejších snech. A až se to stane, svobodná vůle lidu se omezí na minimum v zájmu pouhého přežití. Tak se věci mají. Léta jsme se snažili toto rozšiřování udržet v rozumných mezích. Ještě stále nás chcete zastavit?“

Petr v duchu uznal, že St. Clairovo zdůvodnění nepostrádá logiku; uvědomoval si, že ho tento ďábelsky inteligentní člověk halící se do pláštíku laskavosti tlačí do obrany, odvádí od jádra sporu. Musel si připomenout, že St. Claire je obluda s rukama potřísněnýma krví.

„Existují i jiné způsoby,“ namítl Petr. „Jiná řešení.“

„Snad ano. Nevím však, jestli je během našeho života dokážeme najít. Já určitě ne. Ale možná samotné hledání řešení v sobě skrývá vytouženou možnost prevence násilí.“

Petr bez varování zaútočil. „Jenže vy jste našli řešení, které z násilí naopak vyrůstá. Nakonec se ukázalo, že vnadidlem byla pravda.“

„Cože?“

„Zabili jste Hoovera! Inver Brass rozhodl, že je třeba ho odstranit, a vydal rozkaz k atentátu.“

Při těchto slovech St. Claire ztuhl a z hrdla mu unikl krátký tlumený vzlyk. Jeho sebejistota se rozplynula. Najednou z něj byl starý člověk obviněný ze strašného zločinu.

„Kde jste…? *Kdo…?*“ Nedokázal otázku vyslovit.

„V tuto chvíli na tom nezáleží. Důležité je, že takový rozkaz byl vydán a že byl i splněn. Popravili jste člověka bez procesu, bez možnosti obhajoby před porotou. Právem na spravedlivý proces se naše země odlišuje od velké části světa, pane velvyslanče. Právě od onoho násilí, proti kterému tak zaujatě bojujete.“

„Měli jsme k tomu pádné důvody.“

„Protože jste se domnívali, že je vrah? Protože jste slyšeli o jeho popravčích četách, o jeho tak zvaných expedičních jednotkách?“

„V zásadě ano!“

„Ale to mi nestačí. Když jste to věděli, měli jste to oznámit. Každý z vás měl vystoupit s veřejnou obžalobou!“

„Tak se ta věc řešit nedala! Říkám vám, že jsme k tomu měli pádné důvody.“

„Chcete říct *jiné* důvody?“

„Ano!“

„Jeho záznamy?“

„Panebože, ano! Ty záznamy!“

„To nesmíte! Máte všechno, co potřebujete. Postavte ho před soud! Ať nad ním vyřkne ortel orgán spravedlnosti! Celá země! Existují přece zákony!“

„Existují i svazky… Všichni chtějí přežít. Oslovili by ty správné lidi a…“

„Potom nejste o nic lepší než on.“

„Jste lepší než on,“ řekl Chancellor tiše.

„Celým srdcem, celou duší jsme věřili, že to tak je.“ St. Claire překonal prvotní šok, sebeovládání, které na chvíli ztratil, se vracelo. „Pořád tomu nemůžu věřit. Tolik jsem se ve Varakovi spletl.“

„Tohle na mě nezkoušejte," odsekl Petr ledově. „Protiví se mi všechno, co ztělesňoval, ale ten člověk za vás obětoval život. Pravda je taková, že jste ho obelhali."

„Mýlíte se! Ani jednou jsme mu nezalhali!"

„Lhali jste mu celou dobu! Varak se vydával za Longwortha a v jeho masce pronikl do budovy FBI v tu noc, kdy Hoover zemřel. Ty svazky vzal Varak! A předal je vám!"

„Ano, ale jen od písmene *A* po *L*! To jsme nikdy nepopírali. Tyto materiály jsme zničili. Ale svazky od *M* po *Z* chyběly. Prostě se ztratily a dodnes se nenašly!"

„Ne! Varak si myslel že chybí, protože jste mu to namluvili!"

„Vy jste zešílel," zašeptal St. Claire.

„V tu noc byli s Varakem ještě dva muži. Jeden z nich – a možná oba společně – svazky vybrali a přeskládali, nebo mu jednoduše lhali. Nevím, jak to provedli, ale udělali to právě tam. Věděl jste, že v otázce svazků byste Varaka nepřemluvili ke kompromisu, a tak jste ho obelhal."

St. Claire zavrtěl hlavou, v obličeji zmučený výraz. „Ne. Mýlíte se. Uznávám, že vaše hypotéza je přijatelná, dokonce důmyslná. Ale prostě a jednoduše je *mylná*!"

„Ti dva muži zmizeli! Vystupovali pod krycími jmény a jejich totožnost se nedá zjistit."

„To mělo jiný důvod! Hoovera bylo třeba odstranit. A naše země by neunesla byť jen náznak podezření na další atentát. Následoval by chaos a ten by jen přilil olej do ohně fanatiků, kteří by chtěli vládnout za porušování všech ústavních principů! Nemohli jsme si dovolit zanechat za sebou stopy. Snažně vás prosím, věřte tomu."

„Celou dobu jste lhali, lhali a lhali! Teď už vám neuvěřím, kdybyste se bůhvíjak snažil."

St. Claire zamyšleně mlčel. „Třeba vás nakonec dokážu přesvědčit. Tím, že vám vysvětlím důvod. A pak učiním další krok: vložím do vašich rukou svůj život a všechno, za čím jsem padesát let stál, čemu jsem sloužil."

„Tak začneme tím důvodem," řekl Petr drsně. „Proč jste nechali zabít Hoovera?"

„Stal se absolutním vládcem státu ve státě. Neexistovala přesně vyznačená subordinace. Jeho vláda byla beztvará, postrádala strukturu. Jemu to vyhovovalo. Dalece překročil hranice zákonnosti, dopustil se strašlivých zločinů. Nikdo netušil, jak daleko zašel, ale bylo k dispozici dost důkazů o vraždách, o kterých jste mluvil. Věděli jsme i o vydírání, které sahalo až do Oválné pracovny. Už to samo o sobě by naše rozhodnutí ospravedlnilo, ale vyskytl se ještě jeden faktor, kvůli němuž bylo doslova

nevyhnutelné. Uvnitř Federálního úřadu pro vyšetřování i mimo něj se totiž postupně utvářela zcela nepřehledná mocenská struktura. Hoovera obklopili zákeřní lidé bez jakýchkoliv principů a skrupulí, lichotili mu, vychvalovali ho do nebe, předstírali, že ho zbožňují. A jejich cílem bylo jediné: zmocnit se jeho soukromých svazků. S jejich pomocí by ovládli celou zemi. Museli jsme Hoovera odstranit, abychom zabránili vzniku této smrtelné aliance."

St. Claire zmlkl. Zmáhala ho únava, jeho obličej prozrazoval hluboké pochybnosti.

„Nesouhlasím s vámi," ozval se Petr, „ale mnohé se mi objasnilo. A teď, jak chcete vložit padesát let služby do mých rukou?"

St. Claire se zhluboka nadechl. „Věřím, že v určitých okamžicích člověk dokáže navzdory okolnostem instinktivně vycítit pravdu. Myslím, že toto je jeden z oněch okamžiků. Všechny kroky, jež nakonec vedly k atentátu na Hoovera, znají na celém světě jen dva lidé. Muž, který vymyslel plán akce, a já. Autor plánu je mrtvý, zemřel před vašima očima. Zůstávám jen já. Ten plán je pro vás konečným důkazem, protože žádná strategie, kterou vymyslel člověk, nemůže být nikdy dokonalá. Vždycky se něco nedomyslí či zůstane nedokončeno, a pak stačí, když víte, kde hledat. Tím, že se vám svěřuji, vkládám do vašich rukou nejen svůj život, ale i své celoživotní dílo, což je neskonale důležitější. To, co s ním uděláte, má pro mě mnohem větší význam než krátký zbytek života, který mi ještě zbývá. Uznáte tento argument? Dovolíte mi, abych se alespoň *pokusil* vás přesvědčit?"

„Pokračujte."

Když St. Claire mluvil, Petr chápal zničující podstatu toho, co se dozvídá. Velvyslanec se v obou bodech nemýlil. Chancellor instinktivně cítil, že slyší pravdu, a kromě toho nabyl jistotu, že Hooverova vražda se dá dokázat. Diplomat neuváděl kromě Varaka žádná jména, ale dalo se celkem rozumně předpokládat, že zjištění totožnosti jednotlivých aktérů by představovalo velký problém.

Herečka, jejíhož manžela zničilo šílenství během McCarthyho éry. Dva zkušení odborníci námořní pěchoty v oblasti komunikací, experti na elektroniku a odposlechy telefonických hovorů, jeden z nich navíc vynikající odstřelovač. Agent britské rozvědky MI-6, který úzce spolupracoval s Radou národní bezpečnosti během berlínské krize. Americký chirurg žijící v Paříži, socialista donucený k emigraci, jehož manželka a syn zahynuli při dopravní nehodě – jejich auto se srazilo se služebním vozem agentů FBI, kteří je nezákonně a bez oprávnění sledovali. Takový byl tedy tým, jehož členové za sebou nedokázali spálit všechny mosty a bylo je možné vystopovat. Plán sám o sobě byl dílem

zpravodajského génia, včetně náznaku identity jednoho z prezidentových poradců.

A potvrdilo se i Ramirezovo svědectví: *Pitva se přece nekonala… Rozkaz ze Šestnáctistovky… Z Bílého domu… To oni ho zabili. A pokud ne přímo, domnívali se, že vrah jednal na popud či přímý příkaz někoho z nich.*

Jak neuvěřitelným mozkem Varak disponoval!

St. Claire zcela vyčerpaný domluvil. „Řekl jsem vám pravdu? Už mi věříte?“

„Zatím ano. Ale zbývá ještě jedna otázka. Když budu mít pocit, že lžete, potom je lež i všechno ostatní. Je to fér?“

„Teď přece nezačnu lhát! Rozhodně ne vám. Je to fér.“

„Co se skrývá za Chasongem?“

„Nevím.“

„Myslíte si, že jde o bezvýznamnou epizodu?“

„Právě naopak. Varak to označil za vějičku. Věřil, že jde o klíč k zjištění totožnosti muže z Inver Brassu, který nás zradil.“

„Vysvětlete to.“

St. Clair, očividně na konci sil, se znovu zhluboka nadechl. „Týkalo se to generála MacAndrewa. Události u Chasongu zpochybnily jeho velitelské schopnosti. Odtud pochází i jeho přízvisko. Mackie Messer, Řezník z Chasongu. Došlo tam k obrovským ztrátám na životech a odpovědnost hodili na krk MacAndrewovi. Potvrzením jeho viny měla ta záležitost skončit. Varak však dospěl k jinému názoru. Měl pocit, že něco chybí, konkrétně souvislost s generálovou ženou.“

„Zajímal jste se někdo o složení jednotek bojujících u Chasongu?“

„Jaké složení?“

„Rasové.“ Chancellor starce pozorně sledoval.

„Ne. Netušil jsem, že něco jako rasové složení jednotek vůbec existuje.“

„A co když vám řeknu, že záznamy o ztrátách jednotek u Chasongu patří k nejutajovanějším dokumentům v armádních archivech? Stovky padlých a pohřešovaných. Přežilo pouhých třicet sedm mužů, z toho šest není schopno komunikace. Zbylých jedenatřicet přeživších je rozmístěno v jedenatřiceti nemocnicích po celé zemi. Říká vám to něco?“

„Další důkaz paranoidního šílenství, které vládne v Pentagonu, ne nepodobného Hooverovu režimu ve Federálním úřadu pro vyšetřování.“

„A nic víc?“

„Mluvíme o ztracených lidských životech. *Paranoia* je možná příliš vágní pojem.“

„To bych řekl. Protože ty zbytečné ztráty nezavinil MacAndrew. Byla to past nastražená naší vlastní armádou. Spiknutí v nejvyšším velení. Ty jednotky byly složeny výhradně z černochů. Do posledního vojáka. Šlo o masovou rasovou vraždu."

St. Claire se opřel o zábradlí, obličej ztuhlý šokem. Vteřiny plynuly a ticho narušovaly pouze nárazy vln o skály a poryvy větru od moře. Velvyslanec konečně našel hlas.

„Proboha svatého, proč?"

Petr se díval na diplomata a cítil úlevu a zmatek současně. Stařec nelhal, jeho zděšení bylo upřímné. St. Clairovi mohl klást za vinu řadu neodpustitelných hříchů, ale zrada Inver Brassu mezi né nepatřila. On ty Hooverovy svazky neměl. Petr schoval pistolí do kapsy.

„Aby utajili zpravodajskou operaci, do níž zatáhli MacAndrewovu manželku. Aby generálovi znemožnili klást otázky. Kdyby pravda vyšla najevo, provalily by se desítky podobných operací. Fakta o mužích a ženách, kterým podávali drogy, halucinogeny. Fakta o experimentech, jejichž odhalení by zničilo kariéry těch, kdo je naplánovali. Kromě toho by asi mnohé z nich zabil muž, kterého vlákali do pasti: MacAndrew."

„A z *těchto* důvodů *obětovali*… Ach, bože můj!"

„Tohle se tedy skrývá za operací Chasong," řekl Petr pomalu. „Všechno ostatní byla Varakova vějička."

St. Claire vykročil na nejistých nohou, rysy ve tváři strhané. „Uvědomujete si, co říkáte? Inver Brass… Jenom jeden člen Inver Brassu mohl…"

„Je mrtvý."

St. Claire ztěžka vydechl a na okamžik mu ztuhlo celé tělo.

Chancellor tiše pokračoval: „Sutherland je mrtvý. I Jacob Dreyfus. A vy ty svazky nemáte. Zbývají dva. Wells a Montelán."

Zpráva o Dreyfusově smrti znamenala pro St.Claira otřes, který málem neunesl. Oči mu plavaly v slzách, jako by chtěly opustit důlky. Musel se opřít o zábradlí a těžkopádně ho sevřel.

„Mrtví. Jsou mrtví," zašeptal hlasem naplněným nekonečným smutkem.

Petr přistoupil k starci, srdce sevřené dojetím a úlevou. Konečně našel spojence! Mocného muže, který mohl tu strašlivou noční můru ukončit.

„Pane velvyslanče…"

Když St. Claire zaslechl titul, vzhlédl k Petrovi, v očích nezaměnitelný záblesk vděku. „Ano?"

„Měl bych vás alespoň na chvíli nechat o samotě, ale nemohu. Ti lidé se mi dostali na stopu. Myslím, že přišli na to, co jsem se dozvěděl. MacAndrewova dcera se skrývá. Hlídají ji dva muži, ale to jí bezpečnost

nezajistí. A já se nemohu obrátit na policii s žádostí o ochranu. Potřebuju vaši pomoc.“

Diplomat silou vůle hledal poslední zbytky sil. „Samozřejmě vám pomohu,“ odpověděl. „A máte pravdu, teď není čas na lítost. Teď nesmíme přemýšlet, ale jednat.“

„Co můžeme udělat?“

„Vyřezat rakovinový vřed s plným vědomím toho, že pacient může zemřít. A v tomto případě je už vlastně mrtvý. Inver Brass skončil.“

„Mohu vás zavést ke svým přátelům? K MacAndrewově dceři?“

„Ano, samozřejmě.“ St. Claire odstoupil od zábradlí. „Ale ne, tím bychom jen ztráceli čas. Telefon je rychlejší. Navzdory tomu, co si o nich myslíte, se i ve Washingtonu najdou lidé, kterým lze důvěřovat. Ve skutečnosti je jich většina. Zajistí vám ochranu.“ St. Claire ukázal k přednímu vchodu a pak sáhl do kapsy pro klíč.

Museli vejít rychle. Diplomat Petrovi vysvětlil, že klíč vypíná poplašný systém jen na deset vteřin, během nichž musí vstoupit, a když se zavřou dveře, znovu se aktivuje.

Uvnitř prošel St. Claire klenutou chodbou do velkého salonu a rozsvítil. Přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko, ale pak se zarazil, odložil ho zpátky do vidlice a otočil se k Chancellorovi.

„Nejlepší ochrana,“ řekl, „je zastavit útočníky. Wellse nebo Montelána, případně oba.“

„Tipl bych si Wellse.“

„Proč? Co vám řekl?“

„Že ho vlast potřebuje.“

„Měl pravdu. Jeho arogance nijak nesnižuje jeho vynikající intelekt.“

„Ty Hooverovy materiály ho děsily. Tvrdil, že i na něj existuje svazek.“

„Taky že ano. Dosud existuje.“

„Tomu nerozumím.“

„Wells je jeho prostřední jméno. Po matce. Ze svazku to jasně vyplývá. Požádal o úřední změnu jména po rozvodu rodičů. Byl tenkrát dítě. Když se narodil, jeho příjmem bylo Reisler. Proto je to v chybějících svazcích. Od *M* po *Z*. Říká vám to jméno něco?“

„Ano.“ Petr si vzpomněl. Jméno v něm vyvolalo obraz namyšleného ničemy z doby před pětatřiceti lety. „Frederick Reisler. Jeden z vůdců Německo-amerického spolku. Využil jsem ho jako předlohu jedné z postav *Reichstagu!* Obchodoval na burze.“

„Génius z Wall Street. Na Hitlerovo konto převedl miliony. Wells se celý život snažil tomu stigmatu uniknout. Ba co víc, oddaně sloužil vlasti,

aby otcovy hříchy napravil. Děsí ho, že jeho svazek odhalí minulost, která ho mučí.“

„V tom případě si myslím, že je to on. Geny se nezapřou.“

„Možná, ale osobně o tom pochybuji. To by musel být přímo neskutečně mazaný. Pokud ty materiály má, proč by se bál odhalení? Co vám řekl *hidalgo*?“

„Kdo?“

„Montelán. Paris. Je mnohem atraktivnější než Prapor, ale nekonečně arogantnější. Falangisté ho připravili o kastilské bohatství shromažďované po generace i obrovský vliv rodiny. Carlos v sobě chová zlobu. Nenávidí všechny diktátory, všechny ty takzvané hlavní koordinátory, kteří v pozadí tahají za nitky a vládnou absolutní mocí. Někdy si myslím, že jezdí po světě a hledá spojence, aristokraty, kteří přišli o majetek a…“

„Co jste to řekl?“ skočil Chancellor diplomatovi do řeči. „Koho nenávidí?“

„Absolutisty. Fašistickou mentalitu ve všech jejích podobách.“

„Ne, řekl jste *hlavní koordinátory*.“

„Ano, to jsem řekl.“

Ramirez! pomyslel si Petr. Hlavní koordinátor v pozadí Chasongu. Je tohle ono tak dlouho hledané spojení? Ramirez a Montelán. Dva aristokrati stejné krve. Oba plní nenávisti. Využívají a zneužívají menšiny, jimiž opovrhují…

„Nemám čas vám to vysvětlovat,“ řekl Petr s náhle získanou jistotou. „Ale je to Montelán! Můžete se s ním spojit?“

„Pochopitelně. Všichni členové Inver Brassu se mohu spojit během několika minut. Existují hesla, která musí respektovat.“

„Montelán by nemusel.“

Velvyslanec se zamračil. „Nebude vědět, proč volám. Strach z odhalení ho donutí odpovědět. Ale odhalení samozřejmě nestačí.“ St. Claire se odmlčel, ale Chancellor ho nepřerušoval. „Musí zemřít. Poslední život, který si Inver Brass vyžádá. Jak tragicky to všechno dopadlo.“

St. Claire zvedl sluchátko k uchu a strnul, popelavě bledý obličej doslova zbělel. „Linka je hluchá.“

„To není možné!“

„Ještě před chvílí jsem slyšel oznamovací tón.“

V místnosti, která svým vysokým stropem připomínala prostornou jeskyni, náhle bez varování zadrnčel zvonek.

Chancellor se otočil ke klenuté chodbě, sáhl pravou rukou do kapsy a rychle vytasil malou automatickou pistoli.

Zaburácel výstřel, doprovázený řinkotem roztříštěného skla v okně na terasu. Petr ucítil v rameni prudkou ledovou bolest, která se mu vzápětí rozlila do paže, na rukávu saka se objevila krev. Zbraň mu vyklouzla z dlaně a dopadla na podlahu.

Z haly zazněl zvuk, jak dřevo narazilo na dřevo – rozkopnuté dveře prudce udeřily do stěny. Do pokoje vběhli mrštně jako kočky dva štíhlí muži – černoši v přiléhavých kalhotách a tmavých košilích – a přikrčili se. Hlavně jejich zbraní mířily na Chancellora.

Ze tmy chodby za nimi se vynořila obrovská postava a vstoupila do osvětlené místnosti.

Daniel Sutherland.

Zůstal nehybně stát a pohrdavě hleděl na Petra. Natáhl velkou ruku a otevřel dlaň. Ležela v ní plastová ampule. Sevřel prsty, zaťal pěst a otočil ruku dlaní dolů.

Z pěsti vytryskla tmavě červená tekutina, rozlila se po kůži a kapala na podlahu.

„Divadlo, pane Chancellore. Umění klamu.“

42

Všechno se odehrálo rychle a svižně, akce nesla neklamné známky práce profesionálů. Do místnosti vešlo ještě několik černochů; dům byl jistě obklíčený. Munra St. Claira drželi u stolu, Petra odtáhli stranou a kusem látky mu pevně převázali zraněné rameno. Jeden z mužů si stoupl ke dveřím, aby místní policii náležitě vysvětlil, proč se omylem spustilo poplašné zařízení.

Daniel Sutherland přikývl, otočil se a vrátil se do tmavé chodby. A znovu se bez nejmenšího varování přihodilo něco nepředstavitelného – černoch, který držel Brava, zajatce pustil a o pár kroků couvl; salonem zaburácely výstřely.

Munro St. Claire se svalil na stěnu proděravěný salvou a svezl se k zemi, mrtvé oči nevěřícně otevřené.

„Ach, bože můj…“ Chancellor slyšel jen vyděšená slova a neuvědomil si, že vyšla z jeho úst. Vnímal jen hrůzu, jíž se stal svědkem.

Za několik vteřin se Sutherland znovu vynořil z temné chodby. Oči měl smutné, vzpřímené tělo jako by se choulilo pod tíhou žalu a viny.

Podíval se na St. Clairovu mrtvolu a tiše řekl: „Nikdy byste to nepochopil. A nepochopili by to ani jiní. Ty svazky se nesmí zničit. Musí posloužit k nápravě mnoha, mnoha křivd.“ Soudce zvedl zrak a podíval se na Petra. „Jacobovi jsme poskytli důstojnější pohřeb, než jste mu nabídli vy. Zprávu o jeho smrti zveřejníme ve vhodné chvíli. I o smrti ostatních.“

„Všechny jste je zabil,“ zašeptal Chancellor.

„Ano,“ odpověděl Sutherland. „Prapor zemřel před dvěma dny, Paris včera.“

„Nakonec vás chytí.“

„Paní Montelánová je přesvědčena, že ministerstvo zahraničí vyslalo jejího manžela na Dálný východ. Máme tam svoje lidi. Ti vyhotoví příslušné dokumenty a přijde hlášení, že Montelána zabili teroristé. V dnešní době nic neobvyklého. Wells zemřel při dopravní nehodě na odlehlé okresní silnici, smyk na mokré vozovce s tragickými následky. V jeho případě jste nám dost podstatně pomohl. Jeho auto našli dnes ráno.“

Sutherland hovořil věcně, jako kdyby vražda a násilí patřily k naprosto přirozeným součástem života, nad nimiž není třeba se pozastavovat.

„Máte svoje lidi na ministerstvu zahraničí?“ zeptal se Petr zmateně. „Už chápu, jak se vám podařilo vypátrat konspirační dům v Saint Michael’s.“

„Měli jsme tu možnost a pochopitelně jsme ji využili.“

„Ani jste nemuseli. Měli jste přece O’Briena.“

„Nemyslím, že teď je vhodná chvíle zkoušet na nás nějaké triky, pane Chancellore. Nenacházíme se totiž na stránkách knihy, ale v tvrdé realitě.“

„Co tím myslíte?“

„Víte velmi dobře, co tím myslím. O’Brien k nám nikdy nepatřil. Měli jsme jiné, jeho ne.“

„Jeho ne…,“ Chancellor se zmohl jen na opakování posledních Sutherlandových slov.

„Schopný člověk, ten pan O’Brien,“ pokračoval Sutherland. „A velmi statečný. Střílí do benzínových nádrží, podpálí několik člunů a potom riskuje vlastní život, abyste vy mohl utéct. Odvaha se snoubí s vynalézavostí – pozoruhodná kombinace.“

Petr nedokázal potlačit úlevný výdech. O’Brien ho nezradil!

Sutherland něco říkal, ale slova nebyla důležitá. Teď už na ničem nezáleželo.

„Co jste to řekl?“ zeptal se Petr a rozhlédl se po čistých, hladce oholených tvářích černochů. Stálo jich kolem něho pět, každý se zbraní v ruce.

„Snažil jsem se vám co nejjemněji naznačit, že vás neodvratně čeká smrt.“

„Proč jste mě nezabili už dávno?“

„Na samém počátku jsme se vás snažili zlikvidovat, ale pak jsem si to rozmyslel. Začal jste psát nový román. Potřebovali jsme dokázat, že jste blázen, šílenec. Lidé vaše díla četli a my jsme neměli šanci zjistit, kolik čtenářů jste získal. Dostal jste se pozoruhodně blízko k pravdě. To jsme nemohli připustit. Naše země musí uvěřit, že Hooverovy materiály byly zničeny. Vy jste napsal opak. Vaše chování naštěstí vyvolalo pochybnosti o vašem duševním zdraví a mnozí jsou přesvědčeni, že jste se zbláznil. Koneckonců, přežil jste jen zázrakem tragickou autonehodu, při níž zemřela dívka, kterou jste miloval. Sám jste utrpěl těžké zranění hlavy, po kterém jste se jen velmi pomalu zotavoval. Z každé vaší knihy přímo čiší paranoidní posedlost teoriemi spiknutí, která se neustále prohlubuje. A definitivním důkazem vaší duševní choroby…“

„Definitivním důkazem?“ přerušil ho Petr, ohromený Sutherlandovou argumentací.

„Ano,“ pokračoval soudce. „Definitivním důkazem duševní choroby by se stalo vaše místopřísežné prohlášení o mé smrti. Nemusím snad zdůrazňovat, jak pobaveně bych zareagoval. Sešel jsem se s vámi jen

jednou v životě a vzpomínám si na to setkání jen velmi mlhavě, protože nešlo o nic mimořádného. Prohlásili by vás za maniaka.“

„Za maniaka,“ zopakoval Petr jako ozvěna. „Federální úřad pro vyšetřování měl svoje *maniaky*. Hooverovi dědicové. Spolupracovali s vámi.“

„Jenom tři. Neuvědomili si, že naše spojenectví nebude mít dlouhého trvání. Měli jsme stejný cíl: Hooverovy svazky. Nevěděli však, že polovinu z nich jsme měli my, tu polovinu, která nebyla zničena. Potřebovali jsme známé fanatiky, které chytí a zabijí, načež se bude mlčky předpokládat, že všechny svazky s jejich smrtí zmizely. Jejich další funkcí bylo dohnat vás na pokraj šílenství. Kdyby vás přitom zabili, vina by padla na jejich hlavy. Byl jste neškodný potížista, ale oni vás brali vážně.“

„Chcete mě zabít. Kdyby to tak nebylo, neříkal byste mi takové věci,“ poznamenal Petr klidně, téměř nezaujatě.

„Nemyslete si, že jsem bezcitný. Nepřeji si vaši smrt, nezpůsobí mi radost, ale jiné východisko nemám. Mohu však udělat alespoň jedno: ukojit vaši zvědavost. A chci vám učinit jistou nabídku.“

„Jakou nabídku?“

„Život té dívky. Není důvod, proč by slečna MacAndrewová musela zemřít. Ať by přišla s jakýmkoliv svědectvím, každé její slovo by bylo označeno za výplod chorého mozku spisovatele, který rozpoznal, že se zbláznil, a spáchal sebevraždu. Typická patologie tvořivých lidí. Když člověk ztratí smysl pro realitu, zmocňují se ho deprese.“

Petr nechápal, jak může být tak klidný. „Děkuji. Zařadil jste mě do vznešené společnosti a pochybuju, že si takou čest zasloužím. A co za to? Udělám všechno co si přejete.“

„Kde je O’Brien?“

„Co…?“ vydechl Chancellor v úžasu.

„Kde je O’Brien? Mluvil jste s ním během své návštěvy u Ramireze? Nemůže se obrátit na FBI ani na policii. Kdyby to udělal, věděli bychom o tom. Kde je?“

Petr pozorně hleděl Sutherlandovi do očí. *Zaměřte se na fikci*, vzpomněl si na St. Clairova slova. Něco je lepší než nic, ať už je naděje jakkoliv vzdálená. A tady zablikalo světélko.

„Když vám to řeknu, jakou mám záruku, že ji nezabijete?“

„Vzato do důsledků žádnou. Jen moje slovo.“

„Vaše *slovo*? Vy jste tady ten, kdo zešílel! Mám jako záruku přijmout slovo člověka, který zradil své přátele, který zradil Inver Brass?“

„Nevidím v tom žádný rozpor. Inver Brass byl založen proto, aby poskytl zemi mimořádnou pomoc v dobách zoufalé nouze – všem mužům

i ženám této země, protože ti všichni jsou jejími občany. Jenže se ukázalo, že vlast *není* ke všem stejně vlídná. A nikdy nebude. Je třeba ji donutit, aby brala ohled i na ty, které by raději přehlížela. Má vlast mě zradila, pane Chancellore. A miliony lidí, jako jsem já. Tato skutečnost mě nezmění. Může změnit to, *čím* jsem, nikoliv moje hodnoty. Patří mezi ně i moje slovo. Dávám vám ho."

Petrův mozek pracoval na plné obrátky; vzpomínal, vybíral. O'Brien se po událostech v přístavu u zálivu Chesapeake mohl uchýlit pouze na jedno místo, kam je nikdo nesledoval. Do motelu v Ocean City. Právě tam bude čekat – nejméně jeden den, aby se s ním Alison a Petr mohli spojit. Jinak nemá Quinn kam jít.

Zaměřit se na fikci. Nic jiného nezbývá.

V románu *Protiúder!* popsal telefonát, kterým uprchlík požádal o pomoc. Celkem jednoduchý postup: Falešná zpráva, která se zdá logická těm, kdo ji odposlouchávají, ale adresátovi nedává zdánlivě žádný smysl. Ve skutečnosti ovšem obsahuje skrytý náznak místa setkání a je na adresátovi, aby si odvodil, kam přesně se má dostavit.

„Takže výměnný obchod," poznamenal Petr. „O'Briena za MacAndrewovu dceru."

„Výměnný obchod ovšem nezahrnuje majora Browna, protože ten je naším vlastnictvím."

„Vy o něm víte?"

„Samozřejmě. Ze střediska pro zpracování údajů v McLeanu. O tom, že se někdo zajímá o dokumenty související se Chasongem, jsme se dozvěděli během pár minut."

„Chápu. Zabijete ho?"

„To se ještě uvidí. Neznáme ho. Může se stát, že bude přeložen do nemocnice na základně vzdálené tisíce kilometrů. My nikoho nepřipravujeme o život neuváženě."

Zabijete ho, pomyslel si Chancellor. *Jakmile ho poznáte, zabijete ho.*

„Vy tedy víte, kde se teď Brown a Alison nacházejí," konstatoval Petr.

„Víme. V Arundel Village. Máme tam svého člověka, před hotelem."

„Žádám, abyste ji přivezli do Washingtonu, kde bych si s ní mohl promluvit."

„Požadavky, pane Chancellore?"

„Jestli chcete O'Briena."

„Neublížíme jí, máte moje slovo."

„Nazvěme to prvním důkazem vaší snahy dodržet ho. Proboha svatého, netlačte na mě. Nechce se mi umírat. Bojím se." Petr mluvil tiše; vyděšení hrál vskutku přesvědčivě.

„Jaké záruky mám *já*?“ zeptal se soudce „Jak nám vydáte O’Briena?“

„Budeme potřebovat telefon. Tento je vyřazený, jak sám dobře víte. Znám jenom číslo pokoje. Netuším, v kterém hotelu a kde.“ Chancellor zvedl ruku a podíval se na hodinky. Pohyb vyvolal ve zraněném rameni ostrou bolest. „O’Brien se zdrží ještě dvacet, možná třicet minut. Potom mi má zavolat.“

„Jaké je to telefonní číslo?“

„To vám moc nepomůže, to místo je odsud vzdálené přes osmdesát kilometrů. O’Brien zná můj hlas. Připravil mi hesla, která mám používat, a určil různá místa, kde se máme v určitou dobu setkat!“ Petr během řeči intenzivně přemýšlel. Před několika dny použil O’Brien fiktivní telefonní budku na Wisconsin Avenue jako krytí pro jinou lokalitu, jinou budku, kde měl Petr převzít hovor. U čerpací stanice za Salisbury mají automat, z něhož volal Morganovi do New Yorku a Quinn i Alison byli u toho. O’Brien si určitě vzpomene.

„Je čtvrt na tři. Kde jste se měli sejít v tuto dobu?“ Sutherland nehybně stál a v jeho hlase zněla ostražitost.

„U benzinové pumpy blízko Salisbury; mám mu setkání předem potvrdit. Bude chtít, abych mu popsal auto, v němž přijedu. Podle mého názoru se ovšem neukáže, pokud uvidí v kabině někoho jiného než mě. Budete se muset skrýt.“

„Žádný problém. Jak zní heslo?“ zeptal se soudce. „Chci znát přesná slova.“

„Slova nemají žádný význam, vybral je, když četl noviny.“

„Jejich znění?“

„Senátor vyvolal na poslední chvíli hlasování o výdajích na obranu.“

Chancellor sebou škubl a sáhl si křížem přes prsa ke zraněnému rameni. To gesto minimalizovalo důležitost hesla, pokud by ji Sutherland v Petrově tónu vycítil. Prostě věta náhodně vybraná z novin.

„Použijeme velvyslancovo auto,“ rozhodl Sutherland po krátké úvaze. „Posledních pár kilometrů budete řídit vy. Do té doby budete sedět se mnou vzadu. Pojedou s námi dva moji muži. Až si sednete za volant, schovají se. Věřím, že budete plně spolupracovat.“

„I já očekávám vaši spolupráci. Chci, abyste odvolal svého člověka od motelu v Arundel Village a nechal Alison odvézt do Washingtonu. Může to udělat Brown; toho si najdete kdykoliv později. Kde je nejbližší telefon?“

„Na stole, pane Chancellore. Za pár minut ho můžete použít.“ Soudce se otočil ke svalnatému černochovi, který stál vlevo od něj, a něco mu tiše řekl v neznámém jazyce.

V jazyce výkřiků v přístavu u zálivu Chesapeake, v jazyce hlasitého vyjádření posledního vzdoru smrtelně zraněného člověka, v jazyce, který neznal ani Varak.

Štíhlý černoch přikývl, proběhl chodbou a zmizel z domu.

„Telefon bude za chvíli zapojen," vysvětlil Sutherland. „Dráty nebyly přeřezány, pouze přepojeny na náhradní obvod, který nenaruší normální linku." Soudce se krátce odmlčel a pak pokračoval. „Mluvil jsem ašantštinou. Je to jazyk, který se používal na africkém Zlatém pobřeží v sedmnáctém a osmnáctém století. Není snadné se ho naučit, žádná jiná řeč se mu nepodobá. Můžeme jím spolu mluvit kdekoliv mezi lidmi, předávat pokyny, vydávat rozkazy, a nikdo nám nerozumí."

Sutherland se otočil ke dvěma mužům na protější straně pokoje a znovu promluvil podivně znějící ašantštinou. Oba černoši zastrčili zbraně za opasek a rychle přistoupili k St. Clairově mrtvole. Zvedli ji a odnesli ven.

Telefon jednou zazvonil. „Vedení je opraveno," oznámil Sutherland. „Zavolejte O'Brienovi. Náš člověk rozhovor odposlouchává. Jestli řekněte něco nepřijatelného, spojení se přeruší a ta žena zemře."

Petr zamířil k telefonu. St. Clairova krev vytvořila na stěně nepravidelné skvrny, z nichž stékaly tenké potůčky. Petr ji cítil i pod podrážkami. Zvedl sluchátko.

Vytočil číslo motelu v Ocean City a požádal ústřednu, aby ho přepojila na apartmán pro jižanskou smetánku. Aparát v pokoji na druhém konci linky zvonil; čekání bylo nesnesitelné; *O'Brien tam není!*

Potom se ozvalo cvaknutí a tiché „Ano?"

„Quinn?"

„Petře! Proboha svatého, kde jste? Už jsem si…"

„Nemáme čas!" skočil mu do řeči Chancellor nepřirozeně vzteklým hlasem v naději, že O'Brien bude v jeho slovech hledat skryté sdělení. „Chtěl jste, abych se vždycky ohlašoval tím pitomým heslem, tak tady ho máte. *Senátor vyvolal na poslední chvíli hlasování o výdajích na obranu.* Řekl jsem ho správně? Jestli ne, tak snad alespoň přibližně."

„Zatraceně, co…"

„Potřebuju se s vámi co nejdřív sejít!" Chancellor O'Briena znovu drsně, nezdvořile, téměř pohrdavě přerušil. *Tak cize, netypicky, v naprostém rozporu se svou povahou.* „Je mezi druhou a třetí v noci. Podle vašeho rozpisu by to mělo být benzinové čerpadlo na cestě do Salisbury. Přijedu ve světlém Lincolnu Continental. A pozor, na schůzku vás nesmí nikdo doprovázet."

Na lince se krátce rozhostilo ticho. Petr se díval na tapety potřísněné krví, pak zavřel oči a odvrátil se od Sutherlanda. Když uslyšel Quinnova

slova, málem se rozplakal slzami úlevy. „*No dobře*,“ ucedil O’Brien stejně nepřátelským tónem, jaký použil Chancellor. „Světlý Lincoln Continental. Budu tam. A pro vaši informaci, to heslo vůbec není pitomé. Jeho použitím jste mi sdělil, že nemluvíte pod nátlakem. A to se u vás, vy zatracený parchante, stává jen zřídka. Nashle za hodinu.“

O’Brien zavěsil. *Pochopil, Jeho poslední slova to potvrdila. Zněla stejně nepatřičně jako předtím Petrova. Falešný vzkaz tlumočil správnou informaci.*

Petr se podíval na soudce. „A teď je řada na vás. Zavolejte do Arundel Village.“

Sutherland seděl vedle něj na zadním sedadle continentalu, dva černoši vpředu. Rychle ujížděli po vedlejších silnicích na jih. Přejeli most nad řekou Choptank a přes Bethlehem, Preston a Hurlock mířili do Salisbury. Soudce dodržel slovo. Alison byla na cestě do Washingtonu; ubytuje se v hotelu Hay-Adams dříve, než oni dorazí do cíle u salisburské čerpací stanice. Až se Sutherlandovi lidé zmocní O’Briena, Petr jí zavolá z budky u pumpy. Bude to jeho rozloučení, hned potom ho čeká smrt. Milosrdně rychlá a v nečekaném okamžiku – i to bylo součástí dohody.

Chancellor se otočil k soudci. Záblesky světel, kolem nichž projížděli, ozařovaly soudcovu velkou hlavu a střídaly se v rychlém sledu se stíny.

„Jak se vám podařilo získat ty svazky?“ zeptal se Petr.

„Jen ty od *M* po *Z*, pane Chancellore,“ upřesnil Sutherland. „Svazky od *A* po *L* zničil Inver Brass. Získal jsem jen polovinu.“

„Brzy zemřu… Věřte, neříká se mi to lehce. Opravdu by mě zajímalo, jak jste se k nim dostal.“

Soudce se podíval na Petra. V přítmí kabiny se jeho oči zdály větší. „Teď vám to už můžu klidně říct. Nebylo to tak těžké. Jak víte, Varak převzal Longworthovo jméno. A skutečný Alan Longworth je přesně takový, jak jsem vám ho popsal před několika měsíci, když jste mě navštívil v mé kanceláři: jeden z nejvěrnějších Hooverových společníků, kterého však přinutili pracovat proti Hooverovi. Za odměnu měl žít až do smrti na Havajských ostrovech, finančně zajištěný a mimo dosah těch, kteří by se ho chtěli pokusit zabít. Hooverovi řekli, že Longworth zemřel přirozenou smrtí, po dlouhé a těžké nemoci, jak zní obvyklá fráze. Dokonce uspořádali i pohřební obřad, na kterém pronesl smuteční projev osobně Hoover.“

Chancellor si vzpomněl na nástin románu. Fikce se opět stala realitou.

Společně vymyslí zdravotní trik… Hoover obdrží hlášení v tom smyslu, že jeho agent trpí rakovinou žaludku v terminálním stadiu. Operace by byla zbytečná. Nemocnému zbývají v nejlepším případě měsíce. Hoover nemá na vybranou. Propustí agenta ze svých služeb v přesvědčení, že se uchýlí domů zemřít…

„Hoover Longworthovu smrt nikdy nezpochybnil?“ zeptal se Petr.

„Neměl důvod,“ odpověděl Sutherland. „Poslali mu lékařskou zprávu. Ta veškeré případné pochybnosti odstranila.“

Fikce. Realita.

Soudce pokračoval. „Vrátil jsem Alana Longwortha do života. Z Havaje. Na jediný den. Skutečně dramatický efekt. Muž vstane na jediný den z mrtvých, ale byl to den, kdy J. Edgar Hoover téměř zastavil vládní soukolí. Jeho vtek neznal mezí, stejně jako jeho strach.“ Sutherlandovy rty zvlnil mírný úsměv, v rychle se míhajících stínech sotva patrný. Soudce pokračoval, pohled upřený před sebe. „Longworth řekl Hooverovi pravdu, jak ji od nás znal. Byl na to psychicky připravený, tak hluboký pocit viny ho trápil. Hoover byl jeho dobrodinec – svým způsobem bůh – a jeho přinutili, aby ho zradil. Řekl řediteli, že existuje spiknutí, které má za cíl Hoovera zabít. Kvůli jeho soukromým svazkům. Do spiknuti jsou zapojeni neznámí lidé z Federálního úřadu pro vyšetřování i mimo něj, kteří mají pro případ nouze přístup ke každému heslu, ke každému trezoru. Jak jsme předpokládali, Hoover ztratil hlavu. Obvolal celý Washington – tenkrát mimochodem telefonoval i Ramirezovi –, ale nic se nedozvěděl. Byl jen jediný člověk, kterému absolutně důvěřoval; jeho nejbližší přítel Clyde Tolson. Začal systematicky přesunovat svazky do Tolsnova domu, přesněji řečeno do jeho sklepa. Avšak opozdil se proti naplánovanému rozvrhu a všechny svazky nepřesunul. Nemohli jsme na něj naléhat, tak velké riziko jsme nemohli podstoupit. Do Tolsnova domu jsme však proniknout mohli. A stačilo nám to. *Stačí* nám to. Svazky od *M* po *Z* nám zabezpečí vliv, jaký jsme nikdy předtím neměli.“

„K čemu vám bude?“

„Abychom mohli usměrňovat zájem vlády,“ odpověděl Sutherland důrazně.

„Co se stalo s Longworthem?“

„Zabil jste ho, pane Chancellore. Spoušť stiskl MacAndrew, ale zabil jste ho vy. Poštval jste na něj generála.“

„A vaši lidé zabili MacAndrewa.“

„Neměli jsme na vybranou. Věděl toho až příliš. V každém případě musel zemřít. Ačkoliv nebyl za Chasong přímo zodpovědný, symbolizoval

ho. Zemřely tam stovky černošských vojáků, které na smrt poslali jejich vlastní velitelé. Je to snad ten nejhorší zločin, jaký může člověk spáchat.“

„Rasová vražda,“ řekl Petr tiše.

„Genocida v té nejodpornější formě.“ Sutherlandovy oči plály nenávistí. „Masová vražda spáchaná pro vlastní pohodlí, která měla zabránit jednomu muži, aby se dozvěděl pravdu, protože tato pravda by odhalila celou síť zločinů – pokusů –, s nimiž civilizovaní lidé nikdy neměli souhlasit, ale udělali to.“

Chancellor nechal moment nabitý elektrizujícím napětím pominout. „Telefonáty. Vraždy. Proč? Co měli Phyllis Maxwellová, Bromley nebo Rawlins společného s Chasongem? Nebo třeba O’Brien? Proč jste je pronásledovali?“

Soudce odpověděl rychle. Zmíněné oběti byly bezvýznamné. „Chasong s tím nesouvisel. Phyllis Maxwellová získala informace, které jsme si chtěli nechat pro sebe; vedly totiž až do Oválné pracovny. I Bromley si zasloužil svoje. Měl odvahu pustit se do Pentagonu, ale zablokoval plán na rekonstrukci Detroitu, který by pomohl vytáhnout z nouze tisíce ubohých obyvatel slumu. Černochů, pane Chancellore. Zaprodal se kriminálním elementům, kteří ho zásobovali informacemi, jež ho posílily v jeho křižáckému tažení proti armádnímu molochu. Ale na úkor černých obyvatel! Rawlins byl velmi nebezpečný příklad falešnosti takzvaného Nového Jihu. Ve svých veřejných projevech podporoval „nové hodnoty“ a na uzavřených zasedáních svého výboru mařil všechny pokusy o větší účinnost nových zákonů. Kromě toho sexuálně zneužíval mladé černošky, na to byste neměl zapomínat, jako nikdy nezapomenou jejich rodiče.“

Sutherland skončil.

„A co O’Brien?“ zeptal se Petr. „Proč se ho chcete zmocnit?“

„Opět vaše vina. On jediný si dal dohromady pravdivý obraz o krádeži zbylých svazků. Ale kdyby to bylo všechno, mohl by zůstat naživu. Spolehli bychom se na jeho mlčení, protože nemá žádné relevantní důkazy. Teď je to však vyloučeno. Zná totožnost Benátčana. Tu jste mu prozradil vy.“

Petr odvrátil pohled. Byl obklopený smrtí, její předzvěstí.

„Proč vy?“ zeptal se Petr tiše. „Proč právě vy?“

„Protože mohu,“ odpověděl Sutherland, oči stále upřené na ubíhající vozovku.

„To není odpověď.“

„Potřeboval jsem celý život, abych pochopil to, s čím se mladí lidé setkávají den co den. Byl jsem naplněn pochybnostmi, a přitom to není vůbec složité. Tato země zanechala své černé obyvatele napospas osudu.

Černý muž se už nesmí do ničeho plést. Ameriku jeho sny nudí; úsilí černochů jí připadá podezřelé. Bylo v módě podporovat černochy, když jen ojediněle dosahovali vyššího postavení, ta však rychle pominula, když se z nich stala konkurence a začali se masově stěhovat do lepších čtvrtí."

„Vás nikdo napospas osudu nenechal."

„Výjimečným lidem se to nestává. Říkám to bez pocitu falešné pýchy. Mimořádné nadání mi daroval Bůh. Ale co obyčejný muž? Obyčejná žena, obyčejné dítě, kteří vyrůstají s tím, že ztratí i tu obyčejnost, protože jsou od narození poznamenaní? Tohle stigma neodstraní změna jména, žádné potvrzení nezajistí, že vám zesvětlí pleť. Nejsem revolucionář v obvyklém smyslu slova, pane Chancellore. Velmi dobře vím, že takové úsilí by mohlo skončit holocaustem, jaký nepoznali ani Židé. Stojíme proti obrovské početní a technické převaze. Já jen využívám nástroje společnosti, v níž žijeme. *Strach.* Nejobvyklejší zbraň, jakou lidstvo zná. Strach nezná předsudky, nerespektuje rasové bariéry. A právě tuto skutečnost ty svazky reprezentují – nic víc, nic míň. S jejich pomocí můžeme mnohé dosáhnout – ovlivnit legislativu, iniciovat přijetí obrovské spousty nových zákonů a zajistit, že ty, které už platí, budou také dodržovány, a ne denně porušovány jen proto, že jejich paragrafy jsou bezzubé. Tohle všechno lze pomocí těch svazků dosáhnout. Netoužím po násilí, které by určitě znamenalo naši záhubu. Vůbec ne. Chci jen to, co nám po právu náleží a co je nám soustavně odepíráno. Teď konečně máme v rukou zbraň. Chceme pomoci *obyčejným* černochům vymanit se ze smutku a pocitu, že jsou na obtíž."

„Ale používáte násilí. Zabíjíte."

„Jenom ty, kteří chtějí zabít nás!" Sutherlandův burácivý hlas doslova zahltil kabinu. „Protože nás skutečně zabíjejí. A ty, kteří se nám chtějí postavit do cesty!"

Sutherlandův výbuch donutil Petra zareagovat stejně rázně a zlostně. „Oko za oko? To je vaše přesvědčení? K tomu jste se dopracoval, přestože jste celý život sloužil zákonům? Proboha svatého, právě *vy*! *Proč?*"

Sutherland se otočil na sedadle, v očích rozlícený výraz. „Tak já vám řeknu proč. Nerozhodl jsem se na základě celoživotních zkušeností, nýbrž krátkého půlhodinového rozhovoru před pěti lety. Jako soudce jsem vydal rozhodnutí, které se nelíbilo ministerstvu spravedlnosti. Zakazovalo další zneužívání precedentního rozsudku v případu Miranda versus stát Arizona[*)] a potvrdilo odsouzení jednoho policejních náčelníka."

[*)] Podle tohoto rozsudku, který Nejvyšší soud USA schválil poměrem 5:4, je každý policista povinen seznámit zatčeného s jeho právy. (Pozn. překl.)

„Pamatuju si na to," řekl Petr a nelhal. „Nazvali to tenkrát Sutherlandovo rozhodnutí a stalo se předmětem nenávisti všech policejních složek. Vynést ho jiný soudce než Sutherland, následovalo by odvolání k Nejvyššímu soudu."

„Tenkrát mi zatelefonoval J. Edgar Hoower a požádal mě, abych ho navštívil v jeho kanceláři. Spíše ze zvědavosti než kvůli něčemu jinému jsem se sklonil před jeho arogancí a pozvání jsem přijal. Při tomto setkání jsem si vyslechl neuvěřitelné věci. Na stole nejvyššího představitele organizace pověřené zajištěním dodržování zákonů ležely svazky všech známých černošských bojovníků za občanská práva: Kinga, Abernatyho, Wilkinse, Rowna, Farmera. Tlusté složky plné špíny – sprosté pomluvy, nepotvrzené fámy, přepisy telefonních odposlechů, záznamy kamer. Slova vytržená z kontextu vzbuzující pobuřující dojem – z morálního, sexuálního, zákonného či filozofického hlediska! Byl jsem zděšený a současně jsem soptil vztekem, že se něco takového mohlo stát a právě v *té* kanceláři! Vydírání! Do nebe volající vydírání! Ale Hoover se s takovou reakcí setkal už mnohokrát. Nechal mě ventilovat zlobu, a když jsem skončil, jízlivě mi oznámil, že jestli mu budu i nadále klást překážky, použije materiály z těch složek a tito muži a jejich rodiny budou zničeni! Černošské hnutí paralyzováno! A potom dodal: „Přece nechceme další Chasong, soudce Sutherlande, že ne?"

„Chasong," zopakoval Petr šeptem děsivé jméno. „Tam jste o něm slyšel poprvé?"

„Trvalo mi téměř dva roky, než jsem se dozvěděl, co se u Chasongu stalo. A tehdy jsem se rozhodl. Moje děti měly celou dobu pravdu. Ve své prostotě pochopily to, co jsem já pořád nechápal. Jako lidé jsme odpad. Ale já jsem zase pochopil to, na co mladí nemohli přijít. Odpovědí nemohlo být všeobecné násilí a protesty. Odpovědí je zbraň, kterou používal Hoover: docílit, aby systém pracoval zevnitř. Pomocí *strachu*!… Další rozhovor je zbytečný. Potřebujete ticho, abyste se usmířil se svým Bohem."

Muž vedle řidiče studoval mapu, na kterou si svítil tužkovou baterkou. Pootočil se a jazykem šanti řekl něco soudci.

Sutherland přikývl a odpověděl rovněž v oné podivné africké řeči. Pak se podíval na Petra. „Jsme asi dva kilometry od čerpací stanice. Půl kilometru před ní zastavíme. Moji společníci jsou velmi schopní průzkumníci. Umění nočních průzkumů si osvojili v jihovýchodní Asii. Tímto úkolem většinou pověřovali černochy, zajisté proto, že u těchto jednotek byly nejvyšší ztráty. Jestli O'Brien nepřijel sám, jestli moji lidé

zjistí jakýkoliv náznak léčky, vrátí se a my s autem odjedeme. Dívka zemře před vašima očima.“

Chancellorovi vyschlo v krku. *To je konec!* Měl to tušit. Sutherland by se nespoléhal jen na telefonický rozhovor. Petr věděl, že odsoudil Alison k smrti. Měl v životě rád dvě ženy a obě zabil.

Přemýšlel o tom, jak by přemohl Sutherlanda, až zůstanou sami, a jen díky tomu se hlasitě nerozječel.

„Co by tak mohl O’Brien za tak krátkou dobu zařídit?“ zeptal se Petr. „Sám jste přece řekl, že nemá koho požádat o pomoc a že kdyby se o to pokusil, zjistili byste to.“

„Zdánlivě je to opravdu nemožné. Je izolovaný.“

„Tak proč zastavujeme? Proč ztrácíme čas?“

„Viděl jsem, co O’Brien dokázal včera ráno v přístavu. Odvahu a vynalézavost je třeba respektovat. Je to základní bezpečnostní opatření.“

Auto zastavilo. Pokud Petr uvažoval, že se pokusí přemoci Sutherlanda, velmi rychle mu tu naději zmařili. Muž vedle řidiče vyskočil z auta, otevřel dvířka, za kterými seděl Chancellor, a chytil ho za rameno. Nasadil mu na zápěstí jednu smyčku pout a druhý konec zacvakl na kovovém držadle pod oknem. Každý pohyb působil Petrovi obrovskou bolest. Zachvěl se a zatajil dech.

Soudce vystoupil z auta. „Ponechám vás vašim myšlenkám, pane Chancellore.“

Dva mladí černoši zmizeli ve tmě.

Bylo to nejdelších čtyřicet pět minut v jeho životě. Představoval si nejrůznější taktické varianty, jaké si může O’Brien vymyslet, ale čím více přemýšlel, tím se mu závěry zdály beznadějnější. Jestli se Quinnovi podařilo sehnat pomoc – a o to se určitě pokusil –, Sutherlandovi průzkumníci se všimnou, že není sám. Smrt. Pokud se O’Brien z jakéhokoliv důvodu rozhodl přijet sám, zemře. V tom případě by alespoň Alison zůstala naživu. Jediná útěcha.

Průzkumníci se vrátili celí propocení. Překonali nemalou vzdálenost, museli běžet rychle.

Černoch vlevo otevřel dvířka a Sutherland nasedl. „Zdá se, že pan O’Brien přišel na schůzku. Sedí v autě s běžícím motorem uprostřed cesty, odkud má výhled na všechny strany. V okruhu pěti kilometrů od pumpy nikdo jiný není.“

Chancellorovi se zvedal žaludek a byl příliš otupený, než aby dokázal jasně uvažovat. Jeho poslední amatérské gesto vlákalo Quinna do pasti.

Je po všem.

Continental vyjel. Přiblížili se ke křižovatce; řidič šlápl zlehka na brzdu a zastavil. Černoch usazený vpravo od řidiče vystoupil z auta, otevřel dveře vedle Chancellora a odemkl mu pouta; Petr si promnul zápěstí, aby se mu rozproudila krev. Znovu ho rozbolelo zraněné rameno. Ale na tom už nezáleželo.

„Sedněte si za volant, pane Chancellore. Teď budete řídit vy. Moji dva přátelé se skrčí na zadních sedadlech, zbraně budou mít připravené. Pokud neuposlechnete každý jejich pokyn, vaše dívka zemře."

Sutherland vystoupil spolu s Petrem a zůstal stát u dveří tváří k němu.

„Mýlíte se a víte o tom, že?" řekl Chancellor.

„Vy hledáte absolutní pravdy. Jenže ty jsou, stejně jako precedentní případy, často nedokonalé a většinou neplatí. Mezi námi nelze rozhodnout, kdo má pravdu a kdo se mýlí. Jsme produkty dlouhotrvající krize, za kterou ani jeden z nás nemůže, ale která nás oba vtáhla do svých spárů."

„To je názor právníka?"

„Ne, pane Chancellore, to je názor černocha. Nejdřív jsem byl černoch, až potom jsem se stal soudcem." Sutherland se otočil a odcházel.

Petr ho následoval, potom si sedl za volant a zabouchl za sebou dveře. *Je po všem. Bože, jestli opravdu jsi, ať to přijde naráz, v okamžiku. Nemám odvahu.*

Na křižovatce zabočil doprava a pokračoval v jízdě. Vlevo míjel čerpací stanici, nad stojany blikala holá žárovka.

„Zpomal," ozval se tichý rozkaz zezadu.

„Proč? Co na tom záleží?" zeptal s Chancellor.

„*Zpomal!*"

Do zátylku se mu opřelo ústí hlavně. Sešlápl brzdu a pomalu dojížděl k čerpací stanici. Přiblížil se k zadnímu nárazníku auta, které zřejmě patřilo Quinnovi. V nočním vzduchu se vlnila oblaka dýmu z výfuku, reflektory osvětlovaly silnici ubíhající do dáli.

Petr se zachvěl. Světla continentalu svítila přímo do zadního okna O'Brienova auta – bylo prázdné.

„Není tam," zašeptal Chancellor.

„Schovává se pod sedadlem," ozval se tichý hlas zprava.

„Vystup a jdi k autu," rozkázal druhý chlap.

Petr vypnul zapalování, otevřel dveře a vystoupil na silnici. Na zlomek vteřiny zavřel oči a přemýšlel, jestli ho zastřelí hned ve chvíli, kdy se Quinn ukáže. Nedělal si iluze. Sutherland ponechá Alison naživu, ale z telefonického rozhovoru nebude nic. Takové riziko soudce nepodstoupí.

Ale O'Brien z auta nevystoupil.

„Quinne," zavolal Chancellor. Žádná odpověď.

O co se sakra ještě snažíš, O'Briene? Je po všem!

Petr došel k autu, srdce mu bušilo ve spáncích, hrdlo rozdírala nesnesitelná bolest. Zvuk běžícího motoru splýval s nočními zvuky, vítr hnal přes vozovku zvířené listí. Quinn se už každou chvíli ukáže; vzápětí zazní výstřely. Uslyší je v okamžiku smrtí? Blížil se k okénku na straně řidiče.

Auto bylo prázdné.

„*Chancellore! K zemi!*"

Výkřik se rozlehl odkudsi ze tmy. Hned poté zaburácel v nočním tichu motor. Vlevo od čerpací stanice se rozsvítily oslepující reflektory! Z přítmí se vyřítilo auto a hnalo se rovnou na stříbrný continental. Levé přední dveře se otevřely a vyskočila z nich temná postava.

Vozidla se srazila. Obrovská rána, rachot drceného kovu a řinkot skla, do nichž zazněly výkřiky dvou mužů v autě… Všechno se seběhlo strašně rychle a Petr si uvědomil, že nastalo poslední vzepětí běsnícího vzteku, v které tolik doufal.

Ozvaly se výstřely, věděl, že to musí přijít. Zavřel oči a zabořil ruce do tvrdého povrchu cesty; teď přijde ledová bolest, pak zavládne tma.

Střelba pokračovala; Chancellor se podíval na bok. Střílel Quinn O'Brien!

Petr zvedl hlavu. Ve vzduchu se vznášel dým a prach. Viděl, jak sotva metr od něj přistál O'Brien těsně vedle stojícího nastartovaného auta. Agent se přikrčil, vystrčil ruce přes kapotu a namířil pistoli.

„Sem! Ke mně!" zařval na Petra.

Chancellor vyrazil a s dlaněmi a koleny bušícími do asfaltu se po čtyřech doplazil k autu.

Viděl, že O'Brien na chvíli zaváhal, potom zvedl hlavu a pečlivě zacílil.

Ozval se výstřel. Palivová nádrž continentalu vybuchla. Petr teď ležel skrčený před Quinnem. Přes dýmovou clonu zahlédl, jak z hořící limuzíny vyskočil jeden ze Sutherlandových průzkumníků a střílel směrem, odkud se rozléhaly výstřely.

Plameny se však rychle šířily a v jejich svitu bylo vidět, že na černochovi hoří šaty. O'Brien znovu zamířil. Ozval se výkřik; průzkumník klesl za hořícím autem k zemi.

„Quinne!" křikl Petr. „Jak?"

„Pochopil jsem, co mi chcete říct. Když jste do hesla zamontoval slovo senátor, pochopil jsem, že je to naše poslední naděje. Chtěl jste mi dát najevo, že situace je kritická. Kromě toho jste žádal, abych přišel sám; z toho jsem vydedukoval, že vy sám nebudete. Ale vy jste byli všichni v jednom autě, takže já jsem potřeboval dvě. Jedno jako vějičku!" vysvětlil

trhaně, když se centimetr za centimetrem plazil kolem Chancellora k přední části vozu.

„*Vějičku?*“

„Klamný manévr na odvrácení pozornosti. Zaplatil jsem jednomu mládenci, aby mě sledoval a nechal mi tady auto. Kdybych dokázal svým autem narazit do vašeho a zdrhnout, pořád bychom měli šanci. K čertu, nic jiného nám stejně nezbývalo!“ Zvedl zbraň nad kapotu a zamířil.

„Nic jiného nám stejně nezbývalo…“ Petr zopakoval jako ozvěna poslední Quinnova slova a najednou si uvědomil jejich nezvratnou pravdu.

Quinn vystřelil třikrát za sebou v rychlém sledu. Chancellorův mozek přestal na chvíli fungovat, ale pak ho vrátil do šílenství druhý výbuch continentalu.

O’Brien se otočil k Chancellorovi. „Nasedejte!“ zařval. „Padáme odsud!“

Petr vstal, chytil O’Briena za klopy a zastavil ho. „Quinne! Počkejte, Quinne! Zůstal tady jen on, už nikoho nemá. Vzadu na silnici. Je sám!“

„Kdo?“

„Sutherland. Je to Daniel Sutherland.“

O’Brien na zlomek vteřiny zabodl do Petra divoký pohled. „Sedejte!“ rozkázal. Otočil auto do protisměru a hnal se ke křižovatce.

Ve světle reflektorů se mihla obrovitá postava. Daniel Sutherland. Stál uprostřed cesty. Černý obr viděl, co se stalo. Zvedl ruku k hlavě.

Zazněl poslední výstřel.

Sutherland se složil k zemi.

Benátčan byl mrtvý. A s ním zemřel i Inver Brass.

Epilog

Ráno. Petr stál u zásuvkového stolku ve své pracovně a z telefonního sluchátka se na něj z Washingtonu hrnula slova zbarvená tichým hněvem. Okny proudily do místnosti sluneční paprsky intenzivně se odrážející od vysoké vrstvy křišťálově čistého sněhu jako žhavé nože a stoupající po tabulích skla stále výše jako důkaz otáčení planety. A hlas v telefonu byl zase důkazem jiného aspektu lidské existence – smysl pro morálku se nakonec vždycky najde.

Volal Aaron, syn Daniela Sutherlanda. Buřič, vynikající advokát černošského hnutí, muž, jehož by Chancellor rád nazýval přítelem, ale věděl, že to nikdy nebude možné.

„Já s vámi takto bojovat *nebudu*! Nesnížím se k tomu, abych používal stejné zbraně jako vy. A nedovolím, aby je používali jiní. Našel jsem ty svazky. *Spálil* jsem je! Budete mi muset věřit."

„Byl jsem ochoten uvěřit vašemu otci, když jsem byl přesvědčen, že zemřu. Věřil jsem mu. Věřím i vám."

„Jinou možnost ani nemáte." Právník zavěsil.

Chancellor se vrátil k pohovce a posadil se. Severním oknem spatřil Alison, celou rozesmátou, zabalenou do kabátu a objímající si rukama tělo, jak se chránila proti ostrému chladu. Kráčela mezi paní Alcottovou a málomluvným správcem Burrowsem, který byl dnes výjimečně výřečný.

Paní Alcottová se na mladou ženu usmívala. Přijala ji za novou paní domu, bez níž by se dům nikdy nestal domovem.

Všichni tři se vydali ke stáji chodníkem proházeným ve sněhu a lemovaným keři, takže připomínal zelenobílou kolonádu. Hřebeček, který dosud volně pobíhal za živým plotem, se zastavil a otočil hlavu k trojici. Vzepjal se na zadní, hlasitě zaržál a zase se rozběhl.

Petr hleděl na stránky rukopisu. Na fikci. Na fantazii, která se stala jeho realitou. Už se rozhodl.

Začne na začátku, posilován vědomím, že tentokrát to bude mnohem lepší. Samozřejmě nebude chybět invence, myšlenky a slova vložené do myslí jiných. Pro sebe však žádnou invenci nepotřeboval. Takový zážitek se nezapomíná.

Převtělí svou zkušenost v román.

Bude jeho realitou. Druzí ať si v něm hledají další významy.

Natáhl se ke džbánku pro tužku a otočil v bloku novou stránku.

Tmavovlasý muž hleděl na stěnu před sebou. Židle, na níž seděl, lahodila oku stejně jako ostatní nábytek, ale moc pohodlí nenabízela. Spartánsky zařízená místnost v raně koloniálním stylu jako by měla návštěvníka, jemuž bude poskytnuta audience u vládce svatyně za dveřmi, přimět přemítat o cti, které se mu dostalo, ve strohém prostředí.

Muži bylo necelých třicet let, měl hranatou tvář a ostře řezané rysy, každý výrazný a výstižný, jako by je vytesal umělec, kterému víc záleželo na detailech než na celku. Byl to obličej, který jako by sváděl tichý boj sám se sebou…

Nakladatelství DOMINO připravuje k vydání
nejnovější případ slavného Ludlumova
podplukovníka Jonathana Smithe

ARKTICKÁ MISE

Na pustém ostrově v kanadské Arktidě objevili výzkumníci vrak legendárního letounu Rudé armády. Vzápětí vydá Moskva šokující prohlášení: jedná se o sovětský strategický bombardér, který se před více než padesáti lety ztratil i s celou posádkou a nákladem. A o ten náklad jde nyní především – na palubě jsou více než dvě tuny antraxu, který by mohl posloužit jako základní surovina pro výrobu biologických zbraní.

Americký prezident se snaží odvrátit hrozící politickou a diplomatickou krizi, a tak na místo neprodleně vyšle agenta Jonathana Smithe a jeho tým. Na věčně zamrzlém ostrově však Američané zjistí, že kdosi dorazil před nimi. Jsou to obchodníci se zbraněmi, větřící tučnou kořist, nebo Rusové? Ti totiž celému světu neprozradili podstatnou informaci: ve zříceném letadle nebyl jen antrax, ale také tajemství, jehož odhalení by změnilo pohled na celé moderní dějiny a mohlo by dokonce odstartovat třetí světovou válku.

Špionážní thriller Arktická mise vyjde na podzim
roku 2008, ale již dnes si jej můžete objednat přímo
v nakladatelství. Velmi rádi Vám také zašleme ediční plán
doplněný o nabídku vydaných titulů.

DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644, tel/fax: 596 127 571, mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz

Nakladatelství DOMINO připravuje dotisk
nejúspěšnějšího špionážního románu
Roberta Ludluma

AGENT BEZ MINULOSTI

Jason Bourne má paměť úplně prázdnou. Jediné, co ví jistě, je skutečnost, že jeho kulkami proděravělé tělo bylo vyloveno ze Středozemního moře.

Dále už je tu jenom několik mlhavých stop: kousek mikrofilmu, který měl implantovaný pod kůží na boku. Známky po plastické úpravě obličeje. Pár záhadných poznámek, které utrousil v deliriu a které by mohly znamenat nějaký kód. Jakési číslice na filmovém negativu, které mohou být číslem bankovního konta v Curychu, vedeného na jméno Jason Bourne, na němž jsou uloženy čtyři miliony dolarů.

Najednou se však stává objektem zájmu profesionálních zabijáků. Tváří v tvář smrti a navzdory nánosům dávno pohřbené minulosti se vydává na zoufalý běh o život. A pomoci mu může pouze žena, která ho kdysi chtěla zradit. Jason Bourne je zkrátka agent bez minulosti – a možná i bez budoucnosti.

Pevná vazba s přebalem, 510 stran, 269 Kč.

Robert Ludlum

BANCROFTOVA STRATEGIE

Legendární agent Todd Belknap je po fatálně nezdařené operaci propuštěn z tajných služeb. Když se vzápětí dozví, že jeho nejlepší přítel byl unesen v Libanonu a americké úřady nejeví ochotu ani vůli být mu jakkoli nápomocny, Belknap se rozhodne zasáhnout na vlastní pěst.

Ve stejné době se finanční analytička Andrea Bancroftová dozví, že jí vzdálený bratranec, jehož nikdy neviděla, odkázal obrovské jmění. Výplata dědictví je podmíněna tím, že Andrea zasedne ve správní radě Bancroftovy nadace, dobročinné organizace řízené patriarchou rodu Paulem Bancroftem.

Andrea je všemi nečekanými událostmi zprvu uchvácena, ale brzy začne poznávat, že většina aktivit rodinné nadace není charitativního charakteru. Stále zjevněji vystupuje na povrch provázanost s nechvalně proslulou skupinou Genesis, která je spojována se snahami o destabilizaci politické rovnováhy ve světě – a pro své cíle je ochotna riskovat miliony lidských životů.

Možná Andree pomůže v odhalení pravdy Todd Belknap, s nímž se dílem náhody seznámí. Ale stejně dobře je možné, že náhodní spojenci nebudou dost rychlí…

Pevná vazba s přebalem, 460 stran, 279 Kč.

Robert Ludlum

MATLOCKOVO POVĚŘENÍ

James Matlock, univerzitní profesor anglické literatury, se proti své vůli ocitá ve víru děsivých událostí. Na žádost ministerstva spravedlnosti má proniknout do zločinecké organizace, která si za svou operační základnu zvolila prostředí prestižních vysokých škol. Matlock se díky tajemné pozvánce zúčastní setkání nejvyšších zločineckých bossů a tam zjišťuje, že chapadla podsvětí dosáhla až do nejvyšších společenských kruhů.

S nasazením života postupně odkrývá jednotlivé vrstvy zlověstného spiknutí a zároveň získává další mocné nepřátele. Několikrát jen s obrovskou dávkou štěstí unikne smrti, aby se nakonec dobral šokujícího zjištění, kdo za sérií zločinů stojí a jaké motivy jej skutečně vedly.

Pevná vazba s přebalem, 390 stran, 219 Kč.

Daniel Silva

TAJNÁ SLUŽBA

Gabriel Allon je povolán ke zdánlivě rutinnímu případu: má odcestovat do Amsterodamu a vyčistit archivy zavražděného holandského odborníka na problematiku terorismu, jenž shodou okolností také působil jako izraelský tajný agent. V Amsterodamu však Allon brzy odhalí spiknutí organizované rozbujelým islámským podhoubím. Veškeré snahy teroristů se upírají na opačnou stranu Lamanšského průlivu – do Londýna –, kde chystají únos dcery amerického velvyslance.

Allon se snaží jejich záměr zmařit, ale bohužel se mu to nezdaří. Neúspěch ještě prohloubí skutečnost, že teroristé odhalili jeho identitu. Allonův osud je zpečetěn stejně, jako neúprosný čas odměřuje vteřiny do chvíle, kdy má být demonstrativně popravena unesená dívka.

Pevná vazba s přebalem, 350 stran, 199 Kč.

Jonar C. Nader

GENERACE Z

Když před deseti lety Tom Clancy popsal teroristický útok, při němž letadlo narazilo do významné budovy, vypadalo to jako šílená fantazie. Čas ukázal, že pravdu měl on a nikoli americké tajné služby, které s něčím takovým nepočítaly.

V thrilleru *Generace Z* je vykreslena velmi pravděpodobná vize světa v epoše pokročilých genetických výzkumů, které lidem umožní zvolit, jakým způsobem bude fungovat jejich vlastní organismus či jaké děti přivedou na svět. Celá věc má ovšem i druhou stránku: prostřednictvím speciální biologické zbraně bude možno manipulovat celým lidstvem podle předem stanovených kritérií.

Biochemik Andrew takovouto zbraň vyvinul. Je to snadno vyrobitelný plyn, který dokáže zabít člověka či celé národy podle nastavené charakteristiky DNA. Vražedná substance se může libovolně šířit vzduchem po celém světě, lze ji zaměřit na konkrétní osobu nebo například na všechny modrooké… Není divu, že je o takovou zbraň obrovský zájem. Co by se stalo, kdyby se jí zmocnili teroristé? Jejich dnešní útoky by pak vypadaly jako dětská hra na vojáky.

Lidé stanuli na pokraji sebezničení. Možná je lze přinutit k míru, ale vyžaduje to strašlivý čin…

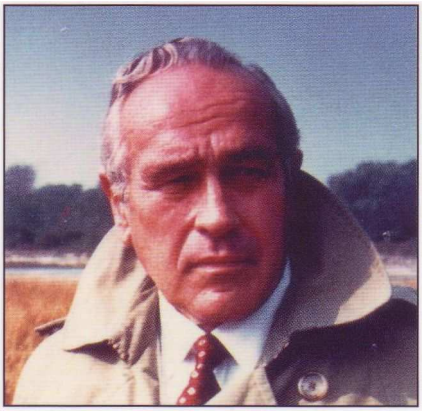
Pevná vazba s přebalem, 320 stran, 199 Kč.

CHANCELLORŮV RUKOPIS

Zemřel ředitel FBI Hoovera přirozenou smrtí, nebo byl zavražděn?

Inver Brass, skupina washingtonských intelektuálů zastávajících velmi vlivná místa ve státní správě, je hluboce znepokojena chováním Edgara Hoovera. Ředitel FBI má k dispozici spis plný kompromitujících materiálů, které neváhá použít způsobem, jenž je mírně řečeno neetický. Členové Inver Brass spatřují v Hooverově jednání hrozbu pro Spojené státy a rozhodnou se ho zlikvidovat – nenápadně, elegantně, aniž by vzbudili sebemenší podezření.

Detailně vypracovaný plán nemá jedinou chybu. Tedy až na to, že se jeho podrobný popis objeví v připravovaném rukopise známého spisovatele Petera Chancellora. Je to náhoda, nebo ten pisálek opravdu ví víc, než je vhodné? Pro Inver Brass se stává Chancellor nepřítelem číslo jedna…

ROBERT LUDLUM

Robert Ludlum (1927 – 2001) je všeobecně považován za otce politického thrilleru. Na celém světě se už prodalo přes tři sta milionů jeho knih, které byly přeloženy do čtyřiceti jazyků. Ludlumovy špionážní romány jsou natolik přesvědčivé a věrohodné, že na něj svého času CIA dokonce nasadila zvláštního agenta.

Nakladatelství DOMINO postupně vydává celou jeho rozsáhlou tvorbu. Čeští čtenáři se mohli doposud seznámit s šestadvaceti Ludlumovými tituly: *Křik Halidonu* (1998), *Bourneova totožnost* (1999, v roce 2002 reedice s názvem *Agent bez minulosti*), *Plán Ikaros* (1999), *Strážci apokalypsy* (2000), *Spiknutí škorpionů* (2000), *Hádův faktor* (2001), *Prométheova lest* (2001), *Bourneův mýtus* (2001, v roce 2005 reedice v souvislosti s premiérou stejnojmenného filmu), *Projekt Kassandra* (2002), *Pandořina skříňka* (2002), *Protokol Sigma* (2002), *Operace Akvitánie* (2003), *Pařížská hrozba* (2003), *Holcroftova úmluva* (2003), *Jansonův rozsudek* (2004), *Matareseův kruh* (2004), *Altmanův zákon* (2004), *Tristanova zrada* (2005), *Dědictví Scarlattiů* (2005), *Soumrak Matareseů* (2005), *Lazarova vendeta* (2006), *Mozaika Parsifal* (2006), *Amblerova výstraha* (2006), *Matlockovo pověření* (2007), *Bourneovo ultimátum* (2007, vyšlo zároveň s filmovou premiérou) a *Bancroftova strategie* (2007).